

Harry Potter

СЕРЛАР ^{Һәм} БҮЛМӘСЕ

ДЖ. РОУЛИНГ

2

J.K. Rowling. Harry Potter and the Chamber of Secrets. First published in Great Britain in 1998 by Bloomsbury Publishing Plc

Дж.К.Роулинг. Гарри Поттер һәм Серләр бүлмәсе. һәвәскәр коммерциясыз басмасы.

© Гарри Поттер турында романнар сериясен татарчага тәржемә итү берлеге, 2018.

© Тәржемәчеләр: З. Хәсәнов, А. Шәйхин, Г. Әхмәтгәрәй, Г. Мостафина, А. Якупов, Р. Фәрхетдинова, А. Фазлыева, А. Жамалетдинов, Р. Якупов, Д. Мансуров, С. Шәйхелова, И. Хәйрулла, 2018.

Дж.К.Роулинг

Һарри Поттер һәм Серләр бүлмәсе

Беренче бүлек

Иң начар туган көн

Инде хәзер ничәнче тапкыр иртәнге аш вакытында Бүрекүз урамының дүртенче йортында жәнжәл кубадыр. Вернон Дурсль әфәндене иртүк жияне* Һарриның бүлмәсеннән килгән каты уһылдау тавышы уятты.

— Бу атнада өченче тапкыр! - диде ул өстәл алдында жикереп. - Әгәр син ул ябалагыңны тыя алмыйсың икән, юк итәм мин аны!

Һарри тагын, инде ничәнче тапкыр, аңлатып карады.

— Алжады ул, - диде малай. - Ул тегендә-монда очып йөрергә өйрәнгән. Төннәрен тышка чыгарырга рөхсәт итсәгез менә...

Вернон жизнәсе ырылдап:

— Мин юләрме әллә сиңа? - диде. Куе мыегына ябышкан куырылган йомырка кисәге селкенеп куйды. - Ул ябалагың сиңең тышка чыкса, ни булачагын беләм мин. Алар Петуния апа белән астан гына бер-беренә карап алдылар.

Һарри ризасызлык белән тагын бәхәсләшим дигәндә, аның сүзләрен Дурсльләренең улы Дадлиның бик каты кикерүе бүлдерде.

— Тагын бекон ашыйсым килә.

— Табада тагын бар, бәбкәм, - диде Петуния апа дымлы күзләре белән эзмәвердәй булып үскән улына карап. - Мөмкинелегебез булган кадәр ашатып калырга кирәк сиңе... Миңа мәктәбегездәге ашату ошамый...

— Юк инде, Петуния, Сасынгста укыганда бер дә ач булмадым мин, - диде Вернон жизни хисленеп. - Дадли житәрлек ашый анда, име, улым?

Дадли шулкадәр симез иде ки, арт сыны аш бүлмәсе урындыгының ике ягыннан да асылынып тора иде. Ул әтисенә теләрен ыржайтып алды да, Гаррига борылып:

— Табаны монда бир әле, - диде.

Гарри ачу белән:

— Син тылсымлы сүз әйтергә оныттың, - диде.

Гади генә бу жөмлә Дурсльләр гаиләсенә шундый тәэсир итте ки, Дадли авызын ачты да, утырган урындыгыннан очып төшөп, бөтен аш бүлмәсен селкетте; Дурсль ханым чинап жибәрде, аннары ике кулы белән авызын каплады; кан тамырлары шешенгән Дурсль әфәнде исә сикереп торды.

— «Рәхим итеп» дияргә идем, - диде Гарри ашыгып, - Башка бер ни дә...

Жизнәсе өстәл аркылы төкрәк чәчеп:

— МИН СИҢА БУ ЙОРТТА УЛ Т. СҮЗЕН ӘЙТМӘСКӘ ДИМӘДЕММЕ?, - дип жикерде.

— Мин бит...

— ДАДЛИГА ЯНАРГА НИЧЕК ЙӨРӨГЕҢ ЖИТТЕ!? - дип бакырынды һаман Вернон жизнәсе өстәлгә йодрыгы белән тондырып.

— Әйтәм бит...

— МИН СИҢА БУ ЙОРТТА ИМГӘКЛЕГЕҢ ТУРЫНДА ИШЕТӘСЕМ КИЛМӨГӘННЕ ӘЙТМӘДЕММЕ? ӘЙТТЕМ БИТ!

Гарри кызарып шешенгән жизнәсеннән Дадлины торгызуда иза чиккән, агарынган апасына күз йөртеп алды.

— Ярый, - диде ул, - аңладым...

Вернон жизни кире урынына утырды. Ул тыны киселгән кәркедан (мөгезборын) кебек сулый һәм кечкенә үткен күзләренең кырые белән Гаррига карап тора иде.

Гарри жәйге ялларга кайтканнан бирле Вернон жизни Гаррига гүя менә хәзер шартларга жыенган бомба кебек карды. Ни өчен дигәндә, чөнки Гарри Поттер гади генә малай түгел иде. Чынлыкта бу малай никадәр гадәттән тыш булып булса, шул кадәр гадәттән тыш иде.

Гарри Поттер тылсымчы иде. Әле яңа гына Һогвартс Тылсым һәм Сихер мәктәбендә беренче елын тутырып кайткан тылсымчы. һәм әгәр Дурсльләр жәйгелеккә Гарриның яннарына кайтуына шат булмасалар, Гарриның ниләр кичергәне белән чагыштырганда ул бер ни дә түгел иде.

Ул Һогвартсны шундый сагына иде ки, гүя бертуктаусыз эч авыртуы кебек иде бу хис. Ул серле сукмаклы, өрәкләр белән тулган Һогвартс сараен сагына иде; дәресләрен сагына иде (хәер, мөгаен, Снейпның Төнәтмә дәресеннән башка), ябалаклар китереп торган почтаны, Зур Залдагы бөөк табыннарны, манаралы йокы бүлмәләрендәге япмалы караватында йоклауны, Тыелган урман янында кечкенә алачыгында яшәүче ачкычлар хужасы Һагрид янына хәл белергә керүләрен һәм, аеруча, квиддичны (алты капка, дүрт оча торган туп һәм себеркегә атланган ундүрт уенчылы), тылсым дөньясының иң мәшһүр уенынын сагына иде.

Гарриның барлык ырым китаплары, тылсым таягы, мантиясе, казаны, һәм иң мөһиме Нимбус Ике Мең себеркесе - барысы да малайның кайтып төшүе белән Вернон жизни кулы белән баскыч астындагы чоланга бик астына куелды. Жәй буена бер дә оча алмаганга факультетының квиддитч такымындагы урынын югалтса, Дурсльләргә моннан ни дә, кире мәктәбенә бер өй эшен дә эшли алмыйча килсә ни? Дурсльләр, тылсымчылар әйтмешли, Магл халкыннан иделәр (тамырларында бер тамчы тылсымчы каны да булмаганнар), һәм аларның фикеренчә гаиләдә тылсымчы булуы - бик зур хурлык иде. Вернон жизни хәтта Гарриның ябалагын, тылсымчы берәүдән хат ташымасын дип, читлегенә бикләп куйган иде.

Гарри Дурсльләргә бармак очы белән дә хәтта охшамаган иде. Вернон жизнәсе муенсыз олы гәүдәле, мәһабәт мыеклы кеше; Петуния апасы сөякләре беленеп торган озынча йөзле бер ханым иде. Дадли сары чөчле, дуңгызныкына охшаган алсу тәнле малай булса, Гарри

кечкенә, ябык, елгыр яшел күзле һәм тарак күрмәгән чем кара чәчле малай иде. Күзлек кияр һәм нәзек кенә маңгаенда яшен шәкелле яра эзе бар иде.

Менә нәкъ шушы яра эзе, хәтта тылсымчылар өчен дә, аны шундый гажәеп гайре гадәти итә иде дә инде. Бу яра эзе Гарриның үткәннәренә серле вакыйгаларының бердәнбер әсәре, аның унбер ел элек Дурсльләрнең ишек төбөндә калдырылуының бер ишарәте иде.

Бер яшь чагында Гарри ничектер тарихта иң бөек Явыз Тылсымчысының ләгънәтеннән исән калган иде. Лорд Волдеморт иде ул тылсымчының исеме һәм бу исемне күпчелек ир һәм ханым тылсымчылар әле һаман әйтергә курка иделәр. Волдемортның һөжүменнән соң Гарриның әтисе белән әнисе һәлак булдылар, Гарри үзе маңгаенда яшен шәкелле яра эзе белән котылып калды. Моннан соң, берәү дә нигә икәнән белми, Волдеморт Гаррины үтерә алмаган секундта ук көче дә, үзе дә юкка чыккан.

Шуңа Гаррины гүр иясе әнисенә апасы һәм жизнәсе үстерделәр. Ул үзенә ун ел буена ни өчен теләмәстән сәер әйберләр сәбәпчәсе булуын һәм имештер әтисе белән әнисенә гомере өзелгән бу һәләкәттә аның маңгаенда яра эзе барлыкка килгән дигән Дурсльләрнең бу хикәясенә ышанып уздырды.

Шуннан соң, нәкъ бер ел элек, Гаррига Һогвартстан хат килде һәм бары да ачыкланды. Гарриның үзе дә, аның яра эзе дә мәшһүр булган тылсым мәктәбенә укырга барды. Тик менә хәзер, уку елы тәмамлангач, ул жәйге ялларга кире Дурсльләргә кайтты, һәм монда аны янә ниндидер шапшак эт урнына күрә иделәр.

Дурсльләр хәтта малайның бүген уникал туган көне икәнән хәтерләмәделәр. Аның моңа өметә дә бик зурдан түгел иде, әлбәттә. Алар Гаррига беркайчан да чын бүләк биргәннәре булмады, торт турында әйтәсе дә юк... Тик менә бөтенләй туган көне юк кебек кыланулары...

Шул вакыт Вернон жизнәсе тамагын кырып алды да, болай диде: "Барыбыз да белгәнчә, бүген - бик мөһим көн".

Гарри колагы ишеткәнәнә ышана алмыйча башын күтәрде.

– Бүген үз гомеремдә иң зур килешү төзелергә мөмкин, - диде Вернон жизнәсе.

Һарри янә кыздырылган икмәген ашавын дәвам итте. Әйе инде, дип уйлады ул күңеле төшөп, Вернон җизнәсе теге уздырыласы кәхәрле табын турында әйтә иде ул. Ике атна буена шуны гына сөйли иде бит. Бик бай булган бер төзүче хәләле белән кунакка килергә тиешләр һәм Вернон җизнәсе (аның ширкәте бораулар ясый иде) аннан бик зур күләмле заказ алырга өметләнеп йөри иде.

– Тагын бер тапкыр кунакларны кабул итү тәртибен кабатлап чыгарга кирәктер дип уйлыйм, - диде Вернон җизни. - Барыбыз да сәгать сигезгә үз урыннарыбызда булырга тиешбез. Петуния, син кайда булачаксың әле?

– Түр бүлмәдә, - диде Петуния апа шундук, - аларны өебездә илтифат белән каршы алырга көтеп торачакмын.

– Бик яхшы, шәп. Дадли, син?

– Мин алар өчен ишекне ачарга көтеп торачакмын. - Дадли җирәнгеч итеп елмаеп куйды. - Китерегез, пальтоларыгызны алыым, Мэйсон әфәнде һәм Мэйсон ханым.

– Яратачаклар да инде улыбызны, - дип кычкырды Петуния апа сокланып.

– Бик яхшы, Дадли, - диде Вернон җизнәсе. Аннары Һаррига борылып: - Ә син? - диде.

– Мин бүлмәмдә өнсез генә, анда берәү дә юк кебек утырачакмын, - диде Һарри төссез тавыш белән.

– Нәкъ шулай, - диде Вернон җизни әшәке итеп. - Мин аларны түр бүлмәгә алып керәм дә, Петуния, сиңең белән таныштырам, аннары эчемлекләр салып бирәм. Тугызынчы унбиш минутта...

-- Мин барыгызны да табын янына чакырам, - диде Петуния апа.

-- Син ни диячәксең, Дадли?

-- Әйдәгез мин сезгә аш бүлмәсен күрсәтим, Мэйсон ханым. - диде Дадли күзгә күренмәгән ханымга симез кулын сузып.

-- Кечкенә чын джентелмәнем минем, - диде Петуния апа борынын тартып.

-- Ә син? - диде Вернон жизни каты тавыш белән.

-- Мин бүлмәдә өнсез генә, анда берәү дә юк кебек утырачакмын, - диде Гарри арыган тавыш белән.

-- Шулай. Хәзер без табын янында әйтеләсе берничә комплимент уйлап чыгарыйк. Петуния, нинди фикерләрең булыр?

-- Вернон миңа сезне бик яхшы итеп гольф уйнысыз дип әйтте, Мэйсон әфәнде... Бу күлмәгегезне кайдан алдыгыз, әйтегезче, Мэйсон ханым...

-- Бик яхшы... Дадли?

-- "Мәктәптә "Кемнән үрнәк алыр идем" дигән темага инша язарга кушылгач, мин сезнең турыда яздым, Мэйсон әфәнде" дисәм, ничек булыр?

Бусы инде Петуния апа өчен дә, Гарри өчен дә җитә калды. Петуния апа елап җибәрде, барып улын кочып алды, Гарри исә эчен тотып, көлгәнән күрмәсеннәр өчен өстәл астына чумды.

-- Я, малай, ә син нишләячәксең?

Гаррига, өсәл астыннан чыккач, көлеп җибәрмәс өчен үзен берәз тотарга туры килде. - Мин бүлмәдә өнсез генә, анда берәү дә юк кебек утырачакмын, - диде ул.

-- Нәкъ шулай итәчәксең, - диде Вернон жизни. - Мэйсон әфәнде белән хәләле синең хакта берни белмиләр һәм белмәячәкләр дә. Кичке аш тәмам булгач, син Мэйсон ханымны түр бүлмәгә кафвә эчәргә чакырырсың, Петуния, ә мин исә бораулар турында сүз кузгатырмын. Сәгать ундагы Яңалыклар карар вакыт җиткәнче килешүне төзеп, куллар куеп, мөһерләп тә куярбыз, Алла теләсә. Ә иртәгә бу вакытта Майоркага ял йортына барыр өчен әйберләр алырга барырбыз.

Бу хакта Һарри артык шатланмады. Дурсльләр аны Беркүз урамындагы өйләрендә булганда яратмаганны Майоркага баргач кына ярата башламаслар иде.

-- Ярый, алайса, мин Дадли белән үзем өчен табын көчтүмнәре артыннан шөһәргә киттем. Ә син... - диде ул ырылдап Һаррига, - Апаң жыештырган вакытта яак астында чуалып йөрисе булма.

Һарри арткы ишек аша тышка чыкты. Көне кояшлы вә ямьлеле иде. Чирәмгә басып узды дә, бакчадагы эскәмиягә гөрселдәп килеп утырды һәм борын төбенә генә:

-- Туган көнем белән... туган көнем белән, - дип җырлады.

Котлау хаты да юк, бүләкләр дә. Җитмәсә бу кичне ул гүя бөтенләй бу дөньяда юк кебек кыланырга тиеш иде. Ул моңаеп куак киртәгә күз салды. Моңа кадәр бер дә әле үзен бу кадәр ялгыз хис иткәне юк иде аның. Һогвартстагылардан барыннан да ныграк, кивиддитч уеныннан да ныграк ул иң якин дуслары Рон Үизлине һәм Һермиона Грейнджерны сагына иде. Ә алар менә аны бер дә сагынганга охшамаган. Җәй буена икесенең бере дә аңа бер хат язмады, Рон үзләрендә берәз яшәргә кунакка да чакырыммын дигән иде югыйсә.

Мең тапкырлар Һарри Һедвигның читлеген тылсым белән ачарга да, кош аркылы Рон белән Һермионага хат юлларга талпынып карады, тик аңлады ки - кирәкмәс. Яшьләре тулмаган тылсымчыларга мәктәптән тыш тылсым кулланырга ярамый иде. Һарри моны Дурсльләргә әйтмәде, әлбәттә, чөнки ул аларны барын да тирес коңгызларына әйләндерә ала дигән куркудан гына тегеләр Һаррины, чыбыгы һәм себеркесе белән бергә, баскыч астындагы чоланга ябып куюдан тыелып тора иделәр. Баштагы бер-ике атна Һарри авыз эченнән генә нидер пышылдап, Дадлины куркытып, тегенең симез аяклары белән бар көченә бүлмәдән шылганын карап торып юана иде. Тик Рон белән Һермионаның болай авызларын су капкандай булулары аны тылсым дөньясыннан тартып алынгандай хис иттерде ки, Дадлины үртәүдән дә тәм тоймый башлады. Ә хәзер менә Рон белән Һермиона аның туган көнен дә онытканнар, җитмәсә.

Һогвартстан килгән берәр кош теле хаты өчен ни генә бирмәс иде ул хәзер. Теләсә нинди тылсымчыдан... Боларның барын да төшендә генә күрмәгәннән белер өчен генә бөөк дошманы Драко Малфойны күрсә хәтта шат булыр иде кебек.

Һогвартстагы былтырғы вакыты күңел ачу белән генә үтмәде, әлбәттә. Үткән уку елының ахырында лорд Волдемортның үзе белән күзгә күз очрашты ул. Лорд Волдеморт хәзер элеккеге кебек булмаса да, һаман куркыныч, мәкерле һәм һаман да элеккеге көченә кайтырга төвәккәлле иде. Һарри аның кулыннан икенче тапкыр качып котыла алса да, бу котылу бик җиңел булмады. Һәм менә, ничә атна узган булса да, Һарри әле һаман төннәрен салкын тиргә манма булып уяна, Волдемортның кайдалыгы турында уйланып, аның явыз йөзе, тиле күзләре хәтирәләреннән сискәнә иде.

Һарри кисәк кенә утырган бакча эскәмиясендә тураеп куйды. Ул беравык бер ни күрми куак киртәгә карап торганда, киртә аңа карап тора икән бит. Яфрак арасыннан ике ифрат зур яшел күз күренә иде.

Һарри сикереп торды һәм шул ук вакытта чирәмнең теге башыннан мыскыллаган тавыш ишетелде.

Дадли җырлагандай сузып һәм аңа таба мичкә тәгәрәгәндәй атлап: - Мин бүген нинди көн икән беләм, - диде.

Баягы теге күзләр йомылдылар да, гаип булдылар.

-- Нәрсә дидең? - дип сорады Һарри һаман теге күзләрне күргән җирдән карашын алмыйча.

-- Мин бүген нинди көн икән беләм, - дип кабатлады Дадли һәм Һарриның янына ук килеп басты.

-- Афәрин сиңа! - диде Һарри. Ниһаять атна көннәрен отып алдың инде, болай булгач.

-- Бүген сиңең туган көнең. - Дадли мыскыллау белән карап тора иде. - Нигә соң сиңа берәү дә котлау хаты җибәرمىгән? Әллә шушы имгәк мәктәбеңдә дә берәү белән дә дуслашалмадыңмы?

Һарри тыныч кына: - Сиңең минем мәктәбем хакында сөйләнеп йөргәнеңне әниң ишетмәсен, - диде.

Дадли симез арт сыныннан төшеп барган ыштанын тартып куйды.

-- Нигә син киртәгә текәлеп торасың, - диде ул шөбһәләнәп.

-- Менә ут төртөр өчен нинди ырым кулланым икән дип уйланып торам әле, - диде һарри.

Йөзенә курку йөгәргән Дадли шундук артка чигенде.

Яр-р-рам-м-ый сиңа... Өти сиңа ырым итәргә рөхсәт юк диде... Ул сине өйдән куып чыгарачак... Башка барасы урының юк сиңең... Үзләренә алырлак дусларың юк...

-- Өпсен-төпсен! - диде һарри аяусыз тавыш белән. - Алалы-колалы... ырым-шырым...

-- ӨНИИИИИ! - дип улады Дадли өенә таба тиз-тиз һәм вак-вак атлап. - ӨНИИИИИ! Ул тагын теге нәрсәсен итә!

Һаррига бу шаяруы өчен бик каты эләкте. Дадлига да, киртәгә дә бер ни булмаганын күргәч, Петуния апа аның тылсым кулланмаганын аңласа да, Һаррига сабынлы авыр таба атты, малайга иелеп калырга туры килде. Аннары ул Һаррига эш кушты, бетермичә ашатмыйм диде.

Дадли аяк астында буталып туңдырма ашап йөргән арада Һарри төрәзәләрне, машинаны юды, чирәмне кыркып чыкты, чәчәк түтәлләрен утады, гөлчәчәкләрне кыркып суын сипте һәм бакчадагы эскәмияне буяды. Күктәге кояш бик каты кыздырды, малайның жилкәсен якты. Һарри Дадлиның котыртуына бирешсә калмаганын белә иде дә ул, тик Дадли Һарриниң башындагы уйларны уртага ярып салды бит... Өллә чыннан да аның һогвартста бер дустан да юк микән?

Чәчәк түтәлләренә ашлама тараткан арада "Менә күрегез инде мәшһүр Һарри Поттерны хәзер", - дип уйлады Һарри ачуы килеп. Биле авырта, йөзеннән тирләр ага иде.

Хәлдән тайган Һаррини Петуния апасы керергә чакырганда кичке сәгать сигезенче ярты житкән иде инде.

-- Кер әйдә! Гәжит өстенә генә басып атла!

Һарри бик шатланып ялт иткән аш пешерү бүлмәсенә салкынчалыгына чумды. Суыткыч башында табынга дип әзерләнгән пудинг: күпертелгән каймак өөмә һәм шикәрдән ясалган миләүшә чәчәкләре тора иде. Газ мичендә исә дуңгыз билдәмәсе чыжлый иде.

-- Аша тиз генә! Мэйсоннар тиздән монда булырлар! - диде Петуния апа өстәлдәге ике теләм ипигә һәм сыр кисәгенә күрсәтеп. Ул инде өстенә алсу төстә коктейль-күлмәк киеп өлгөргән иде.

Һарри кулларын юды да, бу мекеннәр кичке ашын кабып та йотты. Ашап бетерүе генә булды, Петуния апасы тәлинкәсен тартып алды да: -- Бар бүлмәң! Сыпырт! - диде.

Түр бүлмә ишеге яныннан үтеп барышлый ул күз кырые белән генә Вернон жизнәсе белән Дадлиның күбәләк галстуклар тагып, табын кәчтүмнәрен кигәннәрен күрдә. һәм икенче катка менеп житүе булды, ишек кыңгыравы чыңлады. Баскыч төбөндә Вернон жизниңең котырган йөзе пәйда булды.

-- Тавышың гына чыгып карасын, малай актыгы...

Һарри аяк очына гына басып бүлмәсенә узды, ишекне ябып караватына аварга дип борылса, караватына кемдер утыра иде аның.

[1] *жиян — племянник

[2] *Гаип булу — юк булу, югалу

Икенче бүлек

Доббиның кисәтүе

Һарри кычкырып жибәрә язды. Аның караватында ярканатныкы кебек зур колаклы һәм тенис шары зурлыгындагы яшел акай күзле кечкенә жан иясе утыра иде. Һарри аңлады: нәкъ шушы нәрсә иртән аның артыннан бакча капкасы аша күзәттә.

Алар бер-берсенә текәлеп катты, беренче каттан Дадлиның тавышы ишетелде:

— Пәлтәләрегезне алырга рәхсәт итегез, Мэйсон ханым һәм әфәндем?

Жан иясе караваттан шуышып төште дә озын юеш борыны келәмгә тиярдәй итеп башын ийде. Аның өстенә куллары һәм аяклары өчен тишек ясалган иске мендәр тышлығы киелгән иде.

– Эмм, с-сәлам, – дип, кыюсыз гына эндәште Гарри.

– Гарри Поттер! – астагылар ишәтердәй чынап жибәрде жан иясе. – Бу шундый дан минем өчен...

– Р-рәхмәт, – куллары белән капшап карап, зур читлегендә йоклаган Хедвиг янындагы кәнәфигә авып эндәште Гарри. Малайның аннан бик тә: “Син нәрсә?” дип сорыйсы килде, ләкин бу тупас яңгырар дип: “Син кем?” дигән сорау бирде.

– Добби, әфәндем. Бары тик Добби. Өй эльфы Добби, – дип җавап кайтарды жан иясе.

– Чынмы? – диде Гарри. – Минем Сезде уңайсызлысым килми, ләкин хәзер өй эльфын кунак итү өчен иң уңайлы вакыт түгел...

Кунак бүлмәсеннән Петуния апаның яңгыравыклы ясалма көлүе ишетелде. Эльф башын түбән ийде.

– Танышуыбыздан шат түгелмен дип уйлый күрмәгез, – ашыгып кына әйтте Гарри, – ләкин Сезде берәр нинди җитди сәбәп китердеме?

– Әйе, әфәндем, – эндәште эльф. – Добби, әфәндем, шуны сөйләргә килде ки... аңлатуы авыр... Добби нәрсәдән башларга да белми...

– Рәхим итегез, – диде Гарри, ихтирам белән караватка күрсәтеп.

Аның гажәпләнүенә, эльфының күз яшьләре чәчрәп чыкты да жан иясе үкерергә тотынды:

– Рәхим итегез! Моңарчы беркайчан да... беркайчан да...

Астагылар бер мизгелгә тынып калды кебек.

– Гафу итегез, – дип пышылдады малай. – Минем Сезде үпкәләтәсем килмәгән иде.

– Үпкәләтергә Доббины! – күз яшьләренә буылды эльф. –Бервакытта та Доббига, тылсымчылар белән тигез күрәп, утырырга тәкъдим итүчеләр булмады...

– Шшш! –дип пышылдый һәм шул ук вакытта кайгыртучан йөз ясарга тырыша-тырыша, Гарри Доббины караватка кадәр алып барды; зур һәм жирәнгеч бер курчакка охшап калган бу нәрсә исә, шул караватка утырып, очкылык тотта башлады. Ахырыда ул үз-үзен кулга алды да Гаррига соклану тулы күзләрен төбәде.

– Сиңа яхшы тылсымчылар күп очрамаган, ахры, – дип, аның күңелен күрергә тырышты Гарри.

Добби башын селкеде. Шуннан, бернинди искәртүләрсез, ул сикереп төштә дә башын, ярсулы итеп, тәрәзәгә төя башлады:

– Начар Добби! Начар Добби!

– Тукта! Нишлисең син? – Доббины кире караватка кайтарып, пышылдады Гарри. Недвиг тавышлардан гадәттән тыш кычкырып уяңды да канатлары белән читлеген төя башлады.

– Добби үз-үзен җәзаларга тиеш иде, әфәндем, – диде берәз күзләре кыйгайган эльф. – Добби гаиләсе турында начар сүз әйтте, әфәндем...

– Гаиләң турында?

– Добби хезмәт иткән гаилә, әфәндем... Добби өй эльфы – бер йортка һәм бер гаиләгә гомәрә буе хезмәт итәргә тиешле...

– Алар сиңең монда икәнлегенә беләме? – сәерсенәп сорады Гарри..

Добби сискәнәп куйды.

– Юк, әфәндем, юк... Добби Сездең яныгызга килүегез өчен үзен катырак жәзаларга тиеш булачак, әфәндем. Добби моның өчен үзенң колақларын духовка ишеклеренә кыстырачак. Алар берәр кайчан белсә, әфәндем...

– Ләкин алар синең духовка ишегенә колақларыңны кыстырганыңны күрмиячәкмени?

– Күрәчәк, әфәндем. Добби һәрвакыт үзен нәрсәдер өчен жәзалый, әфәндем. Алар Доббига моңа рәхсәт бирә, әфәндем. Кайвакыт алар миңа башка жәзалар турында да искә төшерә...

– Ник син китмисең соң? Качмыйсың?

– Әй эльфы азат ителергә тиеш, әфәндем. Ә гаилә беркайчан да Доббины азат итмиячәк... Добби үлгәнчегә кадәр гаиләсенә хезмәт итәчәк, әфәндем...

Һарри карап катты.

– Мин монда соңгы дүрт атнамны ничек түзәрмен дип уйлап йөри идем, – эндәште малай. – Дурсльләр болар янында кешелекләрәк кебек. Мин сиңа берәр ничек ярдәм итә алмыйммы? Ммм?

Һарри шунда ук әйткәнәнә үкенде. Добби тагы рәхмәт сүзләрен яудырырга тотынды.

– Зинһар, – дип пышылдады Һарри, тәмам өметен жуеп, – зинһар, тынычрак бул. Дурсльләр берәр нәрсә ишетсә, синең монда икәнлегенә белсә...

– Һарри Поттер Доббига ничек ярдәм итә алам дип сорады... Доббиның Сездең бөеклегез турында ишеткәнә булды, ләкин яхшылыгыгыз турында Добби беркайчан да ишетмәде...

Битенә кызыллык йөгәргән Һарри:

– Бөеклек турында ишеткән нәрсәләрең барысы да чүп, – диде. – Мин хәтта Һогвартстның уку елын да тәмамлый алмас идем, ул Һермиона...

Һәм ул кинәт кенә тукталды, чөнки Һермионаны искә төшерү яраларны яңартып жибәрә иде.

– Гарри Поттер гади һәм тыйнак, – диде соклану тулы түгәрәк күзләрен төбәп Добби. – Гарри Поттер үзенең Шул-Кемнең-Исеме-Әйтергә-Ярамый тантаналы жиңуе турында сөйләми.

– Волдеморт? – дип, сорады Гарри.

Добби ярканаттай колакларын шап итеп япты да улап жиберде:

– Исемен әйтмәгез, әфәндем! Әйтмәгез исемен!

– Гафу. – ашыгып кына әйтте Гарри, – мин күп кенә моны яратмаган кешеләрне беләм – минем дуслым Рон...

Ул тагы туктады. Рон турында уйлай шулай ук авыр иде.

Добби Гарри янына иелде, аның күзләре фаралар кебек яна иде.

– Доббига бер хәбәр килде, – дип башлады ул карлыккан тавыш белән, – имеш, Гарри Поттер ике атна элек Кара Патшаны икенче тапкыр күргән.... һәм Гарри Поттер кабаттан аннан качкан.

Гарри башын селкеп куйды, һәм Доббиньң күзләре кинәттән күз яшьләренән ялтырап жиберде.

– Эх, әфәндем, – сулап куйды ул, почмаклы мөндәр тышлыгының очы белән битен сөртеп. – Гарри Поттер кыю һәм батыр! Ул инде күпме дөһшәтләрне жиңгән! Ләкин Добби Гарри Поттерны сакларга, аны кесәтергә килде, моның өчен колакларны духовка ишегенә кыстырырга туры килсә дә... Гарри Поттер Һогвартска кайтмаса тиеш.

Берара тынлык булып алды; аны бары тик астан ишетелгән чәнечке һәм пычак чыңнары һәм Вернон жинзәй тавышының ерак гөрселдәве генә бүлә иде.

– Н-нәрсә? –мыгырдады Гарри. – Ләкин мин кайтырга тиеш – уку елы сентябрьнең берендә башлана. Шушы уй гына миңа түзәргә көч бирә. Син моның нәрсә икәнлеген белмисең. Минем урыным монда түгел. Минем урыным – Һогвартста.

– Юк, юк, юк, – колакларын селки-селки, сытып чыгарды үзеннән Добби. – Гарри Поттер кайда имин, шунда калырга тиеш. Аны югалтыр өчен ул артык бөөк һәм изге жанлы. Гарри Поттер Һогвартска кайта икән, ул үлем куркынычы астында булачак.

– Ник икән? – гажәпләненп сорады Гарри.

– Анда мәкерлекләр эзерләнә, Гарри Поттер. Бу елны Сихерчелек һәм Тылсымчылык Һогвартс Мәктәбендә бик куркыныч вакыйгалар булачак, – пышылдап әйтте Добби, кинәт кенә бөтен тәне белән сискәнәп куеп. – Добби моны айлар дәвамында ишетә килде, әфәндем. Гарри Поттер үзен куркыныч астына куярга тиеш түгел. Ул шундый мөһим, әфәндем!

– Нинди куркыныч вакыйгалар? – сорап куйды Гарри. – Кем аларны эзерләде?

Добби үзеннән сәер генә көлкеле тавыш чыгарды да бөтен көче белән башын диварга китереп сукты.

– Әйе, әйе! – эльфны туктатыр өчен кулыннан тотып, кычкырды Гарри. – Син әйтә алмыйсың, аңлайм. Ләкин син минем өчен ник борчыласың? – Кинәт кенә Гарриның башына бер уй килде. – Тукта – болар ничек тә булса Вол – гафу – Син-Үзең-Беләсең-Кемгә бәйле түгелме? Син башыңны гына селкетеп әйт, – дип тиз генә өстәп куйды Гарри, чөнки Доббинның башы, авырсынып, дивар ягына борылган иде инде.

Добби акрын гына башын чайкады.

– Юк, юк, бу Шуль Кемнең Исемен Әйтергә Ярамый түгел, әфәндем.

Шулай да Доббинның күзләре шар итеп ачык иде, һәм ул гүя шуның белән Гаррига нәрсәдер әйтергә тели иде. Ләкин Гарри тулысынча аптарышта калды.

– Аның абыйсы юк, шулай бит?

Добби башын чайкады, аның күзләре гадәттәгедән дә зуррак ачылган иде.

– Яхшы, алайса мин Һогвартста тагы шундый куркыныч нәрсәләрне эшли алырдай беркемне дә белмим, – диде Һарри. – Әйтәсем килә, анда бит Дамблдор бар. Син беләсеңдер бит кем ул?

Добби башын иде.

– Альбус Дамблдор булган Һогвартс директорларыннан иң бөөгә. Добби белә, әфәндем. Доббинның Дамблдорның Шул Кемнең Исемен Атарга Ярамынның иң көчлө вакытында да аңа каршы көрәшкәне турында ишеткәне булды. Ләкин, әфәндем, – Доббинның тавышы гел юк булды кебек, – ләкин Дамблдор жиңә алмаган... бер тылсымчы да жиңә алмаган нәрсәләр бар...

Һәм Һарри аны туктатырга өлгергәнче, Добби караваттан тагы шуышып төштә дә, Һарринның өстәл лампасын алып, үзәкөзгеч чинау белән башып төяргә тотынды.

Аста кинәт кенә тындылар. Берничә мизгелдән Һарри Вернон Жизнәйнең, урта якка кереп, авыр сулыш белән әйтелгән:

– Дадли, шаян малай, тагы телевизорын сүндерергә оныткандыр, – дигән тавышын ишетте.

– Тиз! Шкафка кач! – диде Һарри, Доббинны шул шкафка төяп һәм артыннан ишеген ябып. Һарринның караватка сикереп утыруы булды, бүлмә ишеге ачылып китте.

– Ни – чуртыма – син – монда – эшлисең? – кысылган тешләре арасыннан сытып чыгарды Верной Жизнәй; аның чырае Һарринныкына терәлеп беткән иде. – Син яңа гына минем Япон гольферы турындагы мазәгемне боздың... тагы бер тавышын ишетәм икән, туганыңа үкенәчәксең, малай!

Ул авыр адымнар белән бүлмәдән чыгып китте.

Һарри Доббинны шкафтан чыгарып атты.

– Күрдеңме, нәрсә соң бу? – диде ул. – Искә төшер әле, ник мин Һогвартска кайтмаска тиеш?
– Ул минем дусларым (мин шулай уйлыйм) булган бердәнбер урын.

– Гарри Поттерга бер дә язмый торган дуслармы? – хәйләле тавыш белән эндәште Добби.

– Алар тиздән булыр дип көтәм, – диде дә, кашларын жыерып, дәвам итте Гарри, – Ә син каян беләсең аларның язмаганлыкларын?

Добби аяклары белән селкеткәләп алды.

– Гарри Поттер Доббига ачуланырга тиеш түгел, Добби моны яхшы нияттән генә эшләде...

– Син минең хатларымны тоткарладыңмы?

– Добби аларны монда жыеп барды, әфәндем, – диде эльф, Гарридан ераграк китеп һәм өстендәге мөндәр тышлыгы астыннан юан хатлар төргәген чыгарып. Гарри һермионаның пөхтә, Ронның шапшак язучыларын һәм хәтта язучыларга дөһкә кылган Һогвартс урманчысы – Нагридның кәгазь бозучыларын да танып алды. Добби каушап кына Гаррига карап куйды. – Гарри Поттер ачуланмаса тиеш... Добби өметләне... Әгәр Гарри Поттер аны дуслары оныткан дип уйласса.... Бәлки Гарри Поттер Һогвартска кайтырга теләмәс иде, әфәндем...

Гарри аны тыңламый иде инде. Ул хатларны тартып алырга тырышты, әмма Добби аны тотка алмаслык чигенде.

– Әгәр Гарри Поттер Доббига Һогвартска кайтмаса сүз бирсә, бу хатлар аңа кайтарылачак, әфәндем. Сөз күрергә тиеш булмаган дөһкәтләр бу! Кайтмыйм дип сүз бирегез, әфәндем!

– Юк, – ачуланды Гарри. – Кайтар миңа дусларымның хатларын!

– Алайса Гарри Поттер Доббинны мәжбүр итә... – эндәште эльф моңсу гына.

Гарри хәрәкәтләнәргә өлгәргәнчә, Добби бүлмәнең ишегенә ташланды, аның шапкылатты ачты да аска йөгерде.

Авызы кыпкән, эчә янган Гарри, бер тавыш та чыгармаса тырышып, аның артыннан ашыкты. Малай соңгы алты баскычны келәмгә сикереп кенә төште дә Доббига карады. Кунаклар бүлмәсеннән Вернон Жизнәйнең тавышы ишетелде:

– ... Мейсон әфәндем, Петуниягә Америка сантехниклары турындагы мәзәкне сөйләгезче, аның үлеп ничек ишетәсе килә...

Һарри аш бүлмәсенә йөгереп керде дә йөрәге туктаганын сизде.

Петуния апаның пудинг, тау кадәр крем һәм шикәрле миләүшәләр белән бизәлгән сәнгате түшәм буйлап йөзеп йери иде. Добби буфет шкафы өстенен почмагында утыра иде.

– Юк, – карлыккан тавыш белән ялварды Һарри, – алар мине үтерәчәк...

– Һарри Поттер мәктәпкә кайтмаса сүз бирергә тиеш...

– Добби, зинһар...

– Әйтегез моны, әфәндем...

– Мин әйтә алмыйм!

Добби аңа моңсу караш ташлады.

– Алайса Добби моны эшләргә мәжбүр, бу Һарри Поттер өчен иң шөкерә.

Пудинг идәнгә йөрәк туктардай авырлык белән ишелеп төште. Тәлинкә ватылу белән крем бөтен тәрәзәләргә һәм диварларга чәчрәде. Камчы тавышын чыгарып, Добби һавада эреде.

Кунаклар бүлмәсеннән тавышлар ишетелде; күзләре акайган һәм башыннан алып Петуния апаның пудингына чумган Вернон Жизнэй, Һарррины эзләп, аш бүлмәсенә атылып керде.

Өүвәл Верной Жизнэй аңлатырга кереште:

– Безнең бертуганның улы бик борчыла, таныш булмаган кешеләрдән курка, шуңа без аны өстә тоттык...

Аннан ул шаккаткан Мэйсоннарны яңадан кунаклар бүлмәсенә озатты да, кире һарри янына кайтып, малайны үтерергә янады һәм кулына идән пумаласын тоттырды. Петуния апа суыткычтан тундырма алды, ул вакыт һарри, һаман да калтырана-калтырана, аш бүлмәсенәң идәннен юа иде.

Бәлки Вернон Жизнәй үзенәң килешүен төзөгән дә булыр иде – ябалак очып керде.

Петуния апа тартмадан ашаганнан соң бирелә торган бөтнек кәнфитләрен таратырга керешкән генә иде, тәрәзәдән амбар ябалагы очып керде дә Мэйсон ханымның башына хат ташлады. Мэйсон ханым, сирена тавышы кебек чынап, ниндидер лунатиклар турында сөйләп өйдән атылып чыгып китте. Мейсон әфәнде озаклап Дурсльләргә хатынының төрле зурлыктагы һәм формадагы кошлардан куркуын аңлатырга кереште, һәм алар шулай шаяртырга теләгәннәр идеме дип сорады.

Һарри идән пумаласын кысып тотып аш бүлмәсендә торганда, күзләре яман ут белән янган Вернон Жизнәй малайга ташланды.

– Укы! – пышылдады ул, малай алдында хатны болгап. – Әйдә – укы!

Һарри хатны алды. Аның эчендә туган көн котлаулары юк иде.

Хөрмәтле һарри Поттер,

Безгә бүген Сезнең йортыгызда сәгать тугыз да 12 минутта Очу Әфсене кулланылган дигән мәгълүмат килде.

Белүегезчә, балигъ булмаган тылсымчыларга мәктәптән тыш әфсеннәр куллану тыелган, һәм тагы шундый бер гамәл мәктәптән куылу белән янарга мөмкин (Балигъ булмаган тылсымчыларны чикләү карары, 1875, Параграф С).

Шулай ук искә төшерәбез: теләсә нинди тылсымлы гамәлләрне тылсымчы булмаган жәмгыять вәкилләренә (Маггларга) күрсәтү куркынычын тудыру җитди жинаять булып санала (Тылсымчылар Яшеренлеге турында Халыкара Конвенциясенең 13 нче бүлеген).

Яхшы яллар!

Ихтирам белән,

Мафальда Хопкирк

Тылсымны дәрәс кулланмау офисы

Тылсым министрлыгы

Һарри күзләрен хаттан күтәрде дә тамактагы төерне йотып куйды.

– Син безгә мәктәптән тыш тылсымны кулланырга ярамауны әйтмәдең, – диде күзләрендә ут уйнаган Вернон Җизнәй. – Әйтергә оныттың... Уеңнан чыккан...

Ул тешләрен күркәткән зур бер бульдог шикелле Һаррины изәргә дәвам итте.

– Ярый, малай, минем сиңа яңалыкларым бар... Мин сине бикләп куям... син беркайчан да мәктәпкә кайтмыйсың... беркайчан да... һәм тылсым кулланып карасаң –алар сине куачаклар!

Һәм шашкан кебек көлә-көлә, Һаррины баскычтан сөйрәргә тотынды.

Вернон Җизнәй сүзен тота торган кеше иде. Икенче иртәне ул Һарриның тәрәзәсен кадалап кую өчен бер ир-атны яллады. Ишектәге мәчеләр өчен кечкенә ишекчекне исә үзе ясады, аннан көненә өч тапкыр берәз ризык биреп була иде. Алар Һаррига юыну бүлмәсе белән иртән һәм кич кулланырга рөхсәт итте. Башка очракларда ул үзенең бүлмәсендә бикләнгән иде.

Өч көннән соң дә Дурсльләренең күңелләре йомшарырга охшап тормый, һәм Һарри бер чыгу юлын күрми иде. Малай, рәшәткәле тәрәзә артында баеп килүче кояшка карап, аның белән нәрсә буласын да белмәгән хәлдә караватында ята иде.

Һогвартстан кусалар, бүлмәдән тылсым ярдәмендә чыгу юлларын эзләүдән ни мәгънә? Ләкин Бүрекүздә яшәү шулай ук мөмкин түгел иде. Хәзер Дурсльләр иртәләрен тычкан яки бака булып уянуларыннан курыкмый иделәр, һәм шулай итеп, ул үзенең соңгы сугыш

коралын югалтты. Бәлки Добби Һаррины Һогвартста буласы ниндидер дәһшәтләрдән саклап калгандыр да, ләкин вакыйгалар болай барса, ул барыбер ачлыктан булса да үлчәк.

Кече ишек ачылды да Петуния апаның кулы консервалардан супны төртеп куйды. Ач булудан эче авырткан Һарри караватыннан сикереп төштә дә ашарга ташланды. Аш бозланып каткан булса да, Һарри аны бер йотымда эчеп бетерде. Шуннан ул Һедвигның читлегә янына килде дә утлыгына калган ризыкларны салды. Ул, йоннарын тырпайтып, хужасына усалланып карады.

– Томшыгыңны чөөреп утырма, биргәнне аша, – төксә карап эндәште Һарри.

Ул буш савытны ишек янына илтеп куйды да, караватка кире ятканда, үзен никтер ашаганчыга кадәргедән дә ачрак итеп сизде.

Дүрт атна үтүгә ул исән булса да, ә Һогвартска кайтмаган очракта, аның белән нәрсә булачак? Кемне дә булса нәрсә булганны ачыклар өчен җибәрерләр микән? Дурслъләрне малайны җибәрергә күндерерләр микән?

Караңгылык бүлмәгә иңә бара иде. Мәгънәсез, җавапсыз сораулар белән үзен тирги-тирги, эче быгырдаган малай борчулы йокыга китте.

Аңа шундый төш керде: имеш, ул зоопаркта рәшәткә артында утыра, һәм аның рәшәткәсенә “Балигъ булмаган тылсымчы” дип язылган икән. Кешеләр исә салам өстендә яткан хәлсез һәм ачыгып беткән малай артыннан шул рәшәткә артыннан күзәтеп тора икән. Алар арасында Һарри Добби йөзен таныды, аннан ярдәм сорады, тегесе исә җавапка бары:

– Һарри Поттер монда иминлектә, әфәндем! – дип ташлады. Шуннан соң Дурслъләр барлыкка килде, һәм Дадли рәшәткәнең баганаларын йолкый һәм аннан көлә башлады.

– Җитте! – бу авыр тавыштан арынырга теләп эндәште Һарри. – Калдырыгыз мине тынычлыкта... Китегез... Мин йокларга тырышам...

Ул күзләрен ачты. Ай яктысы тәрәзәдәгә рәшәткәләр аша бүлмәгә керә иде. Һәм сипкелләргә баткан, ут төсендәгә чәчлә, озын борынлы кемдер аңа акаеп катты.

Һарриның тәрәзәсе артында Рон Уизли тора иде.

Өченче бүлек

«ӨН»

– Рон, – дип авыр сулап, Һарри тәрәзәгә елышты. Һәм, рәшәткә аша сөйләшә алыр өчен, тәрәзәне этеп җибәрде. – Рон, син ничек?.. Нәрсә?..

Алдында пәйда булган нәрсәләрне күргәч, Һарриның авызы ачылып китте, чөнки бу аны чыннан да шаккатырга мәҗбүр итте. Рон һавада эленеп торган, фирузә төсөндәге машинаның арткы тәрәзәсеннән салынып диярлек тора иде. Алгы якта, елмаеп, Ронның игезәк абыйлары Фред белән Джордж утыра иде.

– Бар да яхшымы, Һарри? – дип сорап куйды Джордж.

– Ни булды соң? – диде Рон. – Ник син минем хатларыма бер дә җавап язмадың? Мин сине унике тапкыр кунакка чакырдым. Ә аннары әти өйгә кайтты да, синең магглар каршында тылсым кулланып, кисәтү алганыңны әйтте...

– Ул мин түгел идем... Ә ул кайдан белгән соң?

– Ул бит министрлыкта эшли, – диде Рон. – Мәктәптән тыш башка җирләрдә тылсым кулланырга ярамаганлыгын син беләсең бит инде.

– Син моны миңа сөйлә инде, – диде Һарри, һавада йөзеп торучы машинага карап.

– Ой, бу саналмый инде, – диде Рон. – Без бит аны алып кына тордык. Бу әтинең машинасы, без аны тылсымламадык. Тик бергә торучы магглар каршында тылсым куллану...

– Ул мин түгел идем дип әйттем бит инде, хәзер аңлата башласам, бик озакка китәчәк. Карагыз әле, сез Һогвартстагыларга Дурсльләрнең мине бикләп куйганның һәм кире Һогвартска җибәрергә рөхсәт итмәүләрен әйтә аласызмы? Тагы бер кат тылсым куллана алмыйм бит инде мин. Алайса Министрлыкта мине өч көн эчендә ике мәртәбә тылсым кулланган дип уйлаячаклар.

– Мыгырдавыңнан тукта эле, – диде Рон. – Без сине үзөбөз белән өйгә алып китәргә дип килдек.

– Тик сез дә мине тылсымлы алмыйсыз бит...

– Моңың кирәге дә юк, – диде Рон башы белән алгы утыргычларга күрсәтеп, һәм, көлөмсәрәп, – син минем белән кемнәр килгәннен онытып жибәрдең бугай, – диде.

– Менә моны рәшәткәгә бәйләп куй эле, – диде Фред, бауның бер очын Гаррига ыргытып.

– Дурсльләр уянса, мин мәет, – диде Гарри бауны рәшәткәгә бәйли-бәйли, һәм Фред машинаны өскә күтәрде.

– Борчылма, – диде Фред, – һәм читкә кит.

Гарри Һедвиг янына күчтә (ябалак бу эшләрнең никадәр мөһим икәнлеген аңлый иде булса кирәк, чөнки ул һаман тынын да алмыйча утыра иде). Машина тагы да катырак үкерә башлады һәм кинәт, гөрсөлдәп, тәрәзә рәшәткәләрдән азат ителде, ә Фред туп-туры һавага очып китте. Гарри тәрәзә янына чабып килде – рәшәткәләр жиргә тияргә берничә фут кала асылынып тора иделәр. Рон, тыны бетеп, аларны машинага күтәрде. Гарри, коты алынып, йокы бүлмәсенә колак салды – Дурсльләрнең тыннары да юк иде.

Рәшәткәләр хәвеф-хәтәрсез генә Рон янына, арткы утыргычларга урнаштырылганнан соң, Фред Гарриның тәрәзәсенә яқынайды.

– Кер, – диде Рон.

– Тик минем Һогвартс өчен кирәк-ярак әйберләрем... тылсым таягым, себеркем...

– Кайда соң алар?

– Баскыч астындагы чоланда бикләп куелганнар, ә мин бүлмәдән дә чыга алмыйм...

– Хәл итмәслек түгел, – диде Джордж алдагы утыргычтан, – кая, юл бир эле, Гарри.

Фред белән Джордж Харриның тәрәзәсенә үрмәләделәр. Джордж кесәсеннән гап-гади чәч кыстыргычы алып, йозакны ачып маташканда, Гарри әйберләре артыннан үзенә барырга кирәк булгандыр дип уйлый башлады.

– Тылсымчыларның күбесе маггларның бу трюгын бушка вакыт уздыру гына дип кабул итәләр, – диде Фред, – бу эш бик тиз башкарылмаса да, аны белү бер дә комачау итми.

Кечкенә генә шылт иткән тавыш чыкканнан соң, ишек ачылып китте.

– Димәк... без синең әйберләреңне алырбыз, ә син бүлмәңдәге кирәк-яракларыңны жый да Ронга бир, – дип пышылдады Джордж.

– Иң астагы баскыч белән сак булыгыз – ул шыгырдый, – дип пышылдады Гарри игезәкләр караңгылыкта югалганнан соң.

Әле бер, әле икенче почмакка чабып, Гарри әйберләрен жыйрга кереште, һәм аларны тәрәзә аша Ронга бирә барды. Аннан ул чемоданын алып менәргә булышыр өчен, Фред белән Джордж янына юнәлде. Шунда Гарри Вернон жизниңең ютәлләвен ишетте.

Ахыр чиктә алар көч-хәл белән өскә менеп життеләр, аннан Харриның чемоданын ачык тәрәзә аша чыгардылар. Чемоданны тартышыр өчен Фред Рон янына машинага менде, ә Гарри белән Джордж йокы бүлмәсе ягынан төрттеләр. Дюйм артыннан дюйм узган саен чемодан тәрәзә аша шуышты. Вернон жизни тагын бер кат ютәлләп куйды.

– Тагын өз генә, – дип әйтте Фред, чемоданны көч-хәл белән машинага таба тартып. – Тагын бер кат яхшы итеп төртсәгез...

Гарри белән Джордж жылкәләре белән яхшылап төрттеләр, һәм чемодан арткы утыргычка килеп төште.

– Ярый, киттек, – дип пышылдады Джордж.

Тик Харриның тәрәзә төбенә менеп басуы гына булды, кинәт артта бик каты чыелдау яңгырады, ә аннан соң Вернон жизниңең акыруы яшен суккандай тирә-якка таралды:

– Каһәр суккан ябалак!

– Мин һедвигны онытканмын!

Һарри яңадан бүлмәгә төшөп, тиз генә һедвигның читлеген эләктердә һәм аны Ронга сузды. Ул комодка үрмәләп маташканда, Вернон җизни ишеккә шапылдатып сугып җибәрде, һәм ишек ачылып китте.

Күпмедер мизгел Вернон җизни бусага төбөндә басып торды, аннан, чыгарыннан чыккан үгез кебек үкереп, Һарриның тубыгына ябышты.

Рон, Фред һәм Джордж Һаррины кулларыннан тотып, көчләре җиткән кадәр аны тәрәзәдән тарттылар.

– Петуния! – дип үкерде Вернон җизни. – Ул кача! УЛ КАЧА!

Бәхеткә, Уизлилар Һаррины кинәт кенә тартканнан соң, Һарри Вернон җизнинең кулларыннан ычкына алды – ул инде машинада иде һәм машинаның ишеген шап итеп ябып та куйды.

– Газга бас, Фред! – дип акырды Рон, һәм машина айга таба атылды.

Һарри үзенең ирекле булуына һаман да ышанмый иде. Ул тәрәзә янына үрмәләде; төнгә җиләс һава аның чәчләрен уйнатты. Һарри тагын бер кат Бүрекүз урамының кечерәя баручы өй түбәләренә карады. Вернон җизни, Петуния апа һәм Дадли һаман да шаккатып, Һарриның тәрәзәсеннән карап торалар иде.

– Киләсе җәйдә күрешербез! – дип акырды Һарри.

Уизлилар эчләре катып көлөргә тотындылар, Һарри да көлемсерәп утыргычына ауды.

– Һедвигны җибәрергә кирәк, – диде Рон. – Ул безнең артыбыздан очып барыр. Аның инде күптәннән канатларын җәйгәнә булмагандыр.

Джордж чәч кыстыргычын Ронга сузды, һәм бер мизгелдән соң һедвиг шатланып, тәрәзәдән очып чыкты. Машина яныннан ул өрәк шикелле «йөзеп» барды.

– Тәк... Ни булды соң, һарри? – дип түземсезлек белән сорап куйды Рон. – Нинди хәл бу?

Һарри аларга барысын да сөйләп бирде. Добби, аның кисәтүләре, шәмәхә пудинг фиаскосы турында да сөйләде ул. Сүзен тәмамлаганнан соң, бик озакка сузылган, шаккаткыч тынлык урнашты.

– Бик сәер, – диде ниһаять Фред.

– Һичшиксез шулай, – дип килеште Джордж. – Боларның барысын да кем оештырганын да әйтмәде мени ул Добби?

– Әйтә алган булыр иде дип уйламыйм, – диде Һарри. – Сөйләгән идем бит, нидер әйтергә теләп сүз башлаган саен, ул башын диварга суккаларга тотына иде.

Һарри Фред белән Джорджның бер-берсенә карап куюларын күрәп алды.

– Ничек уйлыйсыз, ул миңа ялган сөйләдеме икән?

– Хм, – диде Фред, – өй эльфлары зур тылсымга ия, тик гадәттә алар ул тылсымны хужалары рөхсәтеннән башка куллана алмыйлар. Добби яныңа сине Һогвартска жиһәрмәс өчен килгәндер дип уйлыйм. Мәктәптә сезгә үч саклаучы берәр кешене күз алдына китерә аласызмы?

– Әлбәттә, – диде Һарри белән Рон беравыздан.

– Драко Малфой, – дип өстәп куйды Һарри. – Ул мине күрәлмей.

– Драко Малфой? – диде Джордж артына борылып. – Люциус Малфойның улы түгелдер бит?

– Шулай булырга тиеш. Бу бит бик киң таралган фамилия түгел, шулай бит? – диде Һарри.

– Әтинең аның турында сөйләгәнән ишеткәнем бар, – диде Джордж. – Ул Үзегез-Беләсез-Кем яклы булган.

– һәм Үзегез-Беләсез-Кем юкка чыкканнан соң, – дип һаррига карарга дип борылды Фред, – Люциус Малфой кире кайтты. Имеш андый эшләрдә катнашырга бер дә теләмәгән дип сөйләнәп тә йөргән әле ул.

– Тирес кисәге... Безнең әти аны Үзегез-Беләсез-Кемгә бик якын булган дип уйлый.

Һарри Малфойлар гаиләсе турында күп нәрсә ишеткән иде инде, шуңа күрә бу сүзләр аны бер дә гажәпләндермәде. Малфой янында Дадли Дурсль бик акыллы, уйчан һәм хислە малай кебек тоела иде...

– Мин Малфойларның өй эльфы тоталармы юкмы икәнән белмим... – диде һарри.

– Аның хужасы кем генә булмасын, шуны төгәл әйтеп була: ул бик олы тылсымчылар гаиләсе булырга тиеш, һәм шулай ук бай да булырга тиеш ул гаилә, – диде Фред.

– Әйе-е, безнең әни дә гел, өйдә эльф булып, аның керләр үтәкләвен тели иде, – диде Джордж. – Тик безнең бөтен булган нәрсәбез – ул чормада яшәүче бер карт өрәк һәм бөтен бакчага таралган гномнар. Өй эльфлары бары борынгы йорт-сарайларга гына ияләшәләр. Бездә алар гомумән була алмыйлар.

Һарри сүзсез утырды. Малфойда гел бары яхшы әйберләр генә булуыннан чыгып фикер йөртсәң, аның гаиләсе дөрестән дә тылсымлы алтынга күмелеп яшиләрдер. Ул Малфойның зур сарай буйлап йөрүен күз алдына китерде. Янына гаилә хезмәтчесен җибәреп, һарриның һогвартска баруын тоткарлау, чыннан да, Малфойның кулыннан килә торган эш. Доббинның сүзләренә ышанганнан соң, һарри шулкадәр ахмак булып чыгамы инде хәзер?

– Синәң артыңнан килүбезгә мин бик шатланам, – диде Рон. – Бер хатыма да җавап алмагач, бик борчылдым. Мин башта бу Эрролның хатасыдыр дип уйлаган идем.

– Кем ул Эррол?

– Ябалагыбыз. Ул бик карт инде. Инде ничө кат хат илткәндә жиргә егылып төште ул. Аннан Гермесны жибәрмәкче идем...

– Кемне?

– Префект булганнан соң, эти белән әни Персига ябалак алып биргәннәр иде, – диде Фред алгы яктан.

– Тик аны миңа Перси бирмәде. «Үземә дә кирәк», ди.

– Перси быел үзен бик сәер тота әле, – диде Джордж кашын жыерып. – Бертуктаусыз хатлар жибәрә, гел бүлмәсендә бикләнеп утыра. Ул префект тамгасын күпме ялтыратырга буладыр инде... Син артык көнбатышка авыштың ахры, Фред, – дип өстәде ул, компаска төртеп.

Фред рульне боргалады.

– Сөзгәң машинаны алуыгызны әтиегез белән инде димәк? – дип, нинди җавап ишетәсен алдан чамалап сорады Гарри.

– Э, юк, – диде Рон. – Ул бүген кичен эштә булырга тиеш. Машинаны гаражга әнигә сиздермичә генә куя алырбыз дип өметләнәм.

– Әтиегез Тылсым Министрлыгында нишли соң ул?

– Ул иң күңелсез бүлектә эшли, – диде Рон. – Магглар ясаган әйберләргә кулландыдагы гаеп эшләр бүлегә.

– Нәрсәдәгә?

– Магглар ясаган әйберләргә кире тылсымлаудан гыйбарәт аның эше. Ул әйберләр кире магглар кибетенә яки өенә эләргә мөмкин бит. Мәсәлән, былтыр ниндидер бер улырлы карчык үлгән булган, һәм аның чәй кибетен борынгы әйберләр кибетенә сатканнар. Бер магг хатын сатып алган моның чәй кирәк-яракларын, өенә алып кайткан һәм дусларын чәй белән сыйларга теләгән. Коточкыч хәл булган анда. Эти берничә атна бие бер ялсыз эшләде ул вакытта.

– Ни булган соң?

– Чәйнек бөтенләй котырырган һәм чәй сиптерергә тотынган. Ә бер кеше борынына ябышкан шикәр кысқычлары белән хастаханәгә озатылган. Эти чыгарыннан чыккан иде. Ул бүлектә эти һәм бер Перкинс атлы карт сихерче генә эшли икән. Бу хәлләрне яшереп калу өчен аларга күп нәрсәләр кулланырга туры килде, хәтта Оныттыру тылсымын да.

– Тик әтиегез... бу машина...

Фред көлеп жибәрде.

– Әйе, эти магглар белән бәйле әйберләр белән саташа. Безнең абзар магглар әйберләре белән тулы. Ул аларны сүтә, тылсымлый һәм кире җыя. Әгәр дә ул үзенең өен килеп тикшерсә, аңа үз-үзен кулга алырга туры килер иде. Бу хәлләр әнине дә акылдан яздыра.

– Бу төп юл, – диде Джордж, алгы якка карап. – Ун минутлардан кайтып җитәргә тиешбез... Һәм бик вакытлы да – тиздән таң атачак.

Көнчыгыш офыкта сыек кына алсулык күренә башлаган иде.

Фред машинаны төшерә башлады. Һарри караңгы кыр кисәкләрен һәм агач кәүсәләрен күреп алды.

– Без авылдан берәз читтәрәк икән, – диде Джордж. – Оттери Сент Кэчпоун.

Җир якынлаша иде инде. Кып-кызыл кояш нурлары агачлар арасыннан үтеп чыга да башладылар.

– Төшәбез! – диде Фред, җиңел сулап, һәм машина җиргә килеп бәрелде.

Алар зур булмаган йорт тирәсендә урнашкан гараж янына килеп төштеләр. Шунда Һарри беренче тапкыр Ронның өен күрде.

Бу өй кайчандыр дуңгыз абзары булган булса кирәк, аннан инде төрлө-төрлө урыннарда бүлмәләр өстәп төзөгәннәр, шулай итеп ул берничә катлы өйгә әверелгән; ул өй әйтерсең лә тылсым көчә белән генә тотрыклыгын саклаган кебек тоелды (һәм бу бик мөмкин дә, дип үз эченнән уйлап куйды Һарри). Кызыл түбә өстендә дүрт-биш моржа утырып тора иде. Керү уңаендагы коридорда «Өн» дип язылган такта куелган. Керү ишеге төбөндә тәртипсез рәвештә резин итекләр һәм бик нык күгәргән казан ята иде. Берничә симез көрән тавык йорт тирәсендә эзләнеп йөрүчеләр иде.

– Алай әллә ни ис китәрлек түгел инде, – диде Рон.

– Искиткеч! – дип шатланып әйтеп куйды Һарри, Бүрекүз урамын исенә төшереп.

Алар машинадан чыктылар.

– Менә хәзер чыннан да бик тыныч кына итеп өскә менеп китәргә кирәк, – диде Фред. – Һәм әнинең иртәнге ашка чакырганын көтегез. Шуннан, Рон, син аска төшәсең дә, әнигә «Кара әле, әни, төнлә безгә кем килгән!» диясең. Ул Һаррины күрүенә бик шат булачак. Ә безнең машинада очуыбызны берсе дә белергә тиеш түгел.

– Дәрәс, – диде Рон. – Киттек, Һарри, баскан урынымда йоклыйм инде мин...

Өйгә таба караганнан соң Ронга эсселе-суыклы булып китте. Өйдә йокыларыннан торганнар иде. Миссис Уизли йорт тирәсе буйлап тавыкларга җим сибеп йөри иде. Һәм бу кыска буйлы, таза, ачык күңелле хатын өчен хәзер юлбарыс кебек күренү бик урынлы иде.

– Ах!

– И, жаным, – диде Джордж.

Миссис Уизли кулларын биленә куеп, аларның каршысына килеп басты. Ул бер гаепле йөздән икенчесенә күз йөртеп чыкты. Аның өстендә – чәчәкле альъяпкыч, ә кесәсеннән тылсым таягы күренеп тора иде.

– Шулай итеп, – диде ул.

– Хәерле иртә, әни! – диде Джордж күңелле һәм бик канәгать тавыш белән (һәрхәлдә аның үзенә шулай тоелды).

– Сез минем ничек борчылганымны күз алдыгызга китерә аласызмы соң? – диде Миссис Уизли үзәк өзгөч пышылдау белән.

– Гафу ит, әни, үзең күрәсең, без мәжбүр идек...

Өч улы да Миссис Уизлидан озынрак булсалар да, алар аның орышуыннан бик куркалар иде.

– Караватларыгыз буп-буш! Бернинди дә язу юк! Машина да юк! Ә бәлки сез һәлакәткә очрагансыздыр? Мин монда борчылып акылдан шаша яздым, ә сезгә барыберме? Беркайчан да мондый хәлләр... Менә әтиегез кайтсын гына. Билл, Чарли, Персиның беркайчан да сезнең кебек булганнары юк иде...

– Префект Перси, – дип мыгырдады Фред.

– ПЕРСИДАН ҮРНӘК АЛЫРГА КИРӘК ӘЛЕ СЕЗГӘ! – дип кычкырды Миссис Уизли, Фредның күкрәгенә бармагы белән төртеп. – Сез бит үлөргә дә мөмкин идегез, сезне күрергә мөмкин иделәр, әтиегез сезнең аркада эшен югалтырга мөмкин иде...

Бу сәгатьләр бие сузылгандай тоелды.

Миссис Уизли үз алдына юткереп куйганнан соң гына һаррига таба борылды. һарри артка чигенде.

– Мин сине күрүемә бик шатмын, һарри, кадерлем, – диде ул. – Әйдә, кер, хәзер иртәнге аш була.

Ул борылды да өйгә кереп китте, һарри куркып кына Ронга карады, ул аңа башын селкеп куйганнан соң, һарри Миссис Уизли артыннан кереп китте.

Ашау бүлмәсе бик зур түгел һәм кысырыграк иде. Бүлмә уртасында чиста агач өстәл һәм урындыклар; һарри янындагы урындыкның кырыена утырды да күзәтергә тотынды. Моңа кадәр аңа тылсымлы өйдә булырга туры килмәгән иде. Дивардагы сәгатьнең бер генә угы

бар, ә саннары урынына төрле сүзләр язылган (мәсәлән, «Чәй вакыты», «Тавыкларны ашату вакыты», «Соңга калу вакыты» һәм башкалар). Камин өстендә китап киштәләре урнашкан. Китаплар арасында «Сырны тылсымла!», «Пешергәндә кулланылар торган тылсымнар», «Бер минутлык табын – могжиза!» дип исемләнгәннәре дә бар иде. Һәм, Һарри дәрәс ишеткән булса, югыч янындагы иске радиодан «Танылган тылсымчы-жырчы Селестина Уорбек белән убыр вакыты җитте» дигәннәре яңгырады.

Миссис Уизли берәз тәртипсезрәк итеп иртәнгә аш әзерли башлады (колбаса кисәкләрен табага тезгәндә, ул малайларына усал итеп карап куйды).

Вакыт-вакыт ул «белмим, сез нәрсә уйлап йөрисездер», «гомердә дә ышанмас идем» дип мыгырдап алды.

– Мин сине гаепләмим, кадерле Һарри, – диде ул Һарриньң тәлинкасенә сигез (әллә тугыз инде) колбаса кисәгә куеп. – Артур белән мин дә бик борчылдык, әле үткән төнне генә синнән җомга көн дә хат килмәсә, барып алырбыз дип уйлап тора идек. Тик шулай да, – (хәзер инде ул тәлинкагә өч йомырка тәбәсә төшерде), – ярты илне канунсыз рәвештә үтеп килгәндә, сезне бит күрергә мөмкин иделәр.

Ул сак кына югычтагы савытларга таягы белән селтәп алды, һәм алар үзләре юылырга тотындылар.

– Болытлы иде бит, әни, – диде Фред.

– Ашаганда авызыңны ябып тор! – дип кырт кисте Миссис Уизли.

– Алар бит аны ач килеш тотканнар, – диде Джордж.

– Син дә! – диде Миссис Уизли, ләкин инде берәз йомшара төшеп. Ул Һаррига ипи кисәгенә май ягып бирде.

Шул вакытта озын йокы күлмәгеннән бер кечкенә генә җирән гәүдә күренде, тик ул аш бүлмәсенә керергә дә өлгермәде, чыелдап, бүлмәдән чыгып качты.

– Джинни, – диде Рон Гаррига акрын гына. – Минем сеңлем. Ул жәй буге синең турында сөйләп йөрдө.

– Әйе, аңа сезнең култамгагыз* кирәк булачак, Гарри, – дип әйтте көлемсерәп Фред. Тик бу вакытта ул әнисенең карашын сизеп алды да башын тәлинкәсенә иде.

Тәлинкәләр ялт иткәнче, берсе дә бер сүз дә сөйләшмәде. Әлбәттә, моңа бик күп вакыт та сарыф ителмәде.

– Мин шундый арыдым, – диде Джордж исни-исни, һәм, ниһаять, ул чәнечкә белән пычакны өстәлгә куйды, – Мин йокларга ятармындыр һәм...

– Ятмыйсың! – диде Миссис Уизли. Йокламаганыңа үзең гаепле. Бакчага чык, гномнар тагын бөтен бакчаны бозып бетергәннәр.

– Әни-и...

– Сез дә, – диде ул Рон белән Фредка карап. – Ә син йокларга ят, кадерлем, – дип өстәде ул Гаррига карап. – Син бит алардан бу машинада йөрергә сорамадың.

Тик Гарри тиз генә:

– Мин дә булышырмын, Рон. Минем беркайчан да гномнарны бетерүне күргәнем булмады, – диде.

– Рәхмәт инде, кадерлем, тик бу эш бик күңелсез, – диде Миссис Уизли. – Ә хәзер, әйдәгез, Локхартның моның турында ни уйлавына күз салыйк, – дип ул киштәдәге бик авыр китапны алды. Джордж ыңгырашып ук куйды:

– Әни, без аның ничек эшләнгәнән беләбез бит инде.

Гарри Миссис Уизли тоткан китапның тышлыгына карады. Анда матур алтын хәрәфләр белән «Гилдерой Локхарт. Әй корткычлары турында белешмәлек» диелгән иде. һәм шулай ук дулкынлы сары чәчле һәм ачык зәңгәр күзле бик матур тылсымчының зур портреты

төшерелгән иде. Тылсым дөньясында фотосурәтләр, гадәттә, тере булалар, һәм бу тылсымчы аларга гел күз кысып тора иде. Миссис Уизлига ул бик ошый иде.

– Эх, ул искиткеч, – диде ул. – Ул үз фәнен бик әйбәт белә, бу искиткеч китап...

– Әни ул дип үлә инде, – диде Фред ишетелерлек итеп пышылдап.

– Аның кадәр кирәкми инде, Фред, – диде Миссис Уизли (аның колаклары кызарып чыккан иде). – Ярый, әгәр дә сез Локхарттан да яхшырак беләбез дип уйлыйсыз икән, чыгыгыз да эшләгез, әгәр бер генә гном булса да калса, карагыз аны.

Исни-исни мыгырданып, Уизлилар Гарри белән бергә чыгып киттеләр.

Бакча бик зур иде, Гарри уйлавынча, ул шундый булырга да тиеш. Тик ул Дурсьләргә бер дә ошамас иде, мөгаен, – монда чүп үләннәре күп, биек булып үскән печән, шулай ук дивар буйлап боргаланып киткән агачлар, моңа кадәр күргәне булмаган чәчәкләр һәм зур яшел, бакалар белән тулы буачык та бар иде.

– Маггларның да гномнары бар бит, беләсеңме, – диде Гарри Ронга газон аша узганда.

– Әйе, күргәнем бар, – диде Рон. – Һәм алар шуларны гном дип уйлыйлармы инде? Кармак тоткан Санта-Клауслар кебек бит алар... – дип Рон чалмабаш* куагына иелде.

Шулвакыт чалмабаш куагы дерелдәп куйды, һәм Рон кулында нидер тоткан килеш:

– Бу гном, - диде.

– Әйләндер! Әйләндер мине! – дип чинады гном.

Ул Санта-Клауска бер дә охшамаган иде, әлбәттә. Ул кечкенә һәм әйтерсең лә тиредән тегелгән кебек иде. Зур, бәрәңгә кебек пеләш башлы нәрсә иде ул. Гном аяклары белән төрткәләп алганнан соң, Рон аны кулын сузган килеш тотып тора башлады; аннан ул аны аягыннан эләктерде дә башын аска калдырды.

– Менә нишләргә кирәк, – диде Рон.

Ул гномны баш өстенә күтәреп («Әйләндер мине!») , лассо* кебек әйләндерергә кереште.

Һарриның шаккатып карап торганын күреп алганнан соң:

– Бу аларга бернинди дә зыян китерми, син бары аларның башларын гына әйләндерергә тиешсең. Шулай итсәң, алар ояларына юлны тапмаячаклар.

Ул гномны кулыннан ычкындырып жибәрде. Егерме фут очып барганнан соң, гном, гөрселдәп, кырга килеп төште.

– Бик якин, – диде Фред. Минекә әнә теге бүкәнне дә узып китәчәк, дип бәхәсләшергә әзермен.

Гномнарны бик җәлләмәскә Һарри бик тиз өйрәнде. Беренче корбанын ул әйләндермичә генә ыргытырга җыенган иде, тегесе, моны сизеп алып, очлы тешләрен Һарриның бармакларына батырды. Аларны каерып алуы бик кыен булды... Әлегә...

– Вау, Һарри... Бу илле фут тирәсе булырга тиеш.

Һава очып баручы гномнар белән тулды.

– Күрәсеңме, безнең гномнар акылга берәз сайраклар, – диде Джордж биш (әллә алты инде) гномны бергә тартып чыгарып. – Алар белән көрәшү башлана икән, үзләре үк өскә чыгалар, юк бит тирәнгәрәк яшеренергә.

Күпмедер вакыттан соң гномнар төркеме, җилкәләрен сылывдырып, кырдан китә башлады.

– Алар кире кайтачаклар, – диде Рон күздән югала баручы гномнарга карап. – Бу аларга ошый. Әти алар белән бик йомшак. Ул аларны бик кызыклар дип саный.

Бу вакытта түр яктан ишек тавышы ишетелде.

– Ул кайтты! – диде Джордж. – Әти өйдә!

Алар бакчага ашыктылар һәм өйгә уздылар. Мистер Уизли күзлеген салып, күзләрен йомган килеш ашау өстәленә капланган иде. Ул ябык кеше иде, пеләш, ләкин бер-ике бөртектә чәчә балаларыныкы кебек үк жирән. Өстендә – яшел төстөгә, тузанланып һәм тузып беткән киём.

– Нинди төн, – дип мыгырдады ул, барысы да аның янына тезелеп утыргач. Ул чәйнектә капшап карады. – Тугыз рейд! Тугыз! Карт Мундунгус Флетчер артым белән борылуымны гына көтөп, миңа сихер салмакчы булды...

Мистер Уизли бер йотым чәй эчтә дә авыр сулап куйды.

– Берәр нәрсә таба алдыңмы, әти? – дип сорады Фред түземсезлектә белән.

– Бары берничә эреп югалучы ачкыч һәм тешләүчә чәйнектә кенә, – диде Мистер Уизли иснәп куеп. – Шулай да безнең бүлектә кагылмый торган берничә эш булган. Мортлик сорау алу өчен берничә сасы көзәннә алып киткән. Шөкер, болар эксперименталь тылсымга кагыла.

– Эреп югалучы ачкычлар нәрсәгә кирәк булырга мөмкин инде? – диде Джордж.

– Маггларны котыртып өчен, – дип авыр сулап куйды Мистер Уизли. – Эри торган ачкыч саталар да, аннан ул, билгелә, юкка чыга. Һәм нәтижәдә аны таба да алмыйлар. Өлбәттә, монда кемнеләр гаепләвә дә авыр, чөнки магглар бит ачкычларның эрүен кабул итә алмыйлар, һәм аларның бары югалуы турында гына әйтәчәкләр. Мең рәхмәтләр булсын аларга. Тылсымны инкаръ итәр өчен алар барысына да әзер... Безнең кебекләр бит нәрсәне генә тылсымламыйлар, күз алдына китереп бетерүе дә кыен.

– МӘСЭЛӘН, МАШИНАЛАРНЫМЫ?

Миссис Уизли кулына кылыч сыман озын кисәү агачы тотып килеп керде. Мистер Уизлиның күзләре ачылып ук китте. Ул гаеплә кеше кебек хатынына карады.

– М-машиналарнымы, Молли, кадерлем?

– Әйе, Артур, машиналарны, – диде Миссис Уизли, күзләрен ялтыратып. – Искә җимерек машина сатып алып, бары ничек ясалганын гына белер өчен генә аны сүтеп утыручы

тылсымчыны күз алдына китерегез эле. Ө чынлыкта исә ул аны оча торган ясар өчен тылсымлаган икән.

Мистер Уизли күзләрен йомгалап алды.

– Ярый, кадерлем, моны эшләсә дә, ул бит канунны бер дә бозмады, аңлайсыңмы? Гәрчә... э-э... ул моның турында хатынына сөйләргә тиеш булса да. Канунда шундый сүзләр бар... Өгәр дә тылсымчының очарга нияте булмаган икән, машинаның очарга сәләтле булуы...

– Артур Уизли, бу канунны син үзең яздың һәм шул сүзләргә сылтаманы да үзең уйлап чыгардың бит! Һәм барысы да шул абзарыңдагы маггларның чүп-чары белән утыру өчен! Синең игътибарың өчен әйтәм, бүген шул син очарга “өйрәткән” машинада безгә иртән Һарри Поттер килеп төште.

– Һарри? – диде Мистер Уизли. – Һарри кем?

Ул боргаланып алды һәм Һаррины күргәч, сикереп куйды.

– Йә Раббым, бу Һарри Поттермы? Синең белән күрешүемә бик шатмын, Рон синең турында бик күп сөйләгән иде...

– Синең малайларың үткән төнне Һарриның өенә барып, кире монда кайттылар! – дип акырды Миссис Уизли. Моның турында ни әйтергә уйлыйсың, ә?

– Сез чыннан да очтыгызмы? Яхшы гына уздымы? Мин... Минем шуны әйтәсем килә, – дип калтыранып куйды ул, Миссис Уизлиның күзләреннән очкыннар атылганын күргәч, – бу бер дә дәрәс адым булмаган, малайлар, сез, дәрәстән дә, зур хата ясагансыз...

– Әйдәгез, без аларны үзләрен генә калдырыйк эле, – диде Рон, Миссис Уизлиның бака кебек өрелгән күргәч. – Әйдә, Һарри, мин сиңа үземнең бүлмәне күрсәтәм.

Алар ашау бүлмәсеннән чыгып, баскычтан тар бер юлга килеп чыктылар. Ул бөтен өй буйлап зиг-заглап сузылган иде. Өченче баскычта ишек ачылып китте. Ишек ябылырга өлгергәнче, Һарри якты коңгырт-кара күзләрен күреп алды.

– Джинни, – диде Рон. – Аның болай оялуы бик сәер, гадәттә аның ишеге гел ачык килеш тора.

Алар тагы ике аралыктан уздылар һәм «Рональд бүлмәсе» дип язылган ишек янына килеп життеләр.

Һарри эчкә узды, аның баш түбәсе кыек түшәмгә тиеп тора иде диярлек. Бу бүлмәгә керү мичкә сәяхәт ясау белән бер иде, чөнки Ронның бүлмәсендә һәрнәрсә дә әфлисун төсендә иде: Ронның карават япмасы да, диварлар һәм хәтта түшәм дә. Яхшылап карагандан соң, моның нидән шулай булуын Һарри бик тиз аңлады: каерыла башлаган обойларның һәр дюймында да жиде тылсымчының плакатлары ябыштырылган иде. Аларның барысы да кызгылт сары киёмнәрдән һәм себерке тоткан иделәр.

– Сезнең квиддич командасымы? – дип сорады Һарри.

– Чейли Кэннонс, – диде Рон япмасындагы «Ч» хәм «К» хәрефләренә күрсәтеп. – Лигада тугызынчы урында.

Ронның тылсым китаплары почмакта аунап яталар иде, алар янында бик күп сандагы Мартин Миггс комикслары да бар иде. Ронның тылсымлы таягы – бака уылдыгы белән тулган аквариум эчендә, аквариум янында кояш нурларына күмелеп, Ронның күсесе – Скрабберс йоклап ята иде.

Һарри идәндәге үзләре уйный торган уен карталары аша атлап чыкты һәм кечкенә генә тәрәзәдән карады.

Иң аста, кыр буйлап гномнар киләләр иде. Алар кабат бер-бер артлы Уизлиларның бакчаларына үтеп керә башладылар. Һарри Ронга таба борылды. Ул каушап, Һарриның ни әйтәчәген көтеп, аның артыннан күзәтә иде.

– Бераз кечерәк инде, – диде ашыга-ашыга Рон. – Синең теге магглардагы бүлмәң кебек үк түгел. Мин нәкъ чормада яши торган өрәк астында. Ул гел торбаларга суккалый, ыңгыраша да...

Тик Һарри киң итеп елмаеп:

– Бу, минемчә, дөньядагы иң гүзәл йорт, – диде.

Ронның колаклары кызарып чыкты.

* Култамга – автограф

* Чалмабаш – пион

* Лассо – бер очында элмәк ясалган бау

Дүртенче бүлек

«Флориш белән Блоттс»та

«Өн»дәге тормыш белән Бүрекүз урамындагы тормыш арасында жир белән күк аермасы бар иде. Дурсльләр бар әйбердә тәртип, төп-төгәллек ярата иделәр. Уизлиләрнең өйләрендә исә сәер вә көтелмәгән әйберләр тулы булып чыкты. Гарри беренче тапкыр аш бүлмәсе миченең киштәсе өстендәге көзгегә карагач, аның: «Күлмәгеңне кыстыр, йобалгы» дип әйтүен ишетеп коты ботына төште. Чормадагы бүкәй карашынча бик тын була башласа исә, ул уларга тотына, моржаларны шаулата, ә Фред белән Джордж бүлмәләрендә ишетелгән жиңелчә генә шартлау тавышлары гаять гадәти әйбер итеп кабул ителә иде. Тик Гарри өчен Роннардагы иң сәер һәм күнекмәгән әйбер сөйләшә торган көзгә дә, тавыш чыгарган бүкәй дә түгел. Иң сәере: аны монда кешегә саный иделәр.

Уизли ханым аның оеклары хакында көрсенде һәм, ашарга утырсалар, аннан дүртәр тапкыр ашамлыкны өстәп ашатты. Уизли әфәнде, Гаррины аш өстәле алдында үзе янына утыртып, Магглар белән яшәү турында, розеткаларны һәм почтаны ничек куллану турында сораулар яудырырга яратты.

— Искиткеч! – дигән булды ул Гарри аңа телефон турында сөйләгәндә. – Бик акыллы, дөресен генә әйткәндә, тылсымсыз гына никадәр хәҗәтләрен тәэмин итү юлларын тапканнар алар.

«Өн»гә килеп берәр атнадан соң, бер кояшлы иртә белән Гаррига Һогвартстан хат килде. Алар Рон белән иртәнге ашларын ашарга дип аска төшкәндә Уизли әфәнде, Уизли ханым һәм Джинни инде өстәл алдында утыра иделәр. Джинниниң Гаррины күрүе булды,

алдындагы ботка тәлинкасен шалдыратып төшереп тә жибәрде. Бүлмәгә һарри килеп кердеме, Джинни никтер һәрвакыт нәрсә булса да әйләндереп каплый ул. Менә ул тәлинкасен алым дип өстәл астына чумды да, чыкканда, йөзгә гүя баеп барган кояш кебек кызыл булды. Күрмәмешкә салышып, һарри утырды һәм Уизли ханым сонган кәтермәчнә алды.

— Мәктәптән хатлар килде, – диде Уизли әфәнде һарри белән Ронга бер үк саргылт, адреслары яшел кара белән язылаган күнкәгазь[1] конвертлар сузып. Дамблдор синең монда икәнеңне белеп тә алган икән, һарри... аннан берни дә яшереп булмый. Сөзгә дә килде, – диде ул өстәп һаман да пижамачан бүлмәгә кереп килүче Фред белән Джорджка.

Барысы да хатларын укыган арада бүлмәдә берничә минут тынлык хәкем сөрдә. һарринькында, гадәттәгечә, беренче сентябрь көнне Кингс Кросс станциясеннән һогвартс Экспресс поездына утырырга кирәклегә турында хәбәр ителә иде. Шулай ук, анда яңа уку елына кирәкле китаплар исемлегә дә язылган иде.

Икенче сыйныфта укучылар өчен кирәкле китаплар:

Миранда Гушакның «Стандарт әфсен китабы» (2 сыйныф)

Гилдерой Локһартның «Баньши белән чәйләү» китабы

Гилдерой Локһартның «Бүкәйләр белән бию» китабы

Гилдерой Локһартның «Убырлы карчык белән утырмалар» китабы

Гилдерой Локһартның «Трольләр белән сәяхәт» китабы

Гилдерой Локһартның «Убырлар белән юлда» китабы

Гилдерой Локһартның «Убыр бүреләр белән уеннар» китабы

Гилдерой Локһартның «Кар кешеләре белән бер ел» китабы

Үзенең китап исемлеген карап чыккан Фред һарринькына үрелеп карады.

— Сиңа да Локһартның барлык китапларын алырга кушканнар, – диде ул. – Яңа Караңгы көчлөрдән саклану укытучысы бик ярата ахрысы аны... хатын-кыз булса кирәк бу укытучы.

Шул чак Фред әнисенең карашын күрәп алды да мармелад ашаган кыяфәт чыгарды.

— Барлык бу китаплар очсыз булмас, – диде Джордж тиз генә әтисе белән әнисенә карап. – Локһартның китаплары чыннан да бик кыйбат.

— Жаен табарбыз, – диде Уизли ханым, тик аның карашы борчулы иде. – Джиннига кирәкләрнең күпчелеген кулланылган әйберләр кибетләреннән табалырбыз дип уйлым.

— О, син дә быел Һогвартска барасыңмыни? – дип сорады Һарри Джиннидан.

Ул башын какты, ялкын төсөндәге чәчләренең тамырларына кадәр кызарып чыккан кыз ялгыш терсәген тәлинкәсенә тыкты. Бәхеткә, моны Һарридан башка берәү дә күрмәде, чөнки менә нәкъ шул вакытта Ронның тагын бер абыйсы – Перси бүлмәгә керде. Ул инде киенгән, Һогвартс префектлары тамгасы жилетына кадалган иде.

— Хәерле иртөләр, – диде ул жәһәт кенә. – Нинди матур көн.

Ул бердәнбер буш калган утыргычка утырды да шунда ук кире сикереп торды һәм астыннан ниндидер соры каурыйлы чүпрәк тартып чыгарды... хәер ул бары тик Һаррига башта шулай тоелган икән, чөнки Һарри ул нәрсәнең сулыш алганын шәйләде.

— Эррол! – диде Рон һәм Персиниң кулыннан аксак бер ябалак алды, анары канаты астыннан хат чыгарды. – Ниһаять Һермионаның җавабын алып кайткан. Мин аңа сине Дурсльләрдән коткарырга җыенуыбыз турында язган идем.

Ул Эрролны арткы ишек төбөндәге куначасына алып барды да бастырып карады, тик Эррол тагын аска мөтәлеп төште. Рон, «адәм көлкесе» дип, аны савыт-саба киптергечендә калдырып китте. Моннан соң ул Һермионадан килгән хатны ертып ачты да тавыш белән укый башлады:

Кадерле Рон, һәм, әгәр анда булсаң, Һарри!

Эшегез уңган һәм Һарриниң хәлләре яхшыдыр дип өмет итәм. Рон! Аны коткарганда ярамаган берни дә кылмагансыз дип ышанасым килә, чөнки бу Һаррига дә зур кыенлыктар китерер. Бик борчылам сезнең өчен, һәм, әгәр Һарриниң хәлләре әйбәт булса, рәхим итеп миңа берәр кош теле хат юллавыңны үтенәм. Кош дигәннән... бүтән бу ябалакны җибәрмә, чөнки, куркам ки, тагын бер сәфәр аны бетереп ташлар.

Мин, әлбәттә, өй эшләрем белән бик мәшгульмен...

— Ничек инде?.. – диде Рон гажәпләненп, – Каникул бит!

...Һәм без киләсе чәршәмбе Лондонга дәреслекләр алырга барабыз. Кыек Тыкрыкта очрашыйкмы соң әллә?

Миңа тизрәк хәл-әхвәлегезне житкереgez.

Яратам, Һермиона.

— Эш уңае, без дә шул вакытка бара алабыз, – диде Уизли ханым, өстәлне жыештыра башлап. – Бүген нишләргә жыенасыз?

Һарри, Рон, Фред һәм Джордж Уизлиләрнең тау башындагы бер кишәрлекләренә менәргә жыенган иделәр. Ул кишәрлек, тирә-ягы тоташ агач булганга һәм астагы авылдан күренмәгәнгә күрә, алар бик югары күтәрелми генә, анда берәз квиддитч уйнарга жыена иделәр.

Алар чын квиддитч туплары кулланмадылар, чөнки, әгәр тупларны берәрсә генә дә читкә очып, авылга таба китсә, моны аңлатуы кыен булыр иде. Алар урынына малайлар бер-берсенә алмалар атып уйнадылар. Иң яхшы себеркене – Һарриның «Нимбус ике мең»ен чиратлап кулландылар. Ронның иске «Комета»сын еш кына хәтта күбәләкләр дә узып киткәләде.

Биш минуттан инде алар себеркеләрен иңнәренә салып тауга менеп бара иделәр. Персига уенга кушылырга тәкъдим ителгәч, ул эшем бар гына диде. Килгәннән бирле Һарри Персины аш вакытларында гына күрдә, калган вакытны теге үз бүлмәсендә бикләненп ятты.

— Нәрсә майтара икән ул анда? – диде Фред кашларын жыерып. – Үзенә охшамаган ул бу көннәрдә. Синнән бер көн алда аның имтихан нәтижәләре килде. Унике Ө.К.Э.[2] алса да, бер дә масаймады әле.

— Өлгереш Квалификация Экзамены, – дип аңлатты Джорж Һарриның сораулы карашын күреп. – Билл да уникале алган иде. Сак булмаса, гаиләбездә тагын бер Мәктәп әйдәманы пәйда булырга мөмкин. Мондый хурлыкка ничек түзәрбез?

Билл – Уизлиләрнең иң олы абыйлары иде. Ул да, аннан соң килгән Чарли дә инде Һогвартсны бетереп чыгып киткәннәр. Һарри аларның берсен дә күргәне булмаса да, Чарлинең Румыниядә аждаһалар өйрәнгәнән һәм Биллның Мисырда Гринготтс тылсым банкында эшләвен белә иде.

— Өти белән Өни ничек итеп бөтен мәктәп кирәк-ярагын ала алыр, белмим, – диде Джорж берездан. – Биш Локһарт китаплары жыелмасы! Ө Джиннига тагын киём-салымы да, таягы, тагын әллә нәрсәләре дә кирәк...

Һарри бер ни дә эндәшмәде. Бик сәер хис итте ул үзен. Лондонда Гринготтсның бер базында аның мөлкәте бар. Өлбәттә, Тылсым дөньясында гына бар – галеон, сикль һәм кнат акчаларга маглл кибетләрендә бер ни алып булмый. Ул үзенең Гринготтстагы хисабы турында Дурсльләргә бер ни дә әйткәне юк. Чөнки, алар тылсым белән бәйлә һәммә әйбердән дә курыксалар да, зур алтын өеме дигәндә куркулары онытылып китү бик ихтимал иде.

Киләсе чәршәмбе көнне Уизли ханым аларны барын да бик иртә уятты. Һәммәсе дә, тиз генә ярым дистәләп сәндвич ашаганнан соң, киенделәр, Уизли ханым мич өсте киштәсеннән бер гөл савытын алып аның эченә күз салды.

— Бетеп килә, Артур, – диде ул көрсенеп. – Бүген тагын алырга кирәк... әйе, башта кунаклар. Өйдә, Һарри! – диеп савытны Һаррига сузды.

Һарри аңа карап торган Уизлиләргә аптырап карады.

— М-мин нишләргә тиеш соң? – дип сорады ул тотлыгып.

— Аның беркайчан да Очком ярдәме белән сәфәр кылганы булмагандыр ул, – диде Рон кинәт. – Гафу ит, Һарри, онытканмын.

— Беркайчан дамыни? – диде Уизли әфәнде. – Алайса былтыр Кыек тыкрыкка мәктәп кирәк-яраклары алырга ничек бардың соң син?

— Мин метро белән бардым...

— Шулаймыни? – диде ул кызыксынып, – Анда эскалаторлар да бар идеме? Төгәл итеп ничек?...

— Куй инде, Артур, – диде Уизли ханым. – Очком белән сәяхәт итү күпкә тизрәк, бәпкәм. Тик син аны моңарчы кулланмадыңсаң, Я, Раббым...

— Бер ни булмас, әнием, – диде Фред. – Һарри, безгә кара.

Ул чүлмәктән чеметеп кенә ялтырап торган очком алды да, утка кереп басып, аны ялкынга сибеп жибәрде.

Ялкын, үкереп, зөбәржәттәй яшел булды, буйга Фредтан да биегрәк үсеп китте, Фред исә ялкынның уртасына кереп басты да «Кыек аллея» дип кычкырды һәм юк булды.

— Сүзләреңне ачык итеп әйт, үскәнем, – диде Уизли ханым Джордж кулын гөл савытына тыккан арада. – Һәм кайсы мичтән чыкканыңа игътибар итә күр.

— Нәрсәдән чыгарга? – диде Һарри дулкынланып. Бу арада ялкын тагын бер кат үкәргән тавыш чыгарып, Джоржны да күз күременинән алып китте.

— Тылсымчыларның мичләре бик күп ул, тик ачык итеп әйтсәң...

— Булдыра ул, Молли, бызлама, – диде Уизли әфәнде үзенә чеметеп кенә очком алып.

— Туктале, жанашым, әгәр ул югала калса, апасы белән жизнәсенә ни диярбез?

— Алар шатланыр гына, – диде Һарри аңа. – Мин берәр моржа эчендә югалган очракта, Дадли моны бик яхшы шаярту дип кенә кабул итәр иде, бу хакта борчылмагыз...

— Ярый, алайсам... Артурдан соң барырсың, – диде Уизли ханым. – Ут эченә кереп баскач, кая барасыңны әйт...

— Терсәкләреңне жыеп тот, – диде Рон киңәш итеп.

— Күзләрәңне йом, – диде Уизли ханым. - Корым...

— Кыбырсыма, – диде Рон. – Югыйсә кирәкмәгән мичтән атылып чыгуың бар...

— Куркуга бирелмә һәм мичтән иртә чыга күрмә, Фред белән Джорж күренгәч чыгарсың.

Боларның барын да истә калдырырга тырышып, Гарри чеметеп кенә очком алды да мич янына килде. Тирән сулыш алып очкомны учакка атты, аннары алга атлады. Ут бары бик жылы жил кебек кенә иде, барасы урынны әйтәм дип авызын ачуы булды, авызына көл кереп тулды.

— К-Кы-ек тыкрык, – диде ул йөткереп.

Әйтерсең лә гаять зур чоңгыл суырып алды аны. Гүя бик зур тизлек белән әйләнә иде ул — колак төбөндә жилнең үкерүе саңгыраулатырлык иде — ул күзләрен ачык тотарга тырышса да яшел ут өөрмәләре аның күңелен болгатты, нидер бик каты итеп аның терсәгенә китереп бәрде дә ул аны, һаман да әйләнә-әйләнә, гәүдәсенә кысты, хәзер инде кемдер салкын куллары белән аның битенә чәпи иде кебек... ул күзлегә аша күзләрен кысып тонык кына мичләр һәм бер чеметеп кенә мич артларындагы бүлмәләрне күрде... ашаган сәндвичләре кире чыгарга сорадылар... тизрәк бетсен иде бу дип ул күзен йомган иде...

Ниндидер салкын ташка йөзтүбән барып төште, күзлегә урталай сынды.

Башы әйләнде, сугылган жирләре күгәргән, өсте-башы корымга баткан; Гарри сынык күзлеген күзенә китереп курка-курка гына торып басты. Кеше фәлән дә күренмәде, Гарри кая эләккәнән дә белмәде. Зур ярымкараңгы тылсым кибетендә таштан чыгарылган мич эченә басып торуы гына күренә иде. Тик бу кибеттә Һогвартска яраклы бер ни дә юк иде бугай.

Якында гына, бер пыяла тартма эчендә, мендәргә куелган киптерелгән кул, канга баткан бер комплект уен картлары һәм акаеп торган пыяла күз бар иде. Диварлардан явыз кыяфәтле битлекләр карап тора, ләүкәләрдә кеше сөякләре тезелгән һәм түшәмнән тутыгып беткән, чыгынтылы[3] әллә нинди кораллар эленеп тора иделәр. Моннан да начаррагы шул иде ки, кибетнең тузанга баткан тәрәзәләре аша күренеп торган урам бер дә Кыек Аллеяга охшамаган иде.

Тизрәк ычкынырга кирәк моннан. Жиргә бәрелгән борыны һаман сызланган көенә һарри бертанышсыз жәһәт кенә ишеккә томырылды. Ләкин, ярты юлны да үтеп өлгөргәнче, тәрәзнәң теге ягында ике кеше пәйда булды. Шуларның берен адашкан, корымга баткан һәм сынык күзлек кигән вакытта һич тә күрәсе килми иде һарриның: ул Драко Малфой иде.

Ул тиз генә тирә-ягына каранып алды да сулда карага буялган бер зур шкаф шөйләп алып, шуның эченә атылып кереп посты һәм, күзәтеп торыр өчен, ишекне сызак кына ачык калдырды. Ул да булмады, ишектәге кыңгырау чыңлавы белән Малфой кибет эченә аяк басты.

Аның артыннан кергән ир Драконың әтисе булуы шунда ук аңлашылды. Шул ук агарынган, ябык йөзле һәм шундый ук салкын соры күзле иде ул. Малфой әфәнде кибеткә атлап керде, иренеп кенә, салмак кына сатулык әйберләргә күз йөгертте дә янсәкедәге кыңгырауны чыңлатты. Аннары улына таба борылып:

— Бер нигә дә кагылма, Драко, – диде.

Пыяла күзгә барып жиккән Малфой:

— Мин сине миңа бүләк алырга жыенасың дип уйлаган идем, – диде.

— Мин сиңа ярыш себеркесе алырмын дидем бит инде, – диде әтисе бармаклары белән янсәкегә суккалап.

— Йортымның такымында булмагач, моның ни файдасы бар соң? – диде Малфой ачуыннан иренеп кабартып, – һарри Поттерга былтыр Нимбус Ике Мең бирделәр. Гриффиндор такымында уйнар өчен Дамблдордан махсус рөхсәт булды. Юньләп уйный да белми бит, ичмасам, бары тик мәшһүр булганы өчен... Маңгаенда теге ниткән яра эзе булган өчен генә... – Малфой баш сөякләре тезелгән киштәне карарга дип иелде, – ...барысы да аны шундый акыллы дип уйлыйлар, яра эзе һәм себеркесе булганы өчен яраталар...

— Син миңа моны инде кимендә ун тапкыр әйткәнсеңдер, – диде Малфой әфәнде улына тыныч кына карап. – Һәм мин сиңа менә нәрсәне исеңә төшерим: һарри Поттерны безнекеләрнең күпчелеге Кара Лордны юк иткән каһарман итеп кабул иткәндә, аннан да ким булу килешмәс безгә... Ә-ә, Боргин әфәнде.

Янсәке артында, майлы чәчләрен йөзеннән артка чөөрөп, бер бөкрәйгән кеше басып тора иде.

— Малфой әфәнде, янә сезне күрү нинди шатлык, – диде Боргин әфәнде чәчләре кебек үк майлы тавыш белән. – Шатмын... яшь Малфой әфәнде, сезгә дә... шатмын. Ничек ярдәм итә алам сезгә? Сүз уңае, бүген бик шәп ташламалар көне...

— Сатып алырга килмәдем бу юлы, Боргин әфәнде, сатам. – дидем Малфой әфәнде.

— Шулаймы? – Боргин әфәнденең йөзөндәге елмаю бераз сүрелә төште.

Малфой әфәнде эчке кесәсеннән бер күнкәгазь тартып чыгарды да:

— Әлбәттә ки сез Министрлыкның тагын да тентүләр уздыруын ишеттегез, — диде ул, Боргин әфәндәгә кәгазьне сузып. – Минем... әйтик... әгәр Министрлык кереп чыгарга уйласа, йөземә кызыллык китерерлек берничә әйберем бар.

Боргин әфәнде борынына кечкенә пенсне беркетеп кәгазьгә күз төшерде.

— Министрлык сезне бочырга кыймастыр ул, әфәндем?

Малфой әфәнде иреннәрен кысты.

— Әлегә килмәделәр. Малфой исемнәле ихтирам итәләр, тик Министрлык кыюланганнан кыюлана, тенкәгә тия. Яңа Магларны Яклау Акты чыгачагы турында сүз йөри, шөбһә юк ки, теге бет тешләгән маглар сөюче Артур Уизлинең эше бу...

Һарриның ачуы кузгалды.

— ...һәм, үзегез аңлайсыздыр, бу агуларның кайберләре тагын да...

— Аңлап торам, сэр, әлбәттә, – диде Боргин әфәнде. – Кая әле...

— Менә моны алсак буламы? – дип бүлдерде Драко мендәр өстенә куелган киптерелгән кулга күрсәтеп.

— Ә-ә, Шанлы Кул! – Боргин әфәнде Малфой әфәнде биргән кәгазьдән аерылып, Дракога таба борылды. – Бу кулга шәм кыстырсаң, яктылыгы бары тик кулның хужасына гына төшәчәк. Карак һәм талаучыларның иң якин дуслы ул! Улыгызның зәвык тойгысы бар икән, сэр.

— Улым караклык вә угрылык көненә калмас дип өмет итәм, Боргин. – Малфой әфәнденең тавышы салкын яңгырады. Боргин әфәнде исә ашыгып:

— Хурларга да, мыскылларга да ниятем юк иде, әфәндем... – диде.

— Алай да, мәктәптәге билгеләре яхшырмаса, – диде Малфой әфәнде тагын да салкынрак итеп, – шул юл гына калырга мөмкин аңа.

— Монда минем гаебем юк, – диде җавап итеп Драко. – Бар укытучыларның да яраткан укучылары бар, теге һермиона Грейнджер...

— Мин сине, ниндидер тылсымсызлар гаиләсеннән килгән кызның бөтен имтиханнарда да сине уздырганына оялырсың дип уйлаган идем, – дип Малфой әфәнде улының йөзенә чәпәде.

Һарри Драконың оятыннан каушап калуын, ачуы кабарганын күрәп эченнән генә:

— Һә! – диде.

— Бөтен жирдә дә бер хәзер, – диде Боргин әфәнде шул майлы тавышы белән. – Тылсымлы канны санламый башладылар...

— Минә санлай карасыннар, – диде ачудан кызарыган Малфой әфәнде.

— Әйе, сэр, мин санлайым сезне, – диде Боргин әфәнде бик итагатьле башын иеп.

— Алайса, бәлкем, мин биргән кәазьгә кире кайтырбыз, – диде кырт кисеп Малфой әфәнде.
– Ашыгам, Боргин, бүген башка жирдә дә бик мөһим эшләрем бар...

Алар сатулаша башладылар. Гарри Драконың, сатылырга куелган әйберләренә караштыргалаган булып, ул качып торган жиргә һаман да якыная баруын бик борчылып карап торды. Менә Драко кеше асылынган бер киләп бау янына туктады, аннары, мыскыллык белән елмаеп, бик күркәм ак ахактан ясалган бер муенсага беркетелгән «Дикъкаты: Кагылмагыз. Каһәре бар, Инде унтугуз магглының гомерен өзде» дигән язуга карап торды.

Драко аннан борылды да каршындагы шкафны күрәп, аңа таба атлады... кулын тоткасына сузды...

— Килештек, – диде Малфой әфәнде янсәке каршында. – Киттек, Драко...

Драко борылып киткәч, Гарри жиңе белән маңгаен сөртте.

— Хәерле көн сезгә, Боргин әфәнде. Әйберләр артыннан өемә иртәгә килегез.

Ишекнең ябылуы булды, Боргин әфәнденең майлы рәвешә юкка чыкты:

— Хәерле көнегез үзегезгә булсын, Малфой әфәнде. Әгәр йөргән сүзләр чын икән, сез миңа өегездәгенең әле яртысын да сатмадыгыз...

Үз-үзенә нидер сөйләненп, Боргин әфәнде эчке бүлмәләренең берсенә керәп югалды. Гарри, теге кире чыкмагае дип бер-ике минутлап көткәннән соң, шыпырт кына шкафтын чыкты да, пыяла тартмаларны узып, кибеттән чыгып ычкынды.

Ул, сынык күзлеген күзләренә китереп, як-ягына карады, Караңгы Сәнгать кирәкләрен саткан кибетләрдән генә торган диярлек бер пычрак тыкрыкта пәйда булган икән. Ул әле генә чыгып киткән Боргин һәм Бәркс исемле кибет болардан иң зуры иде кебек; тик аның каршындагысында кечерәйтелгән башлар күргәзмәсә, ә аннан тагын да ике бина аскарак читлек эчләрендә дәү зур үрмәкүчләр бар иделәр. Ике юбалгы кыяфәтле тылсымчы ишек күлгәсенә басып аны күзәтеп тора һәм бер-беренә нидер пышылдый иделәр. Коты очкан Гарри күзлеген борнына кысты да, бу жирдән исән-имин чыгу өметә белән, атлый башлады,

Агулы шәмнәр саткан кибет өстендә эленеп торган иске агач элмә тактада Караңгыр Тыкрык дип язылган иде. Моны белү һаррига берничек тә ярдәм итмәде, мондый урын турында аның беркайчан да ишеткәне булмады. Күрәсең Уизлиләрдә ул, авызына көл тулганга, барасы урынның исемен дәрәс һәм ачык итеп әйтә алмагандыр. Тыныч булып калырга тырышып ул ниишләргә икән дип уйланды.

— Әллә адаштыңмы, бәпкәм? – диде колак төбөндә бер тавыш аны сикереп куярга мәжбүр итте.

Каршында, бармактан сурылып алынган кеше тырнакларына охшаган тулы типше[4] тоткан бер тылсымчы карчык басып тора иде. Ул, черек тешләре белән авызын ерып, аңа таба иелде. һарри аннан читкә атылды.

— Юк, адашмадым. – диде ул. – Мин бары тик...

— ҺАРРИ! Нәмәшләп йөрәйсең син мында?

Һарриның йөрәге дә, теге карчык та сикереп куйдылар. Карчыкның тырнак тулы типшесе аска, аяк астына мөтәлеп төште дә пумаладай таралган сакалы өстеннән ялтырап торган чем кара күзле һогвартста ачкычлар хужасы Һагридның дәү гәүдәсе алар янына атылып килеп җиткәч, карчык куркышыннан сүгенеп җибәрде.

— Һагрид! – диде һарри җиңел сулап. – Адаштым мин... Очком...

Һагрид һаррины җилкәсеннән эләктереп алды да, убырлының кулыннан типшесен бәреп төшереп, малайны тизрәк аннан алып китте. Алар бормалы тыкрыктан көн яктысына чыгып җиткәнчегә кадәр карчыкның чәрелдәгән тавышы ишетелеп торды. һарри берәз читтәрәк кардай ап-ак мәрмәрдән бина күрдә – Гринготс Банкы. Һагрид аны туп-туры Кыек тыкрыкка алып чыккан икән.

— Өс-башыңа карале! – Һагрид һарриның өстендәге корымын шундый көч белән какты ки, һарри чак кына даруханә янында торган аждаһа тирәсле бер мичкә эченә кереп китмәде.

— Караңгыр Тыкрыгында йөр инде... Моннан да «бетләрек» урын белмим мин, һарри... Анда йөргәнеңне кеше күрмәсен...

— Аңладым инде хәзер, – һагрид тагын өстен кагарга дип сузган кулыннан качып, диде һарри. – Өйттем бит мин сиңа, адаштым, дип. Син үзең анда нишләп йөрдең соң?

— Ит ашаучы лайлачка каршы дару эзләп кәргән идем, – диде һагрид кашын жимереп. – Мәктәп кәбестәсенә зыян итәләр. Син үзең генә түгелдер бит?

— Мин Уизлиләр белән бергә идем дә, аймылыш булдык, — дип аңлатты һарри. – Миңа аларны табарга кирәк... – Алар бергәләшеп урам буйлап атлый башладылар.

— Нигә син миңа бер дә хат язмадың? – диде һагрид янәшәдә йөгереп барган һаррига (житешер өчен аңа һагридның һәр адымына өч адым атларга кирәк иде). һарри Добби белән Дурсльләр турында барын да сөйләп бирде.

— Юньсез маглар, – диде һагрид ырлап. – Белгән булсам аны...

— һарри! һарри! Мин монда!

Һарри башын күтәреп караса, Гринготтсның ак баскычында басып торучы һермиона Грэйнджерне күреп алды. Кыз, тузган көрән чәчен жылфердәтеп, аның каршына йөгереп төште.

— Күзлегенә ни булды сиңең! Сәлам, һагрид... Янә сезнең белән күрешү нундый шәп... Син Гринготска керәсеңме, һарри?

— Уизлиләрне табыйм да... – диде һарри.

— Аларны эзләп торасы юк, – дип елмайды һагрид.

Һарри белән һермиона борылып карасалар, кеше тулы урам буйлап Рон, Фред, Джордж, Перси һәм Уизли әфәнде чабып килә иделәр.

— һарри, – диде Уизли әфәнде тиз-тиз сулап. – Без сине бер мич ары гына киткәнсеңдер дип өмет иткән идек... – Ул ялтырап торган пеләшен сөртеп алды. – Молли жәнләнә... Хәзер килеп житәр...

— Кая барып чыктың син? – дип сорады Рон.

— КараңгыТыкрыкка, – диде Гарри караңгы чырай белән.

— Шә-әп! – диделәр Фред белән Джордж икәүләшеп.

— Безгә беркайчан да анда керергә рөхсәт итмиләр, – диде Рон көнләшеп.

— Мин анда кергәнче ике уйлар ием, – диде Гаррид ырлап.

Хәзер инде Уизли ханымның йөгергәне күренде, бер кулында тилеләрчә букчасы селкенә, икенчесендә Джинни сөйрәлә иде.

— Йа, Раббым... Гарри! Бәпкәм... Кайдан эзләргә дә белмәдек сине...

Ул еш-еш сулап олы чүпрөксыман пумала тартып чыгарды да Гаррид кагып бетермәгән корымны себереп төшерә башлады. Уизли әфәнде исә Гарриның күзлеген алып тылсым таягы белән бер генә кагылды — күзлек өр-яңа булды.

— Ярый, миңа китәргә кирәк, – диде Гаррид. Уизли ханым аның кулын тарткалый иде («Караңгы Тыкрык! Син аны тапмаган булсаң, Гаррид...»). – Хогвартста күрешәек! – һәм ул, шыгрым тулган урамдагы барыннан да биегрәк дәү кеше, китеп тө барды.

— «Боргин һәм Бэркс» кибетендә кемне күрдем дип уйлыйсыз? – дип сорады Гарри Гринготтс болдырыннан менеп барышлый Рон белән Нермионадан. – Малфой белән әтисен.

— Люциус Малфой берәр нәрсә сатып алдымы? – дип сорады Уизли әфәнде.

— Киресенчә – сатты...

— Димәк борчыла башлаган ул, – диде Уизли әфәнде усал канәгатьлек белән. – Люциус Малфойны утыртып куяр идем мин берәр нәрсә өчен...

— Сак була күр, Артур, – диде Уизли ханым кырыс кына. Ишек төбөндө бер гоблин аларга баш игеч, алар банк эченэ уздылар. – Ул гаиләнең бите юмаган. Тешең үтөр микән синең аларга?

— Димәк син Люциус Малфойга минем тешем үтми дисең инде? – Уизли эфөнденең ачуы кабарды да, мәрмәр залның буеннан буена сузылган мөштөри өстөлө янында, һермионаның аларны башкалар белән таныштыруын көтөп басып торган эти-әнисен күрөп, онытылды.

— Сөз бит магглар! — диде Уизли эфөнде куанып. – Бөзгә сөзнөң белән утырып бөраз тамак чылатып алырга кирәк. Нәрсә ул сөзнөң? Әә, сөз магг акчасы алыштырасызмыни? Молли, кара! – диде ул, дулкынланып, Грейнджер эфөнденең кулындагы ун фунтлык берничә кәгазь акчага төртөп.

Уизлиләр белән һаррины бер Гринготтс гоблины акчалары сакланган базларына алып китө башлагач:

— Шушында күрешербөз, – диде Рон һермионага.

Сөйфлары янына алар кечкенә, гоблиннар идәрә иткән вагоннарга утырып, банкның жир асты тоннельләрендөгө нәни генә тимер юллары буйлап жылдөртөп бардылар. Уизлиләрнөң базына барышлый һарри тирә ягына башын боргалый-боргалый сокланып карап барган иде дө, барып житкөч, Караңгы Тыкрыкка элләккәннән дө битөр тетрөнөп куйды. Анда кечтик кенә көмөш сикльләр өөмө һәм бары тик бер генә алтын галеон бар иде. Уизли ханым башта почмакларны сирмөп чыкты, аннары бөтөн акчаны букчасына сөбөрөп салды. Үз базына житкөч һарри үзөн тагын да начаррак хис иттө. Күн янчыгына ашыга-ашыга учлап тимер акчалар салганда ул гәүдөсө белән базында булганнарны капларга тырышты.

Инде мәрмәр болдырга чыгып житкөч, алар бары да төрлөсө төрлө жиргә таралдылар. Перси үзалдына гына яңа каурий каләм кирөклегө турында мыгырдаган көбөк иттө. Фред белән Джордж һогвартстагы дуслары Ли Джорданны күрөп алдылар. Уизли ханым белән Джинни кулланылган киөмнәр кибөтенә юл тоттылар. Уизли эфөнде исә Грейнджерләрнө үзө белән Тишөк Казанга берәр нәрсә белән тамак чылатып алырга чакыра иде.

— Бер сэгатытән барыбыз да «Флориш белән Блоттс» кибете янында күрешеп, сезгә мәктәпкә китаплар алырбыз, – диде Уизли ханым Джинни белән китеп барышлый. Һәм китеп барган игезәкләрнең артларыннан өстәп: – Караңгы Тыкрыкка аяк басасы булмагыз, – диде.

Һарри, Рон һәм Һермиона таш жәелгән, жиләс урам буйлап атладылар. Һарриньң кесәләре шығрым тулған алтын, көмеш һәм бронз акча тизрәк туздырылуларын сорап торганга, Һарри өчесенә дә дәү жир жиләге катыш жир чикләвеге туңырмасы алды да, алар, төрле кибет тәрәзәләренән күзләрен дә алмыйча, алкы-салкы йөрөп, шул туңдырмаларны бөкләделәр. Рон Сыйфатлы Квиддитч Яраклары исемле кибет тәрәзәсендәге Чадли Кәннон такымы киemenә ымсынып каранып торганда Һермиона аларны күрше кибеткә берничә каурый каләм белән күнкәгазь алырга сөйрәп алып кереп китте. Гәмбол илә Жәйпснәң Тылсымлы Кызык-Мызык кибетендә алар кесәләренә Доктор Филибәстәрнәң Гажәеп Чыланмас Кызмый Торган Фейерверкларын тутырып торучы Фред белән Джорджны һәм Ли Джорданны очраттылар; кечкенә, сынык тылсым таяклары, кыек үлчәүләр һәм төнәтмә тапларына батка тузган жөббәләр сатылган иске-москылар кибетендә «Югарыга күтәрелгән префектлар» китабына исе китеп торган Персины күрөп алдылар.

«Һогвартс префектлары һәм мәктәптән соңгы карьералары», дип укыды Рон кычырып китапның тышын. «Бик кызык китапка охшаган бу...»

— Ычкын моннан, – диде Перси кызып.

— Шөһрәтсөяр ул безнәң, Перси, планнары бар... Тылсым министры булмакчы... – диде Рон Һарри белән Һермионага пышылдап. Алар өчәүләп аның яныннан китеп бардылар.

Бер сэгаты узгач, алар «Флориш белән Блоттс» кибетенә юнәлделәр. Китап кибетенә юл ярып баручылар күп иде. Барып житкәч, кибетнәң эченә керә алмый азапланган кеше өере күрөп, аптырашта калдылар. Моның сәбәбен ал тәрәзәгә берткетелгән элмә тактадан укып белделәр:

ГИЛДЕРОЙ ЛОКХАРТ биография китапларын имзалыячак.

«ТЫЛСЫМЛЫ МИН»

Бүгөн сэгаты 12:30–16:30

— Без аның үзен күрә алабыз, – диде Һермиона чәрелдәп. – Исемлектәге китапларның күбесен ул язган бит, карагыз.

Жыелган халыкның күпчелеге Уизли ханым яшендәге ханымнар иде. Ишек төбөндә басып торган, йөзенә борчылуы бәрәп чыккан бер тылсымчы:

— Зинһар тынычланыгыз, ханымнар... Төртешмәгез... китаплар белән сак булыгыз... – дип тора иде.

Һарри, Рон һәм Һермиона кысылып эчкә уздылар. Озын чират уңга, кибертең эченә, Гилдеррой Локһарт үз китапларын имзалап торган жиргә борыла иде. Өчесе дә берәр «Икенче сыйныф өчен стандарт әфсен китабы»н эләктределәр дә, чиратта басып торган Грәйжер ханым һәм әфәнде белән барлык Уизлиләргә бардылар.

— Ә-ә, килдегезме, яхшы, – диде Уизли ханым. Тыны кыслыган кебек тоелды аның һәм ул бертуктамый чәчен төзәтеп торды. – Бер минуттан аны күрәбез...

Гилдерой Локһарт салмак кына халык янына чыкты да, күз кысып һәм күз камаштыручы ап-ак тешләрен ялтыратып торган дәү сурәтләре белән уратып алынган өстәл алдына килеп утырды. Чын Локһарт өстенә төп-төгәл күзләре төсенә туры килгән кычкырып торган зәңгәр жөббә кигән, бөдрә чәче башына кыек тылсымчылар эшләпәсен кырын салып кигән иде.

Көрлә буйлы тенкәгә тигәк бер адәм, аның тирәсендә бөтерелә, үзенең һәр яктылык сирпүендә шәмәхә төтен чыгарып торган кара камерасы белән фотога төшереп йөри иде.

— Кит юлдан, – диде ул Ронга ырлап, яхшырак урыннан төшерер өчен артка хәрәкәт итеп. – «Көндәлек пәйгамбәр» өчен...

— Харапсыз инде, – диде Рон фотограф басып киткән аягын угалап.

Гилдерой Локһарт аны ишетеп алды да башын күтәрде. Башта Ронны, аннары Һаррины күрде. Аз гына акаеп карап торганнан соң сикереп торып:

— Һарри Поттермы әллә бу? – дип кычкырып жибәрде.

Халык кызу гына пышылдашып алды да юл бирде; Локхарт алга чумды, Гаррины кулыннан элэктереп алга тартып чыгарды. Халык дэrrрәу кул чапты. Уизлиләрне төтенгә батырып, фотограф, йөзе кып-кызыл булган Гаррины һәм аның кулын селкегән Локхартны бик җитез итеп фотога төшерде.

— Әйдә, елмай, Гарри, – диде Локхарт үзе дә тешләрен ялтыратып. – Син дә мин – бергә төшкән фотобыз гәҗитнең тышкы битенә куелырга лаек.

Ниһаят ул Гарриның кулын жибәргәндә Гарри бармакларын тоймый башлаган иде инде. Малай мыштым гына Уизлиләр янына китеп бармакчы иде дә, Локхарт аны иңеннән кочып алды да көч белән үзенә артты.

— Ханымнар һәм әфәнделәр, – диде ул көр генә, тынлык сорап кулын болгап. – Бик танталалы мизгел бу! Күптәннән әйтергә торган кечкенә игъланымны әйтергә бик кулай вакыт! Гарри углан бүген «Флориш белән Блоттс» кибетенә атлап кергәндә бары тик минем Тәрҗемәи хәл китабымны алырга теләгәндер – бушка гына бирәм мин аны, акча алмыйм... – халык тагын кул чапты. – Ул уйлап та карамагандыр... – дип дәвам итте Локхарт Гаррига төртеп. Гарриның күзлегә борын очына гына эләгеп калды. – Монда кергәч тәрҗемәи хәлемне, «Тылсымлы мин» китабыннан башка тагын да күбрәген, әллә ни кадәргә күбрәк алачагын. Аңа һәм мәктәбендәге иптәшләренә чын тылсымлы Мин элэгәчәк. Әйе, ханымнар һәм әфәнделәр, зур шатлык һәм горурлык белән бәян итәмен ки, бу сентябрьдән мин Һогвартс Тылсым мәктәбәндә Караңгы көчләрдән Саклану дәресен укытачакмын.

Халык тагын да хисләнеп кул чапты, Гаррига исә Гилдерой Локхартның тулы җыентыгын тоттырдылар. Бу китапларның авырлыгыннан сыгылып ул бүлмә түрәннән – почмагына, яңа казаны янында басып торган Джинни янына атлап килде.

— Болар сиңа булсын, – дип мыгырдады аңа Гарри китапларны казанына салып. – Мин үземнекен сатып алырмын...

— Ошап киттеме, Поттер? – бу тавышны Гарри һич кыенлыксыз таныды. Ул тураеп басты һәм гадәттәгечә мыскыллы елмаеп торган Драко Малфой белән күзгә күз килде.

— Мәшһүр Гарри Поттер, – диде Малфой. – Гәҗит тышлыгына эләкмичә кибеткә дә кереп чыгалмыйсың бит син.

— Кагылма аңа. Сорап алган әйбере түгел бу аның! – диде Джинни. Бу аның Гарри каршында беренче тапкыр сөйләшүе булды, һәм ул Малфойга бик ачулы карап тора иде.

— Кәләшен дә бар икән синең, – диде Малфой сүзләрен сузып. Джинни кып-кызыл булды. Икенче яктан алар янына юл ерып, Локхарт китаплары өемен күтәрәп, Рон белән Гермиона килеп житте.

— Синмени бу? – диде Рон Малфойга аның кәвеше очында ниндидер пычрак сыман карап. – Син Гаррины монда күрермен дип уйламагансыңдыр, име?

— Мин СИНЕ ниндидер кибеттә күрермен дип уйлап та карамас идем, Уизли, – дип жаваплады Малфой. – Күрәсең, әтиң белән әниң монда әйберләр алып, бер-ике айга ач калыр инде.

Рон Джинни кебек үк кызарынды. Ул да китапларын казанга атты да Малфойның өстенә бара башлады, тик Гарри белән Гермиона аны пинжәгеннән эләктереп калдылар.

— Рон! – диде Уизли әфәнде Фред белән Джорджны ияртеп килеп. – Нишләвек бу? Кеше күп монда, тышка чыгыйк.

— Менә сиңа мә... Артур Уизли.

Бу Малфой әфәнде иде. Ул улының иңенә кулын салып, нәкъ аның кебе үк мыскыл итеп елмаеп басып тора иде.

— Люциус, – диде Уизли әфәнде салкын гына баш кагып.

— Министрлыкта эшен күп икән дип сөйлиләр, – диде Малфой әфәде. – Тентәмәләр уздырып... Өстәмә түлиләрдер бит?

Ул Джиннинең казанына кулын сузды да, Локхартның елтыр китаплары арасыннан, бик иске һәм таушалган «Өверү фәненә кереш» китабын тартып чыгарды.

— Хәер, юк... Түләмиләр икән, – диде Малфой әфәнде. – Яраббиде! Тылсымчы исеменә тап китереп тә яхшы итеп түләмиләр икән, моннан ни файда?

Уизли әфәнде баягы Рон белән Джиннидән дә битәр ныграк кызарынды.

— Күрәсең, тылсымчы исеменә нәрсә тап китергәнән төрлечә аңлайбыздыр без, Малфой. – диде ул.

— Шулайдыр күрәсең, – диде Малфой әфәнде салкын күзләре белән куркынып карап торган Грейнджер ханым һәм әфәнделәренә тишеп чыгардай итеп. — Кем белән чуалып йөрисең бит, Уизли... мин синең гаиләң тагын да түбәнгәрәк тәгәрәмәс дип уйлаган идем.

Джинниниң казаны очты һәм бәрелеп зың итте; Уизли әфәнде Малфой әфәндегә ташланып тегене китап киштәсенә сылады. Унлап дәү әфсен китабы дөбөрдәп башларына коелды; Фред белән Джордж «Кирәген бир аның, әти» – дип кычкырдылар; Уизли ханым «Тукта, Артур, кирәкмәс» – дип чәрелдәде; халык артка чигенеп тагын берничә киштәне аударды; «Әфәнделәр, зинһар... зинһар!» – дип кычкырды сатучы һәм шуннан соң тагын да кычкырыбрак:

— Житәр, кугыз, әфәнделәр. Булды... – диде.

Һагритның китап дингезен ерып аларга таба ашыкканы күренде. Ул да булмады, дәү кеше Уизли белән Малфой әфәнделәренә бер-береннән каерып та атты. Уизли әфәнденең ирене ярык, Малфой әфәнденең исә күз төбенә «Зәһәрле гөмбәләр белешмәлеге» китабы белән элэккән иде. Джинниниң «Өверү фәненә кереш»е һаман да әле аның кулында иде. Ул аны, ачулы күзләре белән карап, Джиннигә ташлады да:

— Мә, кызый... ал китабыңны... әтиң сиңа шундыйларны гына ала ала... – Ул һагриттан ычкынды да, Дракога бармагы белән ишарә итеп кибеттән чыгып ычкынды.

— Игътибар итәсе түгел анарга, Артур, – диде һагрит, Уизли әфәнденең жөббәсен төзәткәләгәндә жирдән аякларын аера язып. – Жилегенә кадәр черек бит ул, гаиләсе дә шул, барсы да белә моны... Малфойларны тыңлап торалар димени... алама кан, шул гына... ягез... киттек моннан.

Кибетче башта аларны туктатмакчы да иткән иде, тик һагридның иңнәренең киңлеген күрәп, кире уйлады. Алар тизрәк тышка чыгуларын белделәр, Грейнджерлар куркуларыннан, Уизли ханым исә ачуыннан калтырады.

— Балаларыңа бик яхшы үрнәк булды инде бу... кеше алдында сугышу... Гилдерой Локхарт ни уйлагандыр...

— Ул бик шат иде, — диде Фред. — Без чыгып барганда аның ни дигәннен ишетмәдеңмени син? Ул теге «Көндәлек пәйгамбәр»дән килгән адәмнән репортажга сугышны да кертәп булмас микән дип сорый иде... имештер, реклама булачак...

Сөмсәрләре коелган төркем «Тишек казанга», андагы мичкә юнәлделәр; Гарри, Уизлиләр гаиләсә һәм алар сатып алган барлык әйберләр дә очком белән кире Өнгә кайтырга тиеш иделәр. Алар мәйханәнең тегеяк Лондонга чыгарга тиеш булган Грейнджерлар белән сабуллаштылар; Уизли әфәнде автобус тукталышларының ничек эшләвен сорый башлаган иде дә, Уизли ханымның йөзән күргәч, шып туктады.

Гарри, учына тутырып очлы ком алыр алдыннан, күзлеген ипләп кенә кесәсенә салып куйды. Сәяхәт кылуның бу ысулы аңа бер дә ошамый иде.

*Күнкәгазь — пергамент

*Өлгерешне квалификацияләү экзамены. Оригиналда O.W.L. Owl (ингл.) — ябалак.

Татарчадагы Ө.К.Э. — өке (ябалак, байгыш) сүзенә нисбәт ителде

*Чыгынты — шип, чәнечке

*Типше — поднос

Бишенче бүлек

Усал тал

Гаррига жәй ялларыныңахыры бик тиз килеп җитте сыман тоелды, һәм бу аны борчыды. Ул Һогвартска кайтуны түземсезлек белән көтсә дә, Өндә үткәрелгән ай аның гомерендә иң бәхетлесе иде, мөгаен. Роннан көнләшми мөмкин түгел иде, бигрәк тә Бүрекүз урамына кире кайтса, Дурсльләрнең ни эшләчәген күз алдына китергәндә.

Соңғы көнне миссис Уизли Гарриның иң яраткан ашамлыктары белән бик яхшы кичке аш тылсымлады — бәрәңге балы белән пудинг та өстәлдә иде. Фред белән Джордж кичне Филибустер фейерверктарын күрсәтеп тәмамладылар; алар азмы-күпме ярты сәгать буена бөтен ашханәнең түшәм-диварларына бәрә торган кызыл һәм зәңгәрсү йолдызлар жиберделәр. Ә аннары, соңгы касә кайнар шоколад эчеп, йокларга яту вакыты җитте.

Иртәнге хәлләр исә бик озакка сузылды. Инде таң ата башлады, әмма аларга бик күп нәрсә эшләнмәгән сыман тоелды. Начар кәефле миссис Уизли мәш килеп яңа оекбашлар белән каурыйлар эзләгән вакытта, калганнар, киенеп бетә алмыйча, кулларында ашамлык тотып, бер-берсе белән баскычларда бәрелешеп йөрдә, ә мистер Уизли, Джинниның чемоданын тотып ихата буенча машинага таба барганда, тавыкка абынып, чактангына муенын сындырмады.

Күсә, ике ябалак, алты олы чемодан белән сигез кешенең бәләкәй генә «Форд Англиягә» ничек сыешып беткәнен Гарри күрә алмыйча калды. Ул, әлбәттә, мистер Уизлиның машинаны ничек үзгәрткәнен белми иде әле.

— Моллига әйтә күрмәгез, — дип пышылдады мистер Уизли Гаррига, төрле тылсымлы кушымталар белән олайтылган, олы чемоданнар җайлы гынасыярлык ачылган машина багажын күрсәтеп.

Алар, ниһаять, машинага утыргач, мистер Уизли Гарри, Рон, Фред, Джордж һәм Перси бер-берсенә комачауламаслык итеп җәелеп урнашкан арткы утыргычларга карап:

— Маглар без алар турында уйлаганчадан күбрәкне дә белә, шулаймы? — диде. Ул һәм Джинни утырган алгы урыннар парктагы эскәмия күләменә хәтле сузылган иде. — Сез аның шундый олы икәнен беркайчан да белмәс идегез дигәндәй, дәрәс бит?

Мистер Уизли двигателне кабызды һәм алар ихатадан чыктылар. Гарри соңгы тапкыр йортка борылып карады. Әмма Джордж Филибустер фейерверктары әржәсен онытканын белгәч, алар бик тиз арада кире монда кайттылар. Биш минут үткәч, алар тагын туктады — Фред үзенең себеркесен алды. Таш юлга барып җиткәндә генә Джинни үзенең көндәлеген исенә төшерде. Ул машинага кире утырганда, алар соңга калалар иде, шуңа күрә аларның түземлеге бетеп барды.

Мистер Уизли башта үз сәгатьләренә, ә аннары хатынына карады.

— Молли, сөеклем...

— Юк, Артур.

— Тик беркем дә күрмәс. Мин ясаган күренмәслек көчәйткече белән без күкләргә очып, болытларга хәтле күтәрелербез. Ун минуттан соң без килеп тә җитербез һәм беркем берни белмәс...

— Юк дидем, Артур, көн уртасында түгел.

Алар Кингс-Кросска унбер тула егерме минутта килеп җиттеләр. Мистер Уизли урам аша чыгып аларның чемоданнарын тезер өчен арба эзли башлады, ә аннары алар станциягә ашыктылар. Гарри Һогвартс-экспресс белән былтыр ук танышкан иде. Иң катлаулысы — магларга күренмәгән тугыз һәм дүрттән өч платформасына эләгү булгандыр. Бар эш шунда — тугызынчы һәм унынчы платформаларын аера торган дивар аша үтәргә кирәк. Бу авырттыра торган түгел, әмма барысы да сак кына эшләнәргә тиеш — маглар синең юкка чыкканыңны сизәргә дә тиеш түгел.

— Перси беренче, — диде миссис Уизли, борчылып, биш минут эчендә генә бер тынсыз гына диварда юкка чыгарга кирәк дигән сәгатьләргә карап. Перси кинәт адым ясап юкка чыкты, аннары мистер Уизли китте. Фред белән Джордж аларның артыннан китте.

— Мин Джинни белән китәрмен, сез икәүләп безнең арттан барысыз, — дип әйтте миссис Уизли Рон белән Гаррига. Ул Джинниның кулын тотып китте. Малайлар күзләрен йомып кына житештеләр, тегеләр икесе дә юкка чыккан икән.

— Әйдә бергә барыйк, бер минут кына калды, — диде Рон Гаррига. Гарри Һедвигның читлегә яхшы урнаштырылганын тикшерде дә үз арбасын диварга таба алып китте. Ул үз-үзен батыр хис итте, бу инде очар утсыман уңайсыз нәрсә түгел иде. Алар икесе дә үз арбаларын тотып, тизәеп диварга таба бардылар. Берничә генә адым калгач, алар йөгерә башлады һәм...

ШАП.

Ике арба да диварга бәрелеп, артка очкан Ронның чемоданы килеп төште, һарри егылды, ә һедвигның читлеге ялтыраган идәнгә бәрелгәч, ябалак ачуланып чиный башлады, тирә-яктагы кешеләр аларга акаеп караган вакытта сакчы:

— Шайтан алгыры, сез нәрсә эшләргә уйлыйсыз? — дип кычкырды.

— Арбаның тигезләнешеннән каушадык, — һарри аякларына баскач, кабыргаларын тотып ухылдады. Рон һедвиг артыннан йөгерде, калганнар аларның жәнлекләргә карата рәхимсезлеге турында сөйли башлады.

— Нигә без үтә алмадык? — дип пышылдады һарри Ронга.

— Белмим...

Рон кыргыйларча борылып карады. Аларга карый торган әле дистәләп кеше бар иде.

— Без поездка соңга калабыз бит, — пышылдады Рон. — Бу капкаларның нигә ябылганын аңламыйм...

Һарри күңеле болганган хәлдә олы сәгатьләргә карап алды. Ун секунд... Тугыз секунд...

Ул бик сак кына үз арбасын алып барды, ә нәкъ дивар каршында булгач, ул көчле итеп аны этте. Металл һаман да бик каты торды.

Өч секунд... ике секунд... бер секунд...

— Китте, — диде Рон, аптырап. — Поезд китте. Ә эни белән әти дә кире кайта алмасалар? Синдә маггл акчалары бармы?

Һарри көлеп куйды.

— Дурсльләр миңа алтынчы ел акча бирми инде.

Рон колагын суынган диварга куеп карады.

— Берни дә ишетелми, — дип әйтте ул, тавышын көчәйтеп. — Без нишлибез соң инде? Әни белән әти күпме вакыт эчендә безгә кайтканын белмим дә.

Алар борылып карадылар. Кешеләр аларга һаман да шулай ук карыйлар иде, ә Һедвигның дәвам ителгән чинауы хәлне тагын да начарайта барды.

— Машина янында көтәргә яхшырак булыр дип уйлым, — диде Һарри. — Безгә бик күп игътиб...

— Һарри! — дип әйтте Рон. Аның күзләре елтырый иде. — Машина!

— Ни булган?

— Без машинада Һогвартска оча алабыз!

— Әмма мин уйлаганча...

— Без китмичә калдык, шулаймы? Һәм безгә мәктәпкә барырга кирәк, дәресе? Балигъ булмаганнарга гадәттән тыш хәлләрдә тылсым кулланырга да ярый бит! Унтугызынчы бүлекме, берсендә бар инде, Тылсым Куллануны чикләү...

— Тик синең әтиң белән әниң... — диде Һарри, диварга кереп китәр өметендә анда тагын бер терәлеп карап. — Алар ничек өйләренә кайтарлар?

— Аларга машина кирәк түгел! — түземсезлек белән әйтте Рон. — Алар аппарацияли алалар! Һавада гына юкка чыгып, кире өйләренә күченеп кайта алалар! Без балигъ булмаганга гына, безгә әлегә аппарация рөхсәт ителмәгәнгә генә алар очар ут һәм машина белән жәфаланалар.

Һарри үзенең каушап калуы дулкынлыну хисенә әверелгәнән сизде.

— Син аны очырта аласыңмы?

— Сүз дә юк, — диде Рон, үзенең чемоданнарын чыгу юлына борып. — Әйдә, киттек. Әгәр ашыксак, бәлки Һогвартс-Экспрессны да куып житәрбез...

Һәм алар кызыксынучан магглар төркеме аша чыгып, станция юлының иске «Форд Англия» туктаган ягына чыктылар.

Рон машина багажын берничә таяк сылтаулары белән ачты. Алар чемоданнарын кире куйдылар, Һедвигны арткы урыннарга урнаштырдылар да үзләре алга утырдылар.

— Беркем дә карамаганын тикшер, — дип әйтте Рон, таягының икенче ягы белән машинаны кабызып. Һарри башын тәрәзә аша сузды: хәрәкәт үзәк юл буенча гөж килә иде, әмма аларның урамы бушрак иде.

— Ярар, — диде ул.

Рон идарә аслыгында кечкенә генә көмеш тәймәгә басты. Алар утырган машина юкка чыкты, ә соңрак үзләре дә күренми башлады. Һарри утыргычларның әкрен генә тетрәвен сизде, двигателне ишетте, кулларын тезләрендә булганын, ә аның күзлегә борынына таянганын белде, әмма, ул күргәнчә, ул пычрак машиналар тулган урамнан берничә фут биеклектә очып йөри торган ике күз алмаларына әйләнгән.

— Киттек, — уң яктан Ронның тавышы ишетелде.

Машина юкка чыккач, шакшы төзелешләр белән тулган җир аска төшеп китә башлады сыман тоелды – машина күтәрелә. Берничә секунд эчендә алар астында бөтен Лондон ятып калган килеш, төтенләнеп, ялтырап һәм балкып тора башлады.

Ә аннары шап иткән тавыш булды да, Рон, Һарри һәм машина кире күренделәр.

— Ah-ah, — диде Рон, күренмәү көчәйткечен көйләп. — Бу ватык...

Алар икесе дә тәймәгә бәрә башлыдылар. Машина юкка чыкты. Ә аннары кире күренде.

— Тотын! — кычкырды Рон, аягы белән тизәйткечкә басып. Алар нәкъ ак болытларга кереп киттеләр дә, һәрнәрсә бертөрле төссез һәм томанлы күренде.

— Хәзер ни? — сорады Һарри, бөтен яктан аларны төрөп каплаган болытлар арасында күзен йомып.

— Безгә поездның кайсы якка барганын табарга кирәк, — җавап кайтарды Рон.

— Тиз генә аска төшөп кара.

Алар кире болытлардан чыгып, утыргычларыннан берәз күтәрелеп, җиргә күзләрен кысып карадылар.

— Күрәм! — акырды Һарри. — Нәкъ алда! Әнә!

Һогвартс-Экспресс алар астында ал елан сыман бара иде.

— Төнъякка, — диде Рон, аслыктагы компасны тикшереп.

— Ярар, без ярты сәгатькә бер тикшереп торырбыз. Тотын.

Алар тагын болытлар эчендә баттылар. Бер минут үткәч, алар кояш нурлары белән яктыртылды.

Бу икенче дөнья иде. Мамыктай болытлар диңгезендә машина тәгәрмәчләре йөзеп йөри иде, ә күз явын алучы ап-ак кояш астындагы күк шундый ачык, якты һәм чиксез күренде.

— Без хәзер очкычлар турында гына борчылырга тиеш, — эндәште Рон.

Алар бер-берсенә карап алдылар да, озак вакыт туктый алмыйча көлделәр.

Сәер әкияттәгедәй төштә сыман иде бу. Бу, уйлап барды Һарри, сәяхәт итәргә бер генә яхшы юл булгандыр – кардай ак болытларның бөдрәләнүләрен, кирмәннәрен үтү дә, кояш яктысы һәм җылылыгы белән тулы, ирислар киштәләре булган машина эчендә очу да, һәм алар җайлы гына Һогвартс кирмәненең ямь-яшел чистартылган аланында туктаган вакытны Фред белән Джорджның көнләшкән йөзләрен күз алдына китерүе дә.

Төньякка таба ерагайганда, алар еш кына поездны тикшерер өчен аскарак төшеп карыйлар иде, ә һәрбер болыт эчендә аерым бер тамаша булды. Лондон бик тиз артта калды, аның күренешләре кечкенә генә болыннар белән алмашынды, соңрак алар кие-кызыл сазлыкларга әйләнде, һәм, ниһаять, олы бер шәһәрнең кырмыскалар сыман йөргән машиналары, йортлары һәм уенчылардай булган чиркәүләре күренде.

Әмма берничә сәгатьтән соң, һәрхәлдә, һарри аны кайбер нәрсәләр туйдыра башлаганын сизде. Ирислар аларны бик нык сусатты, ә эчәргә сулары юк иде. Ул һәм Рон үз өс киёмнәрен салды, әмма һарриның футболкасы да аның утыргычы артына хәтле сузылган, ә аның күзлекләре тирләгән борыны аша шуып төшәләр иде. Инде күптән ул тылсымлы болытларның парчаларын искәртми башлады, ул мильләр бие аста булган поезд турында уйлады – анда бәлки тылсымчы апа сатып йөри торган боздай салкын кабак эчемлегә дә бардыр. Нигә соң алар тугыз да дүрттән өч платформасына керә алмадылар?

— Күп калмагандыр инде, әйеме? — кычкырып жибәрде Рон, тагын берничә сәгать үткәч. Кояш, күкләрне алсу-кызгылт төсләргә буяп, инде болытлар диңгезенә батып бара иде. — Поездны тикшерүгә әзерме?

Поезд карлы таулар аша үтеп шулай ук нәкъ алар артыннан барды. Болытлар астында караңгырак булды. Рон тизәйткәчкә аягы белән басты да, алар кабат өскә очып киттеләр, әмма шул ук вакытта двигатель сыкрана башлады сыман.

Һарри белән Рон бер-берсенә борчылу белән карап алдылар.

— Ул арган гынадыр, — диде Рон. — Беркайчан да шундый еракка барганы юк бит.

Һәм алар икесе дә күк караңгылана барган саен күтәрелә торган двигатель тавышын ишетмәүгә салышырга булдылар. Күкләрдә йолдызлар күренә башлады. Һарри, тәрәзә чистарткычлары фетнә белдергән сыман әкрәнрәк кыймылдый башлавын сизмәскә тырышып, кире өс киёмен киде.

— Ерак түгел инде, — дип әйтте Рон, һарридан караганда машинага күбрәк эндәшеп. — Хәзер ерак түгел инде, — һәм ул калтаранып машина белән идарә итү аслыгын сыйпады.

Алар кире болытларга кереп, берез вакыт үткөч, дөм караңгылыкта бик таныш булган сарайны күреп алдылар.

— Әнә анда! — кычкырды Гарри, Рон белән Хедвигны урыннарыннан сикерттеп. — Алгарак бар!

Караңгы офыкта күл янындагы кыяда күтөрелгән Хогвартс кирмәненең каланчалары белән манаралары жиңелчә генә аерылып тордылар.

Эмма машина дөрөлдәп әкрәнә башлады.

— Әйдә! — дип әйтте Рон, тынычланып һәм рульне берез селкеттеп. — Килеп життек диярлек, әйдә...

Двигатель үкерде. Киштәләр аша пар чыга башлады. Алар күл өстеннән очканда Гарри куллары белән утыргычларга бик нык тотынган иде.

Машина берез селкенеп алды. Тәрәзәгә караганда Гарри бер миль аста булган шома, кара, пыяла сыман су өстен күрде. Ронның ак бармаклары рульне тоты иде. Машина тагын селкенде.

— Әйдә инде! — мыгырдады Рон.

Алар күл өстендә иде, ә кирмән уң яктарак урнашкан. Рон тагын тизәйткөчкә басты.

Каты дөрөлдәү булды, машина гөрөлдәде һәм двигатель тулылысынча үлдә диярлек.

— Ah-ah, — диде Рон, тынгылыкны бозып.

Машинаның очы аска таба карады. Алар тизәя-тизәя кирмәннең нәкъ таш диварларына төшә иде.

— Ю-ю-юк! — кычкырды Рон, рульне төрле якларга борып карап. Аларга кара ташлы диварларга бәрелер өчен дюймнар гына калды, эмма машина әйләнеп, бакчалар өстендә

оча башлады, аннары үсемлекләр аланы, чирәмлекләр аша үтте, һәм бу вакытны машина һаман да түбәнәя барды.

Рон рульне бөтенләй жибәрде һәм кесәсендә таягын эзли башлады.

— ТУКТА! ТУКТА! — дип кычкырды ул, идарә аслыгы белән алгы пыялага бәрәп, әмма алар һаман да төшә иде, жир аларга каршы очты дигәндәй.

— БУ АГАЧТАН САКЛАН! — акырды һарри, рульгә ташланып, әмма инде соң булды...

ШАП.

Агачка метал бәрелгән тавышы чыкты, алар агачның куе ботакларына эләктәләр, ә аннары чатырдап жиргә килеп төштеләр. Копоттан төтен чыга иде. Һедвигның коты чыгып, ул тагын чиный башлады. Һарри алгы пыялага бәрелгәч, аның башында гольф шары күләмендәге чыккан шеш йөрәк тибрәнүе белән тибеп торды сыман. Рон бик өметсез һәм авыр гына ыңгырашып куйды.

— Исән-иминме? — ашагып сорады һарри.

— Таягым, — легелдәп торган тавышы белән әйтте Рон. — Таягыма кара...

Таяк икегә сынган иде; аның очы берничә өлешкә аерылып, як-якка чайкалып торды.

Һарри алар аны мәктәптә рәтли алырлар дияр өчен авызын ачарга да ниятләнмәде. Шул ук вакытны машинага ачулы үгез хәтле көче белән нәрсәдер сукты, Рон үз утыргычыннан кырыйгарак атылды, ә шуннан соң шундый ук көчле шапылтау машина түбәсен бәрәп чыкты.

— Ни булды бу?..

Рон алгы пыялага карап аһ итте, ә һарри нәкъ вакытында гына питон еланы юанлыгы хәтле агач ботагы алгы пыялага бәрелгәнән күрәп алды. Алар бәрелгән агач хәзер аларга ташланды. Агач кәүшәсе икегә сынган диярлек иде, ә аның төенле ботаклары машинаның һәр капый алган дюймына бәрәләр иде.

— А-а-а-аh! — диде Рон, аның янындагы ишеккә тагын бер ботак китереп бәргәч. Алгы пыяла йодрык хәтле, таран сыман ботаклар явымы астында тетрәп торды, өске өлешне дә шушындый ук һөжүм каплады — анысы инде хәзер ишелеп төшер иде сыман...

— Йөгәр! — кычкырды Рон, башта үз ишеге яныннан ераккарак китеп, әмма шул ук вакытны аны һарри үзенә таба тартты – икенче яман ботак бәрде. — Харап булдык бит! — диде ул, түшәм тәмам ишелеп төшкәч. Кинәт машинаның идәне берәз селкенә башлады – двигатель кире кабызынды.

— Артка! — бакырды һарри, һәм машина артка чигенә башлады. Агач әле һаман да аларны бөрергә тырышты, аның сузылган тамырлары, үз-үзен сындара язганда чыккан тавышы ишетелде, әмма хәзер алар бу агачтан еракта булды.

— Моңа бик... — башлады Рон, — бик якын идек. Афәрин, машина.

Машина, һәрхәлдә, үз көчен сарыф итеп бетерде. Бернәрсәгә дә охшамаган тавыш чыгарып, ишекләр ике якка ачылдылар һәм һарри утыргычның тышка этүен сизде. Киләсе мизгелдә ул инде дымлы җирдә ятып торганын күрде. Машина аларның чемоданнарын да тавыш чыгарып атып бәрде, һедвигның читлегә һавада очып, ватылып ачылды. Кош аннан чыгып, артка карамыйча гына бик тиз ара эчендә кирмәнгә таба очып китте.

Аннары яньчекләнгән, сыдырылган һәм төтенләнгән машина да караңгылыкта югалды, аның арткы утлары да ачуланып яктырталар иде сыман.

— Кире кайт! — кычкырды аңа Рон, сынган таягын болгап. — Өти мине асачак кына.

Машина тагын үкерде һәм тәмам күренми башлады.

— Безнең бөхетәбзгә ышана аласыңмы? — диде Рон, шытырдап Скабберс артыннан иелгәндә. — Бөтен агачалар арасыннан без кайтарып суга алганына килеп төштек.

Җилкәләре аша ул әле һаман да ботаклары белән янап торган борынгы агачка карады

— Өйдә, — диде арган һарри, — мәктәпкә килеп җитә алсак яхшырак булыр...

Алар күз алларына китергәнчә килеп житү тантанасы килеп чыкмады. Агач ботакларыннан алынган яралар белән, юеш килеш һәм килбәтсез алар үләнле тау бите буенча олы имән капкаларына таба менеп киттеләр.

— Мәжлес инде башлангандыр дип уйлыйм, — диде Рон, курыкмыйча чемоданын ташлаган килеш тыныч кына яктыртылган тәрәзәгә атлап. — Һэй, Һарри... Килеп кара әле... Бу бит Бүлү тантанасы!

Һарри ашагып килеп житте һәм Рон белән бергә Олы Залга күз төшерде.

Санап бетермәслек шәмнәр дүрт озын өстәл өстендә алтын тәлинкәләрне ялтыратып торды. Ө өстәрәк һәрвакытта да күк йөзен чагылдатакан тылсымлы түшәм үз йолдызлары белән балкый иде.

Һогвартсның очлы эшләпәләре аша Һарри куркып карый торган беренче-елларның Залда озын рәткә тезелеп басканын күрде. Джинни дә алар арасында булды, Уизлиләрнең жирән чәчләре буенча аны жайлы гына табып була иде. Шул арада профессор МакГонагалл, чәчләрен бәйләмгә җыя торган күзлекле тылсымчы, күренекле Бүлүчә Эшләпәне яңа килүчеләр каршындагы урындыкка куйды.

Ел саен бу иске, пычранып, ямауланып беткән эшләпә яңа укучыларны Һогвартсның дүрт йортларына бүлә (Гриффиндор, Һаффлпафф, Каргатырн һәм Слизерин). Һарри бер ел элек түземсезлек белән, борчылып, нәрсәдер мыгырдап, аның карарын көткәнән бик яхшы хәтерли. Берничә куркыныч мизгелләрдә эшләпә аны Слизеринга, дөньяга иң күп яман сихерчеләр биргән йортка кертәргә җыенганын да хәтерли, әмма ул Гриффиндорда туктады — Һермиона, Рон һәм калган Уизлиләр укый торган йортта. Былтыр Һарри белән Рон Гриффиндорга җиде ел дәвамында беренче тапкыр Йортлар Кадәхен отырга ярдәм иттеләр.

Бик кечкенә, ак чәчле малай эшләпә яткан урындыкка чакырылды. Һарри көмеш төстәге сакаллы, ярымай сыман күзлек кигән профессор Дамблдорның, мәктәп директорының, укутучылар өстәленнән Бүлү тантанасына карап утырганын күрде. Кырыйдарак диңгез төсөндәге киёмнәр кигән Гилдерой Локһарт утыра иде. Өстәлнең икенче ягында үз йомырысыннан эчә торган озын чәчле гаять зур Һагрид урнашкан.

— Карале... — Гарри Ронга мыгырдады. — Укытучылар өстөлөндө буш урын... Снейп кайда соң?

Профессор Северус Снейпны Гарри калган укытучыларга караганда азрак ошатты. Гарри шулай ук Снейпның иң яратмаган укучысы булды. Каты күңелле, аяусыз, үзенең Йорты (Слизерин) укучыларыннан башка беркем белән дә танылмаган укытучы төнөтмөлөр фәне буенча керә иде.

— Бәлки чирлэгәндер! — диде Рон, ниндидер бер өмет белән.

— Бәлки гел киткәндер, — диде Гарри, — тагын бер кат караңгы көчлөрдөн саклану буенча укытучы була алмагач!

— Ә бәлки аны эшеннән куып чыгарганнардыр! — дөртлөнөп әйтте Рон. — Аны бит беркем дә яратмый дигәндәй...

— Яисә, — нәкъ алар артыннан бик кырыс тавыш ишетелде, — ул сез икегез нигә мәктәп поездында килмәгәнегезне белергә көтөп торадыр.

Гарри артка борылып карады. Анда басып торган Северус Снейпның кара киёмнәре салкын һавада җилләнде. Ап-ак тәнле, кәкре борынлы, майлы кап-кара озын чөчлө ябык кына кеше иде ул, ә хәзер ул Гарри белән Рон бәладә икәннен өйткән сыман елмаеп торды.

— Минем артымнан барыгыз, — диде Снейп.

Бер-берсенә карарга да кыюлык итмичә, Гарри белән Рон Снейп артыннан баскычлар аша менеп, утлар белән яктыртылган керү залына киттеләр. Олы Залдан ризыкларның тәмле исләре килеп торды, әмма Снейп аларны җир астына алып бара торган тар баскычлар аша жылылыктан һәм уттан читкөрөк алып китте.

— Керегез! — диде ул, салкын үтү юлы азагындагы ишекне ачыбрак куеп.

Алар, калтырап, Снейпның эш бүлмәсенә керделәр. Караңгы диварлар буенча Гарри чыннан да әлегә белергә теләмәгән күңел кайтаргыч әйберләр белән тулган олы пыяла банкалары тезелгән иде.

Ачык мич тонык һәм буш иде. Снейп ишекне япты да аларга борылды.

— Димәк, — диде ул юаш кына, — поезд күренекле һарри Поттер белән аңа тугры Уизли кулдашына җитми ич. Шартлатып килеп керергә теләдек, шулаймы, малайлар?

— Юк, сэр, бу Кингс-Кросстагы дивар иде, ул...

— Тынгылык! — салкын итеп әйтте Снейп. — Машинаны нишләттегез?

Рон каушап калды. Һаррига инде беренче тапкыр Снейпның кеше уйларын уку сәләте бар сыман тоелмады. Әмма бик тиз арада ул Снейп бүгенге Кичке Пәйгамбәр газетасын ачып куйганын аңлады.

— Сезде күрделәр, — ысылдады Снейп, аларга газетаның баш исемен күрсәтеп: ОЧА ТОРГАН «ФОРД АНГЛИЯ» МАГЛЛАРЫН АПТЫРАТТЫ. Ул кычкырып укый башлады, — «Лондонда ике магл почта бүлгә өстендә очып йөри торган иске машинаны күрделәр дип раслыйлар... миссис Һетти Бэйлисс.. юып торган вакытны... Мистер Аңгус Флит Пиблстан.. тәртип сакчыларына хәбәр иткән...» Барлыгы алты яки җиде магл. Синең әтиң хокуксыз магл артефактларын куллану бүлегендә эшли бит? — диде ул, Ронга тагын да җирәнгерәк елмаеп. — Кадерлем, кадерлем... аның үз баласы...

Һарри үзен аңа тагын бер калын агач ботагы китереп бәргән сыман хис итте. Әгәрдә берәрсә мистер Уизли машинаны тылсымлаганын белсә... ул моның турында уйламады да...

— Бакча мәйданчыгын карап чыккач, сез бик әһәмиятле Усал Талга шактый зур зыян китергәнегезне күрдем, — дәвам итте Снейп.

— Бу агач безгә чагыштырмача күбрәк зыян китерде... — әйтеп куйды Рон.

— Тынгылык! — Снейп тагын мыгырдады. — Иң начары – сез минем Йортымда түгел – сезне куып чыгару карары миннән тормый. Мин барып, бу бәхеткә ия булган кешеләрне алып киләм. Сиз монда көтеп торачаксыз.

Агарып беткән һарри белән Рон бер-берсенә карап алдылар. һарри моннан ары ачлыгын сизми иде. Хәзер ул үзен авырган итеп хис итте. Ул Снейп өстәле артындагы киштәләрдә булган ниндидер тайгак яшел сыекчага карамаска тырышты. Өгәр Снейп Гриффиндор Йортының башлыгы профессор МакГонагалл артынан китсә, аларның хәле бер дә яхшырмас. Ул Снейптан караганда намусрак булса да, ул шулай ук бик кырыс иде.

Ун минут үткәч, Снейп, күренгәнчә, профессор МакГонагалл озатуында кире кайтты. һарри профессорның берничә очракларда гына усал булуын күрде, әмма ул ачуланганда аның иреннәре ничек кысылып нечкәләнгәнән ул онытырга җитешкән – яки беркайчан да күрмәгәндер. Кергәч үк, ул үзенең таягын күтәрдә, һарри белән Рон сискәнәп куйдылар. Әмма ул буш мичкә төрттә дә, анда ут янып китте.

— Утырыгыз, — диде ул, һәм алар икесе дә ут кырыендагы кәнәфиләрдә урнаштылар. — Аңлатыгыз, — аның күзлекләре шомлы итеп җемелдәде.

Рон аларны үткәрергә теләмәгән станциядәге дивар турында сөйли башлады.

— ...шуңа күрә без сайланып тора алмадык, профессор, без поездга эләгә алмадык.

— Ә нигә соң сез безгә ябалак аша хат жибәрмәдегез? Сезнең ябалагыгыз бардыр бит? — Профессор МакГонагалл салкын караш белән һаррига эндәште.

Һарри аңа карап алды. Ул сөйләгән нәрсәләр хәзер аларга шундый гади итеп күренде.

— Мин... мин уйламадым.

— Бу бит, — диде профессор МакГонагалл, — бу бит гади гына!

Эш бүлмәсенең ишегенә шакидылар, һәм Снейп, үзенең иң бәхетле кыяфәтендә, аны ачты. Анда директор, профессор Дамблдор, басып тора иде.

Һарриның бөтен тәне оеп калды. Дамблдор гадәттән тыш куәтле күренде. Ул аларга үзенең кыёк борыны белән карап катты, һәм һарри үзе белән Ронга тагын бер кат Усал Тал китереп бөргән итеп хис итте. Башта озак кына тынычлык булды. Аннары Дамблдор әйтте:

— Нигә моны эшлэгәнегезне аңлатыгызчы, зинһар.

Ул кычкырып сөйләшсә яхшырак булыр иде. Һарри аның тавышында булган канәгатьсезлекне түзә алмады. Нигәдер ул Дамблдорның күзләренә дә карарга, тезләнеп тә сөйләргә батырчылык итмәде. Ул Дамблдорга мистер Уизлинең тылсымланган машина булуыннан башка барысын да сөйләп бирде, шуңа күрә ул һәм Рон станция янында гына оча торган машина тапкан сыман тоелды. Дамблдор моны хәзер үк аңлаганын белде ул, әмма директор машина турында сорамады. Һарри сөйләп бетергәч, Дамблдор аларга күзлегә аша карап тора иде.

— Без үз әйберләребезне жыербыз, — әйтте Рон үзенең өметсезләнгән тавышы белән.

— Нәрсә турында сөйлисең син, Уизли? — жикеренде профессор МакГонагалл.

— Сөз бит безне куып чыгарасыз, шулаймы? — диде Рон.

Һарри тиз генә Дамблдорга карап алды.

— Бүген түгел, мистер Уизли, — әйтте Дамблдор. — Әмма сөз үз гаебегезнең житдилеген аңларга тиеш. Төнлә мин сезнең гаиләләрегезгә язырмын. Әгәр шушындый хәл кабатланса, сезне куып чыгарудан башка бернәрсә дә эшли алмамын.

Снейп аларга Раштуаны юкка чыгарган кешеләргә сыман карады. Ул тамагын чистартты да әйтте:

— Профессор Дамблдор, бу малайлар балигъ булмаган тылсымчыларны тылсым куллануда чикләү указын боздылар бит, бик мөһим борынгы агачка бик каты зыян китерделәр. Мондый гамәлләр, әлбәттә...

— Профессор МакГонагалл бу малайларның жәзасын билгеләр, Северус, — тыныч кына әйтте Дамблдор. — Алар аның Йортында, шуңа күрә аның жаваплыгында да. — Ул профессор МакГонагаллга борылды. — Мин кире китәргә тиеш, Минерва, миңа берничә белдерү ясарга кирәк. Киттек, Северус, анда минем татып карыйсы килгән бик тәмле кайнар суда басылган камырлы бөлеш бар иде.

Снейп ачык усаллык белән һарри белән Ронга карап алды да, эш бүлмәсендә шулай ук аларга явыз бөркет сыман карап торган профессор МакГонагалл белән күзгә-күз калдырды.

— Сиңа хастаханә бүлегенә барырга кирәктер, Уизли, каның ага.

— Нык түгел, — диде Рон, жиңе белән күзе өстендәнә яраны сөртеп. — Профессор, мин сеңлемнең кайсы Йортка бүленгәнән беләсе идем...

— Синең сеңлең дә Гриффиндорда.

— Ah, яхшы, — әйтте Рон.

— Гриффиндор турында сөйләгәндә... — кинәт башлады профессор МакГонагалл, әмма һарри аның сүзен бүлдерде:

— Профессор, без машинаны алганда уку елы әле башланмады да бит, шуңа күрә... Гриффиндорның бу вакытта аннан алырлык баллары да булмагандыр бит, шулаймы? — дип бетерде ул, аңа бер курку хисе белән карап.

Профессор МакГонагалл аны үткен караш белән бүләкләде, әмма ул чак кына елмаймады сыман тоелды. һәрхәлдә, аның иреннәрең нечкәлегә берәз юкка чыкты.

— Гриффиндордан бер балл да алмамын, — диде ул, һәм һарриның йөрәге тынычланды. — Әмма сез икегез дә җәзаланырсыз.

Барысы да һарри көткәнәнән яхшырак та килеп чыкты. Дамблдорның Дурсльләргә язагагы аны бер дә борчымады. Усал тал аларны таптатып измәгәнәнә алар күңелсезләнәчәк кенә икәнән һарри алдан ук бик яхшы белеп торды.

Профессор МакГонагалл яңадан таягын күтәрде дә, Снейпның өстәленә күрсәтте. Сэндвичлар белән тулган олы тәлинкә, ике көмеш касә, салкынча кабак суы белән тоткалы чүлмәк килеп чыкты.

— Монда ашап, турыдан үзегезнең бүлмәләрегезгә барырсыз, — диде ул. — Мин мәҗлескә китергә тиеш.

Аның артынан ишек ябылгач, Рон озак кына сызгырып куйды.

— Харап булдык дип уйладым, — диде ул, сэндвичны алып.

— Мин дә, — диде Гарри, шулай ук берсен алып.

— Шулай да, бәхетебезгә ышана аласыңмы? — әйтте Рон, тавык ите белән тулган авызы аша. — Фред белән Джордж биш, я булмаса алты тапкыр очкандыр, тик бер маггл да аларны күрмәгән. — Ул ризыкны йотты да, тагын бер кисәкне тешләп алды. — Нигә соң без дивар аша үтә алмадык?

Гарри иңбашларын сикертеп куйды.

— Хәзердән башлап без үзебезне күзәтеп кына торырга тиеш, — диде ул, бик күп күләмдә кабак суын йотып. — Мәжлестә буласы килә иде...

— Ул безне күрсәтергә теләмидер, — уйланып әйтте Рон. — Машинада очып килү — бик акыллы гамәл дип уйламасыннар өчен.

Сыйган хәтлек сэндвичлар ашагач (тәлинкә үз-үзен тутырып торды), алар, таныш юлдан Гриффиндор манарасына барып өчен, торып эш бүлмәсеннән киттеләр. Кирмәндә тыныч иде — мәжлес тәмамлангандыр инде. Алар мыгырдаган портретлар, шыгырдаган көбәләр яныннан, тар таш баскычлар аша киттеләр һәм, нияят, алсу ефәк күлмәктән булган, майлы буяулардан ясалган таза хатынның рәсеме артында урнашкан Гриффиндор каланчасына алып бара торган серле юлга барып җиттеләр.

— Серсүз? — сорады ул, алар якынайгач.

— Эм... — диде Гарри.

Алар Гриффиндорның префекты белән күрешкәнчегә кадәр бу елның серсүзен белмәсләр, эмма ярдәм бик тиз килеп җитте. Алар ашыга торган адымнар тавышын ишеттеләр һәм артка борылгач, аларга таба йөгереп килә торган Һермионы күрделәр.

— Менә бит сез! Сез кайда булдыгыз? Мин ишеткән иң мәгънәсез гайбәт – сезне оча торган машинаны җимергән өчен куып чыгарганнар имеш.

— Һәрхәлдә, безне куып чыгармадылар, — раслады Һарри.

— Сез миңа әйтмәдегез: очтыгызмы? — профессор МакГонагалл сыман бик кырыс әйтте Һермиона.

— Сабак укуйма, — диде Рон түземсезлек белән, — яңа серсүзне әйт.

— «Сыерчык», — диде Һермиона, шундый ук түземсезлек белән. — Эш монда түгел бит...

Һәрхәлдә, таза леди портреты ачылып киткәч, аның әйтәсе сүзләре бик каты алкышлар кинәт яңгырый башлагач бүленде. Бөтен Гриффиндор йорты, түгәрәк уртақ бүлмәдә кыйшайган өстәлләр белән йомшак урындыкларга басып, аларның килеп җитүен көтеп торган сыман күренде. Портрет янындагы юлга куллар сузылды һәм Һарри белән Ронны бүлмә уртасына тарттылар, ә Һермиона артта бер үзе калып, алар артыннан этешеп-төртешеп алга үтә башлады.

— Шәп! — кычкырды Ли Джордан. — Искиткеч! Нинди кереш! Нәкъ Усал Тал өстеннән машинада очу турында кешеләр еллар буена сөйләр...

— Синең өчендер, — диде баштарак Һарри белән бер дә сөйләшмәгән бишенче ел укучысы. Һарри марафонны йөгереп чыккан сыман, кемдер аны иңбашыннан какты. Фред белән Джордж бер төркем кешеләр аша аларга таба үттеләр, һәм бергәләп әйттеләр:

— Ник без дә машинада бара алмадык, ә? — Рон кызарып оялчан рәвештә генә аларга карап тора иде. Эмма Һарри шат булмаган бер кешене күрде. Персиның башы беренчеллар төркеменнән күтәрелеп тора иде, һәм ул алар белән сөйләшә башлар өчен якынаерга тырышты. Һарри Ронны бер ягыннан какты һәм Перси ягына башын селкеде. Рон шундук аңлады.

— Баскычларга таба киттек, бик ардык шул, — диде ул, һәм алар икәүләп йокы бүлмәләренә алып бара торган залның икенче ягындагы ишек артындагы спираль баскычларга этенә-этенә киттеләр.

— Хәерле төн, — диде Гарри Перси сыман ук жыерынган Һермионага.

Алар уртак бүлмәнең икенче ягына шулай ук аркалары белән ышкыла-ышкыла килеп
життеләр һәм, ниһаять, баскычта тынычлык таптылар. Алар ашыгып өскә менә башладылар
һәм шул ук йокы бүлмәләренең ишекләрендә монда икенче-еллар яши дигән белдермәне
күрделәр. Алар дүрт-биш постерлар белән бизәлгән, кызыл бәрхеттән челтәрләр белән
капланган тар тәрәзәле түгәрәк таныш бүлмәгә керделәр. Аларның чемоданнары инде
менгерелгән һәм хәзер караватлары янында тора икән.

Рон гаепле итеп Гаррига елмайды.

— Беләм, моңардан ләззәт табу кирәкми, тик...

Бүлмәнең ишекләре ачылды һәм Гриффиндорның калган икенче-еллары килеп керде –
Симус Финниган, Дин Томас һәм Невилл Лонгботтом.

— Ышанмаслык! — шатланды Симус.

— Шәп, — диде Дин.

— Искиткеч, — әйтте Невилл, сокланып.

Гарри моңа каршы бара алмады. Ул да көлемсерәп куйды.

Алтынчы бүлек

Гилдерой Локхарт

Әмма икенче көнне Гарриның кәефе яхшылардан түгел иде. Иртәнге аштан бирле
вакыйгалар берсеннән-берсе күңелсез борылыш ала барды. Зур Залдагы дүрт озын өстәл дә
ризыкларның муллыгыннан хәтта сыгылып тора иде! Әйе, ниләр генә юк иде монда: тәлинкә-
тәлинкә ботка дисеңме, ул тозлы балык дисеңме, кыздырган ипидән әйтерсең пирамида өеп
куелган иде, күпләп пешкән йомырка, ысланган һәм кыздырылган дуңгыз ите дисеңме, — бар
да бар иде монда. Шуңа да карамастан, бүлмә өстендә соры болытлар куерырга тора иде.

Һарри белән Рон Гриффиндорлар өстәлендә Һермиона янына урнаштылар. Соңгысы исә «Убырлар белән сәяхәт» кулъязмасын сөт савытына терәтеп куеп, укып утыра иде. Һермионаның коры гына итеп «Хәерле иртә» диюненнән шунысы аңлашылды: аңа аларның монда ни рәвешле килеп чыгулары ошамый иде, ул моңа каршы иде кебек. Ул да булмады, Нэвил, шатланып, бер кулы белән аларны сәламләргә ашыкты. Ул үзе түгәрәк, тулы йөзле, эшләре гел уңмый торган малай, шуның өстенә, җитмәсә, аның хәтере дә алтын балыкныкы кебек, бик кыска иде. Һарриның мондый кешене беренче очратуы иде бу.

— Менә-менә миңа әбием җибәргән әйберләр килеп җитәргә тиеш, югыйсә, мин үзем белән барысын да алмадым бит, — диде Нэвил.

Һарриның ботка ашыйм, дип, кулына калагын гына тотуы булды, кинәт баш очында канат җилпегән тавышлар ишетелде. Йөзлөп яки шул чама ябалак яшен тизлегә белән атылып керде, һәм, бүлмә буйлап түгәрәкләр ясый-ясый очып, сафсата сатып утырган укучылар төркеме арасына хат һәм төенчәкләрне (посылкаларны) төшереп калдыра бардылар. Шулар арасынан зур һәм йомарлы бер төргәк нәкъ Нэвилның башына килеп төште, һәм, аһ, дигәнче, зур һәм соры бер нәрсә Һермионаның чүлмәгенә килеп төшеп, аларның барысын да сөт һәм йонга батырды.

— Эррол! — дип кычкырды Рон, сөткә баткан ябалакны аягыннан тартып чыгарып. Эррол кинәт тынып калды, һәм аңсызланып, аякларын өскә калкытып, өстәлгә сузылып ятты. Аның томшыгында кызыл юеш конверт иде.

— Юк! — дип аптырап кычкырып җибәрде Рон.

— Барысы да тәртиптә, ул исән әле, — дип тынычландырырга ашыкты аны Һермиона, ябалакка сак кына бармак очы белән төртеп караганның соң.

— Аның турында түгел лә, мин менә нәрсә турында әйтәм, — диде Рон, кызыл конвертка төртеп. Һарри фикеренчә, бу гадәти хат иде, ә менә Рон белән Нэвил аннан аңлатма көткән шикелле тораташ катып көтеп торалар иде.

— Ни булды? — дип сорады Һарри.

— Ул... ул миңа Акырак җибәргән, — диде Рон сүрән генә.

— Сиңа аны ачсаң яхшырак булыр, — дип пышылдады Нэвил, куркып кына. — Ачмасаң, үзеңә начаррак була. Миңа берсендә әбием җибәргән иде, мин аны ачмавыма әле дә үкенәм, — дип, бугазына килеп тыгылган төерен йотып куйды ул.

Һарри аларның тораташ булып каткан йөзләре аша кызыл конвертка күз ташлады.

— Нәрсә соң ул — Акырак? — дип аптырап сорады ул.

Ләкин Ронның ике күзе дә, бар игътибары да шул конвертта булды: аның почмакларыннан төтен чыга башлаган иде.

— Ач инде тизрәк, — Нэвил һаман үз сүзендә тора иде. — Берничә минуттан ул туктаячак бит барыбер.

Рон, калтыранган кулларын сузып, конвертны Эрролның томшыгыннан алды һәм ашыга-кабалана ачты. Нэвил яшен тизлегә белән колакларын каплады. Аның бу кыланышының нигә булганын Һарри бер мизгел үткәч кенә аңлады. Башта аңа бу хат шартлаган кебек булды, кинәт шушы зур бүлмәдә гөрселдәү тавышыннан колактар чыңлап калды, ул гына түгел, хәтта түшәмнән тузан катыш акбур тузаны күтәрелде.

— ...машина урлау, мин алар сине мәктәптән кусалар да аптырамаячакмын, көтеп кенә тор, мин синең башыңа җитәм, машина урынында юклыгын күргәч әтиең белән минем ни уйлавымны күз алдына китерәсеңдер, һәм тиз генә онытмассың, дип уйлыйм...

Уизли ханым гадәттәгедән йөз тапкыр катырак кычкыра иде, аның бу тавышыннан хәтта өстәлдәге тәлинкә-кашыктар дерелдәп куйды, шуның өстенә, таш диварлардан кайтаваз булып та тавышы яңгырый. Әлегә тамаша башланганнан бирле кешеләр, башларын боргалап, як-якка каранып, әлегә Акырак килгән бичараны эзлиләр иде. Рон исә оятыннан урындыгына шул дәрәжәдә сыенган, аның бары тик җете-кызыл маңгае гына күренеп калган иде.

— ...кичә төнлә Дамблдордан хат килде, әтиең оятыннан җир тишегенә кереп китәргә эзер иде, без бит сине алай тәрбияләмәдек, сез бит Һарри белән икегезнең дә тормышын зур куркыныч астына куйгансыз...

Һарри үзенәң исемен ишетүгә аптырабрак калды. Ул бар кыяфәте белән үзенәң бу колак өзгеч тавышны тыңламавын күрсәтергә теләде. Барып чыккандырмы, юкмы, анысы билгесез, әлбәттә.

— ...бу бит коточкыч, әтиеңне эштә тикшеренү, сораштыру көтә, бу тулысы белән синең гаебең, һәм әгәр дә син тагын бер шундый гамәл кылсаң, без сине туп-туры өйгә алып кайтачакбыз!..

Ниһаять, көтелгән тынлык урнашты. Сүзләрен әйтеп бетерүгә, кызыл конверт Ронның кулыннан төшөп китте, яна башлады һәм озак та үтмичә, бөтенләй көлгә әйләнеп бетте. Һарри белән Рон хәйран калып басып тора, алай дисәң, аларның аптырау катыш гажәпләнүләре инде сүрелеп бара иде.

Шулвакыт Һермиона «Убырлар белән сәяхәт»ен ябып, Ронның баш очына карап тора башлады.

— Рон, синең ни көткәнеңне мин белмәдем, әмма син...

— Син моңа лаек, дип кенә әйтә күрмә, — дияргә ашыкты Рон.

Һарри үзенәң боткасын читкә этәрәп куйды. Эченнән ул үзен гаепле итеп хис итә иде. Уизли әфәндеңе эшендә тикшеренү, сораштыру көтә. Уизли ханым һәм Уизли әфәнде аның өчен жәен әшләгән барлык яхшылыктан соң!.. оятыңнан үләрсең!..

Әмма аның мондый уйларга бирелеп торырга һич вакыты юк иде. Менә профессор МакГонагалл Гриффиндорлар өстәле янына якынлаша, аның кулында жәдвәлләр иде. Һарри үзенә тиешлесен алды һәм күрдә: аларның ике сәгать Үләннәр фәне һәм аның беренчесе Һаффлпаффлар белән бергә була.

Һарри, Рон һәм Һермиона сарайдан бергә чыгып киттеләр. Алар яшелчә бакчасын узып киттеләр, һәм тылсымлы үсемлекләр үсә торган бакча янында туктадылар. Бернигә дә карамастан, Акыракның да бер файдасы тиде: ул да булса Һермиона егетләргә житәрлек жәза бирелде, дип, алар белән дустанә мөнәсәбәттә сөйләшә башлаган иде.

Алар бу бакчага житәрлек якынлашкач, сыйныфташларының тышкы якта Профессор Спраутны көтеп торуларын күрделәр, һәм тизрәк алар янына барып бастылар. Ул, зур-зур атлап, чәчәк түтәлләре буйлап килә, аның артыннан исә Гилдерой Локһарт атлый. Профессор Спраутның кулында бихисап бәйләвечләр. һарри үзен гаепле хис итте, күзен Усал Талга төбәде һәм аның кайбер ботаклары бәйләнгәнлеген күрәп алды.

Профессор Спраут төбәнәк кенә сихерче хатын, аның чәчләре һәрчак жилдә тузгып жилферди, башына кигән әшләпәсендәге ямаулыкларны санарга хәтта бармаклар житмәс иде; әс киemenә һәрвакыт зур-зур кисәк туфрак ияргән була, кулындагы тырнаклары Петуния Апаны хәтта һуштан яздарырлык! Гилдерой Локһартның исә киресенчә, фирәзә мантиясе һәрвакыт чиста-пәхтә, аның алтын кебек чәчләре шундый ук фирәзә төсендәге, алтын белән эшкәртелгән башлыгы астында матур елтырыйлар.

— Сәлам барчагызга да, — дип исәнләште ул биредә жыелган укучылар белән. — Мин Профессор Спраутка Усал Талны ничек дөваларга икәнән күрсәтә идем. Әмма бу мин Үләннәр Фөнен аннан яхшырак беләм, дигәнне аңлатмый. Бары тик миңа сәяхәтләрем вакытында мондый экзотик үсемләрләр белән эш итәргә туры килгәнлеген аңлата...

— Егетләр-кызлар, бүген өченче номерлы бакча, — диде Профессор Спраут, кәефе кырылган тавыш белән генә.

Укучылар, кызыксыну чагылдырып, шаулап алдылар. Аларның моңа кадәр бары тик беренче бакчада гына эшләгәннәре бар иде, ә өченче номерлы бакчадагы үсемлекләр өйрәнү өчен кызыклырак һәм хәтта куркынычрак та. Профессор Спраут каешына тагылган ачыкчлар арасынан кирәген сайлап, ишекне ачып жибәрде. Шулчак һарриның битенә дымлы жир, ашлама катнаш түшәмнән асылынып торган бик зур, кулчатыр кадәр чәчәкләрнең ниндидер авыр исе килеп бәрелде. Ул Рон белән һермиона артыннан эчкә кереп китмәкче иде, Локһартның аның жилкәсенә куйган кулы туктатып калды.

— һарри! Минем сиңа бер-ике сүз әйтәсем бар иде. Профессор Спраут, ул бер-ике минутка гына соңга калып барса, каршы килмәссездер бит?

Профессор Спраутның каршы икәнлегә йөзенә үк чыккан иде, әмма Локһарт «Бик яхшы», — дип аның борын төбендә ишекне ябып куйды.

— һарри, — диде ул, башын кагып, аның зур ак тешләре кояшта ялтырап тора иде. — һарри! һарри! һарри! — дип кабатлады ул.

Һарри бик аптырады, хәтта авызын ачып бер сүз дә әйтә алмады.

— Мин болар турында ишеткәч... — әлбәттә, бу хәлләрдә минем дә өлешем барлыган аңлыйм. Мин үз-үземә кул салырга да риза идем.

Һарри аның ни турында сөйләвен башына да китерә алмый иде. Ул бу турыда әйтмәкче иде дә, Локһарт аңа авыз ачарга да ирек бирмәде:

— Минем моңа кадәр болай аптырашта калаганым юк иде әле. Һогвартска машинада очып килергә! Әлбәттә, мин синең моны ни өчен эшләгәнеңне беләм. Бик ерактан күренә. һарри, һарри, һарри!

Аның сөйләшмәгәндә дә шулай утыз ике энжедәй тешен күрсәтә алуы бик гажәеп күренеш иде.

— Дан ярату сиңа миннән йокты бит, я, кире какма инде? — дип сораулы караш ташлады аңа Локһарт. — Миннән йокты бит сиңа бу авыру. Гәжитнең беренче битенә син минем белән эләктең бит, һәм икенче шундый форсат булырмы-юкмы, дип, монысын кулдан ычкындырмадың.

— Юк, Профессор, беләсезме...

— Әй, һарри, һарри, һарри, — диде Локһарт, аның жылкәсеннән үрелеп тотып. — Мин барысын да аңладым. Моңың бер тәмен татыгач кабат шуңа омтылуың табигый ки, һәм мин синең алдында моңың өчен гаеплемен, башыңа тагын шундый уй килер, дип белергә тиеш идем. Эмма, егет, шуны аңла: үзеңне таныту өчен машинада очарга кирәкми. Бу уйны бөтенләй башыңнан чыгарып ташла! Андый гамәл кылыр өчен әле синең вақытың житәрлек. Әйе, мин хәтта синең ни уйлаганлыгыңны беләм! Син болай уйлыйсың: «Әлбәттә, аңа әйтүе жиңел, ул дөньякүләм танылган инде!» Эмма миңа уникаль яшь чагында мин дә синең кебек үк гади бер малай идем, һәм үз-үземә сүз бирдем: мин беркем белмәгән кеше булып калу белән генә чикләнәргә тиеш түгел! Синең мажараларың турында да берничә кеше булса да белә бит. Мин Исемен-Әйтергә-Ярамаган-Кеше хақында! — Ул Һарриның маңгаендагы ярага

күз салды. — Беләм, беләм, моны, әлбәттә, «Тылсымлы атналык»та мин биш тапкыр рәттән алган Иң Сөйкемле Елмаю Бүләгенә тиңләп булмый, шулай да, әмма нигез салынган.

Шулай дию белән ул, серле елмаеп, күздән дә юк булды. Бер мизгел Гарри аңына килә алмыйча торды, аннары, бакчада булырга тиешлеген исенә төшереп, эчкә таба ыргылды.

Профессор Спраут бакчаның уртасында, агач эскәмия артында басып тора. Анда исә якинча егерме пар төсле колакчыннар ята иде. Гарри Рон белән Һермиона янына барып баскач, Профессор сүз катты:

— Без бүген Мандрагораларны күчереп утыртачакбыз. Ягез, кайсыгыз аларның үзенчәлекләре турында сөйләп китә ала?

Һермионаның кулы беренче күтәрелде, һәм моңа беркемнең дә исе китмәде.

— Мандрагораның ике төрле атамасы бар, һәм ул бик көчле ныгытучы, тереклек сәләтен күтәрүче үсемлек, — дип ярып салды Һермиона, әйтерсең лә ул дәрәслекне яттан белә иде.
— Ул каргыш төшкән, әверелдерелгән кешеләрне кире үз халәтенә кайтару өчен кулланыла.

— Бик яхшы. Гриффиндорларга ун балл өстәлә, — диде Профессор Спраут. — Мандрагора барлык агу кайтаргычның иң мөһим өлешен тәшкил итә. Шулай ук ул бик куркыныч та әле, аның белән саграк булырга кирәк. Ни өчен шулай икәннен кем белә?

Янә Һермионаның кулы яшен тизлегә белән өскә ыргылды, ул хәтта Гарриның күзлеген төшереп жибәрә язды.

— Мандрагораның елавын ишеткән кешегә үлем котылгысыз, — дип шундук җавап кайтарды ул.

— Бик яхшы! Тагын өстәмә ун балл, — диде Профессор Спраут. — Безнең мондагы Мандрагоралар исә бик яшь.

Ул савытлардагы рәт-рәт булып утырган үсемлекләргә күрсәтеп, сүзләрен әйтеп бетерүгә, барысы да, якиннанрак карау өчен, бер адым алга чыктылар. Әлегә әржәләрдә йөзгә якин кызгылт-яшел үсемлек кучкыл-кучкыл булып рәт саен үсеп утыра иде. Гарри өчен бу

үсемлекләр башкалардан бер нәрсәсә белән дә аерылмый, ул хәтта һермионаның «Мандрагораның елавы» сүзен санга сукмады, әһәмият бирмәде.

— Барыгыз да колакчыннарны алыгыз, — диде Профессор Спраут.

Укучылар арасында үзара көрәш, ыгы-зыгы, этеш-төртеш башланды, чөнки берсенек дә диярлек ал, йонлач колакчын аласы килми иде.

— Мин сезгә аларны кияргә кушкач, барыгыз да колакларыгының тулысынча капланган булуына инанырга тиеш, — диде Профессор Спраут. — Колакчыннарны салыр вакыт җиткәч, мин баш бармакны өскә күтәрермен. Ярыймы? Колакчыннарны киегез!

Һарри үзенекен алып киде. Аның аша бер тавыш та ишетелми икән! Профессор Спраут исә ал, йонлач колакчын киде, җиңнәрен сызганды да, кучкылланып утырган бер үсемлекне ныгытып кысып тотып, тартып чыгарды.

Һарри соклануыннан кычкырып җибәрде, әмма аны берәү дә ишетмәде.

Мандрагораның төбеннән, тамыр урынына, кечкенә, тонык, гайре килбәтсез бер бала чыкты. Яфраклар аның нәкъ баш түбәсеннәр үсә, йөзә сыек яшел, тәне тимгелле, үпкәсеннән йөрәк үзгеч тавыш чыкканы аермачык иде.

Профессор Спраут өстәл астыннан зур чүлмәк алып, Мандрагораны шунда салды һәм, яфраклары гына күрененерлек итеп, кара, дымлы, уңдырышлы туфракка күмеп куйды. Аннары кулындагы туфракны кагып төшерде һәм, ниһаять, баш бармагын өскә күтәрәп, колакчыннарын салып куйды.

— Бу үсемлекләр үренте генә булганлыктан, аларның тавышы ул хәтле куркыныч түгел, — бу сүзләргә әйткәндә аның тавышы шундый тынч иде, ул, әйтерсез, әле генә карабодай гөленә су сибеп туктаган. — Шуңа да карамастан, аларның тавышы сезнең колагыгызда берничә сәгать дәвамында яңгырарга мөмкин. Беренче көнне үк дәресләрдән азат ителүегезне теләмәсәгез, колакчыннарыгызны яхшылап киегез. Аларны салырга вакыт җитүен мин сезгә белдертермен.

— Дүрт кешегә бер поднос булыр, монда чүлмәкләр житәрлек, туфрак менә бу капчыкларда. Берүк Явыз Капшагычка кагыла күрмәгез, чага торган гадәте бар.

Өйтеп бетерүгә, жылкәсеннән астыртын гына сузылган кызгылт-кара кармавычка «шап» иттереп китереп тә сукты.

Һарри, Рон һәм Һермиона янына Һаффлпаффта укыган көдрә чәчле бер малай килеп кушылда. Һарриның аны күргәне бар иде, әмма сүз кушкан гына юк.

— Джастин Финч-Флэтчли, — диде ул, Һаррины кулыннан кысып. — Мин синең кем икәнлегенә, әлбәттә, беләм, атаклы Һарри Поттер бит син!.. Ә син — Һермиона Грейнджер, барлык фәннәрдән дә алда баручы (аның белән дә кул кысып күрешү Һермиона өчен зур дәрәжә), һәм, әлбәттә, Рон Уизли. Теге оча торган машина синеке иде бит?

Ронның хәле елмаерлык түгел, чөнки ул һаман Акырак белән булган вакыйгадан айный алмаган иде әле.

— Локһарт сокланырлык, шулай бит? — диде Джастин шатланып, һәм алар чүлмәкләрен аждаһа тизәгә белән тутыра башладылар. — Искиткеч батыр егет! Сезнең аның китапларын укыганыгыз бармы? Әгәр мин убыр белән телефон өйчегендә калсам, куркудан йөрәгем табан астына төшәр иде, ә ул курыкмаган, аек акылда калган. Бу бит гажәп!

— Белгәнәгезчә, мин Итон укучылары исемлегендә идем. Аның урынына монда эләгүемә ничек шат икәнәмне хәтта сүзләр белән аңлатып булмый! Дәрәс, әниемнең башта берәз кәефе кырылган иде, әмма мин аңа Локһартның китабын укырга биреп тордым, аны укыганнан соң ул, мөгаен, гаиләндә укымышлы тылсымчы булуның нинди отышлы булуын аңлагандыр...

Моннан соң аралашуны алар кирәк дип тапмадылар. Колакчыннарын киделәр дә, бар игътибарларын Мандраголарга юнәлттеләр. Профессор Спраут моны бик оста башкарган иде, әмма чынлыкта бу эш андый җиңел булып чыкмады. Мандрагоралар иске чүлмәктән чыгарганда да, яңасына кертәп утыртканда да каршылык күрсәттеләр: боргаландылар, әйләндеделәр, бөтерелделәр, тибештеләр, кечкенә очлы йодрыклары белән болгандылар. Тешләрен шыгырдаттылар. Һаррига бер юан Мандрагораны күчереп утырту өчен ун минутлап вакыт кирәк булды.

Дәрес ахырына ул, башка укучылар кебек үк, тирләп пешкән, туфракка батып беткән, шуның өстенә, бар җире дә авырта иде. Алар өстерәлеп диярлек сарайга кайтып җиттеләр, тиз генә юындылар, аннары Гриффиндорлылар Әверелдерү дәресенә киттеләр.

Профессор Макгонагалл дәресләре болай да иң авырлардан санала иде, бүген аеруча катлаулы булды. Гарри былтыр зур көч куеп өйрәнгән бар мәгълүмат, әйтерсең, җәй буена җилләп, баштан чыгып беткән. Бирем түбәндәгедән гыйбарәт иде: коңгызны зур сәдәфкә әверелдерергә. Гарриның тырышлыгы юкка булды, һәм аның бар эше дәрес буге шул коңгызны өчтәл өстендә аның таягыннан качарга өйрәтүгә кайтып калды.

Ронның эшләре тагын да мөшкелрәк иде. Ул, төзәтергә теләп, кемнәндер алган Спиллотейп (тылсымлы ябыштыргыч тасма) белән үзенә таягын ураган. Эмма моның бер файдасы тимәде, ә киресенчә. Аның таягы ул да булса шыгырдап куя һәм очкыннар чыгара, ә Рон коңгызны әверелдерергә теләгәндә исә соры төтен, ә аның артыннан ук бөтенләй тәмсез, бозылган йомырка исләре чыгара иде. Төтен аркасында күзенә берни күрәнмәгәнлектән, ул ялгыш коңгызны терсәгә белән сытты һәм икенчесен сорап алырга мәҗбүр булды. Профессор МакГонагаллның бу эшкә кәефе кырылды.

Төшке ашка дәшәп чыңлаган кыңгырауны ишетүгә, Гарриның әченә жылы йөгәрде. Аның мие сыгылган лимонны хәтерләтә иде. Гарри һәм Роннан кала башкалар сыйныфтан чыгып киттеләр. Рон исә ачуланып тылсымлы таягы белән өстәлне төйде.

— Бер файдасыз тинтөк нәрсә!

— Икенчене сорап өеңә хат яз, — дигән тәкъдим бирде Гарри, таяктан чыккан очкыннарغا карап.

— Әйе, әлбәттә, һәм тагын бер Акырак көтөргәме аннары? — дип җавап кайтарды Рон, сызгырып торучы таягын дөңгечләп букчасына сала-сала. — Таягың ватылуга син үзең гаепле... — дигән тавыш кына ишетеләп калды.

Алар ашарга төштеләр. Гермiona үзенә Әверелдерү дәресендә ясаган зур пәлтә сәдәфләре белән мактанып алды, эмма бу Ронның болай да булмаган кәефен бозып кына җибәрде.

— Көннең икенче яртысында нинди дәресләр әле безнең? — дип сорады Һарри, сүзне икенчегә бору нияте белән.

— Кара Көчлөрдән Саклану, — дип җавап кайтарды Һермиона.

— Нигә әле Локһарт укыткан фәннәр янында синең кечкенә йөрәк билгеләре куелган? — дип бәйләнде Рон, аның кулыннан җәдвалын тартып алып.

Һермиона кәгазен кире тартып алды, ике бите уттай яна башлады.

Ашап бетерүгә, өчесе дә тышка чыктылар. Һермиона таш баскычка утырды да, «Убырлар белән сәяхәт»енә кереп чумды. Һарри белән Рон исә Квиддич турында сөйләшә башладылар. Ләкин берәздән Һарри үзәндә кемнеләр күз карашын тоемлап алды. Башын күтәргәч, ул бер бик кечкенә, тычкан төсле чөчлө малайны күреп алды. Бу малайны Һарри Бүлүчә Эшләпәнә кигән көнне дә күргән иде. Малайның кулында гади Маггллар камерасы, үзенә Һарриның текәлеп кравын күргәч, чия кебек кызарды.

— Барысы да тәртиптә, Һарри. Мин — Колин Криви, — диде ул бер сулышта, һәм бер адым алга атлады. — Мин дә Грииффодорлар төркемендә. Сине фотосурәتكә төшерсәм, ни әйтерсең? — диде ул, камерасын күтәрә төшеп, өмет тулы тавыш белән.

— Фотосурәتكә? — дип аптырап сорады Һарри.

— Әйе. Шулай итеп, мин үземнең синең белән таныш булуымны исбатлый алыр идем, — диде Колин Криви, тагын да яқыная төшеп. — Мин синең турыда барысын да беләм. Миңа синең турында бик күп сөйләделәр. Үзең-Беләсең-Кем сине һәлак итәргә теләгәч ничек исән калуыңны да, соңыннан аның ничек юкка чыгуын да, маңгаеңдагы яшен төсле яра эзенең ничек барлыкка килүен дә, — аның күз карашы Һарриның маңгаеңда тукталып торды, — безнең тулай торақтагы бер малай тагын шуны әйтте: әгәр синең фотосурәтеңне дәрәс ясатсаң, ул селкенәчәк икән.

Колин авыр итеп сулап куйды да, дәвам итте:

— Монда бик искиткеч, шулай бит? Һогвартстан хат алганчы мин үземнең тылсым көченә ия була алуымны хәтта башыма да китерми идем. Минем әтием гади сәт жыючы, ул әле һаман да моңа ышынып җитә алмый. Минем аңа бик күп фотосурәтләр җибәрәсем килә. Шуларның берсе синеке булса, бик шат булыр идем. — Малай Һаррига үтенечле күзләре белән карады. — Синең дуслың безнең икебезне төшерә алмас микән? Син аңа кул куя аласыңмы?

— Нәрсә? Һарри, син әллә фотосурәткә кул куеп бирә башладыңмы?

Кинәт Драко Малфойның ачы итеп шулай дип кычкыруы кайтаваз булып яңгырады хәтта. Колин артыннан килеп чыкты ул. Малфой үзен шулай иркен тотта, әйтерсәң лә ул туганнан бирле шушында, Һогвартста яши. Җитмәсә, ике иске дуслын – Краби белән Гойлны да үзе белән иярткән.

— Чиратка тезелеп басыгыз! — дип зәһәрләнеп, тамак киереп кычкырды Малфой шушында жыелып торган кешеләргә. — Һарри Поттер култамгалы фотосурәтен өләшә!

— Юк, ул ялганлы! — дип, ачуы кабарып җавап кайтарды Һарри, йодрыкларын төйнәп. — Авызыңны яп, Малфой!

— Син көнләшәсең, шул гына, — дип ярып салды Колин. Краби белән чагыштырганда, аның гәүдәсе тегесенең муены кадәр генә иде.

— Көнләшәм? — дип аптырашта калды Малфой, аңа хәтта башка кычкырырга да кирәк түгел, чөнки барысы да болай да тыңларга әзер иде. — Нәрсәдән? Син минем маңгаемны иләмсез шрам ярып үтми, дип әйтмәкче буласыңмы? Юк инде, рәхмәт. Минем уйлавымча, маңгаенда яра булу гына сине үзенчәлекләр итә алмый.

Краби белән Гойл юләрләрчә көлеп куйдылар.

— Лайлач аша, Малфой! — дип ачулы кычкырды Рон. Ул арада Краби да, көлүеннән туктап, янаган рәвештә йодрыкларын уйната башлады.

— Уизли, мин сиңа саграк булырга кидәш итәр идем, — дип көлемсерәп куйды Малфой. — Булган хәлләрдән соң, син үзеңне бары тик яхшы яктан гына күрсәтергә тиеш, югыйсә әниң

сине шундук килеп алачак! — һәм, нечкә чырылдавык тавыш белән үртәп куйты: «...әгәр дә син тагын бер шундый гамәл кылсаң...»

Якында гына торган бишенче ел укучылары кычкырып көлеп куйдылар.

— Уизлига синең култамгаң куелган фотосурәт кирәк, — дип авыз ерып куйды Малфой.

— Бу аның гаиләсе белән бергә алынган йортыннан да кыйммәтлерәк булыр...

Рон, сикереп чыгып, Спиллотеип (тылсымлы ябыштыргыч тасма) белән уралган таягын күтәргән генә иде, һермиона «Убырлар белән сәяхәт»ен шап итеп ябып, ачулы ырылдап дөштә: «Кара!»

— Нәрсә майтарасыз сез монда? — Гилдерой Локһарт, зур-зур адымнар белән, аларга таба килә, ә аның артыннан фирәзә мантиясе җилфердәп кала иде. — Кем ул монда култамгалы фотосурәтләр өләшә?

Һарри, җавап бирергә дип, авызын гына ачкан иде, Локһартның аның җилкәсенә куелган кулы туктарга мәҗбүр иттә.

— Сорап торган буласың тагын! Менә без синең белән тагын күрештек, Һарри!

Локһартка бергеп диярлек торган Һарри, оятыннан уттай янып, Малфойның көлемсерәп үз төркеменә таба борылуын күзәттә.

— Кил монда, Криви әфәнде! — диде Локһарт Колинга, авызын зур ерып. — Ике фотосурәт, шуннан да яхшыракны уйлап табып булмас, һәм без икебез дә анда синең өчен култамгабызны куярбыз.

Колин кабалана-кабалана камерасын капшарга тотынды һәм аларны төшерү белән, төштән соңгы дәресләр башлануын белдереп, кыңгырау чыңлады.

— Тизрәк дәресләргә ашыгыгыз, — дип команда бирде Локһарт, һәм Һарри белән бергә сарайга юл тотты. Һарри исә бу мизгелдә үзенә Юкка Чыгаручы Әфсенгә ия булмавына бик үкенде.

— Акыллылар сүзе, Гарри, — диде Локхарт аталарча, кырый ишектөн керә-керә. — Криви белән тарткалашта мин синең яклы булдым. Икебез бергә төшкәч, курсташларың сине тәкәббер дип уйламас, мөганен...

Гарриның ык-мык килеп торуына карамастан, Локхарт аны коридор буйлап баскычтан өскә өстерәп диярлек менгезә иде, шул вакытта дәрәскә ашыгучы укучылар аларны күзләре белән бораулап калды.

— Карьераның башлангыч өлешендә үк шулай култамгалы фотосурәтләр өлөшү — акылсызлыкның чиге. Дәрәсен генә әйткәндә, Гарри, бу бит читтән караганда үз-үзенә гашыйк малайның эш-гамәле кебек күренә. Житәр шундый вакыт, син минем кебек дәрәжәгә ирешерсең, һәм андый фотосурәтләрне, кая гына барсаң да, төргәгә белән йөртергә мәжбүр булырсың, — дип берәз көлемсерәп куйды. — Мин әле синең ул вакытың житкәндер, дип уйламыйм.

Ниһаять, алар Локхартның бүлмәсенә килеп життеләр. Гарри, мантияне тартып төшереп, бүлмәнең иң түренә барып урнашты, алдына Локхарт язган жиде китапны куйды. Шул рәвешле ул чынбарлыктан берәз качу юлын тапты.

Шулчак шау-гөр килеп, бүлмәгә Рон белән Һермиона килеп керделәр һәм Гарри янына килеп утырдылар.

— Синең битендә хәтта йомырка тәбәсе кыздырырга була, — диде Рон. — Яхшы чакта син Криви белән Джинниның очрашмауларын телә, югыйсә алар, берләшеп, «Поттер жанатарлары жәмгыяте»н ачарга мөмкин.

— Дәшмә әле ул хакта, — дип ырылдады Гарри. Соңгы сүзләренә Локхарт ишетеп алса — бетте баш!

Сыйныфтагы бар кеше дә килеп утырып беткәч, Локхарт тамак кырып алды, аның артыннан ук тынлык урнашты. Ул алгарак чыкты һәм Нэвил Лиңботтомның «Трольләр белән сәяхәт» китабын тартып диярлек алды, һәм тышлыгындагы үзенең сурәтен барысына да күренерлек итеп тотты.

— Бу — мин, — диде ул, күз кысып, — Гилдерой Локхарт, Өченче дәрәжәле Мерлин Ордены иясе, Караңгы Көчләрдән Саклану Берләшмәсенең Хөрмәтле Өгъзасы, «Тылсымлы Атналык»ның Иң-Сөйкемле-Елмаю номинациясендә биш тапкыр жиңүче — әмма хәзер сүз бу турыда түгел. Бандон Баншасыннан мине елмаю гына коткармады, юк.

Шулай диде дә, тынып калды: ул укучыларның көлүен көтә иде, берничәсе елмаеп куйды.

— Күрәм, барыгыз да минем китаплар жыентыгымны кулга төшергәнсез, бик яхшы. Бүгенге дәресе сорауларга җаваптан башлап җибәрербез. Борчылмагыз, каушамагыз, мин бары тик сез ул китапларны игътибар белән укугансызмы, нәрсәләр үзләштергәнсез, дип кенә тикшерәм...

Сораулар язылган кәгазьләргә өлешкәч, ул, сыйныфка йөзгә белән борылып, дәште:

— Сезнең утыз минут вакытыгыз бар. Башладык!

Һарри үзенең кәгазенә күз салды һәм түбәндәгеләрне укыды:

1. Гилдерой Локхартның яраткан төсә нинди?
2. Аның данлыклы сәре нидә?
3. Сезнең фикерегезчә, Локхартның бүгенге көндә ирешкән иң зур уңышы нидән гыйбарәт?

Бу сораулар кәгазьнең ике ягына да язылып, әле тагын берничә бит дәвам итә иде:

54. Гилдерой Локхартның туган көне кайчан, һәм аның өчен иң яхшы бүләк нәрсә дип уйлыйсыз?

Ярты сәгать үтү белән, Локхарт кәгазьләргә җыеп алды һәм тиз генә күз йөртеп чыкты.

— Ай-яй! Минем яраткан төсәм сирень икәнән санаулы гына кешеләр хәтерли икән. Мин моны «Кар Кешеләргә белән бер ел» китабымда язган идем. Кайберләргә «Вервольфлар белән ил гизү» китабын игътибар беләнрәк уку комачау итмәс иде! Уникенче бүлектә мин аерма-ачык итеп тугаен көнемә иң шәп бүләк — тылсым иясе һәм гади кешеләрнең үзара дус-тату яшәүләре, дип яздым. Өлбәттә, мин зур гына шешә Огденның Озак Торган Утлы Вискиеннан да баш тартмас идем!

— ...Әмма һермиона Грейнджер минем данлыклы серемнең дөньяны явызлыктан коткару, һәм базарга үзем уйлап чыгарган чәчне карау һәм саклау чарасын тәкъдим итү икәннен белә! Бик яхшы кыз! Чынлап та (ул битнең икенче яган ачты), бик яхшы билгесен куям мин аңа. Кая ул, һермиона Грейнджер?

Һермиона басты да, калтыранган кулын күтәрде.

— Бик шәп! — Локһарт соклануын яшерә алмады. — Яхшының да яхшысы! Гриффиндорларга ун балл өстәлә. Ә хәзер эшкә керешик...

Ул иелеп, үз өстәле астыннан зур, чүпрәк белән капланган читлек тартып чыгарды.

— Хәзер сак булыгыз! Бүген мин сезгә тылсым илендәге иң жирәндергеч жанварлардан сакланырга өйрәтермен. Әлегә бүлмәдә сез чыннан да куркыныч, коточкыч нәрсәләргә тап булырсыз. Әмма шуны истә тотыгыз: мин сезнең янда булганда, сезгә бернинди дә куркыныч янамый. Бары тик тынлыкны сакларга гына кирәк». Һарри, курка-курка, яхшырак күрер өчен, китаплар өеме аша читлеккә таба иелде. Шул арада Локһарт кулын чүпрәк астына тыкты. Дин һәм Симус көлүдән туктадылар. Нэвилл алгы рәттә куркып кына утыра бирде.

— Мин сезгә кычкырмаска кушам, — диде Локһарт, бар кешегә ишетелерлек итеп. — Югыйсә бу аларның ачуын чыгарырга мөмкин!

Барча кеше, тын алырга да куркып, көтеп тора, һәм ниһаять, Локһарт япманы ачып жибәрә.

— Әйе, — диде ул тыныч кына. — Яңа гына тотылган Корноул Пиксие.

Симус Финниган үз-үзен кулда тоталмады. Ул пырхылдап көлеп жибәрде. Әлбәттә, Локһарт моның куркып кычкыру түгеллеген шундук аңлады.

— Нәрсә? — дип елмайды ул Симуска.

— Алар... алар бит ул кадәрле куркыныч түгел, шулай бит? — дип әйтеп салды аптырашта калган Симус.

— Алай дияргә ашыкмагыз әле, — диде Локһарт, Симуска бармак янап. — Бу чукынчыкларның шаян шаяртулары зур һәләкәткә китерергә мөмкин!

Пиксиләр ачык зәңгәр төстә, якинча егерме сантиметр озынлыкта, очлы битле, тавышлары исә чәрелдәп чыга, әйтерсең бик күп попугай берьюлы талаша иде. Япмаларын ачу белән, алар бертуктамый тавыш чыгара башлады, бүлмәнең бар почмакларына таба очты, дөбердәү һәм тагын әллә нинди сәер тавышлар чыгарды. Якин-тирәдә утыручыларга өйләрен сытып күрсәттеләр.

— Ярар, — диде Локһарт. — Хәзер сезнең аларга ничек каршы тора алуыгызны карарбыз. — Шулай диде дә, читлекне ачып жибәрде.

Менә китте ыгы-зыгы. Пиксиләр, ракета кебек, һәр якка сикерешә башладылар. Икесе, Нэвиллны колагыннан тотып күтәрделәр һәм ул бермәлгә һавада асылынып торды. Берничәсе, тәрәзә аша сикереп чыгып, тәрәзә пыяласының кыйпылчыклары белән уйнарга кереште. Калганнары шул хәтле бүлмәнең астын өскә китереп бетерде, әйтерсең анда котырылган мөгезборын узган. Язу карасы савытларын бүлмә буйлап сиптеләр, китап һәм кәгазьләргә тураклап ташладылар, дивардагы картиналарны алып аттылар, чүп чиләген түгеп бетерделәр, китап-букчаларны алып, ватык тәрәзәләрдән аттылар. Берничә минуттан бар укучы өстәл астына качып беткән, бары бичара Нэвилл гына түшәмдәге кандилдә асылынап тора иде.

— Сез нәрсә? Кире куып кертегез аларны, кире куып кертегез! Алар бары тик Пиксиләр генә бит! — дип кычкырды Локһарт.

Ул, жиңнәрен сызганып, тылсымлы таягын болгап, кычкырып жибәрде:

— Пескипикси Пестерноми!

Моңың бернинди дә нәтижәсе булмады, хәтта киресенчә, бер пикси, аның таягын алып, тәрәзәдән атты. Локһарт, авыр сулап, үзенең өстәле астына качты. Бик вакытлы качты, чөнки ул китүгә, Нэвилл, кандил белән бергә, яңа гына профессор басып торган урынга ишелеп төште.

Шулвакыт кыңгырау чылтырады, һәм барысы да дәррәү ишеккә таба йөгерде. Ниһаять, сыйныфта тынлык урнашты. Локһарт, качкан жиреннән чыгып, һарри, Рон һәм Һермионаның ишеккә юнәлгәннәрен күреп, дөштә:

— Мин сезнең өчөгезгә калган пиксиләрне читлекләренә куып кертәргә кушам. — Шулай диде дә, аларның нәкъ борын төбөндә ишекне ябып, чыгып китте.

— Син аңа моннан соң да ышанасыңмы? — дип ачулы сорады Рон, шул арада бер Пикси аның колак төбөнә чаңгылдатты.

— Ул безгә бары тик бу эше гамәлдә башкарырга мөмкинлек бирде, — диде Һермиона, ике Пиксине Катыргыч Әфсен укуы туктатты, һәм читлекләренә кертәп утыртты.

— Гамәлдә башкарырга? — дип кабатлап сорады һарри, үзенең каршында тел күрсәтеп торган Пиксине тотарга теләп. — Һермиона, ул алар белән үзе дә нишләргә белмәде, бары шул гына...

— Сафсата, — дип җавап кайтарды Һермиона. — Син бит аның китаптарын укыдың — аның кылган батырлыкларын исеңә төшереп кара әле!..

— Бу бары тик сүзләрдә генә, — дип мыгырданды Рон.

Җиденче бүлек

Шакшыканнар һәм пышылдаулар

Киләсе берничә көнне Гилдерой Локһарт корридорда күрендеме, һарри шундук аның күзеннән югала торган булды. Ә менә Колин Кривидан качу бераз читенрәк иде, чөнки ул һарриның көн тәртибен яттан белә иде кебек. Колин өчен көнөнә алты-җиде тапкыр һаррига «Нихәл, һарри?» диеп, җавапка «Сәлам, Колин» сүзләрен ишетүдән дә тансыграк әйбәр юк иде бугай. һарриның тавышы никадәр ачулы булуга карамастан...

Һедвиг һаман да һаррига теге, машина белән һәлакәтле сәфәрләреннән соң үпкәле иде әле, һәм дә Ронның таягы һаман да тоткарлык белән эшли бирде. Җомга көнне Ырымнар дәресеңдә ул Ронның кулында үзеннән үзе атып җибәрде дә, профессор Флитвикның нәкъ

ике күзе арасына барып тондырды, сулкылдап торган олы яшел пешек эзе калдырды. Мондый әйберләр булуып торганга, атна азагына кадәр исән калуына шат иде һарри. Шимбә көнне иртә белән ул, Рон һәм Һермиона Һагридның хәлен белеп кайтырга исәп тоталар. Тик торасы вакыттан берничә сәгать кала, аны Оливер Вуд, Гриффиндорның квиддитч такымының капитаны, рәхимсезләрчә селкетеп уятты.

— Ни бар? — диде һарри йокы аралаш.

— Квиддитчка хәзерлек! — диде Вуд. — Тор әйдә, киттек!

Һарри кырын күз белән генә тәрәзәгә күз төшереп алды. Алтын катыш алсу күктә сыек кына томан эленеп тора иде. Хәзер, инде уянгач, ул кошларның мондый чыр-чуына ничек итеп йоклый алганына аптырады.

— Оливер, — диде һарри ыңгырашып. — Әле таң ата гына бит әле.

— Нәкъ шулай, — диде Вуд. Бу алтынчыда укучы малай озын һәм төптән юан иде һәм әлегә вакытта аның күзләре дәрт чаткылары белән яна иделәр. — Бу безнең яңа әзерләнү программаның бер өлеше. Я, әйдә. Себеркеңне элдер дә, киттек, — диде ул күтәренкелек белән. — Башка такымнар әле әзерләнә башламаганнар. Быел бу эшне башлаучылар без булырбыз.

Уянып бетмәгәнлектән авызын ача-ача һәм жиңелчә генә калтыраган һарри караватыннан шуышып төште дә, квиддитч киёмнәрен эзли башлады.

— Егет икәнсең! — диде Вуд. — Унбиш минуттан аланда көтәм.

Үзенең кансу кызыл төстәгә квиддитч киёмнәрен табып, аннары жылырак булсын өчен плащын киеп алгач, һарри Ронга үзенең кая киткәнен аңлаткан язу калдырды да, иңенә Нимбус Ике Меңен салып ишмә баскычтан аска, гомум бүлмәгә төште. Сурәт-ишәккә житүе генә булды, артында нидер дөбөрдәгәнгә борылып караса, кулына нәрсәдер тоткан һәм муенындагы фотокамерасы тилеләрчә як-якка атылган Колин Криви да ишмә баскычтан атылып төшөп килә иде.

— Баскычта кемнендер синең исемеңне әйткөнен ишеттем, Гарри! Кара, миндә нәрсә бар! Менә чыгардым, сиңа күрсәтмәкче идем...

Колин аның авызына бер фото тыга язды һәм маның нинди фото икәнен күреп Гарриның исе китте.

Фотода хәрәкәтле, аклы-каралы Локһарт, Гарри үзенеке дип таныган бер кулны тарткалый иде. Фотодагы Гарриның, каршы килеп, күзгә күренергә теләмәгән күреп, чын Гарри шатланып куйды. Карап торган арада Локһарт, бу эшеннән ваз кичеп, фотның ак кырыена лапылдап утырды.

— Автографыңны куймассың микән? — диде Колин дөртләнеп.

Якында чыннан да берсе дә юкмы икән дип караган Гарри малайга салмак кына:

— Юк, — диде. — Гафу итәрсез, Колин, ашыгам. Квиддитчка әзерлек...

Һәм ул сурәт-ишек аша чыгып та китте.

— Менә сиңа!.. Көтеп тор! Минем бер дә квиддитч уйнаганның күргәнем юк.

Колин да аның артыннан сурәт-ишек аша атылып чыкты.

— Анда сиңа кызык булмас ул, — диде Гарри тизрәк, тик йөзгә дөртөннән балкыган Колин моны колагына да элмәде.

— Соңгы йөз елга факультет тахимнарында син иң яшь уенчы булдың, име, Гарри? Име? — диде Колин Гарри белән янәшә юыртып.

— Димәк син бик яхшы уйныйсыңдыр. Мин бер кайчан да очып караганым булмады. Жңңелме ул? Бу синең себеркеңме? Булганнардан иң яхшысымы ул?

Гарри аңардан ничек котыласын белмәде. Авызын яба белмәгән шәүләң бар кебек иде бу гүя.

— Юньлэп белмим мин квиддитчны, — диде Колин. — Чыннан да дүрт тупмы анда? Шуларның икесе оча торган, кешеләрне себеркеләреннән бәреп төшерә торганмы?

— Әйе, — диде арыган һарри һәм квиддитчның катлаулы кагыйдәләрен аңлатудан ваз кичеп:

— Алар бладжер дип аталалар. Һәр такымда икешәр Чукмар бар, алар үзләренең чукмарлары белән бладжерларны сугып җибәрәләр. Фред һәм Джорж Үизлиләр — Гриффиндор Чукмарлары.

— Ә башка туплар ни өчен кирәк? — дип сорады Колин һәм абынып, бер-ике адым аска убылды, чөнки яак астына карамый, һарриның авызына карап атлый иде.

Куофлга килгәндә, ул зур гына, кызыл төстөгесе, аның белән гол кертәләр. Һәр такымда өчәр Куалаучы шушы тупны бер-берләренә ыргытып, аланның ике башындагы багана капкаларга атарга тырышалар. Ул өч багананың башынча кыршаулар урнашкан.

— Ә дүртенче туп...

— ...ул алтын снитч, — диде һарри, — анысы бик кечкенә, үтә җитез, аны тотуы бик читен. Бу — Эзләүченең эше, чөнки квиддитч уены алтын снитч тотылмыйча тәмамланмый. Кайсы такымның Эзләүчесе снитчне эләктерсә, шул такымга өстәмә йөз илле пуан бирелә.

— Ә син безнең Гриффиндор Эзләүчесе, име? — диде Колин хәйранлык белән.

— Әйе, — диде һарри. Алар кирмән эченнән чыктылар да, чыкты үлән өстеннән атлый башладылар. — Сакчы дигәне дә бар әле. Ул капкаларны саклый. Менә шул инде.

Тик Колин сорау яңгырын аска, сөзәк чирәм өстеннән аланга төшөп җиткәнчегә кадәр туктатмады һәм чишенү бүлмәләренә җиткәч, һарри аңа кул гына селтәп китеп барды. Колин аның артыннан чәрелдек тавышы белән:

— Мин берәр яхшы урынга утырам, алайсам, һарри, — диде дә, трибуннарга ашыкты.

Калган Гриффиндор уенчылары инде чишенү бүлмәсендә иделәр. Вуд бердәнбер чыннан да уянган кешегә охшаган иде. Күзләре шешенгән жирән чәчле Фред белән Джордж Визлиләр янында, каршыдагы диварга башын терәп, дүртенчедә укучы Алисия Спиннет утыра иде. Калган ике куалаучы Кэйти Белл белән Энжелина Джонсон бер-берсенә терәлеп каршы якта йокы килүләреннән авызларын ачкалыйлар иде.

— Килдеңме, Гарри, нишләп тоткарландың? — диде Вуд түземсезлеген белдереп. — Аланга чыгып китәр алдыннан, тиз генә бер-ике сүз сөйләшеп алырга идем сезнең белән, чөнки жәйге ялларымны яңа әзерләнгән программасын язып уздырдым, һәм бу юлы ул эшкә ярага тиеш.

Вуд кулына Квиддитч аланы сурәтләнгән зур диаграмма тоткан, анда бихисап төрле төстә сызыклар, уклар һәм хачлар ясалган иде. Ул тылсым таягын белән тактага төрттә дә, андагы уклар кортлар кебек хәрәкәт итә башлады. Ә инде Вуд авызын ачып, яңа тактикасын аңлата башлагач, Фред Үизли Алисиянең иңенә башын салды да, гырлап жибәрде.

Такталарның беренчесен аңлатыр өчен егермеләп минут китте, ләкин беренчесе астында икенчесе, икенчесе астында өченчесе дә күренә иде. Гарри Вудның бик озак итеп нидер сайравыннан оеп утырды.

— Димәк, — диде Вуд ниһаять һәм кирмәндә иртәнге ашка ниләр ашаячагы турында хыялланып утырган Гаррины сискәндерде. — Аңлашылдымы? Сорауларыгыз бармы?

— Минем бер соравым бар, Оливер, — диде Джордж. — Нигә син безгә боларны кичә, без йокламаган вакытта сөйләп бирмәдең?

Вудка бу ошамады.

— Тыңлагыз барыгыз да, — диде ул аларга кызып. — Без былтыр ук беренче урын алырга тиеш идек. Иң яхшы такым — безнеке. Тик кызгынычка күрә, бездән тормаган сәбәпләр аркасында...

Гарри үзен гаепле хис итеп урыныннан кузгалып куйды. Былтыр соңгы уен вакытында ул һушына киләлмичә хастаханәдә ятты, бу исә гриффиндорларның бер уенчыга кимрәк итте һәм алар соңгы өч йөз ел эчендә иң каты жиңелүгә дучар булдылар.

Вудка үз-үзен кулга алыр өчен берникадәр вакыт кирәк булды. Күренеп тора иде, аларның бу соңгы җиңелүе аны һаман бик каты борчый иде.

— Димәк, быел без моңар кадәр булганнан тагын да ныграк өзерләнәчәкбез... Ярый, киттек, яңа теорияләребезне практикага түгик! — диде Вуд көр тавыш белән һәм себеркесен эләктердә дә, шкафлар торган бүлмәдән әйдәп чыгып китте. Каткан, бөгелми торган аякларын өстерәп, йокыдан авызларын ача-ача, такымы артыннан сөйрәлде.

Алар чишенү бүлмәсендә бик озак булганнар икән, кояш инде тулысы белән чыгып өлгергән. Тик, алай да, томанның калдыклары стадиондагы чирәм өсендә һаман берәз бар иде. Алан эченә кереп барганда һарри Рон белән һермионаның трибуннарда утырганнарын күрде.

— Бетмәдемени әле бу синең? — диде Рон аптырап.

— Башламадык та әле, — диде һарри Зур Залдан Рон белән һермиона алып килгән көтермәч һәм мармеладка кызыгып карап. — Вуд безгә яңа хәрәкәтләр өйрәтте.

Ул себеркесенә атланды да, аягы белән җиргә тибеп ыжгыртып өскә күтәрелде. Аның битенә килеп бәрелгән иртәнге салкынча һава аны Вудның озын нотыкларына карый күпкә яхшырак итеп уятып жибәрде. Нинди рәхәт тә соң яңадан квиддитч аланына кайтырга! Ул уң якка атылып алан буйлап Фред һәм Джордж белән ярышып алды.

— Бу нинди сәер тыкылдаган тавыш ул? — дип сорады Фред алар почмактан борылгач.

Һарри трибуннарга күз йөгертәп алды. Иң югары урыннарның беренә утырган Колин камерасын күтәргән дә, бер бер артлы әллә ничә кадр төшереп тора иде. Моның тавышы буш стадионда бик сәер итеп көчәйде.

— Монда кара, һарри! Монда! — дип кычкырды ул чәрелдәп.

— Кем инде бу тагын? — диде Фред.

— Белмим, — дип алдады һарри һәм мөмкин кадәр Колиннан ерак булып өчен, шактый зур тизлек белән читкә атылды.

Яннарына һава ерып килеп житкән Вуд кашын җимереп:

— Ни бар анда? — диде. — Нигә теге бөләкәч фото төшереп тора анда? Ошамый әле бу миңа. Ул безнең яңа әзерлек программасын белергә тырышкан Слизерин шымчысы булырга мөмкин.

— Гриффиндордан ул, — диде Гарри тизрәк.

— Слизериннарға болай да шымчы кирәк түгел, Оливер. — диде Джордж.

— Син моны кайдан беләсең? — дип сорады Вуд кызып.

— Чөнки алар монда үзләрүк килеп житкәннәр. — диде Джордж төртеп күрсәтеп.

Яшел җөббәләр кигән һәм себеркеләрен иңнәренә салган берничә кеше аланга кереп килә иде.

— Бу ни инде тагын! — диде кызган Вуд ысылдап. — Мин аланны бүгенгә үзез без өчен сорап алган идем! Кирәкләрен бирәм әле мин аларның!

Вуд, ачуы көчле булганга, теләгәннән бераз катырак итеп җиргә атылды да, селкенеп, себеркесеннән төште. Гарри, Фред һәм Джордж аның артынан иярделәр.

— Флинт! — дип җикерде Вуд Слизериннарның капитанына. — Бу — безнең вакыт! Без моның өчен иртән-иртүк тордык! Таегыз моннан!

Маркус Флинт гәүдәгә Вудтан олырак иде. Ул җавап биргәндә йөзәндә берникадәр тролль хәйләкәрлегенә чалынып китте:

— Монда бит сезгә дә, безгә дә урын җитәрлек, Вуд.

Анжелина, Алисия һәм Кейти дә яннарына килеп бастылар. Иңгә иң басып һәм Гриффиндорларга кырын карап торган Слизериннар арасында кызлар юк иде.

— Мин аланны үзебез өчен сорап алдым! — диде Вуд ярсуыннан төкерек чәчеп. — Безнең өчен!

— Тик, — диде Флинт, — минем монда Профессор Снейп кулы куелган махсус язуым бар.

«Мин, Профессор С.Снейп, Слизерин такымына үзләренең яңа Эзләүчеләренә күнегү уздырыр өчен квиддитч аланын кулланырга рәхсәт бирәм»

— Сезнең яңа Эзләүчегез бар, димәк? — диде Вуд зиһене таралып. — Кайда?

Һәм алты әзмәвер артыннан алларына, бөтен йөзәндә мыскыллы елмаю таралган, кечкенәрәк жиденче малай чыгып басты. Бу Драко Малфой иде.

Фред Малфойга күралмаулык белән карап:

— Син бит Лүсиүс Малфойның улы, име? — диде.

— Драконың әтисе турында сүз кузгатуың да бигрәк сүз уңае, — диде Флинт һәм бөтен Слизерин такымы тагын да киңрәк итеп авызларын ердылар. — Аның Слизерин такымына биргән бүләкләрен күрсәтим сезгә.

Жидесе дә үзләренең себеркеләрен чыгарып күрсәттеләр. Иртәнгә кояш карап торган арада Гриффиндорларның борын төпләрендә шөп итеп шомартылган, өр-яңа тоткалы һәм алтын хәрефләр белән эшләнгән жиде данә «Нимбус Ике Мең дә Бер» язуы ялтырап тора иде.

— Иң соңгы модель. Үткән айны гына чыкты әле. — диде исе китмәгән кыяфәт чыгарган Флинт себеркесенең сабыннан тузанын кагып. — «Ике Мең» нче серияне бик күпкә уздыра булса кирәк. «Ныксебергеч»ләргә килгәндә инде... — ул кулларына бишенче «Ныксебергеч»ләр тоткан Фред белән Джорджга әшәке итеп елмайды, — ...ул аларны себереп кенә чыгара.

Гриффиндорлар ни әйтергә белмәделәр. Малфойның авызы шундый киң итеп ерылган иде ки, салкын күзләре дә хәтта сызак кына ачылган ярыкларга әверелделәр.

— Әй, карагыз, — диде Флинт, — аланны басалар. Рон белән һермиона да «нинди шау-шу бу?» дип карарга килә иделәр.

— Ни бар? — диде Рон һарридан сорап. — Нигә уйнамыйсыз? Бу нәстә монда нишләп йөри? — ул үзенә Слизерин квиддитч формасына карап торган Малфойга ымлады.

— Мин — Слизеринның яңа Эзләүчесемен, Үизли, — диде Малфой кәпрәеп. — Барысы да такымыбызга минем әтием бүләк иткән себеркеләргә сокланып торалар.

Рон авызын ачып каршындагы жиде мөкәммәл себеркегә текәлде.

— Яхшылар, имә? — диде Малфой шома гына. — Бәлкем Гриффиндор такымы да берәз акча жыеп, яңа себеркеләр ала алыр. Бу бишенче «Ныксебергеч» ләрегеһне сатып жибәрегеһ. Музейлар алачак. — Слизерин такымы шаркылдап көлеп жибәрде.

— Кимендә, Гриффиндорда берәү дә үзенә такымга керүен сатып алмый, — диде һермиона кырыс кына, — бездә бары да сәләткә карап...

Малфойның йөзөндәге кәпрәүе сүнә төштә.

— Синнән сораучы булмады, кеченә пычрак шакшыкан, — диде ул төкрөк чәчеп.

Һарри шунда ук Малфойның чыннан да ниндидер начар әйбер әйткәнән аңлады, чөнки бары да дәррәү аңа ябырылдылар. Фред белән Джджның аның өстенә ташлануын туктатыр өчен, Флинтка игезәкләрнең каршына чыгарга туры килде, Алисия чәрелдәп «Ничек телең күтәрелде» диде; ә Рон кулы белән жөббәсе эченнән таягын тартып чыгарып, «Син моның өчен жавап бирәчәксең» диде дә, Флинтның кулы астыннан, ачуыннан кайнап, Малфойның йөзөнә төздә.

Стадион эчендә бик яңгыраган шалт иткән тавыш ишетелде һәм Ронның таягыннан тискәре яктан яшел ут агымы атылды да, Ронның үзен, эченә бәрәп, артка таба, үләнә атып бәрде.

— Рон! Рон! Хәлең ничек? — дип сорады һермиона чәрелдәп.

Рон нидер әйтергә дип авызын ачкан иде дә, тик бер сүз дә әйтә алмады. Моның урнына ул бик каты итеп кикереп куйды һәм авызыннан итәгенә берничә, селкенеп торган, лайлач килеп төште.

Слизериннарның көлүдән эчләре катты. Флинт икегә бөкләнеп себеркесенә асылынып тора иде. Малфой исә бөтенләй мүкәләгән, йодрыгы белән жиргә суккалый иде. Гриффиндорлар Рон янына жыелганнар, ә ул исә һаман ялтырап торган лайлачлар кикерә иде. Берәүнең дә аңа кагыласы килмәде.

— Иң яхшысы һагридка алып барыйк аны, якынрагы шул, — диде һарри һермионага, кыз исә батырларча башын какты, һәм алар икәүләшеп Ронны култыклап алдылар.

— Ни булды, һарри? Ни булды! Авырып киттеме әллә? Син бит аны дәвалый аласың, име?

— Колин утырган урыныннан йөгереп төшкән дә, хәзер аларга ияреп биеп бара иде. Рон тагын бер кат укшып куйды да, янә бер төркем лайлач чыгарды.

— Ооо, — диде Колин гажәпләнеп һәм фотоаппаратын күтәреп. — Берәз гына аны тик тоталмассыңмы икән?

— Кит юлымнан, Колин! — диде һарри кызып. Алар һермиона белән, Ронны култыклап, стадионны чыктылар, кирмән жирлегеннән атлап, урман читенә юнәлделәр.

— Өз генә калды, Рон, — диде һермиона урман сакчысының алачыгы күренә башлагач. — Хәзер әйбәтләнәрсең... Өз генә калды...

Алачыкка егермеләп адым калгач, алгы ишек ачылып китте, тик анан чыгучы һагрид булмады. Бүген тонык алсу-миләүшә төсөндә жөббә кигән Гилдерой Локһарт атылып чыкты.

— Тизрәк, монда кач әйдә, — диде һарри ысылдап һәм якындагы куак артына Ронны үзә белән тартып. һермиона бик теләксез генә аның артыннан атлады.

— Жаен белсәң, бик жиңел ул, — диде Локһарт һагридка. — Ярдәм кирәк булса, мине кайда эзләргә икән беләсең инде. Китабымның бер нөсхәсен бирермен. Синдә һаман минем бер китабым да булмаганына аптырыйм мин... Бүген кичтән берәрсенә кулымны куярмын да, сиңа жибәрермен. Ярый, сау булып тор.

Локхарт кирмәнгә таба атлап китте.

Һарри Локхартның күздән югалганын көтеп торды да, Ронны куак артыннан Һагридның ишек төбенә тартып китерде. Ишеккә алар бик каты шақыдылар.

Һагрид, бик ачулы йөзле, шунда ук килеп тә чыкты, тик, кем килгәнән күреп, карашы шунда ук йомшарды.

— Кайчан килерсез икән дип уйлап тораим... Әйдүк... Керегез... Профессор Локхарт тагы кергән мәллә дип тырам...

Һарри белән Һермиона Ронны тотып, бер почмагында мәһабәт карават, икенчесендә житез генә утыны янып торган миче торган бер бүлмәле өйгә бусагадан керттеләр. Һарри Ронны утыргычка утыртып, барын да сөйләп бирде. Лайлач мәсьәләсенә Һагридның бер дә исе китмәде.

Һагрид Рон алдына зур бакыр таз китереп куйды да:

— Чыксын әйдә, бетсен, — диде көлеп, — берсе дә калмасын, Рон.

Ронның таз өстенә бөкләнеп утырганын күреп, борчылуыннан:

— Беткәнчегә кадәр көтүдән башка бер чара да күрмим, — диде Һермиона. — Бу ырым болай да бик катлаулы, ә син ватык таягың белән...

Бу арада Һагрид аларга чәй ясап арлы-бирле йөренде, ә аның бүре эте Тырнак Һаррига сырпаланып, селәгәен агыза иде.

— Локхартка синнән ни кирәк иде, Һагрид? — диде Һарри Тырнакның колак артын кашып.

— Миңа ничек итеп су аналарын коедан тартып чыгарырга кирәген киңәш итте, — диде Һагрид ачу белән

Моңарчы Һогвартстагы укытучыларны тәнкыйтьләү Һагридка хас түгел иде һәм шунлыктан Һарри аңа аптыраган караш ташлады. Һермиона исә гадәттәгесеннән берәз югарырак тавыш белән:

— Миңа калса син берәз катыраксың. Профессор Дамблдор аны бу эшкә иң туры килгәнә булганга алгандыр бит...

— Ул бердән бер кеше иде. — диде Һагрид балаларга тәлинкәсә белән баллы кәнфитләр сузып. Рон исә бу вакытта тазына карап чапыр-чопыр йөткерде. — Чыннан да бердән-бер кеше иде. Соңгы арада Караңгы Көчлөрдән Саклану укытучысы табу авыр була башлады. Халык килми. Бу эш кахәрле дип уйлый башладылар. Берәү дә озак эшли алмый. Сөз миңа менә ни әйттегез, — диде Һагрид кисәк кенә Ронга таба борылып, — кемгә ырым атты соң бу малай?

— Малфой Һермионага нидер әйтте... бик нык дорфа булса кирәк ул сүз, моннан соң барысы да җикеренергә тотындылар.

— Чыннан да бик дорфа булды ул, — диде карлыккан тавыш белән Рон өстәл астыннан агарынган һәм тиргә баткан йөзен чыгарып. — Малфой аңа шапшаккан диде, Һагрид...

Рон тагын да иелеп күздән югалды да, авызыннан тагын бер төркем лайлачлар пәйда булды. Ө Һагрид кызып китте.

Ул Һермионага борылды да:

— Шулай дип әйттеме? — диде ырлап.

— Шулай диде! — дип җавап бирде Һермиона. — Тик мин ул әйбернең ни аңлатканын белмим. Бик дорфа икәнән генә аңладым, әлбәттә...

Рон янә өстәл астыннан күренеп:

— Бу иң каты хурлау сүзләреннән бере, — диде тыны кысылып. Шапшаккан маглардан, тылсымчы булмаган ата-аналардан туган тылсымчылар өчен чыннан да бик авыр кушамат. Малфойныкы кебек кайбер гаиләләр бар ки, аларга күрә аларның гаиләләре

башкаларныкына караганда иң яхшылары, чөнки алар, саф каннар, янәсе. — Ул соңгы тапкыр бер кикереп куйды да, алга таба сузылган учларына бердән-бер лайлач килеп төште. Ул аны тазга атып бәреп, дәвам итте: — Башкаларыбыз бу әйбернең бер ни дә тормаганын беләбез. Невилл Лоңботтомга карагыз әнә... Ул саф канлы һәм ул кайчакны хәтта казанын дәрәс итеп утырта белми бит.

— һәм безнең һермионабыз булдыра алмаган әфсен уйлап чыгарылмаган әле, — диде һагрид горурланып. һермиона кып-кызыл булды.

— Кешене алай атарга ярамый, — диде Рон калтыраган кулы белән тиргә батктан маңгаен сәртеп. — Пычрак кан, имеш... Гади кан. Көлке бит бу. Бу көннәрдә тылсымчыларның күбесе болай да катнаш бит инде. Без маглар белән өйләнешеп тормаган булсак, әллә кайчан үлеп беткән булыр идек. — Ул укшыды да, тагын иелеп күздән югалды.

— Мин синең ни өчен аны ләгънәтләргә тырышканыңны аңлыйм, Рон, — диде һагрид көр тавышы белән тагын берничә лайлачны шап итеп килеп төшкән тавышын каплап. — Тик синең таягыңның кирегә атуы яхшыга гынадыр дип уйлыйм, чөнки син ырымыңны улына тидергән булсаң, Лүсиус Малфой үзе үк мәктәпкә атылып килеп житәр иде. Бу бәладан котылдың, кимендә.

Һарри авыздан лайлачлар чыгудан даначаррак тагын ни булсын инде дип әйтмәкче иде дә, тик әйтәлмәде. Чөнки һагридның баллы кәнфитләре тешләрен бер-берсенә катырып ябыштырып куйдылар.

— Һарри, — диде кинәт кенә башына ниндидер уй килгән һагрид, — сиңа хәтерем калды әле. Сине имзалы фотолар таратасың дип сөйлиләр. Ник миңа берәү дә юк?

Ачуыннан Һарри тешләрен бер-берсенән аерды.

— Мин берәүгә дә имзалы фотолар таратып йөрмим! — диде ул кайнап. — Әгәр Локһарт һаман да сүз таратып йөри икән... — тик шунда ул һагридның көлгәнән күрәп алды.

— Шаярттым гына, — диде ул Һаррины аркасыннан кагып һәм, шунлыктан, йөзе белән өстәлгә бәреп. — Чыннан син түгел икәнәңне белдем ул мин. Локһартка әйттем мин сиңа бу әйбер кирәк түгел икәнән. Син, аңа карый, тырышмыйча да данлыклырак дидем.

Һарри тураеп утырды да:

— Бу аңа ошап бетмәгәндер, име? — диде ияген уып.

— Ошап бетмәде, ие, — диде Һагрид күз кысып, — аннары мин аңа бер китабын да укымаячагымны әйттем, моны ишеткәч, ул чыгып китәргә булды. Баллы кәмфит биримме, Рон? — диде ул Ронның башын күтәргәнән күреп.

— Юк, рәхмәт, — диде хәлдән тайган Рон, — әллә ни булыр тагын...

Һарри белән Һермиона чәйләрен эчеп бетергәнән күреп Һагрид:

— Килегез, минем нәрсә үстергәнемне карагыз, — диде.

— Һагридның өе артында, кечкенә яшелчә бакчасында, Һарриның үз гомерендә дә мондый зурларны күрмәгән унлап кабак үсеп утыра, һәркайсы зур гына түмгәк зурлыгында иде.

— Бик яхшы үскәннәр, име? — диде Һагрид авызын ерып. — Һеллоуин табынына... ул вакытка җитешергә тиешләр.

— Син нинди ашлама керттең боларга? — диде Һарри.

Һагрид, берәрсе юкмы икән дип, иңбашы аркылы артына карап алды.

— Мин, ни... беләсезме... аларга берез ярдәм итеп торам...

Һарри Һагридның алачыкның кара диварына сөялеп торган чәчәкле алсу кул чатырын күреп алды. Моңарчы да бу кулчатырның күренгәнчә гади кулчатыр түгел дип уйларга ныклы сәбәбе бар иде Һарриның; чынлыкта ул хәтта җитди рәвештә Һагридның элеккеге мәктәп тылсым таягы шушы кулчатыр эченә яшерелгән дип уйлый иде. Һагридка тылсым кулланырга ярамый иде. Ул Һогвартстан өчтә укыган вакытта куылган булган, тик Һарри нигә икәнән белә алмады: бу хакта сүз чыкты исә, Һагрид бик каты итеп тамагын кыра башлый һәм сүз башка әйберләргә күчкәнчегә кадәр, ни сәбәпледер, саңгырауга әйләнә иде.

— Зурайту ырымыдыр, име? — диде Һермиона ярым ризасызлык, ярым гажәпләнү тавышы белән. — Ни дисәң дә, бик яхшы карагансың син боларны.

Һагрид Ронга баш кагып:

— Синең кечкенә сеңелең дә шулай диде. Кичә генә күрдем әле.

Шуннан кырын күз белән Һаррига карап һәм сакалын селкетеп:

—Тирә-якны карап йөрим дигән булды да, миңа калса өемә кереп йөргән башка берәүне күрмәмме әллә дип йөргөндер ул. — Ул Һаррига күз кысып алды. — Миннән сорасагыз, менә ул баш тартмас иде синең теге имзаланган...

— Сөйләнмә инде, — диде Һарри. Рон көлүеннән шаркылдап жибәрде һәм жиргә тагын лайлачлар коелдылар.

— Ипләп, — диде Һагрид жикереп һәм Ронны кадерле кабаклар яныннан тартып алды.

Төшке аш вакыты житеп килә иде һәм таң атканнан бирле Һарри барлыгы баллы кәмфит ашаганга аның тизрәк мәктәпкә кайтып ашыйсы килде. Алар Һагрид белән саубуллашып кирмәнгә таба атлап киттеләр. Рон бер-ике тапкыр гына ычкылы тотып алды һәм бары тик ике кечкенә лайлач чыгарды.

Ишек төбе залының салкынчалыгына аяк басы өлгермәделәр, профессор МакГонагаллның яңгырау тавышы ишетелде:

— Менә сез кайда, Поттер... Үизли.

Ул аларга таба атлай, тавышы усал иде. Сөз бүген кичкә икегез дә җөзалысыз.

Кикерүен тотып Рон:

— Нишләргә кирәк безгә, профессор? — дип сорады.

— Сез Филч әфәнде белән трофейлар бүлмәсендә көмеш бүләкләрне шомалыячаксыз, — диде профессор МакГонагалл. — Тылсым кулланасы булмагыз, Үизли... Бары тик кул белән генә.

Рон йотып куйды. Аргус Филчны мәктәптәге бер укучы да яратмый иде.

— Ә сез, Поттер, профессор Локхартка аны олылаучылардан килгән хатларга җавап бирергә ярдәм итәрсез, — диде профессор МакГонагалл.

— Бетте баш... Профессор, мин дә трофейлар бүлмәсенә барсам булмасмы? — диде Гарри өметләнеп.

— Берничек тә булмый, — диде профессор МакГонагалл кашларын жыерып. — Профессор Локхарт сезне үзе сорады. Төп-төгәл сәгать сигездә, икегез дә.

Гарри белән Рон Зур Залга зур кайгылары белән килеп керделәр, Һермиона артларыннан атлады, Үзегез-Бит-Мәктәп-Кагыйдләрен-Боздыгыз дигән йөз аңарда. Гарри «Көтүче бөлешен» көтелгәнчә тәмләп ашып алмады. Рон да, үзе дә бик начар хис иттеләр үзләрен.

— Мин Филч янында кич буе ятачакмын, — диде Рон көрсенеп. — Тылсым кулланырга ярамый! Ул бүлмәдә йөзләгән кубок булса кирәк. Магларча чистартуны белмим бит мин.

— Әйдә алышабыз, — диде Гарри улап. — Мин Дурсльләрдә өйрәнеп беттем бу эшкә. Локхартны олылаучыларга җавап хатлары язучу... Үлөөөөөм.

Шимбә киче бик тип узды, һәм күз ачып йомганчы сәгать сигез тула биш минуттан иде. Гарри икенче кат корридорыннан аягын өстерәп Локхартның бүлмәсенә барды да, тешләрен кысып, ишек шақыды.

Ишек шундук ачылды. Локхарт аңа өстән аска карап, авызын ерып басып тора иде.

— Әә, картлач, килдеңме! — диде ул. — Әйдүк, Гарри, әйдүк...

Диварда, бихисап шәмнәр яктысында Локһартның ялтырап торган кысалы сурәтләре эленеп тора иделәр. Берничәсенә хәтта имзасын да куйган. Аларның тагын бер өемә исә өстәлдә тора иде.

Гүя бу дөньядагы иң рәхәт әйбер кебек:

— Син конвертларга адресларны тутыр! — диде Локһарт һаррига. — Беренчесе Глэдис Гаджионга, рәхмәт төшкере аңа... Мине бик олылый ул...

Минутлар әкәм төкәм тизлегә белән уздылар. һарри гамьсез генә Локһарт әйткәннәргә «Ммм», «Дәрес» һәм «Әйе» дип кенә җавап биреп, чынлыкта аны тыңламады. Вакыт вакыт ул «Шан даими әйбер түгел, һарри» яисә «Шан вә шөһрәт гамәлдән килә, моны исеңдә калдыр» дигән әйберләр ишетте.

Шәм янып һаман эреде, яктылык аның әйләнәсендә карап торган Локһартларның йөзләрендә уйнады. Ул инде меңенчә конвертка авырткан кулы белән Вероника Смефлиның адресын яза иде. Хәзер инде күп тә калмагандыр, бәлкем, дип уйлады төшенкелеккә бирелеп һарри. Әһ, вакыты килеп җитсен иде тизрәк...

Шул чак ул нидер ишетте... эреп бетә язган шәмнәрнең пыш-пош килүе дә, Локһартның үзен олылаучылары турында бытбылдавы да түгел иде бу.

Бу шундый тавыш иде ки, сөякләрнең җилегенә үтеп кереп тынны кыса торган, боздай салкын зәһәрле тавыш иде.

— Кил... кил яныма... үзеңне умырырга... өзгәләп атырга... үзеңне үтерергә бир...

Һарри сикереп торды һәм Вероника Смелфиның урамы язылган жирдә дәү генә шәмәхә тап пәйда булды.

— Нәрсә? — диде ул кычкырып.

— Чын әйтәм, — диде Локһарт. — Туп-тулы алты ай буена бестселлерлар исемлегендә булдым! Бөтен рекордларны кырдым!

Һарри кызып:

— Юк, бу түгел. Бу нинди тавыш? — диде.

— Гафу ит, — диде аптыраган Локһарт. — Нинди тавыш?

— Менә-менә бу тавыш — бер ни дә ишетмәдегезмени?

Локһарт Һаррига үтә гажәпләнү белән карап тора иде.

— Ни сөйлисең син, Һарри? Төш күрәп алгансыңдыр син. Ярабди!.. Вакытка кара әле! Безнең монда утыруыбызга дүрт сәгать була язган бит! Беркайчан да ышанмас идем — вакыт күз ачып йомганчы юкка чыккан бит, име?

Һарри бер ни җавап бирмәде. Ул теге тавышны ишетер өчен колагын җәеп тыңлап тора иде, тик Локһартның, җәза алган саен Һарриның менә шундый яхшы урынга элэгәчәге турында мыгырдаганыннан башка бер ни дә ишетмәде. Аптыраш хәлендә калган Һарри чыгып китте.

Вакыт бик соң, Гриффиндорларның уртак бүлмәләрендә кеше калмаган иде диярлек. Һарри туры өскә, үз бүлмәсенә менде. Рон әле кайтмаган иде. Һарри пижамаларын киеп караватына менеп ятты да, көтә башлады. Ярты сәгәттән уң кулын уып һәм караңгы бүлмәгә үзе белән лак исе ияртеп Рон кайтып керде.

Караватына чумган арада:

— Кулларым тыңламый башлады, — диде ул ыңгырашып. — Булды дигәнче, Квиддитч Кубогын ун дүрт тапкыр ышкытты. Аннары теге лайлачлар тагын Мәктәпкә Махсус Хезмәт Өчен Бүләк өстенә актарылып төштеләр. Аны чистарканчы йөз ел үттә... Локһарт янында ничек булды соң?

Һарри Невилл, Дин һәм Шәймесне уятмас өчен пышылдап кына бар ишеткәннәрен түкми-чәчми сөйләп бирде.

— Локхарт бер ни дә ишетмәдем дидеме? — диде Рон. Гарри аның ай яктысында хәтта кашларын жыерганын ишетә иде кебек. — Алдагандыр дип уйлыйсыңмы? Аңлый алмыйм... күзгә күренмәгән берәү кәргән булса да, ишек ачылып иде бит.

— Беләм, — диде Гарри яңадан олы дүрт баганалы караватына чалкан ятып һәм япмасына карап. — Үзем дә бер ни аңлый алмыйм.

Дорфа — грубый, невежливый, бесцеремонный
Кул чатыры — зонтик

Сигезенче бүлек

Үлгән көн мәжлесе

Октябрь җитте һәм суык белән дым тирә-якны биләп алып, сарайга да үтеп керде. Хәзер Помфри ханымның мәшәкәтләре күп иде, чөнки бар мәктәп ютәлли һәм төчкерә иде. Аның «Сауборыч төнәтмәсе» тиз һәм шәп савыктырса да, аны эчкән кешенең берничә сәгатътән колагыннан төтен чыга иде. Төсә качкан Джинни Уизлины да Перси хастаханәгә озатты. Аның ялкын сыман җирән чәчләре артыннан сузылып агылган төтенгә карагач, аның башы төмам яна сыман булып тоела иде.

Ядрә-ядрә тамчы яңгырлары атна буйы мәктәп тәрәзләренә атты, күл ярларыннан ташты, чәчәкләкләр ләпек сазына әверелде, ә һагريدның кабаклары түтәл хәтле булып җәелде. Ләкин Оливер Вудның энтузиазмына берни дә комачауламый иде, шуңа күрә квиддикка әзерләнүләр бер дә туктамады. Шуңа да һэллоуинга җитәрәк бер җилле шимбә кичендә Гарри, энәсеннән җебенә кадәр чыланып, Гриффиндор манарасына кайтып бара иде.

Җил һәм яңгыр җәфаламаса да, бүгенге шөгыйльләнүләр рәхә китермәс иде. Фред белән Джордж, Слизерин такымына шымчылык иткәннәр дә, тегеләрнең чыннан да өр-яңа Нимбус Ике Мең дә Бердә рәхәтләнүләрен күргәннәр. Тегеләр тизочар очкычлар сыман һаваны кисеп кенә үтәләр икән, ди.

Бушап калган коридордан узышлый, Гарри үзе кебек үк көефсез тагын бер затны очратты. Гриффиндорның өрәге, Башсыз диярлек Ник, тәрәзәгә уйчан гына карап катып, үз эченнән генә нидер мыгырдый иде:

– ...таләпләргә туры килмим... ярты дюйм гына бит инде шунда...

– Сәлам, Ник, – дип эндәште аңа Гарри.

– Сәлам, сәлам, – диде Башсыз диярлек Ник һәм тирә-ягына карады. Ул озын чәчле башына каурыйлы борынгы эшләпә, ә өстенә киң якалы кафтан кигән иде, бу якасы аркасында башының тулысынча диярлек киселгән булуы күренми иде. Ул төтен сыман аксыл һәм үтәкүренмәле булганга, Гарри аның аша тәрәздәге караңгы күк йөзен дә, пыялага тамган яңгыр суын да күрә ала иде.

– Балтаң суга төште әллә, яшь Поттер, – дип эндәште Ник һәм үтәкүренмәле кәгазь битен төреп, кесәсенә тыгып куйды.

– Сезнеке дә суда бугай, – диде аңа Гарри.

– Әй, – Башсыз диярлек Ник зифа итеп кулын селтәде. – Әлләни мөһим нәрсә түгел инде... мин анда барыбер бик керергә теләмәгән идем... гариза җибәргән идем дә, тик мин «аларның таләпләренә туры килмим» икән.

Аның һавалы тавышыннан бик сизелмәсә дә, йөзенә барыбер бик зур үпкә чалымнары чыккан иде.

– Әмма уйлап карасаң, – ул кинәт кенә кесәсеннән теге кәгазьне яңадан тартып чыгарды, – тупас балта белән муеныңа кырык биш тапкыр сугулары Кисекбаш аучылар җәмгыятенә керерлек казаныш түгелмени!

– Э-э-э, әйе, – диде Гарри, чөнки ул, күрәсез, килешергә тиеш иде.

– Мин әйтәм, – дәвам итте Ник, – мин үзем бу эшнең тәртип буенча барып, һәм башның гәүдәдән тиешенчә аерылуын бик теләгән идем! Бу мине авыртудан һәм менә бу уңайсыз хәлдән коткарган булыр иде. Хәлбуки...

Башсыз диярлек Ник кәгазь кисәген селкетте дә, ярсып, укый башлады.

«Кисекбаш аучылар жәмгыятенә башлары гәүдәдән тулысынча киселгән өрәкләр генә кабул ителә. Бу таләп үтәлмәгән очракта баш белән уйнап атта чабышу яки киселгән башлар белән поло уйнау кебек мөхтәрәм чараларда катнашу мөмкин түгел. Бик зур кызганыч ки, таләпләребезгә туры килмәвегезне хәбәр итәргә мәжбүрбез. Иң изге теләкләр белән сэр Патрик Делэйни-Подмор»

Авыр сулап, Ник хатны кире тыгып куйды.

– Ярты дюймлы тире кисәгә һәм кан тамыры гына бичара башымны тотып тора, һарри! Бөтен кеше аны кисекбаш дип атый, әмма юк, кагыйдәләргә туры китереп башсызландырылган Патрик әфәндегә бу гына җитми.

Башсыз диярлек Ник берничә тапкыр тирән итеп сулыш алды да, тынычрак тавыш белән сорау бирде:

– Йә, ә сине ни борчый? Булыша аламмы сиңа?

– Юк, – диде һарри. – Бушка гына җиде яңа Нимбус Ике Мең дә Бер себеркеләрен каян алырга икәннән генә белмәсәгез, Слиз...

Жөмләнең азагын һарриниң аягы яныннан ишетелгән ачы мияулау тавышы бүлдә. Ул аска карады да, лампа сыман сап-сары ике күзнә күрдә. Бу мәктәп хужалыгын караучы Аргус Филчның укучыларга каршы тукталмас көрәштә тугры ярдәмчесе, арык гәүдәле соры гәүдәле песи, ягъни Миссис Норрис иде.

– Тизрәк кит әле син моннан, – диде Ник житез генә. – Филч бөтенләй кәефсез әле. Үзе салкын тидергән, өстәвенә, өченче елгылардан кемдер бишенче баз түшәмен бака мие белән батырган, ул көне буе шуны чистартты. Өстеңнән күпме пычрак акканын күрсә...

— Әйе шул, – диде һарри, һәм, Миссис Норрисның ачулы карашын тоеп, артка чүкте. Әмма ул җитешмәде. Миссис Норрис берәр кыек эшне күрүгә, Филч моны шунда ук сизеп ала иде. Менә хәзер дә ул төчкерә-төчкерә дивар артыннан килеп чыкты: ул тәртип бозучыларны

жәзаларға өзәр иде инде. Филчның башы шакмак сурәтле йон шарф белән уралган, ә борыны төмам кызарып чыккан иде.

– Пычрак! – дип кычкырды ул. Ул, яңакларын калтыратып, күзләрен акайтып, Гарриның квиддич киemenнән аккан юеш пычракка төбөп күрсәттө. – Бөтен жирдә пычрак! Юк, житте! Минем белән барыгыз, Поттер!

Гарри моңсу гына итеп Башсыз диярлек Ник белән хушлашты да, Филч артыннан аска иярде һәм пычрак эзләр ике тапкырга артты.

Гарриның беркайчан да Филчның бүлмәсендә булганы юк иде әле – бу укучыларның иң курыккан урыны бит. Бу тәрәзәсез бүлмә тынчу һәм караңгы иде, чөнки аны төбәнәк түшәмнән төшкән май лампы гына яктырта иде. Дивар буйларында исә агач шкафлар тора. Гарри аларның ишекләренә беркетелгән язучыларны – Филч жәзалаган һәрбер укучының исемнәрен күрдө. Фред белән Джорджның махсус үзләре өчен бүлөп куелган аерым киштәсә бар иде хәтта. Филчның өстәле каршындагы диварда ялтырап торырлык итеп чистартылган богаулар асылган. Һогвартста һәркем белә: Филч гомер буйы Дамблдорга ялварып, тәртип бозган укучыларны шул богаулар белән аякларынан асып жәзаларга рөхсәт сорап маташа иде.

Филч өстәлендәге кара савытыннан каурый тартып чыгарды да, пергамент кисәге эзләп актарына башлады.

– Тирес, – дип усал гына мыгырдый башлады ул, – ...аждаһаның чыжылдап торган маңкасы... бака мие... күсә эчәкләре... Житәр миннән, житәр... Үрнәк булып башкаларга... Кайда соң инде... Әһә.

Ул өстәл эченнән пергамент кисәген тартып чыгарды, аны ачты һәм озын кара каурыен кара савытына манып, язучыга тотынды.

– Исем – Гарри Поттер. Жинаять – ...

– Ул бик аз гына пычрак иде бит! – дип акланды Гарри.

– Синең өчен аздыр ул, малай актыгы, ө минем өчен тагын бер сәгать авыр хезмәт! – Филч жикеренә иде. Шешкән борынының очында күңелсез бер тамчы чыкты. – Димәк, жинаять – сарайны пычрату. Тәкъдим ителгән жәза...

Юеш борынын сөртеп, Филч һаррига усал караш ташлады. Егет исә жәзасын көтә иде. Каурый каләм пергамент өстенә төшә дигәндә генә, БАХ! – бүлмә түшәмен дер селкетеп, нидер дөбердәде.

– Пивз! – Филч акырып жибәрде һәм ачуыннан каурыйны алып ташлады. – Бу юлы мин сиңа күрсәтермен, валлаһи!

Филч, һаррины тәмам онытып, бүлмәдән ашыга-ашыга чыгып китте, аңа ияреп Миссис Норрис та ашыкты.

Пивз – мәктәпнең полтергейсты, тормышын тәртип бозуга һәм кешеләрне тинтерәтүгә багышлаган, гел көлеп елмаячы, оча торган жан иясе иде. һарри аны бик өнәп бетермәсә дә, хәзер аңа рәхмәтле нәкъ шушы вакытта эшләгән этлеге өчен рәхмәтле генә иде. Бу юлы ул чыннан да зур нәрсәне ваткан бугай, шулай булгач, һарри бәлки жәзаланмый да калыр.

Шулай да Филчның кайтканын көтү дәрәсрәк булыр дип уйлап, һарри өстәл каршындагы көя ашаган кәнәфигә утырды. Өстәлдә, Филч тутыра башлаган язу янында, көмеш язулы, ялтырап торган зур алсу конверт бар иде. Филч килми микән дип тиз генә ишеккә күз салып, һарри конвертны кулына алды һәм язуын укыды:

ТИЗТЫЛСЫМ

Башлап жибәрүчеләр өчен тылсым үзәйрәткече

Кызыксынуы хәттин ашкан һарри, конвертны ачып, борма-борма көмеш хәрефләр белән язылган пергамент хатны укый башлады.

«Хәзерге тылсым дөньясын иярләргә житешмисезме? Гади әфсеннәрне белмәвегез аркасында кыенсынасызмы? Тылсым таягын куллана белмәгәнегез өчен кимсенәсезме? Бу проблем түгел!

Тизтылсым – өр-яңа, үтә дә гади, әкәмәт төгәл һәм ышанычлы тылсым курсы. Тизтылсымны үзләштергән йөзләгән тылсымчы һәм тылсымчыбикәләр тормышларын үзгәртә алды.

Топшәмнан 3. Неттлс ханым яза:

«Әфсеннәрне истә калдырырга хәтерем юк, ә минем төнәтмәләремнән бөтен гаиләм көлә иде! Хәзер, тизтылсымны өйрәнгәч, мине һәр мәжлестә көтеп алалар. Ә дусларым Ялтыравык төнәтмәмнең рецептын сорап җәфалыйлар!»

Дидсберида яшәүче Д.Дж. Прод менә нәрсә яза:

«Хатыным минем зәгыйфь әфсеннәремнән көлә иде, ләкин сезнең исциткеч Тизтылсым курсларын бер айда үтүгә, мин аны якка әверелдерә алдым! Рәхмәт яусын сиңа, Тизтылсым!»

Һарри конвертта яткан башка кәгазьләргә дә актарып чыкты. Филчка тизтылсым нәрсәгә кирәк булды икән? Бәлки, ул бер дә тылсымчы түгелдер? «Беренче дәрәс: Тылсым таягын ничек тотарга (файдалы киңәшләр)» бүлеген укый башлаганда гына, Һарри ишек артында атлаган тавышны ишетте. Кәгазьләргә ашык-пошык кына конвертка салып, аны өстәлгә атуы булды, бүлмә ишеге ачылды һәм Филч килеп керде.

Ул жиңүгә ирешкән каһарман кыяфәтле иде.

– Бу эреп югала торган шкаф исциткеч кыйммәтле иде! – ул, сөөнә-сөөнә, Миссис Норрис белән сөйләште. – Бу юлы без аны акылга утыртырбыз, кадерлем.

Филч Һаррига, аннан өстәлдәге Тизтылсым конвертына күз салды, ә ул исә элек яткан урыннынан ярты метр читтәрәк иде.

Филчның ап-ак йөзә шунда ук кызарып чыкты. Һарри үзен диңгез давылы сыман ярсу һәм котыруга әзерләде. Филч өстәлгә ашкынып килде, конвертны эләктереп, бер тартмага олақтырды.

– Син... син... укыдыңмы? – дип сорады ул.

– Юк, – дип алдап куйды һарри.

Филчның төенле куллары бер-берсенә ябышты.

– Син минем шәхси почтаны укымас идең инде... Минем почта түгел инде бу... Дустымныкы бу... Шулай да...

Һарри, куркып, Филчны күзәттә, аның беркайчан да мондый сәер кыяфәттә булганы юк иде әле: күзе акайган, уң яңагы тартыша, ә башын ураган шарф бу күренешне тагын да гажәбрәк итә.

– Ярар, ярар... бар инде... һәм беркемгә сөйләнмә... Син бәлки житешмәгәнсеңдер... Бар инде, миңа Пивз өстеннән кәгазь язасы бар... бар!

Бәхетенә ышанып бетә алмаган һарри бүлмәдән атылып чыкты да, өскә ашыкты. Филчның бүлмәсеннән жәза алмыйча чыгу, мөгаен, мәктәптә гомергә дә булмаган сирәк вакыйгадыр әле.

– Һарри! Һарри! Барып чыктымы?

Сыйныф бүлмәсеннән Башсыз диярлек Ник йөзеп чыкты. Аның артында бик биектән килеп төшкән зур алтын-кара шкафың калдыклары ята иде.

– Пивзка әйттем дә, ул аны Филчның бүлмәсе өстенә ыргытты, – сөенеп хәбәр ите Ник. – Файдасы тияр дидем...

– Сөз идегезмени ул? – дип сорады һарри рәхмәтле тавыш белән. – Барып чыкты! Ул миңа жәза да бирмәде. Рәхмәт сезгә, Ник!

Хәзер алар бергә коридор буенча киттеләр. Һарри Башсыз диярлек Никның һаман баягы хатны тотып баруын искәртте.

– Кисекбаш аучылар жәмгыятенә керер өчен сиңа берәр нәрсә эшли алам микән, белмисеңме? – дип сорады һарри.

Башсыз диярлек Ник туктап калды һәм һарри ялгыш аның аша үтте һәм шунда ук үкенеп куйды: ул салкын суда коенгандай булды.

– Син чыннан да миңа булыша аласың бит! – диде Ник сөенеп. – һарри... мин бәлки күп сорыймындыр... ләкин син баш тартмасаң...

– Әйт инде! – диде һарри.

– Ярар. Бу һэллоунда минем биш йөзенче үлгән көнем булачак, – диде Башсыз диярлек Ник, горур кыяфәт белән.

– Oh... – диде һарри, моңа сөенергә дә, көенергә дә белмичә. – Чыннан дамы?

– Мин җир астында, иң зур базларның берсендә мәжлес үткәрәм, – дип башлады Ник. – Бөтен илебездән кунаклар киләчәк. Син дә килә алсаң, зур хөрмәт булыр иде. Мистер Уизли белән мисс Грәйнджер дә зур кунак булырлар иде, әлбәттә. Вәләкин сез мәктәптәге һэллоун мәжлесен хуп күрерсез инде?

Ник борчылып һаррига карады.

– Юк, – дип җавап бирде һарри шунда ук. – Мин килермен.

– Кадерле дустым! – дип кычкырды Ник дулкынланып. – һарри Поттер минем үлем көне мәжлесендә!

Ник, сөенеченнән дулкынлануын дәвам итеп, өстәп куйды:

– Ә син ялгыш кына Патрик әфәндегә минем нинди куркыныч кыяфәттә була алуымны әйтәлмәссеңме?

– Әл... әлбәттә, – диде һарри.

Башсыз диярлек Ник балкый иде.

– Үлем көне мәжлесе? – Һермиона, кызыксынып китеп, кире сорады. Һарри, ниһаять, коры һәм чиста киемнәрен киеп, Уртақ бүлмәдә дуслары янында утыра иде инде. – Дөнъяда бик аз кеше генә шундый мәжлестә катнашуы белән мактана аладыр. Бу искиткеч булачак бит!

– Нәрсәгә инде үлгәнеңнең юбилеен үткәрергә! – Рон төнәтмәләр дәресеннән өй эшен әзерләгәнгә күрә бик кәефсез иде. – Үлем турында ишетү шундый моңсу.

Тышта яңгыр коеп явуын һәм язу карасындай төскә кәргән тәрәзгә тамчылавын дәвам итте, әмма бүлмәдә жылы һәм якты иде. Камин мичендә учак яна, йомшак кәнәфиләрдә жәелеп утырган укучылар укыйлар, сөйләшәләр, өйгә эшләрен әзерлиләр иде. Фред белән Джордж исә тәҗрибә белән мәшгуль булдылар: әгәр саламандрага Юлбасар фейерверкын ашатсаң, нәрсә булачак икән? Шуңа күрә Фред тылсымлы жанварларны тәрбияләү дәресеннән бер кызылсары кәлтәне «азат итте» дә, хәзер жан иясе кызыксынып карап торган балаларның карашлары астында, өстәлдә төтенли иде.

Һарри Рон белән Һермионага Филч һәм аның «Тизтылсым» китабы турында сөйләргә жыенганда гына, саламандра кинәт кенә һавага күтәрелде һәм, каты итеп чыжылдап һәм очкыннар чыгарып, кызу-кызу әйләнергә тотынды. Авызыннан кызылсары йолдызлар аттыргач, жиңелчә генә шартлау яңгырады да, ут ялмап алган саламандра юкка чыкты. Перси тавышы карлыкканчы игезәк Уизлиларга кычкыра башлагач, Һарри Филч турында да, алсу конверт эчендәге хат турында да төмам оныты.

Һэллоуин якынлашкан, Һарри Башсыз диярлек Никка ашыгып биргән вәгъдәсә өчен үкенә башлады. Бөтен мәктәп Һэллоуин мәжлесе ашкынып көтә иде. Олы залны һәр елдагыча жанлы ярканатлар һәм һагридның галәмәт зур кабакларыннан – һәр кабакка өчәр кеше сыя алыр иде – ясалган фонарьләр белән бизәделәр. Дамблдор исә бәйрәмгә биюче скелетлар төркемен чакырган дигән сүзләр дә йөрде.

– Вәгъдә вәгъдә инде ул, – дип искәртте Һермиона. – Син Үлем көне мәжлесе барам дип сүз бирдең.

Кичке сэгать жиде тулгач, Гарри, Рон һәм Һермиона шәмнәр балкыган һәм өстәлләргә куелган алтын савытлар ялтыраган Олы зал яныннан үтеп киттеләр һәм базларга төшүче баскычка юнәлделәр.

Ник мәжлес үткәрә торган зур жир асты залына илтә торган коридор да шәмнәр белән бизәлгән иде, эмма аларга карагач, кәеф бер дә күтәрелми иде. Озын, нечкә кара шәмнәр якты-зәңгәр ут чыгарып яна иделәр. Аларның зәңгәрсу яктысында дуслар үзләре дә өрәккә охшап калдылар. Атлаган саен коридор суына барды, Гарри калтырап куйды һәм мантиясен ныграк урады. Шулчак берьюлы мең тырнак галәмәт зур кара тактаны тырнаган сыман тавыш ишетелде.

– Бу музыкамы әллә? – дип пышылдады Рон. Алар почмакка житкәч борылдылар да, кара бәрхет киёмгә уралган Башсыз диярлек Никны күрделәр.

– Кадерле дусларым, – дип эндәште ул матәм тавышы белән, – рәхим итегез! Мәжлескә килеп, мине ихтирам итүегез өчен рәхмәт.

Ул каурайлы эшләпәсен салды да, баш иеп, аларны эчкә чакырды.

Монда искиткеч манзара хөкем сөрә иде. Жир асты залында йөзләгән өрәк жыелган. Мәржән сыман ап-ак парлар утызлап музыка пычкысында уйнаучы, кара бәрхет киёмле, музыкантларның жан кыйгыч моңына ияреп бии. Түшәмгә беркетелгән зур шәмдәлгә куелган меңләгән шәмнән төн уртасыдай зәңгәр яктылык тарала. Дусларның сулышлары парга әйләнеп бара – монда суыткычта сыман салкын да иде.

– Бераз каранып киләбезме? – дип тәкъдим итте Гарри, чак кына булса да жылынырга өметләнеп.

– Саграк бул, берәрсенең эченнән чыга күрмә, – диде Рон борчылып һәм дуслар як-якка карап, бию майданы яныннан үтеп киттеләр. Кәефсез монах хатыннары яныннан да, богаулы, өздөрелгән кеше кырыннан да, һаффлпаффының шат күңелле өрәге – Таза монах яннынан һәм маңгаеннан ук чыгып торган рыцарь кырыннан да үттеләр. Өрәкләрнең Слизерин базында яшәүче Канлы Баронны урап узулары Гаррины гажәпләндермәде. Ул ябык, акайган күзле, көмеш кан тамчылары күренеп торган мантия кигән бер карт өрәк иде.

– Юк, юк – диде Һермиона, кинәт туктап. – Борылыйк, борылыйк, мин Елак Миртл белән сөйләшергә теләмим...

– Кем белән? – дип сорады Һарри, кире борылып киткәч.

– Ул икенче катта кызлар бәдрәфендә яши торган өрәк, – дип җавап бирде Һермиона.

– Бәдрәфтәге өрәк?

– Әйе. Ул бәдрәф бер ел эшләми инде, чөнки Миртл гел елый һәм ул урынны суга батыра. Мин ул урынны урап узып булса, анда кермим дә, чөнки Миртлның сине күрәп, улый башлавы...

– Карагыз, анда ризык бар! – диде Рон.

Жир асты залының икенче ягында шулай ук кара бәрхет капланган озын өстәл куелган иде. Алар житез генә аның янына килеп тә життеләр, әмма шунда ук тетрәнәп куйдылар. Ризыкның исә костыргыч иде. Озынча, әмма сасыган балыклар көмеш тәлинкәләрдә ята, зур савытларга кап-кара итеп көйдерелгән кекслар салынган, зур аш тәлинкәсендә симез ак суалчаннар биләп алган бәрән ите, аның янында – яшел күгәрәкле сыр кисәге. Өстәлнең түрәндә исә кабер ташы рәвешендә ясалган бик зур бөлеш, аңа зур кара хәрәфләр белән язу язылган:

«Сэр Николас де Мимси-Порпингтон
1492 елның 31 октябрендә вафат булды».

Һарри, шаккатып, бер гәүдәле генә өрәкне күзәттә. Ул өстәл янына килде дә, иеләп, алга таба атлады. Өстәл аша йөзеп үткәндә, өрәкнең киң итеп ачылган авызына сасыган балык кереп чыкты.

– Ризык аша үткәндә аның төмен татый аласызмы әллә? – дип сорады аннан Һарри.

– Берәз гына, – дип моңсу гына җавап бирде өрәк һәм каядыр йөзеп китте.

– Исе һәм тәмле көчләрәк булсын өчен махсус бу ризыкны сасытканнардыр алар, – диде һермиона белдекле кыяфәт белән, һәм, борынын кысып, берәз иелде дә, игътибар белән бозыла башлаган бәрән итенә карады.

– Китик әле моннан, күңел болгана, – диде агарып чыккан Рон.

Әмма алар борылырга да өлгермәгәннәр иде, кинәт өстәл астыннан кечкенә генә бер кеше очып чыкты һәм аларның каршында, һавада эленеп калды.

– Сәлам, Пивз, – диде һарри сак кына.

Тирә-яктагы өрәкләрдән аермалы буларак, полтергейст үтәкүренмәле дә, ак чырайлы да түгел иде. Ул жете-кызылсары төстәге бәйрәм эшләпәсе, һәм муенда өйләнә торган күбәләк галстук кигән иде. Иләмсез киң авызы нигәдер ерылган иде.

– Чикләвек ашыйсызмы? – дип тәкъдим итте ул һәм бозылган жир чикләвеге салынган мисне сузды.

– Юк, рәхмәт, – диде һермиона.

– Бичара Миртл турында сөйләгәнәңне ишеттем, – Пивзның күзләре кабынып китте. – Син бичара Миртл турында начар сүз сөйләдең.

Ул киң итеп сулыш алды да, улап жибәрде.

– Ой! Миртл!

– Кирәкми, Пивз, нәрсә сөйләгәнәмне әйтмә аңа, аның кәефе бик нык төшәчәк, – дип пышылдады һермиона төмам борчылып. – Мин алай дияргә теләмәдем, минемчә... э-э-э, сәлам, Миртл!

Аларның янына таза һәм тәбәнәк бер өрәк йөзеп килде. һарриның моннан да бичарарак йөзле кызны күргәнә юк иде әле. Тузган озын чәчләре һәм мәржән сыман төсләргә кәргән калын пыялалы күзлеге аның ярты йөзен каплай иде.

– Нәрсә? – дип сорады ул күңелсез генә.

– Хәлләрең ничек соң, Миртл? – һермиона, ясалма шат тавыш белән сорау бирде. – Сине бәдрәфтән башка урында күрергә шатмын.

Миртл төчкереп куйды.

– Мисс Грэйнджер яңарак кына синең турында сөйләгән иде, – диде Пивз Миртлның колагына.

– Мин әйтәм... мәйтәм... син бүген бик гүзәл күренәсең, – дип бутала-бутала башлады һермиона һәм Пивзка авыр караш ташлады.

Миртл исә һермионага шикләнеп кенә карап куйды.

– Син миннән көләсең, – диде ул һәм аның үтәкүренмәле кечкенә күзләрендә көмеш күз яшьләре ялтырап куйды.

– Юк, чын әйтәм! Миртл бүген гүзәл кыяфәттә дип әйтмәдеммени? – диде һермиона һәм башта һарриның, аннары Ронның кабыргаларына авыр итеп төртте.

– Әй-әйе...

– Нәкъ шулай диде...

– Алдамагыз мине! – дип әйтеп куйды Миртл һәм аның йөзгә күз яшьләре ага башлады, ә Пивз исә аның артында басып, шатлыгыны чыдый алмыйча, телен күрсәтте. – Кешеләрнең минем артта нәрсә сөйләгәннән белми дип уйлыйсызмы? Таза Миртл! Ямьсез Миртл! Бичара, елак, мескен Миртл!

– Син «сыткыч Миртл» дигәннәрен оныттың, – дип пышылдады аның колагына Пивз.

Елак Миртл үкереп елый башлады һәм баздан очып чыгып китте. Аның артыннан Пивз да атылды һәм, чирек чикләвекләр ата-ата, кычкырырга тотынды:

– Сыткычлы! Сыткычлы!

– Бичара, – диде Һермиона моңсу гына.

Башсыз диярлек Ник, өрөкләр төркемен ерып, аларга таба килә иде.

– Күңел ачасызмы?

– Әйе, әлбәттә, – дип алдаштылар алар өчөсө дә.

– Начар түгел әле бу, – диде Ник горурланып. – Улаучы Тол хатын Кенттан ук килеп
житкән... Нотык сөйләр вакытым житә, оркестрга әйтеп килим әле.

Ләкин оркестр үзе нәкъ шушы мизгелдә уйнаудан туктады. Алар да, жир асты залына
жыелган башка кунаклар да, тынып калдылар, чөнки каяндыр аучы быргысы тавышлары
яңгырады.

– Менә алар да, – диде Башсыз диярлек Ник ачынып.

Баз дивары аша уника ат өрәге һәм аларга утырган башсыз жайдаклар бәреп керделәр.
Кунаклар алкышларга тотындылар, аларга һарри да иярде, эмма, Никның кайгылы йөзен
күреп, шунда ук туктады.

Атлар бию майданының уртасына кадәр чабып бардылар да, үрә сикереп, тояклары белән
жирне чокый башладылар. Төркемне житәкләгән биек өрәк култык астында быргыга өрүче
башын тоткан иде. Ул атыннан сикереп төште дә, һәр кунакны күреп алырлык итеп, башын
өскә ыргытты, кунаклар, бу гажәп тамашадан көлешеп алдылар. Аннары, башы тиешле
урынына төшеп урнашкан, өрәк тиз-тиз атлап Башсыз диярлек Ник янына килде.

– Ник! – диде ул күкрәгән тавыш белән. – Ничек хәлләрең? Башың һаман шунда эленгәнме
әле?

Ул кычкырып көлеп жибәрде һәм Башсыз диярлек Никның жылкәсенә какты.

– Рәхим ит, Патрик, – диде аңа Ник, теләр-теләмәс кенә.

– Оу, тереләр! – диде сэр Патрик, Гарри, Рон һәм Һермионага күрсәтеп, һәм, гажәпләнгән кыяфәт белән сикереп куйды, шуннан аның башы янә муеныннан төшөп китте. Кунаклар тыела алмыйча көлө башладылар.

– Бик кызык, – диде Башсыз диярлек Ник ямансу итеп.

– Житәр инде сиңа, Ник! – дип кычкырды сэр Патрикның идәндә яткан башы. – Ник аны Кисекбаш Аучылар жәмгыятенә алмаган өчен һаман үпкәләп йөри. Мин аңлата алам, менә карагыз...

– Минем уйлавымча, – дип бүлдерде аны Гарри, Никның мәгънәле карашын күргәч. – Ник бик тә куркыныч кыяфәтле һәм...

– Ха! – диде сэр Патрикның башы. – Ник үзе сезгә шулай дип әйтергә кушкандыр инде.

– Хөрмәтле жәмәгать, игътибар! Минем нотык сөйләр вакытым! – Башсыз диярлек Ник сәхнә янына килде, аңа очып менде дә, бозсыман зәңгәрсу яктылыкка туры басты.

– Кадерле мәрхүм әфәндедәр, ханымнар һәм туташлар, бик тә кызганыч ки...

Ләкин аны беркем дә тыңламады. Сэр Патрик, Кисекбашлар жәмгыятенә башка әгъзалары белән бергә, Баш хоккей уйный башлады, кунаклар исә, уенга бирелеп, Ник турында төмам оныттылар. Башсыз диярлек Ник аларның игътибарын җәлеп итәргә тырышса да, кунакларның көчле алкышлары яңгыраганда сэр Патрикның башы аның яныннан йөзеп үтеп, хәйләкәр генә күз кыскач, ул да бирелде.

Гарри хәзер бик нык өшегән иде, ә инде тамагының ничек ачканын әйтсә дә юк.

– Мин башка түзәлмим, – диде тешләре калтыраган Рон. Оркестр янә уйный башлады һәм өрәкләр бию мәйданына кайтты.

– Китик моннан, – дип килеште аның белән Гарри.

Алар, күзгә чалынган һәркемгә баш иеп һәм елмаеп, ишеккә таба атладылар. Бер минуттан алар кара шәмләр белән бизәлгән баскычтан менәләр иде инде.

– Пудингка булса да житешербез әле, – диде Рон өмет белән һәм Керү холлына илтә торган якка атлады.

Һәм шулчак Һарри моны ишетте:

– ...өзәргә... ботарларга... үтерергә...

Бу Локһартның бүлмәсендә ишетелгән шул ук тавыш, шундый ук салкын, шундый ук куркыныч тавыш иде.

Һарри абынып китте һәм, егылмас өчен, салкын диварга терәлде. Ул бар көчен куеп, яхшырак иштергә тырышты, тирә-ягына карады һәм караңгы коридорга игътибар белән карады.

– Һарри, нәрсә булды?

– Бу баягы тавыш. Дәшми тор...

– ...шундый ач... шулкадәр озак...

– Тыңлагыз! – диде Һарри кичекмәстән һәм Һермиона белән Рон, аңа карап, катып калдылар.

– ...үтерергә... үтерергә вакыт...

Тавышның көче зәгыйфьләнә башлады. Һарри шикләнми иде: ул каядыр бара, өскә менә. Ул, куркып һәм шул ук вакытта дулкынланып, караңгы түшәмгә бакты. Бу тавыш ничек үзеннән-үзе өскә менә ала икән соң? Бәлки, ул теләсә нинди дивар аша узырга сәләтле өрәктер?

– Бу якка! – дип кычкырды Һарри һәм холлга илтүче баскычтан йөгерде. Эмма монда берни ишетеп булмый иде, чөнки Олы залга Һэллоуин бәйрәм итәргә жыелган балаларның тавышы

яңғырый иде. Гарри мәрмәр баскычка йөгерде һәм икенче катка ашықты. Рон белән Һермиона аннан калышмаска тырышты.

– Гарри, без...

– Ш-ш-ш!

Гарри колагын шомрайтты. Өстәрәк, күрәсең, өченче катта, әкрәнләп тынып баручы тавыш ишетелде:

– Мин канны сизәм... МИН КАННЫ СИЗӘМ...

Гарриның йөрәге жу итте.

– Ул кемнеләр үтерергә жыена! – дип кычкырды ул һәм, Рон белән Һермионаның аптыраган йөзләренә игътибар итмичә, янә баскычтан өскә йөгерде. Ул баскычны өчәр киртләчә аша сикерде һәм атлаган, чапкан тавышлары аша тагын нәрсәләр ишетеп алырга тырыша.

Өченче катка менеп җиткәч, Гарри янә коридор буенча чабырга тотынды, бер уңга, бер сулга каерды. Рон белән Һермиона, еш-еш сулап, аның артыннан бардылар.

– Гарри, нәрсә булды соң? – дип сорады Рон, маңгаендагы тирен сөртеп. – Мин берни ишетмим.

Ләкин Һермиона кинәт кенә кычкырып җибәрде һәм коридорның теге ягына төбәп күрсәтте.

– Карагыз!

Каршыдагы диварда нәрсәләр ялтырый иде. Алар акрын гына, караңгыда уңга-сулга карап, шул якка атладылар. Ике төрәзә арасындагы диварга бик зур хәрәфләр белән язылган ниндидер сүзләр ут яктысында ялтырыйлар иде:

СЕРЛӨР БҮЛМӘСЕ АЧЫЛДЫ.

ВАРИСНЫҢ ДОШМАННАРЫ, САК БУЛЫГЫЗ!

– Аның астында нәрсә ул? – дип сорады Рон калтыраган тавыш белән.

Якынара килгеч, Гарри таеп егыла язды: идәндә кайдандыр аккан су жыелган иде. Рон белән Һермиона аны тотып калдылар һәм алар куркыныч сүзләр астындагы караңгы күләгә сыман әйбергә карадылар. Аннары өчәсә берьюлы аның нәрсә икәннен аңладылар, шаккаттылар һәм, суны чәчрәтеп, артка чүктеләр.

Миссис Норрис, мәктәп хужалыгын караучының пәсие, лампа беркеткеченә койрыгыннан асып куелган иде. Аның акайган күзләре киң итеп ачылган иде.

Дуслар бу күренешкә берничә секунд тик карап тордылар. Аннан Рон телгә килде:

– Әйдәгез тизрәк китик моннан.

– Берәр нәрсә эшләргә кирәк... булышырга... – диде Гарри буталып.

– Ышан миңа, – диде Рон. – Кеше күргәнчә таерга кирәк!

Ләкин соң иде инде. Еракта күк күкрәгән сыман булып ишетелгән тавышлар мәҗлеснең тәмамлануын аңлата иде. Коридорның теге ягыннан йөзләгән аяк тавышы һәм тамаклары туйган, шат балаларның авазлары яңгырады. Бер мизгелдән укучылар төркеме ике яктан да килеп чыкты.

Сүз боткасы, чырылдашу һәм әңгәмәләр асып куелган мәченә күрү белән шунда ук тынды. Гарри, Рон һәм Һермиона әйләнәнен уртасында калдылар, чөнки беркем дә аларга якынара килергә кыймый иде, гәрчә арттарак басып калганнарның ни булганын беләселәре килсә дә.

Шунда берәү тынлыкны ярып, кычкыра башлады:

– Варисның дошманнары, сак булыгыз! Шакшыканнар, чиратта – сез!

Бу Драко Малфой иде. Ул башкаларны этеп, алга чыкты, аның салкын карашлары күзләренә жан керде, ак йөзә алсуланды. Катип калган һәм асып куелган пәсигә карагач, ул авыз ерды.

Тугызынчы бүлек

Дивардагы язулар

Коридорда жыелган укучылар арасыннан үзенә юл ярып, Аргус Филч килеп житте. «Ни булды монда? Ник жыелыштыгыз?» — дип, сораулар яудырды ул. Шулчак Миссис Норрисны күрөп калды да, бу коточкыч күренешкә ышанырга теләмичә, битләрен каплады.

— Минем мәче! Миссис Норрис! Ни булган аңа? — дип кычкырды Филч жан ачысы белән. Шуннан аның ярсу тулы күз карашлары Гаррига таба юнәлде.

— Син! Син! Син минем мәчене үтердең! Син үтердең аны! Мин... Мин үтерәм сине! — дип бакырырга тотынды.

— Аргус!

Укытучылар төркемен иярткән Дамблдор фаҗигале вакыйгалар урынында пәйда булды. Ул тиз-тиз генә Гарри, Рон, Hermione яныннан узып китте дә, Миссис Норрисны факел аслыгыннан алып куйды.

— Аргус, әйдәгез минем белән! — диде ул Филчка. — Мистер Поттер, мистер Уизли һәм миссис Грэйнджер, сез дә иярегең!

— Минем эш бүлмәсе иң якыны, директор... өске катта гына... миннән кыенсынмагыз, рәхим итегең! — диде Локхарт.

Жыелган халык икегә бүленеп, укытучылар өчен юл ачты. Дамблдордан рәхмәт сүзен ишеткәч, Локхарт шатланып куйды һәм үзен әллә кемгә куеп, масаеп директор артыннан атлады; аларга профессор МакГонагалл һәм Снейп та иярде.

Алар Локхартның караңгы эш бүлмәсенә кергәч, диварларда ниндидер хәрәкәтләнү башланды. Гарри шуны шәйләде ки: чәчләрендә бигуди булганлыктан, фотосурәтләрдәге берничә Локхарт качышып калдылар. Чын Локхарт исә, шул арада, өстәлдәге лампаны кабызды. Дамблдор Миссис Норрисны өстәл өстенә салгач, аны җентекләп тикшерергә тотынды. Гарри, Рон, Hermione күз карашлары белән алмаштылар да, яктылыктан читтөрәк торган урындыкларга барып утырдылар һәм күзәтүләрен дәвам иттеләр.

Дамблдорның озын кәкре танауы очы Миссис Норрис йоныннан дюйм ераклыгында гына иде. Мәчегә директор ярымай күзлекләр аша карый, ә озын бармаклары белән сак кына аның тәнен капшый. Профессор Макгонагалл да өстәл янына иелгән килеш нидер күзәтә иде. Ярты гәүдәсә белән күлөгәдә булган Снейп, барсыннан да арттарак басып торды. Аның йөзәндә сәер чырай сизелә иде: әйтерсең, ул көлеп жибәрүдән чак-чак тыелып тора. Локһарт исә арлы-бирле йөрөп, күптөрле уй-фикерләрен әйтеп-әйткәләп торды:

— Ничшиксез, ул каргыштан үлгән. Бәлки, Трансмогрифиан Ләгънәтедер. Аны кулланганнарын мин бик күп тапкырлар күргәнем булды. Әх, кызганыч! Шул фажигале минутта кирәк урында булган булсам, мәчене коткарып калырлык контртәүбәне әйткән булып идем.

Локһартның бетмәс сүзләре Филчның сулкылдап алулары белән бүленеп-бүленеп торды. Миссис Норрисны әлеге хәләндә күрү бик авыр булганлыктан, битен куллары белән каплаган Филч өстәл янындагы урындыкта утыра. Гарри, Филчны бик өнәп бетерми, тик аңа карата кечкенә булса да кызгану хисе уянган иде аның күңеләндә. Үзе белән ни булачагы турында ныграк кайгырды Гарри: әгәр дә Дамблдор Филчның сүзләренә ышанса, аны, ничшиксез, мәктәптән куачаклар.

Дамблдор үзенең тылсым таягы белән Миссис Норриска кагылып, төрле гажәп сүзләр укынса да, үзгәрешләр булмады — мәче һаман карачкы кыяфәтендә ята бирде.

— Мин хәтерлим, шушыңа охшаш һөжүм итүләр сериясә Уагадугуда булды, — диде Локһарт, — Бу вакыйгалар турында минем автобиографиямдә язылган. Шул чакта мин бар халыкны да бөтиләр белән тәэмин иттем һәм бүтән бер мәет тә булмады.

Аның сөйләгәннәрен раслап, Локһартның дивардагы фотосурәтләре баш селкиләр. Ә берсенең башында һаман да чәч жәтмәләре алынмаган иде. Ниһаять, Дамблдор тураеп басты.

— Аргус, мәче үлмәгән, — диде ул, йомшак кына.

Шулчак Локһарт аның ярдәме белән булдырылмый калган үтерүләренең санын исәпләүдән туктап калды.

— Үлмәгән? Ә нигә соң ул шундый салкын һәм хәрәкәтләнми дә? — дип сорады Филч, Миссис Норриска бармак арасыннан гына карап.

— Аны ташка әйләндергәннәр. — диде Дамблдор. («Әһә! Мин дә шулай уйлаган идем!» — дип өстәде Локһарт). — Тик нинди юл белән икәнән әлегә белмим.

— Аңардан сорагыз! — дип кычкырды Филч, күз яшьләрен түгүдән шешенеп беткән йөзө белән һарри ягына карап.

— Икенче курста гына укып йөрүче моны эшли алмый. — диде Дамблдор. — Моңы Кара магия белән иң-иң югары...

— Ул! Ул гына кылган бу явызлыкны! — үз сүзендә нык торды Филч. — Диварга ниләр язганын үзегез дә күрдөгез! Ул бит...Ул... Минем бүлмәдә... Тапкан... Минем сквиб икәнәнне белә ул!

— Гафу итегез, мин Миссис Норриска беркайчан да кагылмадым! — дип кычкырып әйтте һарри, бүлмәдәге кешеләр һәм Локһарт фотосурәтләренә сораулы карашыннан үз-үзенә урын табалмыйча. — Мин хәтта сквиб ни икәнлеген дә белмим.

— Бар да ялган! Ул миңа килгән «Тизтылсым» хатларын күргән! — тәкърарлады Филч.

— Директор, рәхсәт итсәгез, мин дә бер-ике сүз әйтер идем — диде Снейп, күлөгәдә басып торган килеш.

Һарри котылгысызлык якынайганын сизә иде, чөнки белә — Снейп ни генә әйтсә дә, аның сүзләре һаррига каршы булачак иде. Сәер елмаюлары аркасында үз фикерләренә үзә ышанмаган кешегә охшап куйса да, Снейп сөйләвен дәвам итте:

— Поттер һәм аның дуслары кирәкмәгән вакытта кирәкмәгән урында килеп чыгулары бик ихтимал. Тик шикләнәрлек жырлар дә бар шул. Өске кат коридорында нишләп йөргәннәр? Ник алар Хэллоуинны бәйрәм итүдә юктар иде?

Һарри, Рон, Һермиона аклана башладылар: «...үлем туена багышланган бәйрәмдә йөзлөгән өрәкләр бар иде, безнең анда булганлыгыбызны һәркайсы да раслый ала».

— Тик нигә сез арытаба да бәйрәм кичәсендә калмадыгыз? Нигә сезгә югары катка менергә, шушы коридорга килергә кирәк иде? — дип сорады Снейп; аның кара күзләре шәм яктысында ялтырап киттеләр.

Рон белән Һермиона Һаррига карап куйды.

— Чөнки... Чөнки... Чөнки без арыганлыктан йокларга ятырга уйлаган идек. — диде Һарри. Өгәр дә бу коридорга аларны бары тик үзенә генә ишетелә торган тавышлар чакырып китерде дигән булса, аның сүзләренә берсе дә ышанмас иде. Шуңа күрә, ул ялганларга уйлады.

— Кичке ашны ашап тормыйчамы? — дип сорады Снейп. Аның караңгы йөзәндә тантаналы елмаю барлыкка килде. — Өрәкләр үз бәйрәмнәрендә тере кешеләрне сыйламыйлар, дип уйлый идем мин.

— Без ач түгел! — дип кычкырып әйтте Рон. Тик шул вакытта аның ашказаны бу сүзләренә дәрәс түгеллеген белдертеп, ишәтерлек итеп урылдап алды. Снейпның әшәке елмаю тагын да киңәя төште.

— Директор, минем уйлавымча, Поттер бөтен дәрәслекне сөйләп бетерми төсле. — диде ул. — Бар нәрсәнең дә ничек булганын аңлатып бирмәс борын, без аны кайбер өстенлекләрдән мәхрүм итергә тиешбез. Минемчә, иң яхшысы — аны квиддич буенча Гриффиндор такымында уйнаудан туктатырга.

— Северус, — кырт кисте профессор Макгонагалл, — аны квиддич уенынан аеру өчен мин бер нинди дә сәбәпләр күрмим. Бу мәченең башына себерке белән сукмаганнар бит. Поттерның берәр явызлык эшләгәнлеген исбат итүче бертөрле дә дәлилләр юк.

Дамблдор игътибар белән Һаррига карады. Аның зәңгәр күзләре карашыннан Һарри үзен рентген нурлары белән тишерелгәндәй хис итте.

— Северус, гаепсезлек турында онытмагыз, — диде Дамблдор. Снейпның моңа бик ачуы килде.

— Минем мәчене ташка әйләндергәннәр! Кем дә булса моның өчен жәзага тарттырылырга тиеш! — дип чыелдады Филч, күзләрен акайтып.

— Аргус, без аны терелтә алачакбыз, — диде Дамблдор тыныч кына. — Күптән түгел профессор Спраут берничә Мандрагора тапкан. Алар берәз үсә төшкәч, мин Миссис Норриска жан өрәчәк даруны эшләргә боерырмын.

— Бу эшкә мин алынам! — дип кысылды Локхарт. — Мин бу даруны йөздән артык тапкыр ясаганым бар. Мандрагораның Терелтүче Йотымын мин йоклаган килеш тә әзерли алам.

— Гафу итегез! Бу мәктәптә Төнәтмәләр фәнен мин укытам, ялгышмасам! — диде бозлы тавыш белән Снейп. Бүлмәдә уңайсыз тынычлык барлыкка килде.

— Үз бүлмәләрегезгә кайтсагыз да була, — диде Дамблдор Гарри һәм аның дусларына.

Алар, йөгерүгә күчмичә генә, тиз-тиз китеп бардылар. Локхартның эш бүлмәсеннән бер кат югарырак менеп житкәч, буш классларның берсенә керделәр һәм ишекне ябып куйдылар. Дусларының бозык йөзен күргәч, Гарри чыраен сытып, сорау бирде:

— Сезнең уегиз буенча, бары тик мин генә ишеткән тавышлар турында мин укытучыларга сөйләргә тиеш идемме?

— Юк, — икеләнүсез әйтте Рон. — Бүтән беркемгә дә ишетелмәгән тавышларны ишетү яхшы билгеләрдән түгел. Хәтта сихерчеләр дөньясында. Рон тавышыннан сизелгән нидер Гаррины тагын сорарга мәжбүр итте:

— Ә син миңа ышанасыңмы соң?

— Әлбәттә, ышанам. дип җавап бирде Рон. — Тик... син бу вакыйгаларның нык сәер икәнлеген танырга тиешсең.

— Бар да бик сәер шул — мин аңлайым аны. Нык сәер. Дивардагы теге язу ничек аңларга? «Бүлмә ачык...» Нәрсә аңлатырга мөмкин бу?

— Болар миңа нәрсәендер хәтерләтә. Кемдер миңа, Билл иде бугай, һогвартста яшерен бүлмә барлыгын сөйләде — диде Рон пышылдап кына.

— Ә сквиб нәрсә ул? — дип сорады һарри, көлемсерәп.

— Бу һич кенә дә кызык түгел шул. Сүз Филч турында баргач, бигрәк тә. Тылсымчылар гаиләсендә туып та, бернинди магик сәләтләре булмаганнарны сквиб дип атыйлар. Маглар гаиләсендә туган магларга карата үзенә бер төрле капма-каршылык. Тик сквиблар бик сирәк очрый. Әгәр дә Филч «Тизтылсым» курсы буенча тылсым өйрәнә икән, димәк ул сквиб. Хе, бу хәл күп нәрсәләргә ачыклык кертә. Мәсәлән, мәнә нигә Филч укучыларны күрә алмый икән, — дип елмаеп куйды Рон.

Кайдадыр сәгать сукты.

— Төн уртасы! — диде һарри. — Снейп тагын килеп житкәнче, ятып йокласак хәерлерәк булыр. Я кабат безне берәр нәрсәдә гаепләр.

Миссис Норриска кемнәңдер һөжүм итү вакыйгасы мәктәптәге барлык сөйләшүләрнең төп һәм бердәнбер темасы булды. Үзенә кайгысы турында оныттырмас өчен Филч бар тырышлыгын салды. Ул даими рәвештә фажигә булган коридорны күзәтеп йөрдә, жиңаятьче һөжүм урынына яңадан килер дип уйлады. «Миссис Скауэрның Универсаль Магик Чистарткычы» ярдәмендә дивардагы язучыларны кырып маташканын да күрдә һарри. Тик тырышлыгы файдасыз булды — канлы сүзләр таш диварда шул килеш кала бирде. Фажигә урынын каравылламаган вакытта, Филч коридорлар буйлап йөрдә, бер гаепсез укучыларга бөйлөнәп, аларны я киң сулыш алганны, я бөхетле күренгәннәре өчен жәзаламакчы булды.

Миссис Норрисның язмышы турында Джинни Уизли бик кайгыртты. Ронның сүзләре буенча, ул мәчеләр ярата иде.

— Син Миссис Норрисны белеп тә өлгермәдең бит, — дип, тынычландырды сөңлесен Рон.
— Дәресен генә әйткәндә, ул мәчесез безгә күпкә яхшырак. Бу сүзләрдән соң Джинниның иреннәре дерелди башлады.

— Хогвартста мондый хәлләр еш булгалый. — дип өстәде Рон. — Бу вәхшилекне кылган жанварны эзләп тапкач, аны һич кенә дә уйлап тормыйча мәктәптән куачаклар. Тотылып өлгергәнче, Филчны да ташка әйләндереп өлгерсә ярар иде!
Джинниның агара башлаганын күргәч, Рон тизрәк өстәп куйды. — Шаярам гына бит мин, сөңлем! Шаярам гына!

Миссис Норриска кемнәңдер һөжүм итүе һермионага да тәәсир итмичә калмады. Аның күпчелек вакытын китаплар укып үткәргә гадәти күренештән саналды. Тик хәзер ул бүтән эшләргә бөтенләй кагылмас булды — көне-төне буена башы китапханәләрдән чыкмады. Гарри белән Рон аның уй-ниятләрен беләшәргә тырышып карасалар да, нәтижә булмады. Киләсе чәршәмбе житкәнче...

Гаррины Төнәтмәләр кайнату дәресендә тоткарладылар. Аны Снейп алып калып, парталардан суалчаннарны кырырга мәжбүрләде. Ашыгып төшке ашны ашаганнан соң, Рон белән күрешер өчен китапханәгә таба чапты. Каршысына Үләннәр фәне дәресендә бергә утырган Джастин Финч-Флетчли килә иде. Исәнләшәм дип Гарри авызын гына ачып өлгерде, тегесе аны күреп, барган жиреннән кире борылды да башка якка китеп барды. Дусын Гарри китапханәнең иң ерак өлешендә тапты. Рон Магия Тарихы буенча өйгә эшен үлчәү белән мәшгуль иде. Профессор Биннс «Аурупа тылсымчыларының урта гасырлардагы жыелышы» дигән темага өч фут озынлыкта инша язырга кушкан.

— Үз күзләремә ышанмыйм, тагын 8 дюйм житми икән... — дип әйтте Рон ачу белән үзенә пергаментын бер таратып, бер жыеп. — Ә һермионаның языуы вак булса да, аныкы 4 фут һәм 7 дюйм озынлыкта.

— Ә ул кайда? — дип сорады Гарри һәм сантиметр алып, үзенә өй эшен үлчәргә тотынды.

— Шунда кайдадыр, — диде Рон, китап киштәләре арасына күрсәтеп. — Чиратта торган китабын эзли. Минемчә, ул Раштуа житкәнче бөтен китапханәне укып чыкмакчы бугай.

Гарри Ронга Джастин Финч-Флетчли белән булган хәлләрне сөйләп бирде.

— Аңламыйм, нигә шуның өчен борчыласың? Ул бит бер дивана кисәге генә — диде Рон, өйгә эшен зур-зур хәрефләр белән язып. — Ул бит, тиле, адым саен Локһартның нинди «бөөк» укытучы икәнән сөйләп йөри.

Шкаф артынан һермиона күренде. Йөзөндә канәгатьсезлек хисе сизелсә дә, дуслары белән сөйләшәргә әзер иде. Алар янына килеп, өстәл артына утырды да сөйли башлады:

— «Хогвартс: Тарих» китабының бөтен экземплярларын да алып бетергәннәр. Чират кәгазе дә инде ике атнага алдан тутырылып куелган. Локһартның китаплары белән бергә сыймады шул, югыйсә үземдә дә бар иде ул китап. Өйдә гына калды шул.

— Нигә кирәк булды ул сиңа? — дип сорады һарри.

— Башкаларга нигә, миңа да шуңа, — җаваплады һермиона. — Яшерен Бүлмә турындагы риваятьне укып чыгасы иде.

— Ул риваятьтә нәрсәләр язылган? — диде һарри.

— Шул Бүлмә тарихы. Эчтәлеген белмим. Бүтән китаплардан да эзләп карадым, таба алмадым — дип куйды һермиона, уфтанып.

— һермиона, иншаңны укып чыгырга биреп тор әле! — диде төшөнкелеккә бирелгән Рон, кул сөгәтенә карап.

— Юк, бирмим. Үзеңнең языр өчен сиңа ун көн бирелгән иде! — диде һермиона, ачуланып.

— Миңа ике дюймлык кына кирәк, бир инде, зинһар! — ялынды Рон.

Кыңгырау чыңлады. Рон белән һермиона, талаша-талаша, Магия Тарихы дәресенә киттеләр.

Магия тарихы Хогвартс дәресләренең иң күңелсезе иде. Бу фәннән белем бирүче профессор Биннс — укытучылар арасында бердәнбер өрәк. Ө дәресләренең бердәнбер кызыгы — аның класска язу тактасы аша килеп керүе. Профессор бик карт һәм тузган иде, кемнәрнеңдер сөйләвенә караганда, ул хәтта үзенең үлемен дә сизми калган. Имеш, бер көнне йокысынан

уянган да, укытучылар бүлмәсендәге камин янындагы кәһәфидә үз тәнен онытып калдырып, дәрәс бирергә чыгып киткән. Шул вакытлардан башлап, аның һәр туачак кәһә алдагысына охшаган.

Гадәттәгечә, бүгән дә күңәлсәз идә. Профессор Биннс үзәнәң конспектларын ачып куйды да, искә тузан суырткыч кәбәк, выжылдый башлады. Аның сөйләвә астында укучылар бик тиз йоклап китә идәләр дә, вакыт-вакыт берәр шәхәс исемен я датаны язып куер өчән генә уянып китәләр. Биннсның мыгырдавына ярты сәгать үтмәстән, моңа кадәр беркайчан да булмаган вакыйга башланды. 1289 елгы Сихерчәләрнәң халыкара Конвенциясә турындагы күңәлсәз лекциянә бүлдәрәп, һәрмиона кулын күтәрдә. Бу хәлгә профессор Биннс бик аптырады:

— Мисс... э...

— Грәйнджер, профессор. Миңа кызык булып киттә, Яшерән Бүлмә турында безгә сөйли алмассыз микән? — дидә һәрмиона, яңгыравык тавыш белән.

Ачык авыз белән утырып, тәрәзә ягына караган Дин Томас бу сораудан дертләп үк куйды. Ул ниндидер транстан чыккан кәбәк булды. Лаванда Браунның шундук йокылары ачылып киттә, ә Невиллның терсәгә өстәл өстенән бөтенләй шуып төштә. Профессор Биннс күзләрен йомгалап алды да, шыгырдавык коры тавыш белән болай дидә:

— Мисс Грәйнджер, без укыган фән Магия тарихы дип атала. Мин миф һәм риваятьләр белән түгел, фактлар белән генә эш итәм.

Кемдер акбур сындырган тавышка охшатып берәз ютәлләп алды да, лекциясән дәвам иттә профессор:

— Шул ук елның сентябрәндә Сардиния тылсымчыларының комитеты...

Профессор кисәктән туктап калды, чөнки һәрмиона янә кулын болгый идә.

— Ә риваятьләрнәң нигезәндә реаль фактлар ятмый мени? — дип сорады һәрмиона.

Профессор Биннс аптырашта калды. Моңа кадәр бер укучы да аны бүлдергәне юк иде әле. Нермионаны баштанаяк күзәтеп бетергәч, болай диде:

— Кхем, кхем... Шулай дисәк тә була. Ә менә сез сораган риваять ул матур һәм мәгънәсез әкият кенә.

Бөтен класс профессорның һәрбер сүзен йотлыгып тыңлар булды. Аларның шундый игътибарын сизеп калгач, Биннс әлеге риваятьне сөйләмичә калалмады һәм әкрән генә сүзен башлады:

— Ярый. Уйларга берәз вакыт бирегез... Яшерен Бүлмә... Белүегезчә, мең ел элек (төгәл датасы билгесез) Хогвартс мәктәбенә шул чорның дүрт бөөк тылсымчысы нигез сала. Мәктәпнең дүрт Йорты алар исемнәрен йөртә: Годрик Гриффиндор, Хельга Хаффлпафф, Ровена Рейвенкло һәм Салазар Слизерин. Ул дәвердә кешеләр магиядән бик нык куркалар, шуңа күрә тылсымчыларны көчле эзәрлекләү башлана. Шул сәбәпле дүрт бөөк тылсымчы маггларның кызыксынучан күзләренә күренмәс жирдә Хогвартс сараен төзиләр.

Кыска гына пауза ясап, классны күзәтеп чыккач, сөйләвен дәвам итте профессор:

— Берничә ел дәвамында Хогвартска нигез салучылар бердәм булып хезмәт салалар, магик сәләтләре булган балаларны эзләп табып, аларны белем алу өчен мәктәпкә кабул итәләр. Арытаба фикер каршылыклары барлыкка килеп, Слизерин һәм калганнар арасында конфликт учагы кабына. Слизерин фикеренчә, Хогвартста уку өчен студентларны сайлап алуны катгыйлаштырырга кирәк. Магик белем бары тик тулысынча тылсымчы гаиләләрдә генә сакланырга тиеш дигән фикердә иде ул. Мәктәпкә маггл гаиләләреннән балалар алуга Слизерин каршы килә башлады, чөнки ул аларны ышанычсыз кешеләр дип санады. Күпмедер вакытлар узгач, Гриффиндор һәм Слизерин арасында шушы мәсьәлә буенча талашу була һәм икенчесе мәктәпне ташлап китергә дигән карарга килә.

Профессор Биннс тагын пауза ясап алды да, иреннәрен түгәрәкләтте. Бу вакытта ул картайган, җыерчыкланып беткән ташбакага охшаган иде. Берәз хәл җыйгач, арытаба сөйли башлады:

— Тарихи чыганаclar безгә шушы вакыйгаларны тасвирлый. Ләкин бу фактлар Яшерен Бүлмә турындагы риваять янында томаланып калды. Риваять эчтәлегә түбәндөгедән

гыйбарет. Слизерин Хогартс сарае эчендә яшерен бүлмә төзеп калдырган һәм аның турында калган өч тылсымчы белмәгән дә. Слизерин ул бүлмәне шундый итеп бикләп куйган ди, анда бары тик аның чын варисы гына үтеп керә алачак. Бары тик чын варисы гына Яшерен Бүлмәне ачып, андагы Явыз көчне чыгарып, Хогвартс мәктәбен магиягә хакы булмаганнардан зат итә ала.

Сөйләвен тәмамлагач, бүлмәдә тынлык урнашты. Профессор Биннсның элекке дәресләрендәгә йокы тынлыгы түгел иде бу. Класста ниндидер киеренкелек сизелә. Профессор тагын берәр нәрсә өстәп әйтмәс микән дигән уй белән бар укучылар да аңа карады. Укытучы, бу темадан ялыкканлыгын сиздереп, болай диде:

— Бу риваять, әлбәттә, сафсата, юк-бар сүз генә. Билгеле, иң тәҗрибәле маг һәм тылсымчылар ул яшерен бүлмәне эзләп карадылар каравын. Тик берсе дә аны таба алмады. Димәк, ул юк. Бу риваять бары тик куркыту өчен генә барлыкка килгән бер әкият.

Һермиона янә кулын өскә күтәрде дә, чираттагы соравын бирде:

— Сэр... Бүлмә эчендә яшеренгән Явыз көч дип сез нәрсәне атыйсыз?

— Сөйләүләр буенча, анда бары тик Слизеринның чын варисы тарафыннан гына буйсындырырлык аждаһа яши, — диде профессор Биннс үзенең шыгырдвык коры тавышы белән. Балалар куркулы күз карашлары белән алмаштылар.

— Әйтеп торам бит сезгә, ул бүлмә юк, — диде Биннс, үзенең язмаларын кыштырдатып. — Бернинди дә Яшерен Бүлмә юк һәм андагы аждаһа да юк.

— Әгәр дә Бүлмә бары тик Слизеринның чын варисына гына ачыла икән, димәк, аны башкалар таба алмыймы? Ул бүлмәнең һаман да ник табылмаганлыгы аңлашыла бит, — диде Шэймус Финниган.

Бу фикергә профессор Биннсның ачуы килде:

— Юк-бар сүз сөйлесең, О'Флэрти. Хогвартсның ничәмә директорлары да таба алмаганны...

— Профессор, бәлки, ул бүлмәне ачыр өчен Кара Магияне куллану кирәктер, — дип бүлдерде укытучысын Парвати Патил.

— Мисс Пэннифэзер, магның Кара Магияне кулланмавы аның бөтенләй куллана белмәгәнлеген һич кенә дә аңлатмый. Кабат әйтәм, Дамблдор кебек тылсымчы да...

— Бәлки, Слизеринның кан кардәше булу кирәктер. Әгәр дә бу шулай булса, Дамблдор да таба алмас, — дип дәвам итмәкче иде Дин Томас. Тик профессор бу сөйләшүләрдән туйган иде һәм кырт кисеп бу теманы туктатырга булды:

— Житәр! Бу бары тик миф! Бүлмә юк! Слизерин тарафыннан бәләкәй генә чолан төзелгәнлегенә дә бернинди дәлилләр юк! Сезгә бу тиле хикәяне ник сөйләгәнмендер, шуңа үкенеп бетә алмыйм. Ә хәзер, рөхсәт итсәгез, без сезнең белән чын тарихка, житди, төгәл, дәлилләнгән фактларга күчәбез.

Биш минуттан соң ук клас элеккеге йокылы тынлыкка күчте.

Дәрестән соң, кичке ашка кадәр букчаларын калдырып торырга дип, коридор аша китеп барганда, Рон Гарри белән Һермионага болай дип сүз башлады:

— Салазар Слизеринның карт тиле икәннен мин күптәннән беләм кебек. Тик менә чиста канлылык турындагы ботканы ул пешергән дип һич тә уйламадым. Акча бирәбез дисәләр дә, мин Слизерин Йортына укырга керүдән баш тартыр идем. Чынлап та! Әгәр дә мине Бүлүче Эшләпә шул йортка тәгаенләгән булса, мин шундук поездга утырган да өйгә кайтыр идем. Һермиона ризалык белән башын селкеде, тик Гарри берни дә эшдәшмәде. Бүлүче Эшләпәнең аны тәүдә Слизеринга озату теләгән Гарри үзенә дусларына сөйләгәнә юк иде. Былтыргы уку елы башы һаман да хәтердә, әйтәрсен ул былтыр түгел, ә кичә генә булган. Йортларга бүлүче Эшләпәнең тавышын, аның өйткән сүзләрен беркайчан да онытмас Гарри: «Син бөек кеше булачаксың. Бөеклеккә илткән юлда сиңа, һичшиксез, Слизерин ярдәм итәчәк!»

Гарри шул вакытта ук Слизерин репутациясенең ниндилеген ишетеп белә иде, күпчелек кара тылсымчыларның Слизеринны тәмамлаганнары да аңа мәгълүм. Гарриның «Слизеринга

гына түгел! Слизеринга гына түгел!» дигән теләге көчлө булды, Эшләпә аны Гриффиндор Йортына тәгаенләде.

Коридорлар буйлап йөргөндә, яннарыннан Колин Криви үтеп китте.

— Сәлам, һарри!

— Сәлам, Колин, — диде һарри.

— Һарри... Һарри... минем класстагы бер егет синең турында болай дип сөйләде...

Колин гәүдәгә бәләкәйрәк иде. Олы Залга китеп баручы халык дулкынына ул каршы килә алмады һәм үзе дә аларга ияреп китте. Колинның «Хуш, Һарри» дигән сүзләре генә ишетелеп калды.

— Аның классындагы егет синең турында ни сөйләгән микән? — дип кызыксынды Һермиона.

— Мине Слизеринның варисы дип уйлыйдыр, — диде Һарри. Джастин Финч — Флетчлиның да аның яныннан качканын исенә төшергәч, Һаррига кыен булып китте.

— Теләсә нәрсәгә ышаналар да йөриләр инде, — диде Рон, жирәнү белән.

Халык берәз сирәгәйгәч, киләсе баскычтан бер кыенлыксыз менделәр.

— Синеңчә Яшерен Бүлмә бармы, юкмы? — дип сорады Рон Һермионадан.

— Белмим, — диде ул, кашларын жыерып. — Дамблдор хәтлө Дамблдор да Миссис Норристы терелтә алмагач, бу һөжүмне ясаган явыз гади генә тылсымчы түгел дигән фикер туа.

Һермиона сөйләгән арада алар мәчегә һөжүм ясалган коридорның азагына барып җиттеләр. Туктап калып, тирә — якларын караштырдылар. Бар да шул килеш. Тик факел асқуймасына асылынган мәче юк иде дә, «Яшерен Бүлмә ачык» дигән язулы дивар янында буш урындык тора.

— Бу жирләрне Филч каравыллай, — дип пышылдады Рон. Коридорны тагын бер кат карап чыксалар да, беркем дә күренмәде. Коридор буш иде.

— Без берәз тирә-якны караштырып чыксак, берсе дә үпкәләмәстәр бит?! — дип сорады да Гарри, букчасын ыргытып, соңгы көннәрдәге вакыйгаларның серен чишер өчен ярдәмчә дәлилләр эзли башлады.

— Килегез әле монда, карагыз! — дип кычкырды кинәт һермиона. — Нинди гажәп хәл бу?

Аның чакыруын ишеткәч, Гарри дивардагы язу янындагы тәрәзәгә килде. һермиона витражның бер почмагына күрсәтте. Пыяладагы кечкенә ярыктан чыгып китү өчен ике дистәгә якын үрмәкүч бер-берсе белән тарткалашып тора. Озын көмеш пәрәвез жебе өстән аска сузылган, шуның буйлап бөжәкләр үрмәләп менеп, ничек тә тышка чыгып качу юлын эзлиләр иде.

— Үрмәкүчләрнең үзләрен шулай сәер тотуларын күргәнгез бар идеме элегрәк? — дип сорады һермиона аптырап.

— Юк, — диде Гарри. — Ә син, Рон? Рон?

Дусы ягына борылып караса, Рон читтә, еракта тора иде. Өйтерсәң ул да, үрмәкүчләр кебек, тизрәк качып китү теләге белән яна.

— Ни булды? — дип сорады Гарри.

— Мин... куркам... үрмәкүчләрдән... — җаваплады Рон.

— Мин моны белми идем, — диде һермиона, Рон ягына аптыраулы караш ташлап. — Синәң бит төнәтмәләргә ничәмә тапкырлар үрмәкүчләр салганың бар.

— Үле булсалар, мин каршы түгел, — диде Рон, тәрәзә ягына карамаска тырышып. — Миңа аларның кыймылдаганнары ошамый.

Һермиона кеткелдәп куйды. Аның көлүен Рон бик тиз туктатты:

— Бу һич кенә дә кызык түгел. Беләсең килсә, миңа өч яшь булганда, Фред минем уенчык аюны олы ямьсез үрмәкүчкә әйләндергән иде. Аның уенчык себеркесен чындырганым өчен үч алды шулай итеп. Кулыңдагы аюыңда кинәт кенә бик күп аяклар үсә башлаганың күрсәң, син дә үрмәкүчләрне яратмас идең.

Рон үзе сөйләгәннәрдән үзе дертләп куйды. Һермионаның көлеп җибәрүдән чак-чак тыелып калганы сизелде. Теманы үзгәртەرگә кирәклеген аңлап калгач, Һарри сүз башлады:

— Хәтерлисезме, идәндә су бар иде? Кайдан агып чыккан ул? Әле суның бер тамчысы да калмаган.

— Су шушы тирәдә җыелган иде. Шушы ишек янында, — диде Рон, төртеп күрсәтеп.

Ачам диеп, ишекнең җиз тоткасына үрелде дә кинәт кулын тартып алды.

— Ни булды? — дип сорады Һарри.

— Мин анда керә алмыйм. Бу бит кызлар бөдрәфе, — дип мыгырдады Рон.

— Эй, Рон, анда бит берсе дә юк, — диде Һермиона, шул якка атлый башлап. — Монда бит Елак Миртл яши. Киттек, карап чыгабыз!

«Эшләми» дигән язуга игътибар итмичә, Һермиона ишекне ачып җибәрде. Һарри күргән бөдрәфләрден монысы иң куркынычы һәм җирәндергече иде. Чатнаган зур көзгә астында куба башлаган таш раковиналар тезелгән. Юеш идәндә янган шәмнәрнең яктысы чагыла. Кабиналарның агач ишекләре тырналган, буяулары кырылып беткән. Һермиона бармагын авыз янына китереп, тавышланмаса кушты һәм иң ерактагы кабинкага юнәлде. Барып җиткәч, сүзен башлады:

— Миртл, сәлам, хәлләрең ничек?

Һарри белән Рон якына килделәр. Елак Миртл, иягендәге бетчәсен сытып, бак өстендә утыра иде.

— Бу бит кызлар өчен бәдрәф. Ә сез кызлар түгел! — диде Миртл, шикләнү белән Рон һәм Гаррины күзәтеп.

— Әйе, кызлар түгел! Мин аларны мондагы э-э-э... матурлык белән таныштырмакчы идем, — диде Гермиона, куллары белән тонык көзгә һәм юеш идәнгә күрсәтеп.

— Ул берәр нәрсә күрмәде микән? Сора әле! — дип эндәште Гарри Гермионага.

— Пышылдап нәрсә сөйлесең анда? — диде Миртл.

— Бер әйбер дә. Без бары тик бер сорау бирмәкче идек сиңа, — диди Гарри шүрләрбәрәк.

— Бу кешеләр кайчан гына минем турында яман ат чыгарудан туктар микән?! — диде Миртл, күз яшьләреннән калтырый башлаган тавыш белән. — Мәрхүм булсам да, миндә дә бит хисләр бар...

— Миртл, беребезнең дә сине ачуландырасы килми, — диде Гермиона. — Гарри бары тик...

— Бер кешенең дә мине ачуландырасы килми! Шәп әйтелгән! Мондагы тормышым болай да коточкыч. Хәзер килеп кешеләр минем үлемне дә бозмакчылармы?!

— Миртл, нәкъ синең ишегең янында Хэллоуин төнөндә кемдер мәчегә һөжүм итте. Соңгы вакытта син берәр төрле сәер хәлгә очрамадыңмы, дип сорамакчы гына идек без, — диде Гермиона тиз генә.

— Шул төндә берәр кешенең якин — тирәдә йөргәнән күрмәдеңме?дип Гарри да сораулар бирүгә кушылды.

— Әлләче, игътибар итмәдем, — диде Миртл үксеп. — Пивз мине шулкадәр үпкәләтте ки, мин монда килеп, үз-үземә кул салмакчы булдым. Аннан соң, искә төште инде, болай да...

— Болай да үлгән кеше икәнлеген, — дип ярдәмгә килде Рон.

Миртл ачы кайгысыннан сулкылдап куйды да, навага күтөрелде, бәдрәф суларына чумып, барсының да өс киёмнәрен юешләде. Ерактан ук ишетелгән елау тавышларыннан Миртлның канализация торбалары буйлап әллә кайда еракка киткәне аңлашылды.

Һарри белән Рон авызларын ачып катып калдылар, Һермиона шулчак әйтеп куйды:

— Бу әле Миртлның күтәренке кәефле чагы иде. Әйдәгез, киттек моннан.

Миртлның үкереп елавыннан котылдырып, бәдрәф ишегенең ябылуы булды, кемдер һарриларга кычырып эндәште. Алар хәтта куркуларыннан артка сикереп куйдылар.

— РОН!

Баскычның өске аралыгында Перси Уизли басып тора иде. Күкрәгендә Префект билгесе балкый, ә йөзөндә аптырау чырае катып калган:

— Ул бит кызлар бәдрәфе! Сез анда нишләп йөрисез?

— Караштырып чыктык, Хэллоуин фажигасе турында яңа мәгълүматлар эзләдек, — диде Рон.

Персиниң ачулы кыяфәте Һаррига миссис Уизлины хәтерләтте.

— Тиз арада... югалыгыз... моннан... — диде Перси, кулларын селти-селти, Һарриларны куып. — Төшке аш вакытында монда килгәнегезне башка берәү күргән булса?! Шул турыда әз генә булса да, уйламадыгыз мени?!

— Безгә монда бөтенләй килергә ярамый әллә? — дип сорады Рон, абыйсына ачулы караш ташлап. — Без ул мәчегә бармак белән дә тотынмадык!

— Джиннига мин дә шулай әйттем, — диде Перси ярсу белән. — Тик ул сине барыбер мәктәптән куачаклар дип уйлый. Мин үз гомеремдә беренче тапкыр аны шундый кәефсез килеш күрәм. Елый-елый бөтен күзләре шешенеп бетте бит. Аны да уйла берәз! Бөтен беренче курс Джинни турында гына сөйләп йөри хәзер.

— Син ул Джинни хақында уйлап та бирмисең! Мин кылган гамәлләр өчен сине староста итеп куймаячаклар, шуның өчен генә куркып йөрисең, — диде колаклары кызара башлаган Рон.

— Гриффиндорга биш балл минус! — дип кычкырды Перси, Префект билгесенә төртеп күрсәтеп. — Бу сиңа дәрес булыр, дип ышанам. Тагын бер эзләнү, тикшеренү эшләр булса, мин шундук әнигә хат язам!

Әйтер сүзен әйтеп бетергәч, Перси китеп барды. Жилкәсе, Ронның колаклары кебек, кызарып чыккан иде.

Кич көне Гарри, Рон һәм Hermione Персидан ерактарак йөрергә тырыштылар. Ронның һаман да кәефе юк, ул Сихер фәне дәфтәрендә яңадан-яңа хаталар җибәреп өй эшен эшли. Тылсым таягы ярдәмендә хаталарын төзәтеп караган иде дә, тик килеп чыкмады. Пергамент дәфтәре дөрләп янырга тотынды. Шул ялкындай үзе дә кабынып китеп, «Әфсеннәр китабы»н шапылдатып ябып куйды. Нәрсәсе кызык, Гарри белән Hermione да шуны ук эшләделәр.

Яңа гына өзелеп калган сөйләшүне дәвам иткәндәй, Hermione сүз башлады:

— Кемнең эше икән бу? Бөтен сквиб һәм маггларны Хогвартстан куырга дигән уй кемнең башына килгән соң?

— Уйлап карыйк! — диде Рон, аптыраган кыяфәт чыгарган булып. — Без белгән кешеләрдән кем маггларны бар дип тә белми?

Рон Hermioneга карап куйды. Аның бу сүзләрен һич кенә дә чынга алмыйча Hermione болай диде:

— Әгәр син Малфой дип уйласаң...

— Әлбәттә, ул инде, — ачу белән дәште Рон. — Үзең ишеттең бит: «Чиратта сез, Шакшы каннар». Аның әшәке комак йөзенә карагачтын да, кем икәнлегә аңлашылып тора бит...

— Слизеринның чын варисы Малфой? — дип сорады Һермиона, ышаныр-ышанмас кына.

— Гаиләсен кенә алып кара, — диде Һарри, китапларын ябып куеп. — Алар барысы да Слизеринда укыганнар. Малфой һәрвакыт шуның белән мактана. Аларның Слизерин нәселеннән булуы бик мөмкин хәл. Әтисенең кирәк дәрәжәдә явыз икәнлегә дә барыбызга мәгълүм.

— Яшерен бүлмә ачкычы аларда гасырлар буе сакланадыр бәлки. Атадан улга күчереп яшәгән булсалар... — диде Рон.

— Шулай булуы да ихтимал. — Һермиона аларның фикере белән ризалашты.

— Тик моңа ничек дәлилләр табырга соң? — диде Һарри, күңелсезләнеп.

Пышылдап кына Һермиона егетләрне үзенең уй-ниятләре белән таныштыра башлады:

— Дәрәслекне белү өчен юллар бар. Тик бу эшне аткарып чыгу бик авыр булачак. Һәм куркыныч. Бик куркыныч. Без илледән артык мәктәп кагыйдәсен бозачакбыз.

— Бер-ике айдан соң гына аңлатыр булсаң, безгә хәбәр итерсең, ярамы? — диде Рон, ачуы килеп.

— Тыңлагыз, — дип дәвам итте сүзен Һермиона. — Безгә Слизерин Йортына элгеп, Малфойга бер-ике сорау бирергә кирәк. Тик ул без икәнлекне аңламыйча калсын.

— Бу бит була торган хәл түгел, — диде Һарри, Рон шаркылдап көлөп жибәргәч.

— Юк, булдырабыз аны. Безгә бары тик чак кына Күпйөзле төнәтмә кирәк, — диде Һермиона.

— Нәрсә соң ул? — дип аптыраштылар егетләр.

— Берничә атна элек Снейп дәрестә бу төнәтмә турында сөйли башлаган иде...

— Төнәтмә кайнату дәрәсендә Снейпны нык тыңлап утырабыз инде без. Әйтерсең бүтән эшебез юк, — диде Рон.

Һермиона, аның сүзләренә игътибар бирмичә, сөйләвен дәвам итте:

— Күпйөзле төнәтмә кешене теләсә кемнең кыяфәтенә кертә. Күз алдына китерегез! Өчебез дә Слизеринның өч укучысына әверелә алабыз. Без икәнлеген берсе дә аңламый калачак. Һичшиксез, Малфой нидер булса да сөйлиячәк безгә. Бәлки, нәкъ әлегә вакытта ул үзенә Слизерин варисы булуы белән мактанып йөридер дусларына...

— Бу Күпйөзле төнәтмәң һич кенә дә ышаныч уятмый әле. Әгәр дә без, ялгыш кына, мәңгелеккә Слизерин укучылары булып калсак?! — диде Рон, чырайларын сытып.

— Төнәтмәнең сихере күпмедер вакытка кына җитә, — диде Һермиона. — Тик менә аның рецептын табу бик авыр, диләр. Снейп сүзләренә караганда, ул «Иң көчле төнәтмәләр» дәреслегендә бар. Ә бу дәреслекне китапханәнең Тыелган Секциясеннән табып була. Аны кулга алу бер ысул белән генә мөмкин: укутучының имзалы рәхсәт кәгазе кирәк.

— Бу китап сезгә нигә кирәк булды дигән сорауга ничек җавап бирмәкче буласың? Шундагы төнәтмәләрнең берсен кайнатып карыйм диячәксеңме? — шикләнү катыш сорады Рон.

— Төнәтмәләр теориясен генә өйрәнәр өчен дип әйтсәк, безнең шанслар бар, дип уйлыйм мин, — диде Һермиона.

— Кит әле, юкны сөйләмә. Кайсы укутучы моңа ышансын иде. Андый ук юләр түгел инде алар, — диде Рон.

Унынчы бүлек

Ярсулы бладжэр

Ел башында Локонс корнуэль пиксиләре белән уңышсыз сугышканнан соң, укучыларына үз китапларыннан өзекләр генә укый иде, яки кайбер, иң тәэсир итүче батырлыкларын сөхнәләштерә иде. Батыр тылсымчыны ул үзе уйный, ә башка рольләргә Һаррины чакыра иде. Күптән түгел генә Һарри Тыкылдык сихереннән газапланучы трансильван абзые булып уйнады. Аның «репертуарында» шулай ук салкын тигән кар кешесе һәм Локонс белән очрашканнан соң каннан баш тартып, салат яфракларын гына ашаучы убыр да бар иде.

Менә бүген дә, Караңгы Көчләрдән Саклану дәресендә, һарри, бөтен сыйныф каршында вервольфны уйный иде. Башка вакытны һарри ризалашмас иде дә, ләкин бүген Локонсның яхшы кәефен бозмаска кирәк иде.

– Бик яхшы уйныйсыз, Поттер, чын вервольф кебек. Аннан мин аңа ташланып җиргә аудардым да, бер кулым белән аны кысып, икенче кулымдагы таякчыкны муенына терәп, бөтен калган көчемне җыйдым да бик кыен Әвергеч әфсенен укыдым. Вервольф бик ачы кычкырып җибәрде, – яле, һарри, кычкырып җибәр әле! Ачырак! Көчлерәк! Менә шәп! – аның йоны бетте, тешләре кечерәйдә һәм үзе дә ул гади кешегә әйләнде. Гади, ләкин бик эффектив. Шул көннән, бөтен авыл кешеләре өчен, мин вервольфтан азат итүче батыр.

Кыңгырау тавышы ишетелде. Локонс өстәленнән басып:

– Әй эше сезгә: минем Вага-Вагадагы вервольфны җиңүем турында шигырь язып килергә. Иң шәп шагыйрьгә «Мин — тылсымчы» дигән kitabымның, үземнең имзам белән бер нөсхәсе. Укучылар гөрләп коридорга чыктылар, ә һарри, сыйныф артында торучы Рон белән һермиона янына юнәлде.

– Киттекме? – дип сорады ул шыпырт кына.

– Тукта, барысы да чыгып бетсен, – дип каушап җавап бирде һермиона. – Хәзер киттек. Ул Локонс янына каушаган кулларында кәгазь битен тотып килде. Рон белән һарри аның артында иделәр.

– Профессор Локонс... м-мин... китапханәдә бу китапны алмакчы идек, – дип дулкынланудан калтыраган кулы белән кәгазь битен сузып әйтте һермиона. – Ләкин күрәсезме, ул китапханәнең махсус бүлегендә, шуңа күрә укытучының рәхсәте кирәк. Мин... э-э... мин Сез язган «Убырлар белән йөрү» китабындагы акрын эшли торган агулар турында күбрәк укымакчы идек.

– Ә-ә, «Убырлар белән йөрү» китабы. Минем иң яраткан китапларымның берсе, — дип шатланган.

Локонс кулдагы кәгазьне алды.

– Ул сезгә ошыймы?

– Бик ошый! Ничек оста итеп сез агуны чәй илгә белән сөзеп алдыгыз! Сокландыргыч!

– Иң яхшы укучыма булышу минем бурычым, – горурланган Локонс тавис кошының зур каурыен чыгарды. Рон тетрәнеп куйды. – Матур, шулаймы? Мин аны махсус имзалар өчен генә тотам, — диде Локонс Ронның хисләрен үзенчә аңлап.

Ул кәгазьдә үзенчәлекле язма ясап, кире һермионага бирде. һермиона аны тиз генә сумкасына яшерде.

– Иртәгә беренче уен, шулаймы? – дип Локонс һаррига мөрәжәгать итте. – Гриффиндор Слизеринга каршы. Син бик өметле дип сөйләләр. Мин бит үз вакытымда синең кебек үк тотучы булып уйнадым. Мине, хәтта, илнең жыелма командасына да чыкаргыннар иде. Ләкин мин тормышымны дөньяны кара көчлөрдән саклауга бирдем. Әмма мин хәзер дә бик яхшы уйныйм. Кирәк булса, кайбер хәйләкәрлекләргә дә өйрәтә алам. Үз тәҗрибәмне яшъ буынга тапшырырга мин гел шат.

Һарри ниндидер рәхмәт сүзләрен әйтеп, китапханәгә таба юнәлгән дуслары артыннан коридорга ашыкты.

– Менә бит, – диде Һарри алар өчәү генә калгач, – нинди китапны алырга жыенуыбызны да карамады, – ризалык имзасына карап әйтте Һарри.

– Чөнки ул юләр, – диде Рон. – Икенче караштан безгә ни эш, иң мөһиме — без теләгәнне алдык.

– Ул юләр түгел, – аны яклап һермиона эндәште.

– Әлбәттә, син бит аның иң яхшы укучысы.

Китапханәдә кычкырып сөйләшәргә ярамаганга, дуслар тындылар. Китапханәче Пинс ханым, ач козгыга охшаган, каушый торган ябык бер апа, һермионаның калтырап тоткан кулларыннан кәгазьне алмакчы булды.

– «Көчле тәэсир итүче төнәтмәләр»? – ышанмыйча сорады ул. – Миңа укытучының рөхсәтен күрергә кирәк.

– Мин кәгазьне үземә калдырмакчы идем, — дип сабыр гына дәште һермиона.

– Ярар инде, — Рон аның кулыннан кәгазьне тартып алды да, Пинс ханыма бирде. – Кирәк булса, тагын бер имзаны алырсың. Локонска батырлыгы турында сөйләп кенә җибәр, ул сиңа теләсә кайда имзасын калдырыр.

Пинс ханым кәгазьне ут каршысына күтәреп өйрәнәп алды. Ул шикләнә иде: бәлки укучылар укытучының имзасына охшатып үзләре кул куйганнардыр? Кәгазь дәрәслек тестын үткәч, ул китапханә эченә кереп китте дә, берничә минуттан зур искергән китапны алып чыкты.

Һермиона аны сак кына сумкасына качырып куйды да, дусларыбыз, шик тудырмаса тырышып, әкрән генә китапханәдән чыгып киттеләр. Биш минуттан алар инде Елак Миртл бәдрәфендә укуп утыралар иде. Ронның көйсезләнүенә карамастан, һермиона бу урынны сайлады: укучылар монда үз теләкләре белән беркайчан да кермәсләр, шуңа да бу урын мәктәптә иң тыныч җир иде. Дөрестән, Миртл гәдәттәгечә елап утыра иде, ләкин аларның бер-берсендә эшләре юк иде. Һермиона әкрән генә «Көчле тәэсир итүче төнәтмәләр»

китабын ачты да, күгәргән битләре өйрәнә башлады. Китап юктан гына китапханәнең махсус бүлегендә сакланмый иде: кайбер төнәтмәләр котыкчы көчкә ия иделәр, ә инде кирегә борылган кешенең яки убыр башында яңа үсеп чыккан куллар сурәтләре турында әйтсә дә юк.

– Менә ул! – шатлыктан кычкырып жибәрде һермиона «Әвергеч төнәтмәсе» дип исемләнгән битне тапкан. һарри авыртудан бите кәкрәйгән кешенең сурәте рәссамның артык тырышуы гына дип ышанырга теләде.

– Мин белгән төнәтмәләрнең иң кыены бит бу, – дип әйтте һермиона игътибар белән бит буйлап бармагы белән йөртеп. – Алтынкүзләр, сөлөкләр, суүсемнәре, йорт үләне – болар әле ярый, аларны төнәтмәләр өчен ингредиентлар шкафында табарга була, ә менә икемөгезнең уылган мөгезен кайдан алырга? Яки бумслангның уылган тиресе! Ә кемгә әйләнергә теләгәннең өлешләрен ничек җыярга?

– Нәрсә-ә?? – гажәпләнде Рон. — Нинди тагын «кемгә әйләнергә теләгәннең өлешләре»? Мин Крэббның тырнакларын йотарга теләмим!

– Бәхеткә, өлешләр иң ахырда гына кирәк булырлар, — һермиона Ронны ишетмәгәндәй укый иде.

Рон һаррига карады, ләкин аны башка әйбер кайгырта иде.

– Тукта әле, һермиона, безгә күпме әйберне урларга туры килер бит! Бумслангның тиресе мәктәп җиһазларында юк, димәк, безгә аны Снейпның шәхси запасларынан алырга кирәк булыр, ә бу инде ничектер...

Һермиона көч белән китапны ябып куйды.

– Ничек телсез. Сөз икегез дә чебешләр кебек курксагыз, мин дә мәктәп кагыйдәләрен бозарга теләмим. – һермионаның йөзе гадәттән тыш кызарган иде, — ләкин сөз магларның чын дошманы кем икәннен оныттыгыз, ахры. Малфойны туктатырга кирәк. Аларны башка төрле коткару юлы юк. Ләкин сөзгә барыбер булса, мин хәзер ук китапны Пинс ханыма кире кайтарып бирәм.

– Менә көтмәгән хәл! Кагыйдәләрне бозарга өндәгән һермионаны күрермен дип уйламаган идем. Ярар, мин әзер, – дулкынланып китте Рон, – ләкин тырнакларсыз гына!

– Төнәтмәне күпме әзерләргә? – дип сорады һарри һермиона тынычланып, китапны яңадан ачып куйгач.

– Суүсемнәрне тулы айда җыярга, алтынкүзләргә кайнатып өч атна тотарга кирәк – бер ай, димәк, бөтен кирәк-яракларны җыйсак.

– Бер ай?! Бер ай эчендә Малфой ярты маггларны юк итәчәк! – кычкырып жибәрде Рон, ләкин һермионаның күзләре ачулы карый башлагач, ул – Безнең бит барыбер башка планыбыз юк, димәк, АЛГА! – дип ашыгып өстәде.

Һермиона, аларны берәрсе күзәтеп тормый микән дип тикшерергә чыгып киткәч, Рон һаррига шыпырт кына:

– Иң яхшысы – сиңа иртәгә Малфойны себеркедән бәреп төшергә булыр, – диде.

Һарри шимбә көнне иртә торып, киләсе квиддич уены турында каушап уйлап утыра иде. Каушарга сәбәбе бар: капитаннары Вуд, әгәр Гриффиндор җиңелсә, бик ачуланыр, ә бит Слизеринлыларның иң яңа һәм иң тиз себеркеләре! Аһ ул слизеринлыларны! Шулай ярты сәгать утыргач, Һарри торып киенде дә, аска, ашханәгә төшеп китте. Озын өстәл артында инде бөтен команда җыелган иде. Барысы да дулкынланган, хәтта бик сөйләшмиләр дә иде. Сәгать унбергә бөтен мәктәп квиддич кырында җыела башлады. Күк авыр болытлар белән капланган, яңгыр яварга тора иде. Рон белән Һермиона команданың чишенү бүлмәсенә, Һаррига уңышлар теләргә керделәр. Команда инде Гриффиндорның алсу киёмнәренә киенгәннәр, ә Вуд, гәдәттәгечә, командага дәрәҗәләндергеч сүзен әйтә иде:

– Слизеринлыларның иң шәп себеркеләре булсын, ә безнең себеркеләрдә утыручы иң шәп – Уенчылар, — дип башлады ул. — Без бик тырышып әзерләндек, теләсә нинди һава торышында очтык. (Августтан бирле чеп-чи инде, — дип күңелсез искәртте Джордж Уизли) – Юньсез Малфойның үз командаларына урынын сатып алган көнен каргасыннар! – Вуд, кызып китеп, Һаррига: «Ә син, Һарри, бүген үлсәң үл, ләкин Малфойдан тизрәк снитчны тотасы бул! Тотучыга бай әти түгел, ә остазлык кирәк. Ә безгә бүген җиңү кирәк! Бик кирәк!» – Борчылма, Һарри, без яныңда, — күзен кысып йомшак кына әйтте Фред.

Гриффиндор командасы кырга чыккач, бөтен стадион шау-шуга килде. Үзләренеке генә түгел, Пуффендуй белән Когтевран да аларны бик шатланып каршы алдылар, ә Слизеринлылар исә киресенчә, сызгырып һәм кычкырып торалар иде. Квиддич укытучысы – Терекөмеш ханым – Флинт белән Вудны уртага, кулга-кул биреп исәнләшәргә чакырды. Капитаннар кирәгеннән көчлерәк итеп кул бирешеп, бер-берсенә ачы күз ташлап, кире командаларына таба юнәлделәр.

– Минем сызгыруым буенча гына, — дип искәртте Терекөмеш ханым. – Өч... ике... бер... Тамашачылар тавышы өстәмә көч биргәндәй, ундүрт уенчы кургаш күккә очып киттеләр. Һарри, снитчы табарга теләп, калганнардан биегрәк иде. «Әй, яралы бит!» – яңа себеркесе

белән мактанып, аның астыннан Малфой очып китте. Гарри аңа карамый, нәкъ шул вакытта аңа таба авыр кара бладжэр оча иде. Чүт кенә бәрелмичә, чәчләрен тузгаткан Гарри читкә тайпылды.

– Чак кына ләкмәде, — дип аның яныннан Джордж очып китте. Ул бладжерны слизеринлыларның Адриан Пусейга таба бөтен көченнән җибәрде, ләкин ярты юлда туп әйләнеп, кире Гаррига таба юнәлде.

Гарри кинәт тизлеген төшерде, ә Джордж каты итеп бладжэрны Малфойга таба җибәрде, ләкин туп, бумеранг сыман кире кайтып, Гарриның башына бәрде. Бәхеткә, каты түгел.

Гарри себеркесен кызулатып кырның икенче ягына очып китте. Колак кырые белән тупның аның артыннан очуын ишетте. Бу нинди хәл соң бу? Бладжэрлар беркайчан да бер генә уенчы артыннан очмыйлар, аларның эшләре, киресенчә, күбрәк уенчыга хөҗүм итү. Кырның икенче ягында аны инде Фред Уизли көтә иде. Гарри бөгелде һәм Фред бөтен көченнән бладжэрга сукты, ул, әлбәтә, читкә китте. «Эләктем», — дип шатланды Фред, ләкин ярсыган бладжэр яңадан Гарри артыннан очып китте һәм аңа тулы тизлектә качарга туры килде.

Эре яңгыр ява башлады. Тамчылар Гарриның йөзенә, күзлеген томалап, шапылдап төшә башладылар. Уенда кем җиңеп барганын Гарри белми иде, кинәт мәктәп комментаторы Ли Джордан: «Алтмышка – нуль, Слизерин алда», — дип игълан итте.

Гажәпләнәсе юк, слизеринлыларның себеркеләре тизрәк, тагын бу ярсыган туп Гаррига тынлык бирми. Аны ике игезәк Уизли сакласалар да, файдасы күп түгел: арлы-бирле очалар, бура таяклары белән янында болгыйлар, снитчны күрәп тә булмый.

– Кемдер... бладжэрны... сикерләгән, – авыр сулап кычкырды Фред. Ул инде Гаррины шул ярсыган туптан күпме саклаганын саный да алмый иде.

– Тайм-аут алырга кирәк, — дип кычкырды бер юлы Вудка сигнал ясап һәм Гаррига таба очкан бладжэрны еракка җибәргән Джордж.

Вуд ризалашты, Терекөмеш ханым сызгырып уенны туктатты. Гарри игезәк Фред һәм Джордж белән, шашкан ярсылу бладжэрдан кача-кача, жиргә төштеләр. Вуд командасын бер түгәрәккә җыйды, Слизерин тамашачылары, уенны шулай урынсыз туктаткан өчен, аларны сызгыру тавышларына күмделәр.

– Бу нинди хәл? Болай барса, без җиңеләчәкбез! – Вуд бик кызган иде. – Фред, Джордж, сез Анжелинага ник булышмадыгыз? Аңа очкан бладжэр аркасында ул гол кертә алмады.

– Без аннан унбиш метрга өстөрөк идек, Оливер, Гаррины үтерергә теләгән бладжэрны туктатырга тырыштык, — дип кайнап китте Джордж. — Ул шашкан туп өчен Гарридан башка уенчы юк, диярсең, аны гына куалый. Слизеринлылар аны сихерләгән, ахырсы.

– Бладжэрларны соңгы тренировкадан соң Терекөмеш ханым үзе ябып куйды, ә анда алар белән барысы да яхшы иде, — ышанмады Вуд.

Терекөмеш ханым командага таба кыр буйлап бара иде. Аның артында Слизерин командасы көлөп, Гаррига бармак күрсәтеп кыланалар иде.

– Тыңлагыз әле, — Гарри Терекөмеш ханым килеп житкәнче сүзен бетерергә тели иде, — сез икегез минем борын төбөндә очып йөрсәгез, мин снитчны бер генә юл белән тоталармын — ул үзе минем жиңемә керсә, шуңа күрә сез икегез башкаларны саклагыз, ә бу ярсулы бладжэр белән мин үзем хәл итәрмен.

– Юкны сөйләмә, — каршы әйтте Фред, — ул синең башыңны ярыр.

Вуд башта Гаррига, аннары игезәкләргә карады.

– Оливер, бу юләрлек! — ачуы килеп әйтте Алисия Спиннет, — без аны мондый туп белән берүзен калдыра алмыйбыз, барысын да тәфсилләп тикшерергә кирәк.

– Һәм уенны туктатыргамы? Алай без төгәл жиңеләчәкбез. Юк инде, ниндидер юньсез туп аркасында гына болай эшләр булмый. Оливер, житте сиңа, әйт аларга, калдырсыннар мине, — диде Гарри.

– Ул син гаепле, Вуд! — түзә алмады Джордж. — «Үлсәң үл, ләкин снитчны тот», синең сүзләрең бит.

– Уенны дәвам итәргә әзерме сез? — килеп житкән Терекөмеш ханым сорады.

Вуд Гарриның йөзеннән аның үз карарында нык торугын укыды.

– Ярар. Фред, Джордж, калдырыгыз Гаррины, бладжэр белән эшен үзе тәмамлар.

Яңгыр көчәеп китте. Терекөмеш ханымның сызгыруы буенча Гарри күккә биеккә очып китте һәм шул ук вакытта бладжэрның аның артыннан очуын ишетте. Гарри иң биеккә очып, таштай аска төште, бормала-бормала зигзаглар белән очты, штопорга керде — кыскасы, тик тормады, хәтта башы да әйләнә башлады, ләкин барыбер як-ягына карарга кирәк иде. Бладжэрдан сакланып, киләсе сальто ясаганда, яңгыр тамчылары күзлекне каплады, борынга керде. Көlgән тавышлар ишетелде. Чыннан да, ул бик кызык күренәдер, ләкин бу ярсулы бладжэрдан башка төрле котылу мөмкинчелекләре юк — бладжэр ярсан булса да, андый житез түгел иде. Гарри шулай тик тормый кыр өстеннән очып, күз кырые белән Эдриан Песьюның Вудны әйләнәп, Гриффиндор капкасына хөжүм итәргә теләгән күрә алды.

Тагын колак очыннан бладжэрның сызгыруы ишетелде. Гарри тизлеген төшереп, кинәт икенче якка очып китте, бөтерчек кебек боргаланды.

– Поттер, балетка язылдың мәллә? — дип көлдө Малфой.

Гарри колак салмыйча оча иде, Малфойга явыз караш кына ташлады. Һәм кинәт, нәрсә бу? Малфойның нәкъ сул колагы өстендә ул снитчны күрдө! Малфой көлдөн үлә язып, аны күрми иде.

Гарри урынында катып калды. Малфойга башын гына борасы калды һәм бетте, Слизеринлылар җиңчәк.

ША-АП!

Гарри бер урында озак торды: бладжэр Гаррига бөтен көчә белән бәрелде. Түзә алмаслык авыртудан Гарриның күз аллары караңгыланды — ярылу туп аның кул сөяген сындырды. Себеркесеннән чүт кенә егылмады, ә бладжэр әйләнеп, Гарриның башына төзәлдә. Көчән җыеп ул читкә тайпылды, авыр башында бер генә уй иде — «Снитчны Малфойдан алдарак тотарга, снитчны тотарга».

Яңгыр һәм авырту аркылы Гарри Малфойга таба тулы тизлектә оча иде. Теге куркудан агарды: «Гарри мине себеркедән таранлап бәрәп төшерергә тели», — дигән фикер очты башында.

– Син нәрсә! — кычкырып, Гарриның юлыннан читкә ташланды Малфой.

Себеркесен тезләре белән генә тотып, Гарри сәламәт кулы белән снитчка тартылды.

Ниһаять, ул кулда! Салкын, юеш снитч кулында! Аңын җуярлык хәлөндә Гарри җиргә егыла башлады.

Пычрак җиргә авып төшкәч, сынган кулы, табигатенә каршы, әллә ничек бөгәрләнгән иде, себеркесә дә читкә очты. Тамашачыларның кычкырулары һәм сызгырулары, ачы авырту аркасында, ничектер ерактан кебек ишетелә, ләкин Гарриның бар уйлары сәламәт кулындагы снитч турында иде.

– Җиңдек, — дип ыңгырарга гына өлгерде ул һәм аңын җуйды.

Биткә яуган яңгырдан ул хушка килде. Кемдер аның өстеннән тешләрен яктыртып тора иде.

– Сөз? Юк, кирәкми, — дип шыпырдады Гарри.

– Ул нәрсә әйткәнән мин аңламыйм, — җыелган грифиндорлыларга карап әйтте Локонс.

– Кайгырма, Гарри, мин кулыңны хәзер төзәтәм.

– Юк, кирәкми! — каршы килде Гарри. — Болай булса яхшырак.

Ул утырырга теләде, ләкин түзә алмаслык авыртудан кире егылды. Фотокамера тавышы ишетелде.

– Мондый хәлдә фотога төшермә инде, Колин, — дип әйтте ул каты тавыш белән.

– Торма-торма, ят, — Локонсның йомшак тавышы ишетелде. — Бу бик гади әфсен, мин инде аны кулланганым бар.

– Ник мин хастаханәгә генә бара алмыйм? – тешен кысып сорады һарри.

– Чынлап та, профессор, — пычракка баткан Вуд эндәште. Ул горурланып елмайды: аның Тотучысы яраланган булса да, алар жиңделәр. — Бик оста тоттың син аны, һарри. Әфәрин! Аяклар киртәсе аркылы һарри игезәк Фред һәм Джорджның ярсанган бладжэр белән көрәшүләрен күзәттә. Ул уен беткәч тә тынычланмады һәм урынына керергә теләмәде.

– Читкә китегез әле, — үзенә яшел жиңнәрен жыеп әйтте Локонс.

– Бәлки, кирәкмәстер, — дип сорады һарри, ләкин Локонс инде үзенә таягын сынган кулга терәде.

Кинәт ниндидер сәер хис жиңкәсеннән бармак очларына кадәр тәгәрәп үттә, кулы бушаган шикелле булды. Һарри карамакка теләп башын читкә борды, күзләрен йомды, ләкин аның иң куркыныч уйларын ишеткәндәй, Колин Криивиның фотоаппараты, ут тизлегә белән, фотосурәтләренә ясей башлады. Курыккан тавышлар ишетелде. Аның кулы башка авыртмый иде, һарри кулын бөтенләй сизми иде.

– Бик кызык, кайчак шулай булгалый шул, — аптырамаска теләде Локонс. — Ләкин сөяк бит башка сынмаган, ә бу иң мөһиме. Хастаханәгә кадәр бара аласызмы? Рон, һермиона, булышыгыз әле аңа. Ә анда инде Памфри ханым... м-м... аны рәткә китерер.

Аягына баскач, һарри үзен беръяклы итеп хис иттә. Тулы сулыш алып, ул уң ягына карады һәм күргәнәннән яңадан хуштан яза калды.

Жиңненнән асылынып торган кулы ит төсендәгә резин бияләйгә охшаган иде. Ул бармакларын селкетергә теләде, ләкин бернәрсә дә үзгәрмәде.

Локонс сөяген төзәтмәде, ул кулыннан бар сөякләрен юкка чыгарды.

– Сөзгә шунда ук минем яныма килергә кирәк иде, — һарриның кулын карагач ачуга килеп әйтте Памфри ханым. — Сынган сөякне ялгарга кыен түгел, ә менә яңаларны үстерергә...

– Ләкин сөзгә бит булып чыгачак? – ышанып сорады һарри.

– Әлбәттә, ләкин алдан әйтәм: бик каты авыртыр ул. — Памфри ханым һаррига төнгә күлмәген сузды. — Сөзгә бүген монда кунарга туры килер.

Һермиона пәрде артында көтеп торды, ә Рон һаррига киemen алмаштырырга булышты — сөяксез кулы жиңгә керергә берничек тә теләмәде.

– Син хәзер дә Локонсны якларсыңмы, ә, һермиона? – ачы сорады Рон, һарриның мамык сыман бармакларын чыгарып. — Һарри сөяксез калырга теләсә, үзе дә сорар иде.

– Һәрберебез дә хата ясей ала, икенче караштан, кул башка авыртмый бит? — Һермиона бирешергә теләмәде.

– Юк, ләкин бу инде кул түгел, — Гарри яткан урыныннан сикереп торды, кулы исә, хәлсез асылынып тора иде.

Һермиона белән Памфри ханым пәрдәдән керделәр. Табибә кулында «Сөякүстөргөч» дип исемләнгән шешәне тоткан.

– Синең бүген төнөң озын булыр, Гарри, — диде ул төнөтмә белән чынаякны сузып. — Сөякләрне үстөрү рәхәт эшләрдән түгел.

Гарри парланып торган чынаякны алды. Төнөтмә авызны һәм тамакны яндырды, йөткертте.

Памфри ханым куркыныч спортка һәм миңгерәү укытучыларга зарланып чыгып китте. Рон белән Һермиона Гаррига су бирделәр — «Сөякүстөргөч» бугазда ачы тәм калдырды.

– Без бит җиңдек, — елмаеп искә төшерде Рон. — Шәп син снитчны тоттың, Гарри!

Малфойның битен күрсәң иде, ул сине ертып ташларга эзәр иде.

– Тупны кем сихерләгән беләсе иде, — уйга батып дәште Һермиона.

– Менә өвергөч төнөтмәсен кайнатырбыз да, шунда сорарбыз. — Гарри башын мөдәркә салды. — Ул бу кайнатма кебек җирәнгөч кенә булмасын иде.

– Слизеринлыларның тырнаклары белән ул бал булыр дип уйлыйсыңмы? — чөмөрдөп куйды Рон.

Пулат ишекләре кинәт ачылып китте һәм бүлмәгә Гриффиндорның бөтен командасы керде. Барысы да пычрак һәм чөп-чиләр.

– Менә Гарри, менә остаз! — сокланды Джордж. — Флинтның Малфойга ничек акырганын ишетсәң иде: колак төбөндәгә снитчны күрә алмады! Мөскөн бөтөнләй җөбөп төштө.

Дуслар төрлө тәмле-томнар, баллы пәрәмәчләр, кабак согын алып килделәр, барысы да Гарри янында җыелып, сыйланырбыз гына дигәндә, пулатка усал Памфри ханым килеп керде.

– Бу нинди хәл? — явыз кычкырды ул. — Авыруга ял кирәк, аңа әле утыз өч сөяген үстөрөсө бар! Чыгыгыз, барыгыз да чыгыгыз!

Гарри берүзә калды.

Ике сәгатәтән Гарри дөм караңгыда түзә алмаслык авыртудан уяңды: кулын йөзләгән энә кадаган кебек иде. Ләкин уянуның сәбәбе авырту гына түгел — караңгыда кемдер аның маңгаен чүпрәк белән сөртә иде. Гарриның коты очты.

– Кем бар? — кычкырып җибәрде ул. — Добби, сезме?

Йорт иясе, теннис тубы кадәр зур, җан әрнөткөч, күзләре белән Гаррига карап утырды, күзләреннән яшьләр акты.

– Һарри Поттер яңадан мәктәптә, — пышылдады ул. — Добби кисәтте Һарри Поттерны, кисәтте. Аһ, сэр, ни өчен сез Доббины тыңламадыгыз? Ник Һарри поездка соңга калгач өйгә кайтмады?

Һарри мендәренә терәлеп утырды да, йорт эльфының кулын этеп жибәрде.

– Сез монда нишлисез? Һәм минем поездка соңга калуымны кайдан белдегез?

Доббиның иреннәре калтырый башлады һәм Һарри кинәт барысын да аңлады.

– Димәк бу сез, — әкрән генә башлады ул. – Сез безне дивар аркылы чыгармадыгыз, киртә куйдыгыз.

– Әйе, мин! – горурланып әйтте Добби һәм башын шулкадәр тиз селкетте, хәтта колаklары жилферди башлады. – Добби Һарри Поттерны яшертен генә күзәтте, Добби поездка юлны япты һәм шуның өчен үзенә бармаklарын үтүк белән үтүкләде, — ул Һаррига ун озын, бинтлаган бармаklарын күрсәтте. – Добби бармаklары өчен борчылмый, ул Һаррины коткарыр дип уйлады. Һарри Поттер мәктәпкә башка юл белән килер дип Добби уйламады. Ул алга – артка чайкалды һәм ямьсез башы белән селкетте.

– Добби Һарри Поттерның Хогвартска кайтканын белгәч шулай гажәпләнде, хәтта хужасының ашын да яндырды. Доббины шул кадәр кыйнадылар! Беркайчан да алай кыйнамаганнар иде.

Һарри мендәренә авыр ятты.

– Сезнең аркагызда Рон белән мине мәктәптән куарга теләделәр. Китегез моннан! Алайса сөякләр төзәлгәч, үтерүем дә ихтимал.

Добби моңсу көлеп куйды.

– Доббины инде күп тапкырлар үтерергә теләделәр. Доббиның хужасы аны көнгә бишәр тапкыр үтерергә ант итә.

Йорт эльфы мендәр тышының бер кырыена бoryнын сеңгерде. Ул Һаррига шундый мескен булып тоелды, ул, хәтта, ачуыннан туктады.

– Добби, нәрсәгә сез бу тышлыкны йөртәсез? – кызыгып сорады Һарри.

– Монымы? – Добби тышлыгын сыпырып жибәрде, — бу коллык билгесе. Хужалары Доббига бер киёмне бүлөк итсәләр, ул азат булачак. Ләкин алар бик сак, Доббига бер оекбаш та бирмиләр, Доббиның мәңгегә китәчәгеннән куркалар.

Добби күз яшьләрен сөртте һәм кинәт:

– Һарри Поттер өйгә кайтырга тиеш! Добби уйлады бладжэрдан соң...

– Бладжэр? – яңадан кызып китте Һарри. – Димәк, мине үтерергә теләгән ярсыган бладжэр өчен мин сезгә рәхмәтле булырга тиешме?!

– Сез нәрсә, бладжэр сезне үтермәс иде, — куркып аңлата башлады Добби. – Мин сезне сакларга теләдем. Һарри өчен монда калудан, гарип булып өйгә кайтуы яхшырак. Добби Һарри Поттерның өйгә кайтуын гына теләде.

– Шулай гына мени? – ачуланып сорады Һарри. – Барыбер аңлатыгыз әле миңа, ни өчен сез мине өйгә кайтарырга телисез?

– Аһ, Һарри Поттер белсә генә иде, — авыр сулап куйды йорт эльфы һәм күз яшьләре елга булып тышлыгына яудылар. – Тылсымлы дөньяның безнең кебек ташландыклар һәм коллар өчен ул күпме торганын белсә иде. Добби Теге-Кемнең-Исемен-Атарга-Ярамаганның иң куәтле вакытларын хәтерли әле. Минем кебек йорт эльфлары тараканнар дәрәжесндә иделәр, Добби хәзер дә шу лук дәрәжәдә, — йорт иясенең күз яшьләре яңадан тышлыкка тамдылар. – Ләкин барыбер, Сез Теге-Кемнең-Исемен-Атарга-Ярамаганның жиңгәннән соң, минем кебекләргә яшәү жиңеләеп китте. Һарри Поттер исән калды, Караңгы Лорд көчен югалтты. Караңгы көннәрнең бетүенә без ышанмаган да идек, ә хәзер бу яңа таң ату, ә Һарри Поттер өмет нуры кебек балкый. Ләкин Хогвардста котычкыч хәлләр башлана, бәлки, инде башланганнардыр да. Добби Һарри Поттерны мәктәптә калдыра алмый. Серләр бүлмәсе яңадан ачылган, борынгы вакыйгалар кабатлана.

Добби куркып тынып калды – кирәгеннән артыгын сөйләгән ахмак! Ул Һарриның карават янындагы өстәлдән су чүлмәген алды да, аны башына бәреп ватты. Күзләреннән очкыннар атылды, йорт эльфы идәнгә тәгәрәде.

– Начар Добби, бик начар! – пышылдап, кире урынына менеп утырды ул.

– Димәк, Серләр бүлмәсе дөрестән дә бар, — гажәпләнде Һарри. – Сез аны «яңадан ачылган» дидегез, сөйләгез миңа, Добби.

Йорт эльфы ватык чүлмәккә тартылды, ләкин Һарри аның кулыннан тотты һәм киләсе харапны туктатты.

– Мин бит магл түгел, Добби, миңа Серләр бүлмәсеннән куркыныч янамый.

– Аһ, сэр, сорамагыз, сорамагыз мескен Доббидан, — тотлыгып сорады эльф, караңгыда аның күзләре гаять зур иделәр. Бик караңгы эшләр башланып китәргә тора бу урында һәм Һарри Поттер китәргә тиеш. Китегез, өегезгә кайтыгыз. Һарри Поттер ашыгырга тиеш, монда бик куркыныч.

– Кем ул, Добби? – Һарри йорт эльфы үзенә зыян китермәсен дип кулын нык тотта иде. – Кем аны ачты? Кем аны хәзер ачты?

– Добби әйтә алмый, Доббига әйтергә ярамый! – бакыра башлады эльф. – Өйгә кайтыгыз, өйгә!

– Мин беркая да кайтмыйм, — усал ташлады Гарри. — Минем иң жакын дусларымның берсе — магл кыз, һәм Серләр бүлмәсә дәрестән дә ачык булса, аңа беренчеләрдән булып куркыныч яный.

– Гарри Поттер тормышын дуслары өчен бирергә эзер! – сокланып әйтте Добби. – Ул нинди кыю, нинди төвөккәл! Ләкин ул үзен сакларга тиеш, үзен коткарырга. Гарри Поттерга ярамый...

Эльф кинәт тынып калды. Аның ярканат сыман колакары селкенә башладылар. Гарри да коридордагы атлау тавышларын ишетте.

– Добби китәргә тиеш! – коты очып пышылдады ул. Шартлау тавышы ишетелде һәм Гарриның кулында һава гына калды. Ул урынына егылды һәм якынаеп килүче адымнарны ябып торган ишеккә күзләрен борды.

Пулатка озын йонлы халатка һәм төнгә калфакка киенгән Домблдор чигенеп керде, аның артыннан профессор МакГонагалл да керде. Алар һәйкәлгә охшаган бер әйберне керттеләр дә, буш караватка салдылар.

– Памфри ханымны чакырыгыз әле, — пышылдап әйтте Домблдор.

Профессор МакГонагалл Гарри караваты аркылы үтте дә, бүлмәдән чыгып китте. Гарри, йоклаган булып, тик ятты. Борчылган тавышлар ишетелде һәм пулатка профессор МакГонагалл белән, ашыгыч рәвештә төнгә күлмәк өстеннән киелгән жикетта Памфри ханым керделәр. һәйкәлне күргәч Памфри ханым «Ah!» итеп куйды.

– Нәрсә булды? – хәрәкәтсез гәүдәне өйрәнеп, пышылдап сорады ул Домблдордан.

– Яңа һөжүм, — аңлатты Домблдор. — Минерва аны баскычта тапты.

– Янында йөзем тәлгәше дә бар иде. Ул Гаррины күреп чыгарга теләгән дип уйлыйбыз, — диде профессор МакГонагалл.

Гарриның эче бөтерләнеп китте. Ул әкрән генә башын күтәрде һәм һәйкәлгә таба карады. Ай нуры аның битенә төшә иде. Бу Колин Грииви иде. Күзләре котычкыч әйберне күрүдән зур ачылганнар, фотоаппарат тоткан кулларын алга ташлаган.

– Катыру әфсенеме? – пышылдады Памфри ханым.

– Әйе, — дип җавап бирде МакГонагалл. – Уйлап кына карагыз, Альбус кайнар шоколад артыннан аска төшмәсә, нәрсә генә булыр иде?

Өчесе дә Колинның өстеннән иелделәр. Домблдор көчкә генә аның кулыннан фотоаппаратны тартып алды.

– Бәлки, ул аңа һөжүм иткәнне фотога төшерергә өлгергәндер? – түземсезләнеп әйтте МакГонагалл.

Домблдор дәшми генә фотоаппаратның капкачын ачты.

– Аллам сакласын! – куркып китте Памфри ханым.

Ачык капкачтан төтен чыкты. Өч карават читтөрөк яткан һарри да янган пластик исен сизде.

– Барысы да эрегән, — гажәпләнәп әйтте Памфри ханым.

– Бу нәрсәне аңлата, Альбус, — ашыгып сорады профессор МакГонагалл.

– Бу Серләр бүлмәсенең дөрөстән дә ачык икәнән аңлата, — дип дәште Дамблдор.

Памфри ханым куркудан авызын куллары белән япты, профессор МакГонагалл Дамблдорга карап катты.

– Ләкин, Альбус, кем?

– Сорау кемдә түгел, ә ничек? – күзен Колиннан алмыйча әйтте Дамблдор.

Караңгы булса да, МакГонагаллның ай яктысы төшкән йөзөндә һарри тирән аптырау чалымнарын күрдә.

Өвергеч төнәтмәсе — обратное зелье

Терекөмеш ханым — мадам Трюк («Росмэн»), оригиналда madam Hooch. Англис сүзе Hooch - бу «самогон». «Терекөмеш» (ртуть) - геройның тизлеген һәм хәрәкәтчәнлеген күрсәтә.

Унберенче бүлек

Дуэль клубы

Һарри якшәмбе иртәсендә уянганда хастаханә бүлмәсен кышкы кояш яктырткан иде инде.

Аның кулы бик каты авырта иде. Ул тиз генә утырды да, Колинның ятагына карап куйды, эмма кичә эленгән озын пәрдә аркасында бернәрсә күренмәде. Аның уянганын ишетеп, мадам Помфри, ыгы-зыгы килеп, иртәнге ашны алып килде һәм Һарриның кулы белән бармакларын суза башлады.

– Барысы да тәртиптә, – диде ул, Һарри солы боткасын сул кулы белән авыр ашап утырганда. – Ашап бетерсәң, китергә дә мөмкин.

Һарри хәленнән килгәнчә тизрәк киенде һәм Гриффиндор манарасына ашыкты, ул Һермиона белән Ронга Добби һәм Колин турында сөйләргә ашкынды. Эмма алар анда түгел иде. Һарри аларның кая булганнарын уйлап һәм аның турында кайгыртмаганнары өчен берәз үпкәләп, эзләргә китте.

Һарри китапханә яныннан үткәндә, ишектән Перси Уизли чыгып бара иде, бу юлы аның кәефе теге соңгы күрешкәндәгедән күпкә яхшырак иде шикелле.

– Ой, сәлам, Һарри, – диде ул. – Искитмәле очтың кичә, чыннан да искитмәле. Йортлар кадәхәсендә Гриффиндор алга күчте – син илле балл жыйдың.

– Син Рон белән Һермионаны күрмәдеңме? – дип сорады Һарри.

– Юк, күрмәдем. – диде Перси, йөзеннән елмаюы югалды. – Рон кызлар бәдрәфендә түгелдер дип ышанып калам.

Һарри теләмичә генә көлөп жибәрде, Персиниң киткәнән көтөп торды, шуннан соң туры Елак Миртлның бәдрәфенә китте. Һарри Рон белән Һермионаның тагын ник шунда булганнына һич тә төшенә алмый иде, ләкин Филч яки префектларның якин тирәдә булмаганнына инангач, бүлмә ишеген ачты һәм аларның бикле кабинадан килгән тавышларын ишетте.

– Бу мин, – диде ул, арттан ишекне ябып. Кабинадан башта тонык, су чәчрәгән тавыш ишетелде, кемдер көрсенеп алды, шуннан Һарри ишек тишегеннән үзенә карап торган Һермионаның күзләрен күрде.

– Һарри! – диде ул. – Син безне шулкадәр куркыттың, әйдә, кер. Синиң кулың ни хәлдә?

– Әйбәт, – диде Һарри, кабинага кереп кысылгач. Бәдрәф өстендә иске казан тора иде, һәм шуның чатыр-чотыр иткәнән ишетеп, Һарри учак янганын аңлады. Су үткәрми торган, күчерелмә ялкыннарны тылсымлап ясау Һермионаның сәләте иде.

– Без сине күрергә бармакчы идек, ләкин әвергеч төнәтмәне ясарга булдык, – Һарри кабинаның ишеген бикләгәндә аңлатты Рон. – Төнәтмәне беркем күрмәсен өчен иң яхшы урын шушында дидек.

Һарри аларга Колин турында сөйләргә тотынды, ләкин Һермиона сүзен бүлдерде.

– Без беләбез инде, Профессор Макгонагаллның Профессор Флитвикка сөйләгәнән бүген иртә белән ишеттек. Шуңа күрә да без тизрәк селкенергә кирәк дип уйладык.

– Малфойга гаебен тизрәк танытсак, яхшырак булыр, – дип мыгырдады Рон. – Беләсезме нәрсә дип уйлыйм мин? Аның квиддичтан соң кәефе шундый начар иде, ул мөгаен ычкынып киткәндер һәм Колинга эләккәндер.

– Тагын бер нәрсә бар, – диде Һарри, Һермионаның йорт үләне бәйләмен өзеп, казан эченә ташлаганын карап. – Добби төн уртасында минем яныма килгән иде.

Рон һәм Һермиона таңга калып, күзләрен күтәрделәр. Һарри аларга барысын да сөйләп бирде, тегеләр авызларын ачып тыңлап тордылар.

– Серләр бүлмәсен элек тә ачканнар идемени? – дип сорады Һермиона.

– Барысы да туры килә, – тантаналы тавыш белән диде Рон. – Люциус Малфой монда укыган вакытта аны ачкандыр да, ә хәзер инде үзенең яраткан улына моны ничек эшлەرگә икәнән аңлаткандыр. Бу ачык күренә. Шулай да Добби сиңа бу бүлмәдә нинди хәшәрәт жанварлар булганын әйтсә, тагын да яхшырак булыр иде. Аның мәктәп буйлап яшеренеп йөргәнән ни өчен беркемдә күрмәгән, беләсем килә минем.

– Бәлки ул үзен күзгә күренмәс итә аладыр, – диде һермиона, сәлекләренә казанның астына салып. – Яки яшеренә ала – мәсәлә, хәрби киёмнәр кигән каһарманга салышадыр. Мин хамелеон убырлар турында укыдым...

– Син артык күп укыйсың, һермиона, – диде Рон, үлгән алтынкүзләренә сәлек өстенә салып. Ул буш букчаны бөгәрләде һәм һаррига карады.

– Димәк, Добби безне поездга утырудан туктатты һәм синең кулыңны сындырды... – Ул башын селкеде. – Беләсеңме нәрсә, һарри? Ул сине коткарудан туктамаса, мөгаен үтереп тәмамлар инде.

Колин Кривига һөжүм иткәннәре һәм аның хәзер тораташтай каткан хәлдә хастаханәдә ятканын дүшәмбе иртәсенә инде бөтен мәктәп белде. һава көтмәгәндә шөбһә һәм гайбәт белән авыраеп киткән иде кебек. Беренче ел студентлары сарай тирәсендә бары тик тыгыз төркемнәрдә йөрделәр, әйтерсәң аерым йөрергә кыюлыклары житсә, аларга ташланырлар иде.

Джинни Уизли, тылсым дәресләрендә Колин Криви янында утыручы кыз, акылдан язган иде кебек. һарри Фред белән Джордж Уизли аның кәефен күтәрер өчен дәрәс булмаган юлны сайлаганнарын сизде. Алар, өсләрен тун белән каплап, сыннар артынан Джинниның өстенә сикерәләр иде. Персиның ачуы чыгып, Миссис Уизлига язачагы һәм Джинниның начар төшләр күргәнә турында сөйләгәнән әйткәч кенә туктадылар.

Шул арада, укытучылардан качырып, им-том, амулет һәм башка саклагыч нәрсәләр сату гөрләде.

Невилл Лонгботтом, башка Гриффиндор малайлары аңа бернинди куркыныч янамаганын аңлатканчы (аның каны саф иде, шуңа күрә аңа беркем дә һөжүм итәргә тиеш түгел), зур һәм әкәмәт сасы яшел суган, шәмәхә кристалл һәм чери башлаган тритон койрыгы сатып алды.

– Алар баштан Филчка килделәр, – диде Невилл, аның түгәрәк битендә курку чалымнары иде. – һәм мине сквиб дисәң дә ярый, бөтен кеше моны белә.

Декабрьнең икенче атнасында Профессор Макгонагалл, гадәттәгечә, Раштуа бәйрәмнәренә калган кешеләрнең исемнәрен жыя башлады. һарри, Рон һәм һермиона шул исемлеккә кул куйдылар; алар Малфойның калганын да ишеттеләр, бу хәбәрне шикләнеп кабул иттеләр. Ял көннәре әвергеч төнәтмәне кулланып, Малфойга гаебен танырга мәжбүр итеп карар өчен иң кулай вакыт булып иде.

Кызганыч, әмма төнәтмә әле әзер түгел иде. Аларга икемөгез мөгезе һәм бумсланг тиресе житми иде. Ләкин бу кирәк-яракларны табып була торган бердәнбер урын – Снейпның үз чоланы иде. Чолан талаганда Снейпның кулына тотылганчы, Слизеринның борынгы жанвары белән очрашу хәерлерәк булып, дип уйлап куйды һарри.

– Безгә чын диверсия оештырырга кирәк, – диде Һермиона, чөнки ике төнәтмә дәресе булган пәнжешәмбе килеп житә иде. – Шуннан соң беребез Снейп бүлмәсенә кереп, кирәкле әйберне алып чыгар.

Һарри белән Рон аңа борчылып карадылар.

– Минем фикеремчә, ул әйберне мин урлап чыгарга тиеш, – шундый ук тавыш белән дәвам итте Һермиона.

– Сезде икегездә дә юк-бар өчен дә мәктәптән куарга мөмкиннәр. Ә минем абруем чиста. Сизгә бары тик Снейпның игътибарын биш минутка гына җәлеп итәрлек ыгы-зыгы ясарга кирәк.

Һарри көчтән генә елмайды. Снейпның төнәтмә бүлмәсендә аңлы рәвештә ыгы-зыгы оештыру йоклаган аждаһаның күзенә төрту белән бер тигез иде.

Төнәтмә дәресләре зур базларның берсендә үтә иде. Пәнжешәмбе дәресе гадәттәгечә үтә бара иде.

Егермеләп казан агач өстәл арасында кайнап ята, ә шушы агач өстәлләрдә бакыр үлчәү белән кирәк-ярак савытлары тора иде. Снейп өстәлләр арасында йөреп, Гриффиндор укучыларын ачуланып, Слизеринлыларны көлдәрдә. Драко Малфой, Снейпның яраткан укучысы, Рон белән Һарриның күзен кысып котыртып утыра иде, чөнки ул аларның җавап бирергә уйласалар «Гаделсезлек» дигән сүзгә әйтеп өлгергәнчә җәза алачакларын белә иде.

Һарриның Өреләп Кабарта Торган Эремәсә артык сыек иде, ләкин ул башка мөһим әйберләр турында уйлады. Ул Һермионадан берәр билгә көтеп утырды, һәм Снейпның туктап, мыскыл итүләрен көчкә тыңлады. Снейп борылып Невиллны мыскыл итәргә китеп баргач, Һермиона Һарриның күзенә карады һәм башын селкеде.

Һарри тиз генә өстәл астына төшеп, Фред фейерверкларының берсен кесәсеннән алып, аны тылсым таягы белән яндырып җибәрде.

Фейерверк чыжылдый башлады. Берничә секунд гына барлыгын аңлап, Һарри фейерверкны һавага ташлады, һәм ул туры Гойлның казанына төште.

Гойлның төнәтмәсә шартлап, бөтен бүлмәгә түгелде. Бөтенесе акыра-бакыра башладылар, чөнки Өреләп Кабарта Торган Эремә аларга элгә иде. Ул Малфойның битенә эләкте һәм Драко һавалы шар кебек тулды. Гойл да кабарды, күзләре кечкенә тәлинкә хәтле иде. Снейп исә тынычлыкны кайтарырга һәм нәрсә булганын белергә тырышты. Ыгы-зыгы вакытында Һарри Һермионаның Снейп кабинетына кереп киткән күрде.

– Тынычлык! ТЫНЫЧЛЫК! – дип кычкырды Снейп. – Кемгә төнәтмә эләкте, монда Өрәп төшерә торган төнәтмә артыннан килегез. Моңы кем эшләгән белсәм...

Һарри Малфойның борыны кечкенә кавын кебек асылынып торганын күреп, көлмәскә тырышты. Ул ярты сыйныфның Снейп өстәленә чапканын күрде, кемнеләр кулы шешкән иде, кемдәр зур, шешеп чыккан иреннәр аркасында сөйләшә алмады, шул вакытта Һермиона Снейп бүлмәсеннән шыпырт кына чыкты, аның күлмәге берәз күпереп тора иде.

Барысы да агу кайтаргычны эчкәннән соң, Снейп Гойл казанына килеп, аның эченнән янып беткән фейерверк өлешләрен чыгарды. Бүлмәдә көтелмәгән тынлык барлыкка килде.

– Моңы кем ташлаганын белсәм, – дип пышылдады Снейп, – Аның мәктәптән куылуын таләп итәчәкмен.

Һарри бик нык кайгырган кеше кыяфәтен ясарга тырышты. Снейп туры аңа карап тора иде.

Ун минут үткәннән соң шалтыраган кыңгырауны барысы да шатланып каршы алды.

– Ул бу эшнә мин эшләгәнәмнә белде, – Ыңгырашкан Миртл юыну бүлмәсенә юл тоткан вакытта, сөйләп бара иде Һарри Рон белән Һермионага.

Һермиона яңа компонентларны казанга ташлады һәм төнәтмәне катнаштыра башлады.

– Бу ике атнада эзәр булчак, – диде ул, шатланып.

– Снейп синең гаебәңне берничек тә исбатлый алмый, – тынычландырды Рон Һаррини. – Нәрсә эшли ала ул?

– Снейпны белә торып, берәр начар әйбер инде, – диде Һарри, төнәтмәнең куыкканын карап торып.

Бер атна үткәч, Һарри, Рон һәм Һермиона холл аша үтеп барганда, белдерү такта янында күп кеше жыелганын күрделәр. Алар барысы да пергаментта язылган кулъязманы укып торалар иде. Шеймус Финиган белән Дин Томас алар янына бик дулкынланып килделәр.

– Алар Дуэль Клубын башлап жибәрәләр! – диде Шеймус. – Бүген беренче очрашу! Мин дуэль дәрәсләренә каршы түгел, алар бүгенге көндә бик кирәкле булырга мөмкин...

– Син Слизерин аждаһасы дуэльдә кыйнаша белә дип уйлыйсыңмы? – сорады Рон, ләкин ул да кәгазьне игътибар һәм кызыксыну белән укыды.

– Кирәкле булырга мөмкин, – кичке ашка барганда диде ул Һарри белән Һермионага. – Барыйкмы?

Һарри белән Һермиона да риза булдылар, шуңа күрә кич белән сәгать сигездә алар Олы Залга ашыктылар. Озын аш өстәлләре югалды, һәм бер дивар буенда алтын сәхнә барлыкка килде, аның өстендә меңгә якин шәм асылынып тора иде. Түшәм кара бәрхеткә төрәнгән кебек, барысы да Тылсым Таякларын тотып, дулкынланып торалар иде.

– Безне кем укытачак икән? – дип сорады Һермиона, алар кеше арасына кереп киткәндә. –

Кемдәр миңа Флитвик яшь чагында дуэль чемпионы булды дип әйткән иде, бәлки ул укытыр.

– Әлегә билгеле түгел, – дип башлап китте Һарри һәм ыңгырашып жибәрде. Кара жимеш төсле мантия кигән Гилдерой Локһарт сәхнәгә таба бара, аның янында кара мантиядә Снейп тора иде.

Локһарт кулы белән ишарәт итеп, тынычлык булдыруларын сорады һәм барысына да аның янына жыелырга кушты.

– Мине барыгыз да ишетәме? Барыгыз да күрәме? Бик әйбәт! Профессор Дамблдор миңа бу Дуэль клубын оештырырга рөхсәт бирде. Сезде кирәк вакытта үзегезне сакларга өйрәтергә кирәк, әйтик, мәсәлән, мин үземне сансыз тапкырлар яклаган кебек, күбрәк детальләр өчен китапларымны укыгыз...

– Ассистентым белән таныштырасым килә, ул – Профессор Снейп, – киң итеп елмаеп өстәп куйды Локһарт. – Ул дуэльләр турында берәз гына беләм дип әйтте һәм башлар алдыннан күрсәтмә уен белән булышырга риза булды. Хәзер инде курыкмагыз дип әйтсәм килә, мин сезгә төнәтмәләр мөгаллимен исән-сау килеш кайтарымын, бернәрсәдән дә курыкмагыз!

– Алар бер-берсен үтерсәләр, менә әйбәт булыр иде, – Рон Һарриның колагына мыгырдап куйды.

Снейп иреннәрен кысып куйды, Һарри Локһартның нигә һаман көлеп басып торуын аңламады. Снейп аңа шулай караса, ул бөтенләй икенче якка качып йөгереп китәр иде.

Снейп белән Локһарт капма-каршы басып, баш ия башладылар, һәрхәлдә, Локһарт кулларын борып шулай эшли иде, ә Снейп ачу белән башын селкеде. Алар тылсым таякларын кылыч кебек баш өстеннән күтәрделәр.

– Күрәсезме, без тылсым таякларыбызны эзәр килеш тотарбыз, – диде Локһарт сүзсез төркөмгә. – Өчкә кадәр санаганнан соң, без беренче әфсенне әйтәбез. Берездән дә үтерү максатын куймый, әлбәттә.

– Мин алай дип әйтмәс идек, – диде Һарри, Снейпның йөзенә карап.

– Бер-ике-өч...

Икесе дә тылсым таякларын күтәрделәр һәм бер-берсенә юнәлттеләр; Снейп «Экспеллиармус» дип кычкырды, ал ут янып киткәндәй булды һәм Локһартны аягынан бәрәп төшерде, ул диварга бәрелде һәм идәнгә ишелеп төште.

Малфой һәм кайбер башка Слизеринлылар шатландылар. Һермиона аяк бармакларында биеп торды. «Уф, исән микән?!», дип чәрелдәп жибәрде ул.

– Кем кайгыра соң әле монда? – дип әйттеләр Рон белән Һарри бергә.

Локһарт калтыранып кына аягына басты. Аның эшләпәсе төшеп киткән, ә чәчләре үрә торган иде.

– Менә шулай, – диде Локһарт кире менеп,

– Бу коралсызландыру әфсене иде. Күргәнегезчә, мин тылсым таягын югалттым, oh,рәхмәт яусын, Миссис Браун. Аларга бу әфсенне күрсәтү бик шәп идея, профессор Снейп, ләкин сез каршы килмәсәгез, сезнең максатыгыз ачык күренә иде... Сезне туктату минем өчен җиңел булыр иде, ләкин минем аларга күрсәтәсем килгәнәмә күрә...

Снейп аны чып-чынлап буып үтерергә әзер сыман иде. Мәгаен, Локхарт та шуны күргән булса кирәк, чөнки киләсе сүзә итеп ул болай диде:

– Ярар, бүгенгә күрсәтмә сугышлар җиткән, хәзер мин сезне парларга бүләм. Профессор Снейп, булышасыгыз килсә...

Алар кешеләр аша үтеп, һәрберсенә пар таба башладылар. Локхарт Невилл белән Джастин Флинч-Флетчлины бергә куйды, ләкин Снейп башта Рон белән Гарри янына китте.

– Хыял төркемен аерырга вакыт җитте, – дип көлеп җибәрде ул. – Уизли, син Финниган белән, ә Поттер...

Гарри һермионага таба юнәлде.

Ләкин Снейп «Мин алай уйламыйм», дип, Малфойны чакырды.

– Сез данлыклы Поттер белән нәрсә эшләрсез икән. Ә сез, Мисс Грэйнджер, Мисс Булстроуд белән баса аласыз.

Малфой авызын ерып борылды. Аның артыннан Слизеринда укыган бер кыз килеп бара иде, ул Гаррига Пэгс белән ял көннәрендә күргән рәсемне хәтерләтте.

– Иптәшләрегезгә борылып баш иегез, дип әйтте Локхарт. Гарри белән Малфой көчкә генә башларын иеп, бер-берсеннән күзен алмыйча карап тордылар.

– Тылсым таякларыгызны әзер тотыгыз, – дип кычкырды Локхарт. – Мин өчкә кадәр санагач, иптәшегезне коралсызландыру өчен әфсеннәрне әйтегез. Бары тик коралсызландыру өчен, безгә бернинди бәла-каза кирәк түгел-бер... ике... өч...

Гарри тылсым таягын селтәп алды, әмма Малфой «ике» дә башлап китте, әфсенен әйтте: Гарри башына таз белән суккан кебек хис итте.

Ул сөртенеп китте һәм, вакытын юкка сарыф итмичә, тылсым таягын Малфойга таба юнәлтте, «Риктусемпра!» – дип кычкырды.

Көмеш яктылык Малфойга эләкте һәм ул икегә бөгелеп гыжларга тотынды.

– Мин бары тик коралсызландырырга гына куштым! – дип кычкыра башлады Локхарт, Малфойның тез чүккәнән күрәп.

Гарри аңа кытыклау әфсенен җибәргән иде, шуңа ул көлүдән туктый алмады. Гарри артка чигенде, Малфойны идәндә яткан вакытта сихерләү дәрәс булмас иде дип уйлады, ләкин бу хата иде; Малфой, авыр сулап, тылсым таягын Гарриның тезенә юнәлтте һәм

«Таранталлегра» диеп кычкырды, шул секундта Гарриның аягы кинәт кенә тиз селкенә башлады.

– Булды! Житте! – акырды Локхарт, ләкин Снейп җаваплылыкны үз өстенә алды. «Фините Инкантатем» дип кычкырды ул, Гарриның аяклары биюдән, ә Малфой көлүдән туктады һәм алар күзләрен күтәрделәр.

Сәхнә өстендә яшел төтен иде. Невилл белән Джастин сулый алмыйча идәндә яттылар; Рон кызыл битле Шеймусны тотып тора, соңгысы сындырылган сөяк яки берәр начар нәрсә эшләгәнә өчен гафу үтенә; эмма Һермиона белән Милисент Булстройд әле дә селкенәләр иде, Милисент Һермионаны муеныннан тоткан, ә ул шыңшып тора иде. Гарри моны күреп, алга чыкты һәм Милисентны этеп җибәрде. Бу бик авыр булды, чөнки ул аннан күпкә зуррак иде.

– Кадерлеләрем... – дип Локхарт кешеләр арасыннан үтеп, көрәшнең нәтижәсен карады. – Китегез, Макмиллан...

– Саклык белән, Мисс Фосетт, кысып тотыгыз, каны туктаячак.

– Минемчә, сезгә начар әфсеннәрдән саклануны өйрәтергә кирәк, – диде зал уртасында дулкынланып басып торган Локхарт.

Ул Снейпка карап куйды, кара күзләренең ялтыраганын күреп, тиз генә күзен алды.

– Әйдәгез Невилл Лонгботтом белән Финч-Флетчлины бергә куеп карыйк.

– Начар фикер, профессор Локхарт, – диде Снейп. – Лонгботтом иң җиңел әфсеннәр белән дә җимереклек китерә. Без Финч-Флетчлидан калган өлешләрне хастаханәгә шырпы кабында җибәрәчәкбез.

Невиллның болай да түгәрәк, алсу бите тагын да кызылрак булды.

– Поттер белән Малфойны бергә куйсак нәрсә дисез? – дип сорады Снейп кәкре елмаеп.

– Бик шәп фикер! – диде Локхарт, Гарри белән Малфойга зал уртасына күрсәтеп.

– Хәзер, Гарри, Драко сиңа таягын юнәлткәч, син болай эшлисең.

Ул тылсым таягын күтәреп авыр хәрәкәт ясамакчы иде, ләкин таягы төшеп китте. Снейп көлеп куйды. Локхарт таягын тиз генә күтәреп, «Һай, таягым артык дулкынланган ахры», диде.

Снейп Малфой янына килеп, колагына нәрсәдер әйтте. Малфой да авызын ерды. Гарри Локхартка борчылып карап куйды һәм әйтте: «Профессор, сез миңа бүгәйберне яңадан күрсәтә алмассыз микән?»

– Куркасынмы? – дип пышылдады Малфой, Локхарт ишетмәс өчен.

– Хыялланып тор, – авыз кырыйларын селкетеп кенә җавап бирде Гарри.

Локхарт аның җилкәсен тотып: «Мин эшләгәнне генә эшлә», диде.

– Нәрсә? Миңа да Таякны төшереп жибәрергәме? – дип жавап бирде Гарри. Ләкин Локхарт тыңламады.

– Бер-ике-өч-әйдәгез!

Малфой таягын тиз генә күтәреп «Серпенсортия», дип кычкырды. Таягының очы шарт итте. Гарри шуннан озын кара елан чыкканын һәм һөжүм итәргә әзерләнүен коты алынып карап торды. Кешеләр артка чигенеп, кычкыра башлады.

– Селкенмә, Поттер, – ялкаулык белән генә диде Снейп, аның бу тамаша белән канәгать булуы күренеп тора иде. – Хәзер мин аннан котылам.

– Миңа рәхсәт бирегез! – дип акырды Локхарт. Ул таягы белән селкеде дә, каты тавыш ишетелде. Еланны өскә күтәреп, кире идәнгә төшерде. Ул тагын да усалланып, чыңылдап Джастин Финч-Флетчли янына юнәлде.

Гарри шуны ник эшләгәнән дә аңламады. Ул хәтта аны эшләргә уйламады да. Ләкин аны аяклары үзләре алып бардылар һәм ул юләр кебек еланга «Тимә аңа!» дип акырды.

Һәм могжиза, аңлатылмаслык нәрсә, елан тыңлады, бакча шлангысы сыан шуышып төште һәм Гаррига карады. Гарри үзенең курыкмаганын сизде. Ул еланның аңа тимәчәген белде, ләкин ни өчен – монысын үзе дә аңламаган иде.

Ул Джастинга карады, аның битендә сорау, яки хәтта рәхмәт чалымнары булып дип уйлады, ләкин бары тик усаллык һәм куркулыкны күрде.

– Син нәрсә эшләгәнәңне аңладыңмы? – дип кычкырды һәм Гарри сүз әйтеп өлгергәнчә залдан чабып чыгып китте.

Снейп алга чыгып, таягы белән селкеде һәм елан кара төтендә югалды. Ул да аңа көтелмәгәндәй карап торды, бу хәйләкәр караш иде, һәм Гаррига ул ошамады. Ул тирә-юньдәге пышылдауны томанда булган шикелле ишетте, һәм шуннан соң аның мантиясын кемдер тартты.

– Әйдә, селкен, – дип әйтте Рон аның колагына. Ул Гаррины залдан чыгарды, ә Һермиона артларыннан чыгып китте. Алар ишекләрдән чыгып барганда, кешеләр берәр төрле авыруны эләктерәм дигән кебек ике яклап чигенәләр иде.

Гарри, бер әйбер дә аңламыйча, Рон белән Һермионага ияреп, Гриффиндор бүлмәсенә барды. Шуннан соң Рон аны кәнәфигә төртеп жибәрде һәм болай диде:

– Син елантелле ич! Ник безгә әйтмәдең?!

– Мин нәрсә?! – дип сорады Гарри.

– Елантелле! Син еланнар белән сөйләшә беләсең!

– Әйе, беләм. Хәзер икенче тапкыр гына булды әле бу хәл. Мин ялгыш кына боа констрикторны Дадлига жибәрдем – озак сөйләргә кирәк – ул миңа беркайчанда Бразилиядә

булмаганын сөйлөгөн иде дә, мин аны үзем сизмичә чыгарып жибәрдем, ләкин бу хәл тылсымчы икәнемне белгәнче булды.

– Боа констриктор сиңа беркайчанда Бразилиядә булмаганын сөйләдеме? – дип кабатлады Рон.

– Шуннан ни? Монда күбесе шулай сөйләшә беләдер, – диде Гарри.

– Юк, белми. Бу бик гадәти сәләт түгел. Гарри, бу начар хәл.

– Нәрсә начар? – Гарриның ачуы чыга башлады. – Нәрсә булды соң бөтенесе белән? Мин ул еланга Джастинга тимәскә кушмасам...

– Һай, син шуны әйттәнмени?

– Нәрсә дип әйтсез килә? Син шунда булдың бит, ишеттең мине.

– Мин синең парселтанг телендә сөйләшкәнеңне ишеттем. Еланнар телендә. Син анда теләсә нәрсә әйтергә мөмкин идең. Джастин курыкты, бу гажәп түгел, син еланны котырткан идең кебек, бу бик сәер күренә иде, беләсезме...

Гарри аңа текәлеп карады.

– Мин башка телдә сөйләштемме? Ләкин мин аны сизмәдем, ничек инде телне белмичә анда сөйләшеп була?

Рон башын селкеде. Алар Һермиона белән икесе дә моңсу иделәр. Гарри нәрсә шул кадәр начар икәнән аңлый алмады.

– Сөз миңа аңлата аласызмы: әкәмәт зур еланны Джастинның башын төшләп алудан туктатуда нинди начарлык бар? Джастинны Башсыз Диярлек Никка әйләнүдән коткардым бит, минем моны ничек эшләгәнем шулай ук мөһиммени?

– Әйе, мөһим, – диде Һермиона әкрән тавыш белән генә. – Чөнки Салазар Слизерин нәкъ менә еланнар белән сөйләшә белү сәләте белән танылган. Шуңа да Слизеринның тамгасы – елан.

Гарриның авызы ачылды.

– Нәкъ шулай, – диде Рон. – Хәзер инде бөтен мәктәп сине аның оныгы дип уйлаячак яки тагын берәр нәрсә чыгарачак.

– Ләкин мин аның оныгы түгел бит, – Гарри каушап калды.

– Сиңа моны дәлилләве бик авыр булачак. Ул меңнәрчә еллар элек яшәгән. Барысы да булырга мөмкин, – диде Һермиона.

Гарри төнлә берничә сәгать йоклый алмыйча ятты.

Пәрдәдә булган ярыктан ул кар яуганын карап, уйланып ятты.

Ул Салазар Слизерин нәселеннән була аламы? Өтисенең гаиләсе турында бернәрсә белми иде бит. Дурслилар тылсымчы туганнар турында җаваплар бирергә тыелалар иде.

Өкертен генә һарри парселтанг телендә сөйләшергә тырышып карады. Ләкин сүзләр килеп чыкмады. Күрәсең, бу телдә сөйләшер өчен елан янында булырга кирәк иде.

– Ләкин мин Гриффиндорда, – дип уйлады һарри. – Бүлүче Эшләпә, миндә Слизерин каны акса, монда билгеләмәс иде.

Ләкин баштагы жирәнеч тавыш:

– Һай, ләкин Бүлүче Эшләпә сине Слизеринга билгеләде, хәтерлисеңме?

Һарри борылып ятты. Ул Джастинны иртәгә үләннәр дәресендә күрәчәк, шуңа аңа шунда барысын да аңлата: ул еланны котыртмады, ә киресенчә, туктатмакчы иде.

– Моны, – ачуы чыгып уйлады һарри, – тинтәк тә аңлар иде.

Шулай да төнлә яуган кар иртә белән шундый каты буранга әйләнде һәм үләннәр дәресен үткәrmәскә булдылар. Профессор Спраут мандрагорага шарф белән бияләй кигезмәкче иде, бу мөһим эшне беркемгә дә тапшырасы килмәде, чөнки бу үлән Миссис Норрис һәм Колин Кривины коткару өчен кирәк иде.

Һарри моның турыда Гриффиндорның уртак бүлмәсендә уйлап утырды, ә Һермиона белән Рон шул вакытта тылсымлы шахмат уйнадылар.

– Ходай хақына, һарри, – ачуланып әйтте Һермиона, чөнки Рон жиңә башлады. – Джастинны барып эзләп тап, бу синең өчен шул кадәр мөһим булса.

Һарри торды һәм, Джастинның кая икәнен уйлап, чыгып китте.

Һогварт сараенда куге, соры, һәр тәрәзәдән күренә торган кар аркасында гадәттәгедән караңгырак иде. Һарри дәресләр барган бүлмәләр яныннан үтеп, анда утырган балаларны карап барды. Профессор Макгонагал кемгәдер үзенәң дустан бурсыкка әйләндергән өчен акыра иде. Бер күзгә белән карарга теләсә дә, һарри, бәлки Джастин буш вакытын китапханәдә дәрәс эшләп үткәрә дип уйлап, китапханәгә китте.

Һаффлпафф студентлары, хәзер үләннәр дәресендә булырга тиешле кешеләр, монда эшсез утыралар иде.

Озын китап киштәләр арасында һарри аларның бергә утырганнарын һәм нәрсәдер турында дөртләнеп сөйләшкәннәрен күрде. Джастин алар арасында күренмәде. Ул яннарыннан үтеп барганда, нәрсә турында сөйләшкәннәрен ишеткәч, туктады һәм кеше-кара күрми торган почмакка елышты.

– Мин Джастинга яшәү бүлмәсендә качырга куштым. Поттер аны үзенәң киләсе корбаны итеп билгеләсә, аңа берәз саграк булырга кирәк. Әлбәттә, Джастин Поттерга үзенәң маггл икәнен әйткәннән бирле шундый нәрсәгә көтеп тора иде. Мондый әйберләргә Слизерин варисына әйтмиләр, гадәттә, – дип сөйләп утырды бер таза гына малай.

– Син чыннан да шулай дип уйлайсыңмы? – сорады сары чәчле кыз.

– Һанна, ул бит елантелле! Моның сихерчеләр сыйфаты икәнән бөтен кеше белә! Сезнең кайчан да булса еланнар белән сөйләшә белә торган яхшы кеше турында ишеткәнегез бармы? Слизеринны үзен дә Елан теле дип йөрткәннәр бит, – җавап бирде тегесе.

Бөтенесе дә пышылдый башлады, ә Эрни дәвам итте:

– Диварда нәрсә язылганын хәтерлисезме? Варисның дошманнары, сак булыгыз! Поттер Филч белән бик яхшы мөнәсәбәтләрдә түгел иде. Без белгәнчә, Филчның песиенә һөжүм иттеләр. Беренче курс студенты Криви Поттерны туйдырып бетерде, квиддич вақытында аның жирдә ятканын фотога төшереп ачуын чыгарды. Шуннан соң аңа да һөжүм иттеләр.

– Ул һәрвакыт шундый яхшы булып күренә иде, – үз сүзләренә ышанмыйча әйтте Һанна. – Шулай да ул, Үзегез-Беләсез-Кемне юкка чыгарды. Бәлки, ул андый начар түгелдер, ә? Эрни тавышын түбәнәйтте, һаффлпафлар якинрак утырды, һарри да яхшырак ишетер өчен якинрак килеп басты.

– Беркем дә аның Үзегез-Беләсез-Кем белән очрашканнан соң ничек исән калганын белми. Ул бит кечкенә генә бала булган, үләсе булган бит инде югыйсә. Мондый әфсеннән соң бары тик бик көчле Караңгы Тылсымчы гына исән калырга мөмкин, – ул, бөтенләй пышылдауга күчеп, дәвам итте. – Бәлки шуңа күрә Үзегез-Беләсез-Кем аны үтерергә теләгәндер. Кемгә көндәш кирәк? Поттер тагын нинди сәләтләрен яшерә икән?

Һарри башка түзә алмады. Тамагын чистартып, китап киштәләр арасынан чыкты. Аның ачуы чыкмаса, ул бәлки күргән тамашаны кызык буларак та кабул итер иде: аны күреп, бөтенесе таш кебек катып китте, ә Эрниның йөзә ап-ак булды.

– Сәлам, – диде Һарри. – Мин Джастин Финч-Флетчлины эзли идем.

Һаффлпафларның иң куркыныч уйлары расланды, алар бөтенесе куркып Эрнига карадылар.

– Сиңа аннан нәрсә кирәк? – калтыраган тавыш белән сорады Эрни.

– Мин аңа Дуэль клубында булган хәлләрне аңлатырга, дәрәсә сөйләргә теләм, – диде Һарри.

Эрни иреннәрен тешләп, тирән сулыш алды да әйтте:

– Без дә анда булдык. Барысын да күрдек.

– Алайса сез мин әйткәннән соң еланнын китүен күрергә тиеш идегез, – җавап бирде Һарри.

– Күргәнем шул, киреләнеп, ләкин шул ук вакытта калтырап әйтте Эрни, – син ул елан белән сөйләштең, һәм шуннан соң аны Джастинга жибәрдең.

– Мин бернәрсә дә жибәрмәдем! – ачуланып кычкырды Һарри. – Мин аңа хәтта тимәдем дә.

– Ләкин син бик якин идең, һәм дә башыңа әллә нинди уйлар килсә, – ашыгып өстәде ул. – Минем гаиләмне тугызынчы буынга кадәр тикшерә аласың, минем каным саф.

– Миңа синең каныңа барыбер! Нигә мин маглларга һөжүм итәргә тиеш? – үтә төвәкәллек белән сорады һарри.

– Мин син үзең яшәгән маглларны күрә алмыйсың дип ишеттем, – җавап бирде Эрни.

– Алар белән яшәп, аларны күрә алмау мөмкин дә түгел. Сиңа карар идем әле мин, – диде һарри.

Ул борылды һәм, алтын әфсен китабын чистарткан Мадам Пинсның шелтәлөгән карашын күреп, китапханәдән чыгып чапты.

Ярсулы һарри кая чапканын да белмәде. Нәтижәдә зур һәм каты нәрсәгә бәрелеп егылды.

– Ой, сәлам, һагрид, – диде һарри, башын күтәреп.

Һагридның бите мехлы киёмнән күренми дә иде, ләкин аннан башка тагын кем бөтен коридорны үзенең туны белән каплай алып! Аның бер бияләендә бу юлы үлгән әтәч эленеп тора иде.

– Нишләп ятасың, һарри? – дип сорады ул башлыгын салып. – Син нәмәшләп дәрестә түгел?”

– Үткәрмик диделәр, – торып җавап бирде һарри. – Син монда нишлисең?

Һагрид әтәчне күтәреп күрсәтте.

– Икенчесен үтерделәр инде, – аңлатты һагрид. – Төлке яки канны суыра торган аю кандала бу. Миңа тавык оясын саклар өчен әфсен кулланырга директордан рөхсәт сорарга кирәк. Ул һаррига тагын бер тапкыр карап куйды.

– Барысы да яхшымы соң? Бик каты чабасың, нәмәгә борчыласың?

Һарри Эрни һәм башкаларның аның турында нәрсә әйткәннәрен кабатлай алмады.

– Бернәрсә дә түгел. Миңа китәргә кирәк. Әверелеш дәресе алдыннан китапларны алып киләсе иде, – җавап бирде һарри.

Ул үз юлы белән китте, башында әле дә Эрниның сүзләре иде.

– Әлбәттә, Джастин Поттерга үзенең магл икәннән әйткәннән бирле шундый нәрсәне көтөп тора иде...

Һарри баскычтан менеп, караңгы коридорга борылды; монда утлар тәрәзәдән эреп торган бозлы җил аркасында сүнгән иде. Коридорның уртасына җиткәч, һарри нәрсәгәдер абынды. Ул аяк астына карады да, сүзсез катып калды.

Джастин Финч-Флетчли идәндә ята иде, тәне салкын һәм каты, битендә шаккату хисе катып калган, ваемсыз күзләре түшәмгә караган иде. Ләкин тагын бер әйбер бар иде. Аның янында һарри үз гомерендә күргән иң сәер гәүдә ята иде.

Бу Башсыз Диярлек Ник иде. Ләкин аның бите гадәттәгечә ак һәм үтә күренмәле түгел, ә кара төтен кебек, башы яртылаш кына тоташкан, ә битендә Джастинда да булган шаккату хисе, ул селкенмичә ята иде.

Һарри тиз генә аягына торып басты, йөрәге дөп-дөп тибә. Ул буш коридорға карады һәм тәннәр яныннан чабып киткән үрмәкүчләрне күрде. Бүлмәләрдән уҡытучылар тавышы ишетелде.

Ул моннан чабып китсә, беркем дә монда булганын белмәс иде. Ләкин аларны болай ғына калдырып китеп булмый. Булышырга кирәк. Берәр кеше аның бу эшләргә бернинди бәйләнешә юк икәненә ышаныр микән?

Һарри паникаға бирелеп басып торганда, янындагы ишек дөбөрдөп ачылып китте. Пивз Полтергейст акырып чыгып бара иде.

– Ник чүлмәк Поттер! – дип кычкырды ул һәм яныннан очып китеп, күзлеген, төшөрөп жибәрде. – Нәрсә эшлисең мондаа, нигә качасың?

Пивз шаккатып туктады. Джастин һәм Башсыз Диярлек Никны күрөп алды. Ул эченә күбрәк һава алып, Һарри аны туктатып өлгөргәнчә:

– ҺӨЖҮМ! ТАГЫН БЕР ҺӨЖҮМ! КЕШЕМЕ ЯКИ ӨРӨКМЕ, СИҢА БАРЫБЕР КУРКЫНЫЧ ЯНЫЙ! КАЧЫГЫЫЗ!

Ишек артыннан ишек ачыла башлады, бөтен кеше коридорға чыкты. Берничә минут эчендә шундый ыгы-зыгы башланды, Джастинга изелү куркынычы янады, ә кешеләр Башсыз Диярлек Ник өстендә басып торды.

Һарри диварга терәлеп басып торганда, уҡытучылар тынычрак булырга куштылар.

Профессор Макгонагалл үзенең сыйныфы белән чабып килде, берсенең чәчләре әле дә аклы-каралы иде.

Ул үзенең таягы белән кыңгырауны яңгыратып, тынычлыкны кайтарды һәм барысына да сыйныф бүлмәләренә кире керергә кушты.

Коридор кешедән чистара башлагач, Һаффлпафтан Эрни чабып килде.

– Тотылды! – Һаррига бармагы белән төртөп, кычкырып жибәрде ул.

– Анысын белербез әле! – кискен генә әйтте профессор Макгонагалл.

Пивз хәзер шатлыктан сикереп, авызын ерып тора иде, чөнки ул хаосны ярата иде.

Бөтен уҡытучылар да Джастин белән Башсыз Диярлек Никны тикшерер өчен иелгәч, ул жырлап жибәрде:

– Әх, Поттер, адәм актыгы, нишләдең син. Студентларны үтереп йөрү кызык дип уйлайсың син.

– Житте Пивз! – дип кычкырды Макгонагалл, һәм Пивз, артка чигенеп Һаррига телен күрсәтте.

Профессор Флитвик һәм астрономия уҡытучысы профессор Синистра Джастинны хастаханәгә күтәрәп киттеләр. Ләкин берсе дә Башсыз Диярлек Никны нишләтергә белмәде.

Ахыр чиктә, Профессор Макгонагалл һавадан зур җиллөткөч ясап, Эрнига тапшырды һәм баскычтан өскә таба күтәргә кушты. Соңгысы Никны зур һава корабы кебек селкеп китте. Шулай итеп, Гарри белән Профессор Макгонагалл икәү генә калдылар.

– Бу якка, Поттер, – диде ул.

– Профессор, – дәште Гарри, – ант итәм, мин бернәрсә дә...

– Анысы инде минем карамакта түгел, – кыска гына җавап бирде ул.

Алар бер почмакка кадәр тынлыкта бардылар, шуннан соң Профессор Макгонагалл зур һәм иләмсез таш гаргойл алдында туктады.

– Лимонлы ширбәт, – диде ул. Мөгаен, бу серсүз булгандыр, чөнки шулчак гаргойл җанланып китте, ә арттагы дивар икегә аерылды.

Гарриның коты очкан булса да, ул гажәпләнмичә кала алмады. Дивар артында түгәрәк баскыч эскалатор кебек өскә менеп киткән иде. Ул һәм Профессор Макгонагалл кәргәннән соң, дивар тагын ябылды. Алар озак кына баскычтан менгәндә Гарриның берәз башы да әйләнеп киткән иде, шуннан соң ул гриффон рәвешендәге җиз чүкечле зур имән ишекне күрде. Гарри аны кая алып килгәннәрен аңлады. Монда Дамблдор яши иде булса кирәк.

Йортлар кадәхәсе — Кубок факультетов

Эремә — раствор

Өрелеп кабарта торган ремә — Раздувающий раствор

Уникенче бүлек

Өвергеч төнәтмә

Таш баскычтан төшкәч, Профессор МакГонагалл ишеккә шақыды. Ишек әкрән генә ачылды, һәм алар керделәр. Профессор МакГонагалл Гаррига көтәргә кушты һәм аны монда ялгызын калдырды.

Гарри тирә-якка каранды. Гажәеп ки: бу елны Гарри бик күп остазларынын эш урыннарында булды, тик Дамблдорныкы аңа күбрәк ошый иде. Әгәр ул үзен мәктәптән «тибеп» чыгарырлар дип курыкмаган булса, ул аны кабат карап чыгар иде.

Бу киң һәм матур түгәрәк бүлмә иде; сирек-мирәк монда колакка ят булган тавышлар да ишетергә була. Орчыклы өстәлләрдә жуылдый һәм төтен чыгара торган көмеш кораллар тора. Диварлар, назлы йокыга талган, элеккеге директорларның һәм директорбикәләренең сүрәтләре белән капланган. Монда тырнаклы, бик зур өстәл бар иде, һәм аның артындагы киштәдә кыршылып һәм җыртылып беткән Бүлүче Эшләпә утыра иде.

Һарри каушый иде. Диварлардагы йокыга талган тылсымчыларга ул сагаеп карады. Чыннан да, Эшләпәне тагын бер тапкыр киеп караудан берни дә булмас бит?.. Шушы уку бүлегенә кереп, дәрес карар кылганмы икән? Бары шуны беләсе килә иде аның.

Шыпырт кына өстәл тирәли йөрөп, ул эшләпәне торган киштәсеннән алып, әкрән генә башына киде. Эшләпә шуның кадәр зур һәм тирән иде, хәттә малайның күзләрен каплады (бу хәл аңа эшләпәне беренче тапкыр киеп караганын хәтерләтте). Караңгы. Һәм ул көтә. Тиздән Һаррига әкертен тавыш ишетелде.

– Ни эшләгәнеңне беләсеңдер бит, Һарри Поттер?

– Ө-әйе, – дип мыгырдады Һарри. – Гафу итегез, Сөзгә бер соравым бар иде...

– ...сине шушы уку бүлегенә жибәреп, дәрес иткәнемме икән... шуны сорыйсың килдеме? – кыю гына җавап бирде Эшләпә. – Сине урнаштырырга шактый мәшәкәтле иде. Эмма мин үз сүземдә калам. Слизеринда син шәп укыр идең.

Кинәт Һарриның башы әйләнеп китте. Ул эшләпәне түбәсеннән тотты да, тизрәк салды. Эшләпә аның кулында асылынып торды, ул шундый уңган һәм каралган иде. Һарри аны кире киштәгә куйды, ул үзен шундый авыр хис итә иде.

– Син хак түгел, – дип кычкырды ул хәрәкәтсез һәм тыныч эшләпәгә. Ө эшләпә исә кыймылдамады да. Һарри янәдән аның янына килде һәм аңа карап торды. Берәздән әллә нинди сәер кыштырды торган тавыш ишетелде, һәм ул борылып карады.

Бүлмәдә ул бер үзе түгел иде. Алтын колгачыкта күркәгә охшаган, яртылаш йоны йолкынган бер кош утыра иде. Һарри аңа карап катты, ә кош исә усал гына карап, янәдән сәер кыткылдый башлады. Һарри аны чирле дип күрде: күзләре моңсу, ә койрыгынан берсеннән берсе каурайлар коела иде.

Дамблдорның жанварына карап, Һарри кошның шушы (үзе басып торган) бүлмәдә үлүеннән курыкты. Тик көтмәгәндә кош ут булып кабынды.

Бу хәлне күрөп, Һарри шаклар катты, тизрәк өстәл янына чапты, аннан бер стакан булса да су эзләде, тик таба алмады. Кош утлы тупка әйләнде, бер чинады да, күмергә әйләнде. Ишек ачылды. Бүлмәгә Дамблдор керде, йөзгә кырыс иде.

– Профессор, – авыр сулап, сүз әйтте Һарри. – Сөзгәң кошыгыз... Гафу итегез, мин бер ни дә эшли алмадым... аны ут капты да...

Ө Дамблдор аңа елмаеп:

– Аның болай да вакыты җиткән иде. Соңгы көннәрдә ул үлем хәлендә иде. Мин аңа бу эш белән сузмаска кушкан идем.

Һарриның йөзгә күрөп, ул кеткелдәп куйды.

– Фоукс — феникс кошы, Һарри. Үлергә вакыт житкәч, бу жанварлар ялкын кеби яналар һәм күмердән янәдән тереләләр. Менә, кара әле син моңа...

Шул ук вакытта, күмер арасында, Һарри кечкенә генә, жыерылган, яңа туган кошчыкны күрде. Бу сабий, моңа кадәр булган кошка караганда, аның кадәр күрексез түгел иде.

– Кызганыч, син аның үлгән чагын күргәнсең, – диде Дамблдор, өстәленә утырды. – Ул чыннан да бик матур кош, каурыйлары ни тора: алар кызыл һәм алтын төстә. Феникслар – исциткәч жанварлар. Алар авыр йөкне дә күтәрә алалар һәм, шул ук вакытта, бу кошлар хужаларына тугры булулары белән аерылып торалар.

Фоуксның янганын күреп, Һарри монда нигә килгәнән дә оныта язган, әмма Дамблдор аны үзенә каршы биек урындыкка утырткач, уткен зәңгәр күзләре белән карагач, ул әйтәсе сүзен исенә төшерде.

Дамблдор сүз әйтеп тә өлгермәде, ә бүлмәдәге ишек дөбердәп читкә очып китте, һәм бүлмәгә Хагрид керде: күзләре кыргый, тузган кара чәчләре өстендә башлык асты, ә кулында мескен үлгән этәч тирбәләнгән иде.

– Моңы Һарри берничек тә эшли алмады, Профессор Дамблдор! – ашыгып әйтте Хагрид. – Бу чебеш үлгәнчә дә мин аның белән ике тапкыр сөйләштем. Аның вакыты юк иде...

Дамблдор нидер әйтмәкчә иде, әмма Хагрид шаркылдап көлеп жибәрде, дулкынлануыннан этәчнең, селки-селки, каурыйларын төрле якка очырып.

– Андый эшкә аның кулы да күтәрелми. Мин моның турында хәттә Тылсым министрлыгында да ант итә алам!

– Хагрид, мин...

– ...әйе, сезгә начар малай эләккән, сэр, әйе, Һарри беркайчан да...

– Хагрид! – дип кычкырды Дамблдор. – Һарри ул кешеләргә һөжүм иткәндер дип уйламыйм.

– Уф! – диде Хагрид, һәм аның кулындагы мескен этәч жиңелчә генә асылынып калды. – Ярар, мин тегендә... тышта көтәрмен, директор, – диде ул һәм, каушап, ашыга-ашыга чыгып китте.

Дамблдор кошның каурыйларын себерергә тотынды.

– Сез мине гаепле дип уйламыйсыздыр бит, Профессор? – өметләнеп кабатлады Һарри.

– Юк, Һарри, мин алай уйламыйм, – җавап бирде Дамблдор, әмма аның йөзә янәдән кырыс иде. – Тик минем синең белән сөйләшеп аласым килә.

Дамблдор аны, аның озын бармакларының очларын карый иде, ә Һарри борчуланып әңгәмәне көтә иде.

– Минем шуны сорыйсым килгән иде... Һарри, синең миңа берәр нәрсә сөйлисең киләме? Берәр нәрсә турында булса да?

Һарри ни әйтергә дә белмәде. Ул Малфойның: «Киләсе чират – сезнеке, Шакшыканнар!» – дип кычкырганын һәм Елак Миртлның бәдрәфендә кайнаган Өвергеч төнәтмәне исенә төшерде. Аннары ул, кайчандыр ике тапкыр ишеткән, оят тавышны, Ронның әйткән сүзләрен: «Берәү дә ишетә алмаган тавышларны ишетү яхшыга түгелдер, хәттә тылсым дөньясында да», – искә алды. Шулай ук ул кешеләрнең үзе хақындайөрткән фикерләре турында һәм үзен Салазар Слизерин белән ничектер бәйлә булганлыгы турында уйланды.

– Юк, – диде Һарри. – Сөйләсе әйберем юк, Профессор...

Джастинга һәм Башсыз диярлек Никка карата оештырылган һөжүм барлык нервлануларны куркуга әверде. Кызык, Башсыз диярлек Никның язмышы кешеләрне күбрәк борчый иде. «Кем моны өрәккә каршы эшли алган микән? – дип кешеләр бер-берсеннән сорашалар иде. – Нинди көчләр болай да мөрһүмгә зарар китерә ала соң?» Ә шулай да, Хогвартс Экспресска барлык билетлар сатылып беткән иде. Димәк, укучылар Раштуа бәйрәмнәренә өйгә «таярга» жыеналар.

– Күрәмсең, без бер үзебез генә калачакбыз, – диде Һаррига һәм Һермионага Рон. – Без, Малфой, Крэбб һәм Гойл. Күрәмсең, каникуллар бик күңелле узачак...

Крэбб белән Гойл, Малфойга ияреп йөргәнгә күрә, каникулларны монда уздырырга булдылар. Күп кеше китәргә булгач, Һарри шатлана гына иде. Ул кешеләрнең читләнеп үтүләреннән туйган иде инде. Әйтерсәң лә ул казык тешләрен үстергән яки елан кебек агу белән һөжүм итә ала. Ул кешеләрнең нидер мыгырдауларыннан, аңа төрттөрүләреннән, узып киткән арада ысылдауларыннан да туйган иде.

Көннән бер көнне Фред һәм Джордж шаярып алырга булдылар. Һаррины күргәч, алар аның сукмагына күчеп бергә атларга булдылар.

– Слизеринның варисына юл бирегез! Күрәсезме, иң бөөк тылсымчы килә! – дип кычкыралар иде алар.

Перси мондый хәлне бер дә ошатмады.

– Моның белән шаярмыйлар, – салкын гына дәште ул.

– Аяк астында буталмасаң идең син, Перси, – диде Фред. – Күрмисеңме әллә, Һарри ашыга.

– Ә-ә, аны бит Серләр бүлмәсендә бер чокыр чәй белән зур казык тешле хезмәтчесе көтә бит, – дип шаркылдап көлдә Джордж.

Джинни да монда шаярып нәрсә күрмәде.

– Җиттеме сезгә, юкмы, – дип ялынып сорый иде ул Фредтан, ә Фред һаман, ишетерлек итеп, Һарридан аның киләсе корбаны турында сорый иде; ә Джордж Һаррины очраткач, имеш, аннан сакланып, бер баш сарымсакны болгый башлады.

Һарриның исе дә китмәде; киресенчә, «Һарри – Слизеринның варисы» кебек фикер тозсыз иде (Фред белән Джодж моны, ниһаять, аңладылар), һәм Һарриның күңеле тынычлыкка иреште. Эмма аларның кыланулары Драко Малфойга йөдәткөч иде, һәм ул алардан жирәнә иде.

– Бәлки ул үзенең чын варис булганын дәлилликсе киләдер, – дип чамалады Рон. – Берәрсе аннан өстенрәк булсамы... аның жене котыра бит! Күр, ничек килеп чыга: бар пычрак эш аңа, ә дан – сиңа...

– Бераз гына калды инде, – кәңәгәтәвеш белән җавап бирде Һермиона. – Әвергөч төнәтмә эзер диярлек... Тиздән барысы да ачыкланачак.

Менә укуның да яртыеллыга тәмамланды, һәм, кырларны ак карлар каплаган кеби, сарайны да тирән тынлык яулады. Юк, бу даирә күңелне төшерми иде, киресенчә Һарриның күңелендә тынычлык тудырды; Гриффиндордан тыш Һермиона белән Уизлиларның фәйерверклар жибәреп, аларның бер-берсе белән аулакта көч сынашулары Һаррины шатландыра иде. Фред, Джордж һәм Джинни мәктәптә калырга булдылар, Уизлиларның әти-әнисе белән Мисырга, Биллга кунакка барырга теләк белдермәделәр. Сабыйлар кебекуеннар белән мавыкмаган Перси Гриффиндорның уртак бүлмәсендә дә вакытын артык уздырмый иде. һаваланып, ул иптәшләренә Раштуа бәйрәмнәрендә калырга булган сәбәбен әйтте: укытучыларның болай да вакытлары борчулы, һәм аның максаты – аларга нинди дә булса ярдәм күрсәтү.

Раштуа иртәсе суык һәм «ап-ак» иде. Иртә таңнан Һермиона Һарри белән Ронны уятты; ясанган һәм дусларына бүләкләр эзерләгән.

– Торыгыз! – челтәрләргә ачып, кычкырды ул.

– Һермиона, сиңа монда керергә ярамый, – диде Рон, кояш нурларыннан күзләрен каплап.

– Раштуа мөбарәк булсын, сине дә бәйрәм белән! – дип Һермиона аңа бүлгән ыргытты. – Мин бер сәгәт элек торган идем инде, төнәтмәгә алтынкүзкәйләргә салдым. Ниһаять, ул эзер.

Уянгач, Һарри торып утырды.

– Чынлапмы?

– Әлбәттә, – диде ул; Ронның караватында йоклап яткан күсене, Скабберсны, урыныннан бераз күчәрдә дә, үзе бер кырыйга утырды. – Әгәр без чыннан да моны эшләргә телибез икән, бүгенге кич – иң яхшы форсат.

Шул мизгелдә бүлмәгә Хэдви́г очып керде, томшыгында кечкенә бер кап бар иде. Ул Һарриның караватына утырды.

– Сәлам! – диде аңа Гарри, шатланып. – Димәк, син миңа башка үпкәләмисеңме?

Кошчык, аңа яхшы мөнәсәбәтен күрсәтү уңаеннан, Гарриның колагын жиңел генә чукуп алды; һәм бу Гарри өчен иң зур бүләк иде. Хэдваг алып килгән капны Дурсльлар жибәргән икән Аның эчендә бер тешчистарткыч һәм кечкенә хат бар иде: Дурсльлар жәйге каникулларга да калып булмасмы, дип кызыксыналар иде.

Башка Раштуа бүләкләре күңелгә күбрәк хуш килде. Хагрид олы банка каймаклы бәрәңге балы жибәргән (моны Гарри эретеп ашарга кирәклеген белде). Рон аңа «Пушкалар белән очу» китабын бүләк итте, бу китап аның яраткан Квиддич төркеме турында иде. Һермиона аңа зиннәтле тавис каурыен әзерләгән. Соңгы ачкан бүләгендә Уизли апаның кулдан бәйләнгән свитеры һәм үзе пешергән зур кара жимеш бөлеше иде. Апаның котлау хатын уку Гарри өчен вәждан газабы иде, чөнки башына иң беренче килгән уй – Уизли абыйның машинасы иде (аны теге тал агачы янында бәрелешкән көннән бирле күргәне юк иде) һәм аннан соң Рон белән икесенең кагыйдәне бозарга ниятләре.

Өвергеч төнәтмәне татып карарга куркыныч булса да, берәү дә Хогвартсның Раштуага багышлап уздырган кичәсен ошатмый калмады.

Зур зал бик гүзәл иде. Аны дистәләтә кырау белән капланган Раштуа чыршылары, түшәмдәге, чалыштырып эленгән, очлы яфраклардан һәм чыпчык жилеменнән ясалган бизәү жиһазлары гына түгел, түшәмнән жылы һәм коры, сокландыргыч кар бизи иде. Жыелган кунаклар Дамблдорның яраткан гимнларын башкардылар, ә иң яңгыравыклы тавыш Хагридныкы иде – һәр чи йомырка эчкән саен, аның тавышы көчәя иде. Фред Персиның тамгасын сихерләгән булган, һәм анда «Аңгыра» сүзе барлыкка килгән. Перси моны сизмичә, кешеләрнең нигә аннан көлгәннәрен аңламыйча йөрдә. Гарри яңа свитерда килде; Драко Малфой мыскылдап көлсә дә, ул моңа игътибар итмәде. Малфой әле белми иде: әгәр җае килеп чыкса, берничә сәгатътән соң аны җәза көтә иде.

Раштуа пудингының өченче өлешен ашагач, Һермиона дусларын, кичке планнар турында сөйләшәр өчен, залдан чакырып чыгарды.

– Берәр кемгә әверелергә теләсәк, безгә кемнең дә булса чәч-тырнаклары кирәк булып, – диде Һермиона. Аның тавышы шундый гадәти иде, әйтерсең лә кибеткә сабын алырга жибәрә. – Крэбб белән Гойлныкын ала алсагыз, әйбәт булып иде; алар – Малфойның иң яхшы дуслары, ул аларга бар нәрсә турында сөйли ала. Һәм тагын бер әйбер: Крэбб белән Гойл турында сөйләшәбез дә... атылып кермәсеннәр иде генә үзләре. Моның белән нидер эшләргә кирәк... Мин барысы да турында уйладым, – диде ул, дусларының шаккаткан йөзләренә игътибар итмичә. Ул аларга шоколад пирожныйларны күрсәтте. – Мин аларга йоклата торган дару салдым. Аларның саран булганнарын бик яхшы беләсез, менә бу тәм-

томнарны ашасыннар өчен, аларны күренә торган жиргә куярга кирәк. Ашагач, алар йоклап китерләр. Менә шул вакытта сез аларның берничә чәчен өзеп алырсыз, чуланга яшерерсез. Гарри белән Рон бер-берсенә дулкынланып карап куйдылар.

– Һермиона, минемчә, моның нәтижәсе...

– ... яхшы булмас.

Әмма хәзерге вакытта Һермионаның күзләре корычтай иде, нәкъ Профессор МакГонагаллныкы кебек.

– Әвергеч төнәтмәбездә Крэббның, Гойлның чәчләре булмаса, бу ни була соң? Малфойны тикшерергә бик телсездер бит, шулаймы?

– Ярар-ярар, – диде Гарри. – Ә син? Ә син кемнең чәчен өзеп алырга уйлыйсың?

– Миндә бар инде, борчылма! – Һермиона кесәсеннән кечкенә шешә чыгарды: аңа нәни генә, бердән бер чәч кисәгә салынган иде. – Мелисентаны хәтерлисезме? Без аның белән Дуэль Клубында ярышкан идек. Ул мине буып маташканда, шушы чәч мантияма элгеп калган булган. Раштуага ул өенә кайтып китте, әмма кире кайтуы турында Слизериннарга әйтәм әле мин!..

Һермиона кайнап утырган төнәтмәне карарга киткәндә, Рон Гаррига карап куйды: аның күзләрендә котылгысызлык иде.

Әлеге операция нәкъ Һермиона әйткәнчә узды, Гарри да, Рон да моңа бик гажәпләнде. Раштуа чәеннән соң алар буш холлда Крэбб белән Гойлны көтеп тордылар — бу ике «корбан» Слизерин табыны алдында ялгызы гына, пирожныйларның инде дүртенче өлешен «эрәм итмәскә» булдылар. Шоколад пирожныйларны Гарри иң күренә торган урынга куйды — холлдагы култыскага. Крэбб белән Гойлның килгәннәрен күргәч, Гарри белән Рон керү ишеге янындагы рыцарьларның хәрби киёмнәре артында качтылар.

– Вәт, тазарачаксың! – дип пышылдады Рон, Крэбб, пирожныйларгы күрсәтеп, Гойлның терсәген төрткәч. Алар әлеге тәм-томнарны шундый ләззәт белән зур авызларына тутырдылар. Башта алар саран гына, рәхәтләнеп ашадылар, ә инде бер мизгелдән соң идәнгә аудылар.

Иң авыры – аларны холл аркылы чуланга өстереп бару иде. Бу «йокы чүлмәкләрен» чиләкләр һәм швабралар арасында качыргач, Гарри Гойлның, ә Рон Крэббның берничә чәчен өзеп алды. Әле тагын аларның аяк киёмнәрен дә алырга туры килде, чөнки үзләренеке аларга кечкенә иде. Эш беткәч, малайлар Елак Миртлның бәдрәфенә юл тоттылар. Һермиона төнәтмәне сикерләгән вакытта, бүлмәдән куе төтен чыга иде. Йөзләрен мантия белән каплап, Гарри белән Рон, куркып кына, ишеккә шакыдылар.

– Һермиона?

Кинәт ишек эшermәсенең чылтыраган тавышы ишетелде, ишек ачылды. һермиона кояштай балкый иде, ул бик дулкынлана иде. Янында төнәтмәнең ккайнаган тавышы ишетелә иде.

Туалет утыргычында өч стакан да әзерләнеп куелган иде.

– Булдырдыгызмы?– пышылдап сорады һермиона.

Һарри аңа Гойлның чәчен күрсәтте.

–Яхшы. Ә мин кер юу йортыннан мантияларны алып өлгердем, – диде ул; кулында – кечкенә пакет. – Крэббка һәм Гойлга әверелгәч, сезгә башка зурлыктагылары кирәк булып.

Өч дусның күзләре казанга төште. Төнәтмә майлы, кара, авыр кайнап торган пычракка охшаган иде.

– Мин барысын да дәрәс эшләдем, – диде һермиона, кабат таплар тамган «Нык тәәсир итүче төнәтмәләр» дип аталган битне укып. – Китапта язылган сүзләргә ышансаң... бер эчкәч, без үз хәлебезгә бер сәгәтәжән соң кайта алачакбыз.

– Ә хәзер нәрсә эшләргә? – пышылдады Рон.

– Шушы төнәтмәне өч стаканга бүлеп, чәчләргә өстәргә булып.

Һәр стаканга һермиона төнәтмәне шактый күп салды. Аннан соң, калтыраган кулы белән, кечкенә шешәсендәгә чәчне беренче стаканга салды.

Төнәтмә, чәйнек кайнагандай, каты чыжылдады һәм бик пычрак күбекләнде. Бер мизгелдә ул сары төскә керде.

– Уух! Менә нинди икән ул — Милисент Булстроуд. Әйттем диарсез әле: бу төнәтмә — чәчнең хужасы кеби жирәңгечтер!

– Үзеңнекен өстә, – диде һермиона.

Һарри Гойлның чәчен уртадагы стаканга, ә Рон соңгысына ташлады. Төнәтмә кайный башлады, күбекләнде: Гойлныкы хаки төсенә керде, ә Крэббныкы ямьсез коңгырт төскә әверелде.

– Көтеп торыгыз! – туктатты һарри. – Барыбыз бергә эчмәсәк, дәрәсрәк булып... Крэббка һәм Гойлга әверелгәч, монда сыя алмавыбыз ихтимал. Милисент Булстроуд та тылсымчы түгел.

– Дәрәс фикер, – дип өстәде Рон, ишекне ачып. – Алайса төрле бүлмәләргә бүленергә тәкъдим итәм.

Өвергәч төнәтмәдә түкмичә генә, һарри күрше бүлмәгә керде.

– Әзерме? – дип сорады ул.

– Әзер! – дип Ронның һәм һермионаның тавышлары ишетелде.

– Бер! Ике! Өч!

Борынын каплап, һарри төнәтмәне ике зур йотым белән эчеп куйды. Бу эчемлекнең тәме озак кайнатылган кәбестәне хәтерләтә иде.

Тиздән төнәтмә аның барлык эчке әгъзаларын бора башлады, әйтерсең лә тере еланнарны йоткан. Әллә чирли башлаганмы инде (хәтта шундый фикер дә килде аның уена)?

Ашказаныннан алып бармак очларына һәм аякларына кадәр аны пешерә башлады. Ул кәкрәеп килде, тыны кысылып, тезләнде. Инде түзәрлек түгел иде. Тире кайный, кайнар балавыздай эрегән кебек тоела иде аңа. Һәм менә күз алдында аның куллары үсә, бармаклары юаная башлады, тырнаклары киңәйде, учларындагы буыннары, болт башларына ошап, күперде. Маңгаендагы чәнчү чәчшләрнең кашларга кадәр үскәнөн билгеләде, иңбашлары авырттырып киңәйде, ә күкрәге артык киңәйгәч, кигән мантиясы жыртылды. Аяк киеме аякларын кыса башлады, чөнки зурлыгы — дүрт тапкыр кечкенәрәк иде.

Әверелү шактый тиз төмамланды. Һарри бите белән салкын таш идәндә ята иде. Шул хәлдә ул, ерак урнашкан бөдрәфтән, Миртлның кәнәгатьсез мыгырдаганын ишетә иде. Ул көчкә аяк киemen атып ташлады һәм яткан урыныннан торды. Ул үзен Гойл кебек тоя башлады. Олы һәм кылтыраган кулы белән Һарри мантиясын салды (хәзер бу мантия ярты метрга тубык сөягенә дә тими иде), алдан әзерләп куйганын киде һәм көймәгә охшаган Гойлның аяк киemen киде. Һарри күзләренә төшкән чәчләрен рәтләп куймакчы иде дә, әмма кулы бары каты кылны тойды. Бер әйбер аны гажәпләндерде: күзлектән караганда, бар нәрсә томанлы булып күренә иде. Асылы шунда ки, Гойл күзлек кими иде, ул аңа кирәк түгел иде дә. Һарри күзлеген салды.

– Сөзнең анда хәлләрегез ничек? – дип сорады ул Гойлның тавышы белән.

– Ярыйсы, – дип мыгырдады Крэбб.

Һарри ишекне ачты һәм ватылган көзгә янына килде. Көзгедә ул аңгыра һәм тирән урнашкан күзләре белән карап торган Гойлны күрде. Һарри үзенең колагын кашып алды. Нәкъ шуны ук Гойл да кабатлады.

Менә Ронның да бүлмә ишеге ачылды. Алар бер-берсенә карадылар. Рон, йөзе чырайсыз һәм берәз юләрләнгән буса да, Крэббка нык охшаган иде — чүлмәк кеби тараштан алып озын, горилланыкына охшаган, кулларга кадәр.

– Бу ышанмаслык бит! – диде Рон. Көзгә янына килгәч, ул ямьшөйтелгән борыны белән терәлде. – Моңа ышанып булмый!

– Ашыгырга кирәк, – диде Һарри, кул сәгатенең беләзеген берәз бушатып, чөнки ул Гойлның юан беләзек сөяген кыса иде. – Безгә эле Слизериннарның кунак бүлмәсен табырга кирәк. Иярергә берәр кеше табылсын иде, мин моңа бик өметләнәм...

Рон, Һаррига текәлеп карап, болай диде:

– Белсәң иде, фикерли торган Гойлны күрү ничек сәер икәнөн.

Ул Һермионаның бүлмә ишегенә шакыды.

– Әйдә, ашыгырга кирәк!

Шул вакытны киеренке, яңгыравыклы тавыш аңа дәште.

– Мондый хәлләрдән соң... юк, мин бармыйм. Минә көтмәгез, үзегез генә барыгыз.

– Һермиона, Милисент Булстроудның ямьсез икәнән без беләбез инде, берәү дә сине танымас, борчылма!

– Юк, чыннан да, мин бара алмам. Сөз, икегез, ашыгыгыз. Вакытыгызны әрәм итәсез бит! Һарри аптырап Ронга карады.

– Бу күбрәк Гойлга охшаган, – диде Рон. – Укытучы аңа берәр сорау биргәндә, аның кыяфәте шундый.

– Һермиона, синең белән барысы да яхшымы? – дип сорады Һарри.

– Әйе, әйбәт... Бара торыгыз.

Һарри сәгәткә карады. Кыйммәтле алтмыш минутның бишесе очты да китте.

– Ярар, кайткач, барысың да аңлатырсың алайса, яме, – диде ул.

Һарри белән Рон бәдрәфнең ишеген әкерен генә ачтылар, барасы юлларында кеше очрамаячагын аңлагач, кузгалдылар.

– Болгама әле кулларың белән, – диде акрын гына Һарри.

– Ә?

– Крәбб аларны бүтәнрәк тотта: тәнәнә ябышкан кебек.

– Менә болаймы?

– Әйе, болай яхшырак...

Мәрмәр баскычтан малайлар аска юнәлделәр. Аларга Слизеринның кунак бүлмәсенә барып өчен, иярерлек берәр кеше кирәк иде. Тик яқында берәү дә булмады.

– Берәр уең бармы? Нишлик? – пышылдап сорады Һарри.

– Слизеринчылар иртәнгә ашка гел әнә тегеннән киләләр, – диде Рон, жир астына күрсәтеп. Ул әйтеп тә өлгермәде, кинәт керү ишегеннән озын, бөдрә чөчлө кыз күренде.

– Гафу итегез, – диде Рон. – Без кунак бүлмәбезгә юлны югалттык...

– Гафу, кунак «бүлмәбез»? Мин Каргатырнан.

Һәм ул, малайларга сәер карап, үз юлы белән китеп барды.

Һарри һәм Рон таш баскычтан аска, караңгылыкка ашыктылар. Барган саен, малайларның һәр адымыннан каты тавыш килә иде: Крәбб белән Гойл зур аяклары белән дөбердәп атлаган кебек. Барысы да, алар өметләнгәнчә, жиңел булмас кебек тоела иде.

Лабиринтның борылышлары буш иде. Алар мәктәп астына тирәнрәк, ераграк керделәр, һәм һаман, сәгәткә карап, сарыф иткән вакытларын күзәтеп тордылар. Чирек сәгәт узгач, өметсезлеккә бата башлаганда, алларында бер сәер хәрәкәт күрделәр.

– Ха! – кычкырып жибәрде Рон. – Менә аларның берсе!

Кырыйдагы бүлмәдән нидер чыкты. Якына килгәч, малайларның йөрәкләре “дөб” итте. Бу Слизерин түгел — Перси иде.

– Син монда нинди жыллар белән килдең? – гажәпләнәп сорады Гарри.

– Бу сезнең эшегез түгел. Син Крэбб бит, әйеме?

– Ә... Ә, әйе, әлбәттә, – дип җавап бирде Рон.

– Бүлмәгезгә барсагызчы иде, – кырыс дәште Перси. – Бу көннәрдә коридорда йөрү куркынычсыз түгел.

– Ә син нәрсә? Нишләп йөрисең?

– Минме? Миңа берни дә зыян китерә алмый.

Рон белән Гарриның артында ниндидер кайтаваз ишетелде. Алар янына Драко Малфой килә иде, беренче тапкыр! Гарри аны күргә бик шат иде.

– Монда икән сез! – сузып дәште ул. – Сез Зур залда йокыга талган идегезме әллә? Мин сезне эзләгән идем. Бер әйбер күрсәтсәм бар әле үзегезгә.

Малфойның күзләре Персига карата: «Юк итәм», – дигән кебек карыйлар иде.

– Син монда нишлисең соң, Уизли? – көлемсәрәп сорады ул.

Персиниң ачуы килде.

– Старостага берыз гына да булса ихтирам күрсәтә белергә кирәк, – диде ул. – Миңа синең тәртибең бер дә ошамый.

Малфой бары елмайды һәм Гарри белән Ронны үзе белән алып китте. Гарри Персидан гафу үтенергә теләгән иде, ләкин кинәт аңына килде. Ул һәм Рон Малфой артыннан бардылар; Малфой бер якка юлларын борды.

– Бу Питер Уизли!..

– Перси, – дип тизрәк туктатты Рон.

– Ә нәрсә? – диде Малфой. – Минем аның монда төннәр буе йөргәнән күргәнем бар. һәм мин моның сәбәбен дә беләм. Ул үзен Слизеринның варисын тотып алып, дип уйлый ахрысы. Аның көлүе кыска һәм мыскыл итүчегә охшаган иде. Рон белән Гарри бер-берсенә карап куйдылар.

Малфой шөрә, дымлы таш дивар янында туктап калды.

– Хәзерге вакытта моның серле исеме нинди? – дип сорады ул Гарридан.

– Ә-ә...

– Ә, әйе, «чиста кан»! – диде Малфой, берәүне дә тыңламыйча, һәм диварның таш ишеге ачылды. Малфой бу ишектән керде, Рон белән Гарри аның артыннан керделәр.

Слизеринның кунак бүлмәсе озын һәм тәбәнәк жирастында урнашкан бүлмә иде. Диварлары кыргый ташлардан ясалган, түшәмнән чылбырларга беркетелгән яшел лампалар яктырта

иде. Уеп ясалган бизәкле каминда ут яна иде, һәм тирә яктагы урындыктарда слизеринчыларның силуэтлары күренә иде.

– Монда көтегез, – диде Малфой малайларга, үзе кырыйдагы буш урындыктарга таба кулын селтәде. – Хәзер бер әйбер алып киләм – күптән түгел әтием миңа бер әйбер җибәрде.

Малфой аларга нәрсә күрсәтә ала икән соң? Гарри белән Рон урындыктарга утырдылар, үзләрен туган йортта хис иткәндәй булдылар.

Малфой бер минуттан соң кире кайтты, кулында гәҗит иде. Ул аны Ронга сузды.

– Бу сезне көлдерергә тиеш, – диде ул.

Гарриның һәм Ронның күзләре шаккатудан зур булдылар. Ул тиз генә язылганны укып чыкты, көчкә көлдә дә гәҗитне Гаррига бирде.

«Пәйгамбәрнең көндәлек тормышы» дигән язмада «Тылсым министрлыгындагы эзләнүләр» дигән өзек бар иде. Анда болай әйтелә иде:

ТЫЛСЫМ МИНИСТРЛЫГЫНДАГЫ СОРАШУ

Артур Уизли, «Маггларның кануннарға каршы артефактлар кулланышы» офис бүлегенен җитәкчесе, бүген, Маггларның машинасы белән хәйләгәнә өчен илле галлеонлык штраф түләргә мәҗбүр булды.

Мистр Люциус Малфой, Һогвартс тылсым һәм сихер мәктәбенең рәисе, Мистр Уизлиның эштән китүен теләде (моңа кадәр, монда сихерләнгән машина бәрелгән иде).

– Уизли Министрлыкның дәрәжәсен түбәнгә төшерә, – диде Мистр Малфой безнең репортерга. – Кануннар төзүне аңа бирергә ярамый. Аның Маггларны саклау актын юкка чыгарырга кирәк.

Мистр Уизли бер җавап та кайтара алмады, ә аның хатыны, репортерларны куркытып, куып җибәрде.

– Я? – түземсезлек белән сорады Малфой; Гарри аңа гәҗитне кире кайтарды. – Эчләр катып көләрлек бит бу!

– Ха-ха, – моңсу гына көлдә Гарри.

– Артур Уизли маггларны бик ярата. Ул хәтта, тылсым таягын сындырып, аларга кушылырга әзер, – нәфрәт хисе белән өстәде Малфой. – Беләсеңме, чын әйтәмен, ул Уизлилар беркайчан да «чиста каннар» дан булмадылар.

Ронның, ә төгәлрәк әйтсәк — Крэббның, ачуы гына кабарды.

– Крэбб, ни булды? – дип сорады Малфой.

– Эчне бора, – мыгырдады Рон.

– Бар, Хастаханә Канатына бар һәм, минем исемнән, барлык Шакшыканнарны тибеп җибәр. Хм... Нигә «Пәйгамбәрнең көндәлек тормышы» мәктәптәге шушы һөжүмнәр турында сүз әйтми икән? Минемчә, Дамблдор бу хәлләрне яшереп куярга тели. Әгәр һөжүм итүләр туктатылмаса, аны эштән куып чыгарулары ихтимал. Этием Дамблдорны «иң зур бәхетсезлек» дип юкка әйтмәгәндер. Ул Шакшыканнарны ярата. Намуслы директор Криви кебекләргә Хогвартска алмас иде.

Малфой уйдырма камерасы белән фотога төшерә башлады. Шул ук вакытта Колин кебек кыланды.

– Поттер, сине фотога төшерсәм ярыймы? Поттер, имзаңны бүләк итсәңче? Аяк киемеңне яларга мөмкинме, Поттер?

Шулай кыланганнан соң, ул Гарри белән Ронга карады.

– Нәрсә булды соң сезнең белән? – дип сорады ул.

Бераз соң булса да, Гарри белән Рон көлеп җибәргән булдылар. Малфойга канәгатьлеләген белдерде. Чынлыкта, аңа Крэбб белән Гойлның шундый әкрән булулары ошый иде.

– Изге Поттер, Шакшыканнарның дускае, – сузды Малфой. – Грэйнджер Шакшыкан белән дус булгач, нинди тылсымчы булсың соң ул, я? Имеш, Слизеринның варисы!

Гарри белән Рон Малфойны игътибар белән тыңлап тордылар, үзенең серен ачмасмы дип өметләнделәр. Эмма Малфой тавышын үзгәртте.

– Эх, варисы кем икән? Шуны белергә иде... Мин аңа булышыр идем...

Рон шаклар катты, һәм Крэббның йөзә тиле иде. Бәхеткә каршы, Малфой берни дә сизмәде.

– Эмма синең берәр фаразың бардыр бит, – диде Гарри.

– Белмим! Белмим, Гойл! Күпме бер үк нәрсәне кабатларга була?! Ичмасам, әти дә Серләр бүлмәсенең ачык булган вакыты турында берни әйтми. Әйе, бу илле ел элек, аның монда эшләгән заманында иде. Ул барысын да белә һәм сер итеп тотта. Мине «сер тотмас үрдәк»тәй күрә ахырысы. Ләкин мин бер әйбер беләм: Серләр бүлмәсе әле ачык булган чакта, Шакшыканнарның берсе үлгән иде. Минемчә, юк, мин ышанам, бу Грэйнджер булырга тиеш! – тәмләп әйтте Малфой.

Рон Крэббның олы йодрыкларын кысты. Әгәр Рон Малфойга шул йодрыклары белән катышса, малайларның барлык планнары бозыла ала. Шуңа күрә Гарри дустына кисәтмәле күзләре белән карады.

– Ә син беләсеңме, Малфой, Бүлмәне ачкан кешене тотканнар икән? – дип сорады Гарри.

– Әлбәттә. Аны тибеп җибәрделәр бит, – җавап бирде Малфой. – Ул әле хәзер дә Азкабанда булырга тиеш.

– Азкабан? – дип сорады Гарри.

– Азкабан – тылсымчылар төрмәсе ул, Гойл, – шикләнеп җавап бирде Малфой. – Менә чын әйтәмен, син болай да бик әкрен, Гойл, әмма бүген күпкә катырак.

Ул урынында да тик утыра алмады, һәм болай диде:

– Әти моңа бәйләнмәскә куша. Слизеринның варисы үз эшен эшләсен. Әти Шакшыканнарны мәктәптән куарга кирәклеген әйтә, тик үземә катышмаска куша. Әйе, әтинең җилкәсенә бик күп эш ауды. Үзегез дә беләсездер инде, Тылсым министрлыгы мәктәптә эзләнүләр оештырган.

Һарри Гойлның тиле йөзен кайгыртучанлыкка алыштырырга булды.

– Әйе... Әле ярый алар күп нәрсәне таба алмаганнар. Әтинең кара сихер йолалары өчен бик кыйммәтле җайланмалары бар. Ул аларны идән астында саклап тота.

– Шә-әп! – диде Рон.

Малфой аңа карады. Һарри да. Рон кызарып чыкты. Чәчләре дә кызыл төскә керде. Борыны озына башлады – вакытлары чыкты! Рон кире хәленә кайта башлады. Куркуыннан, ул Һаррига карады: дустан да үз хәленә кайта иде.

Икесе дә җилпенеп аякка бастылар.

– Минем эчем өчен дару кирәк, – диде дә Рон, дустан белән бүлмәдән тизрәк чаптылар.

Малфой берни дә сизмәгән булса гына иде. Гойлның зур аяк киёмнәре Һарриниң аяклары өчен бик буш булды, мантияның читләрен күтәрепкә туры килде. Алар караңгы холлга юнәлделәр. Ә аннан исә, чуланнан, дөбөрдәгән тавышлар ишетелә иде: Крэбб белән Гойлны анда бикләгән булганнар. Аяк киёмнәрен салгач, чулан ишеге янында калдыргач, малайлар мәрмәр баскыч буйлап Елак Миртл янына чаптылар.

– Ярый, вакытны зая уздырмадык, – тынчыгып эндәште Рон; алдындагы бәдрәф ишеге ябылды. – Һәҗүмченә ачыкый алмадык, әмма мин иртәгә әтигә язмакчы буламын: идән астын тикшерсеннәр иде.

Һарри битен ярылган көзгедән карый иде. Ул үз хәлендә. Һарри күзлекләрен киде, ә Рон Һермионаның бүлмә ишегенә шақыды.

– Һермиона, чык әле, сөйләсе әйбер бар.

– Китегез моннан! – дип кычкырды Һермиона.

Һарри белән Рон бер-берсенә карадылар.

– Нәрсә булды соң? – сорады Рон. – Син, безнең кеби, үз хәлеңә кайткан булырга тиешсең. Ишек аша Елак Миртл килеп чыкты. Һарриниң моңарчы аның шундый бәхетле йөзен күргәнә булмады.

– Оооооо, күрсәгез иде сез! – диде ул. – Бу бит котычкыч!

Алар ишектен ачылганын ишеттеләр. Аннан Һермиона чыкты. Бик елаган булган ул. Өстенә битен каплай торган мантия кигән.

– Ни булды? – кыюсыз сорады Рон. – Әллә ямьсез Милисентаның борыны үзеңкеңең үзгәрми калдымы я башка нәрсәме?

Һермиона мантиядан битен ачты. Рон мондый әйбер килеп чыгуын белмичә, раковинага берелде.

Аның битен кара йон урап алган иде, күзләре сары төскә кергән, чәчләре арасыннан колаклар үсеп чыккан иде.

– Бу мәченең бер яхшы йоны иде, – диде Һермиона. – Димәк, Милисентаның мәчесе булырга тиеш! Һәм дә төнәтмә хәйваннарны кире кешеләргә әверми!

– У-ух! – диде Рон.

– Сиңа начар кушамат кушачаклар инде, – шатланып әйтте Миртл.

– Борчылма, барысы да әйбәт, – тиз өстәде Һарри. – Хәзер безнең белән Хастаханә канатына барырсың. Мадам Помфи беркайчан да буш сораулар бирми...

Һермионаны бәдрәфтән чыгарга бик озак күндерергә кирәк булды. Елак Миртл аларны яңгыравыклы көлүе белән озата барды.

– Көт кенә! Тиздән сиңең койрыгың барлыгы турында беләчәкләр! Көт кенә!

Каргатырн — Когтевран

Форсат — шанс, благоприятный случай

Унөченче бүлек

Бик серле бер көндәлек

Һермионага хастаханәдә берничә атна уздырырга туры килде. Раштуа ялларыннан соң кабат мәктәпкә килгәч, укучылар арасында Һермионаның югалуы турында сүзләр йөри башлады, чөнки барысы да аңа һөжүм иткәннәр дип уйлый иде. Шулай итеп, бик күп укучылар, Һермионаны күрергә теләп, хастаханә тирәсендә таптанып йөрделәр. Һермионаның йонлы битен яшерер өчен, Помфри ханым аның карават тирәсен чаршау белән уратып алды. Һарри белән Рон Һермиона янына һәр кич килеп йөрделәр. Яңа семестр башланганнан соң, алар аңа һәр көнне кушылган өй эшләрен алып килделәр.

– Әгәр дә миңа сакал-мыек ише әйбер чыккан булса, мин үземә ял алган булыр идем, – диде Рон беркөнне Һермионаның караваты янындагы өстәлгә бер өем китапларны урнаштыра-урнаштыра.

– Юләрләнмә инде, Рон, мин укудан артта калмаска тиешмен, – диде Һермиона. Битендәге йоннары кими, үзенәң коңгырт-кара күз төсә кайта башлаганга күрә аның кәефе шактый күтәрелгән иде.

– Уйлавымча, яңалыкларыгыз юк инде? – дип өстәде ул Помфри ханым ишетмәслек итеп пышылдап.

– Берни дә юк, – диде Һарри моңаеп.

– Малфой булуында бер шигем дә юк иде бит, – диде Рон (бу жөмләнә аның инде йөзенчә мәртәбә әйтүе булгандыр).

– Нәрсә бу? – дип сорады Һарри Һермионаның мөндәрә астыннан чыгып торучы ниндидер алтын кырыйлы әйбергә күрсәтеп.

– Ачык хат кына ул, – диде Һермиона ашыгып.

Һермиона ул әйберне күз алдыннан алырга теләп тотынуы гына иде, тик Рон аңа караганда житезрәк булып чыкты. Рон ачык хатны тартып чыгарды һәм кычкырып укып та жибәрде: «Грейнджер туташның тиз арада терелүен теләп, аның өчен борчылып торучы укутучысы, өченчә дәрәжә Мерлин ордены иясә, Караңгы Көчөрдән Саклану лигасының мактаулы әгъзасы, „Тылсымлы атналык“ның иң сокландыргыч елмаю буенча биш кат жиңү яулаучысы, профессор Гильдерой Локһарттан».

Рон Һермионага жирәнәп карап куйды.

– Син шуны мөндәр астына куеп йоклайсыңмы?

Бәхеткә каршы, Һермионаны җавап бирү өлешеннән Помфри ханым коткарып калды – ул Һермионага кич белән эчә торган даруларны алып килгән иде.

– Локһарт шулкадәр ялагай кеше микәнни? – диде Рон Һаррига хастаханәдән чыгып, баскыч буйлап Гриффиндор манарасына менеп барганда.

Снейп аларга бик күп өй эшә биргән иде. «Без боларны, мөгаен, алтынчы курс ахырына гына эшләп бетерә алырбыздыр», – дип уйлап куйды Һарри. Ронның «Һермионадан Чөчүрөторгыч төнәтмәгә ничә күсә койрыгы салырга кирәклеге сорарга булыр әле», – дип үзалдына әйтеп бетерүе генә булды, өстәге каттан колак яргыч тавыш белән акыру яңгырады.

– Бу Филч, – дип мыгырдады Һарри. Шуннан алар баскыч буйлап өскә катка ашыктылар һәм мыштым гына тыңлап тордылар.

– Берәрсенә һөжүм иткәннәрдер дип уйламыйсыңмы? – диде Рон киеренкелек белән.

Алар туктап калдылар һәм Филчның тавышы килгән якка таба башларын суздылар.

– ...тагын күпме эш үземә! Төне буге жыештырырга, әйтерсәң лә минем башка бер эшем дә юк! Юк, житәр, мин Дамблдор янына барам...

Аның адымнары коридор буйлап таралды да ерактан ишекнең ачылып ябылганы ишетелде.

Һарри белән Рон почмактан башларын суздылар. Филч үзенә күзәтү урынын калдырып киткән иде. Алар кабат миссис Норриска һөжүм ясалган урынга килеп чыктылар. Һарри белән Рон Филчның нигә шулай ярсып-ярсyp акырганын шунда ук аңлап алдылар. Ярты коридорны су баскан иде, һәм әле һаман да Миртлның юыну бүлмәсе ишеге астыннан су агып тора иде. Хәзер инде (Филчның тавышы тынганнан соң) юыну бүлмәсенең диварлары аша Миртлның елаган тавышы кайтаваз булып ишетелә иде.

– Ни булган инде аңа? – диде Рон.

– Әйдә, барыйк та карыйк, – диде Һарри мантиясенең итәген өскәрәк күтәрәп, һәм, «Эшләми» язмасына игътибар да итми, жыелып торган су аша атлап чыкты да эчкә узды. Елак Миртл элеккегә караганда да ныграк итеп үкәрәп елый иде. Ул үзенә гел качып утыра торган бөдрәфендә иде бугай. Юыну бүлмәсендә караңгы иде, чөнки бөтен дивар һәм идән буйлап аккан су барлык шәмнәрне дә сүндереп бетергән иде.

– Ни булды? – диде Һарри.

– Кем анда? – дип кызганыч итеп җавап кайтарды Миртл. – Тагын миңа берәр нәрсә ыргытырга дип килдегезме?

Һарри аның кабинкасы янынарак килеп:

– Ник инде мин сиңа нидер ыргытырга тиешмен? – диде.

– Сораулар бирмә миңа! – дип акырып, Миртл тагын да күбрәк су дулкынын болай да юешләнеп беткән идәнгә чәчрәтеп җибәрде. – Менә мин монда үз эшләрем турында уйлап утырам димәк, һәм кемдер миңа китаплар ыргытуны кызык дип тапты...

– Тик әгәр дә кемдер сиңа нидер ыргытса, ул бит сиңа зыян салмаячак, – диде Һарри акыллы итеп. – Ул әйбер бары синең аша чыгып кына китәчәк бит, дип әйтүем инде, шулаймы?

Һарри артыгын әйтеп ташлады. Миртл пырхылдап кычкырып ук җибәрде:

– Әйдәгез соң, барыбыз да Миртлга китаплар ыргытыйк — ул бит моны барыбер сизмәячәк! Аның ашказанына элгә алган кешегә – ун балл! Башы аша уздыра алсагыз, илле балл! Шөп бит, ха-ха-ха! Нинди искиткеч уен, тик мин алай уйламыйм!

– Шулай да, кем ыргытты соң боларны? – дип сорады Һарри.

– Белмим... Мин үлем турында уйлап, бөгелгән килеш утыра идем, һәм ул нәкъ минем башыма тиде, – диде Миртл аларга карап. – Әнә анда ул, юылып төште...

Һарри белән Рон Миртл күрсәткән җиргә, су савыты астына карадылар. Анда кечкенә генә нәзек китап ята иде. Ул кырылып беткән кара тышлыклы һәм, юыну бүлмәсендәге бар нәрсә кебек үк, юеш иде. Һарриның китапны күтәрергә дип бер адым ясагына булды, тик Рон аны шунда ук туктатып калды.

– Нәрсә бар? – диде Һарри.

– Акылдан яздыңмы әллә? – диде Рон. – Бу бит куркыныч булырга мөмкин.

– Куркыныч? – диде Һарри көлемсерәп. – Якка кит әле, ничек инде бу куркыныч булсын, ди?

– Шаккаткан буласың тагы, – диде Рон китапка шикләнебрәк карап. – Кайбер китапларны Министрлык хәтта конфискацияли дә икән — эти сөйләгән иде. Бер китап кешеләрнең күзләрен көйдерә торган булган. Һәм әгәр дә берәрсә «Сихерче Сонетларын» укыса, шул кеше гомере буе бары лимериклар белән генә сөйли икән. Әле Батта торучы бер карт убырлыда беркайчан да укудан туктап булмый торган китап бар икән! Китапны гел борын төбөндә тотып, башка эшләрне икенче кулың белән эшләргә тиеш буласың. Һәм әле...

– Ярар, аңладым мин, – диде Һарри.

Кечкенә, юешләнеп беткән билгесез китап идәндә ята бирде.

– Ярый, без аны алып карамасак, бернәрсә дә белә алмаячакбыз, – диде Һарри һәм, Ронны узып, китапны идәннән күтәрәп үк алды.

Һарри моның көндәлек икәнлеген шунда ук аңлап алды — төсө китеп беткән тышлыкта бу көндәлеккә илле ел тулганлыгы язылган иде. Һарри аны түземсезлек белән ачып җибәрде. Көндәлекнең беренче битендә җәелеп киткән кара белән «Т.М. Риддл» диелгән иде.

– Тукта әле, – диде Рон курка-курка гына Һарриның җилкәсә аша карап. – Мин бу исемне беләм бит... Т.М. Риддл – илле ел элек мәктәп тарафыннан ниндидер үзенә бертөрле эшләре өчен бүләкләнгән кеше.

– Кайдан беләсең син боларны? – диде Һарри гажәпләнеп.

– Чөнки Филч мине тотканнан соң, калканын илле кат чистартырга мәҗбүр иткән иде, – диде Рон ачуланып. – Ул теге миннән лайлачлар чыккан вакыт иде. Бер сәгать буе лайланы кеше исеме өстеннән чистартырга туры килсә, син дә ул исемне исеңдә калдырыр идең.

Һарри көндәлекнең юеш битләрен каера башлады. Алар барысы да буп-буш иде. Аларда күренер-күренмәс язу эзе дә, хәтта Мейбл апаның туган көне, яки өченче яртыда – теш табибына дигән язмалар да юк иде.

– Ул көндәлегенә бернәрсә дә язмаган бит, – диде Һарри өметен төмәм өзеп.

– Миңа шунысы кызык: кем аны агызып җибәрергә теләде икән? – диде Рон кызыксынып. Һарри китапны икенче ягы белән әйләндерде һәм анда китап алынган кибетнең исемен күреп алды — Вокшолл-Роуд, Лондон.

– Маггл булып туган кеше булырга тиеш бу, – диде Һарри уйга батып. – Вокшолл-Роудтан көндәлек сатып алыр өчен...

– Ярый, сиңа бу гына ярдәм итә алмас шул, – диде Рон. Аның тавышы түбәнәйде. – Миртлның борынына тия алсаң, илле балл.

Шулай да Һарри аны кесәсенә тыгып куйды.

Һермиона хастаханәдән сакал-мыегыннан, койрыгыннан һәм йоныннан башка чыкты (ул вакытта февраль башы иде). Гриффиндор манарасындагы тәүге кичләрәнең берсендә

Һарри аңа Т.М. Риддлның көндөлеген күрсәтте һәм көндөлекне кайдан табулары турында сөйләде.

– О-о-о, аның бит яшерен көчләрә дә булырга мөмкин, –дип дәртләнеп әйтеп куйды Һермиона көндөлекне кулына алып, аны яхшылап карарга тотынганнан соң.

– Әгәр алар көндөлектә бар икән, димәк, бик яхшы итеп яшерелгән инде алар, –диде Рон. – Бәлки ул оялырлык әйберләрдер. Мин аңламыйм, ник син аны тотып атмадың соң, Һарри?

– Мин аны нигә ыргытуларын ачыкларга теләгән идем, – диде Һарри. – Һогвартсның Риддлны нинди эшләрә өчен бүләкләгәнән дә белмим.

– Нәрсә өчен дә була ала инде, – диде Рон. – Бәлки ул утыз Я.Б.А.Л.А.К. жыйган булгандыр яки берәр укытучыны бик зур кальмардан коткарып калгандыр. Бәлки Миртлны үтергәндер; бу барысына да файда булган булыр иде...

Тик Һермионаның дикъкаты белән карап торуыннан чыгып, Һарри аларның икесенең дә бер әйбер турында уйлауларын чамалап алды.

– Нәрсә? – диде Рон бер Һаррига, бер Һермионага карап.

– Димәк, Серләр Бүлмәсе илле ел элек ачылган булган, шулаймы? Моны Малфой әйткән иде.

– Әйе... – диде Рон әкрән генә.

– Һәм бу көндөлеккә дә илле ел, – диде Һермиона дулкынланып.

– Шуннан?

– Уян инде, Рон, – дип ырылдап куйды Һермиона. – Без Серләр Бүлмәсен соңгы мәртәбә ачкан кешенең илле ел элек куылганын беләбез. Без Т.М. Риддлның илле ел элек мәктәп тарафыннан үзенә бертөрле эшләрә өчен бүләкләнгәнән беләбез. Ә ул бүләк Слизерин Варисын тоткан өчен бирелгән булса? Аның көндөлегә, бәлки, безгә барысын да сөйләп бирә алыр иде: ул Бүлмәнең кайда икәнлеген, аны ничек ачып булуын, анда нинди жанвар яшәгәнән; бу һөжүмнәрне башкаручы кеше тәгаен үзенең кем булуын белүләрен теләми, шулаймы?

– Искиткеч фараз, Һермиона, – диде Рон, – тик аның бер кечкенә генә кимчелегә бар. Аның көндөлегендә берни дә язылмаган.

Тик Һермиона инде сумкасыннан тылсымлы таягын алып маташа иде.

– Күзгә күренми торган кара белән язылган булырга да мөмкин бит! – диде Һермиона пышылдап.

Ул көндөлеккә өч тапкыр тиеп алды һәм «Апарециум!» диде.

Берни дә булмады. Курку белмәс Һермиона кулын тагын сумкасына тыкты һәм ачык кызыл төстәге, бетергечкә охшаган әйбер тартып чыгарды.

– Бу — Тапкыч. Мин аны Кыек тыкрыктан алган идем, — диде ул.

Иң беренче эш итеп ул гыйнварны бетерергә тотынды. Берни дә булмады.

– Әйтәм бит инде мин сезгә, без аннан берни дә таба алмаячакбыз, — диде Рон. — Риддл аны Раштуа бүлгә итеп алгандыр да тутырырга кирәк дип тапмагандыр.

Ник бу көндәлекне тотып атмаганын Гарри хәтта үзенә дә аңлата алмый иде. Эш шунда ки, көндәлекнең буп-буш булуын белсә дә, Гарри һаман аның битләрен актарды, әйтерсең лә ул шулай әлеге булган вакыйганы төмамларга тели иде. Тик шулай да, Гарриның моңа кадәр беркайчан да Т.М. Риддл исемен ишеткәне булмаса да, бу исем аңа ниндидер бер мәгънәгә ия кебек тоелды; әйтерсең аның кайчандыр, бик кечкенә вакытында, Риддл исемле дустан булган, һәм хәзер ул аны инде ыртлаш оныткан кебек иде. Тик бу башка сыймаслык әйбер иде. Чөнки аның Һогвартска кадәр бер дустан да юк иде (моның өчен Дадлига рәхмәт әйтергә кирәк).

Шулай да Гарриның Риддл турында белү теләгә бер дә кимемәде. Шуңа күрә ул икенче көнне тәнәфес вакытында Риддлның махсус бүлгән карар өчен бүләкләр бүлмәсенә юл тотты (аның артыннан, әлбәттә, кызыксынучан Һермиона һәм төмам ышанычын югалткан Рон да иярде; җитмәсә, Рон ул бүлмәне туйганчы күрүе турында да искәртеп торды).

Риддлның ялтырап торган алтын калканы почмактагы шкапка яшерелгән иде. Аның Риддлга ни өчен бирелгәне турында бернинди дә искәрмәләр юк иде. («Бик яхшы, юкса ул тагын да зуррак булган булыр иде, һәм миңа аны һаман да ялтыратып утырырга туры килгән булыр иде», — диде Рон).

Шулай да алар Риддлның исемен «Тылсымда күрсәткән хезмәтләре өчен» диелгән иске медальдә һәм Баш Егетләр исемлегендә таптылар.

– Бу Перси кебек ахры, — диде Рон борынын җыерып, — Перфект, Баш Егет... әле һәр фәннән дә өстен дә булгандыр...

– Син моны ниндидер начар әйбер турында сөйләгән кебек әйтәсең, — диде Һермиона берәз үпкәләгән тавыш белән.

Һогвартста кабат якты көннәр башланды. Сарай эчендә өметкә бай кәеф хөкем сөрдә. Башка бернинди дә һөжүмнәр булмады, Башсыз диярлек Ник та, Помфри ханым да Джастиндагы мандрагораларның көйсезләнә һәм йомыла башлаулары турында бик шатланып хәбәр иттеләр, чөнки бу аларның күчеш чорына җиткәннәрен аңлата иде.

– Бетчәләре тигезләнгәннән соң, аларны күчереп утыртырга мөмкин булачак, — дип Помфри ханымның Филчка сөйләгәннен ишетеп алды Гарри, — һәм шуннан соң инде без аларны кисеп, төнәтмә әзерләребез. Аннан Миссис Норрисны «кайтарып» булачак.

«Слизерин Варисы бөтенләй кыюлыгын югалтты бугай», дип уйлап куйды Гарри. Хәзер Серләр Бүлмәсен ачу өчен бик зур тәвәккәллек таләп ителә иде, чөнки бөтен мәктәп халкы

да бик уяу һәм шикләнүчәнгә әйләнде. Әлегә җанвар да, нинди генә булуына карамастан, тагын бер илле елга йокыга талырга уйлагандыр, мөгаен.

Әлегә фикерләр белән һафллафтагы Эрни МакМиллан гына килешергә теләмәде. Ул һаман да һаррины гаепле дип санавын һәм дуэль вакытында һарри үзен-үзе сатты дип дәлилләвен дәвам итте. Пивздан тарафыннан да яклау булмады; ул туп-тулы коридорларда кинәт кенә пәйда була торды, һәм «Oh, Поттер, син корттыр...» дип җырлап-биеп үртәп йөрергә кереште.

Гильдерой Локһарт һөжүмнәрнең туктавында үзен сәбәпче итеп күрде. Профессор МакГонагал гриффиндорлыларны трансфигурация дәресенә алып барганда, Локһартның да аларга ияреп, үзенә шөһрәт казанылары турында сайрап баруын һарри ишетеп алды.

– Мин тагын күңелсез вакыйгалар булып дип уйламыйм, Минерва, – диде ул борынына каккалап. – Хәзер инде Бүлмә мәңгегә ябылды дип уйлыйм. Жинаятьче минем аны нишләтәсемне аңлап алды бугай, бу бары вакыт мәсьәләсе генә. Аның хәзер туктавы хәерле дә, чөнки мин аның белән чын-чынлап көрәшергә тотынсаммы... Беләсезме хәзер мәктәпкә нәрсә кирәк? Күтәренке рух! Үткән семестрдагы вакыйгаларны башыгыздан алып ташлагыз! Мин хәзер тәгаен нишләргә кирәклеген әйтә алмыйм, шуны әйтә алам...

Ул тагын борынына каккалап алды да якка китте.

Сүзнен нинди күтәренке рух турында баруы ундүртенче февраль көнне билгеле булды. Квиддич буенча соңга кадәр барган күнекмәләр аркасында һарриның йокысы туймаган иде. Ул, берәз соңга калып, Олы Залга ашыкты. Иң элек ул үзен дәрәс ишектән кермәгән дип уйлап куйды.

Диварлар зур алсу төстәгә чәчәкләр белән бизәлгән иде. Алардан бигрәк, аксыл-зәңгәр түшәмнән йөрәк формасындагы конфеттилар асылынып тора иде. һарри Гриффиндор өстәленә таба килде – Ронның кыяфәте яхшылардан түгел иде, ә һермиона хихылдап утыра иде бугай.

– Нинди хәл бу? – дип сорады һарри алар янына утырып һәм беконны өстендәгә конфеттины алып атып.

Рон, сүз белән әйтеп бирә алмагач, укытучылар өстәленә төртеп күрсәтте. Локһарт бизәлешкә туры китереп алсу төстәгә киёмнәрдән утыра иде, һәм шунда ук, тынычлануны сорап, кулын селтәп куйды. Аның як-ягында утыручы укытучыларның йөзләре таш булып каткан кебек тоела иде. һарри утырган жиреннән профессор МакГонагаллның бите тартышып куйганын күрәп алды. Снейп исә яңа гына бер касә Сөякүстергеч эчкән кеше кебек күренә иде.

– Изге Вәли көне белән! – дип кычкырып җибәрде Локһарт. – Иң элек миңа котлау хатлары җибәргән кырык алты кешегә рәхмәт әйтергә рәхсәт итегез! Әйе, мин бар кыюлыгымны

жыеп, шушы кечкенә генә сюрпризны ясарга булдым, тик әле сюрприз моның белән генә чикләнми!

Локхарт кулларын чабып куйды, һәм ишекләрдән залга бер төркем чырайлары сытылган гномнар керә башлады. Тик бу гадәти гномнар түгел иде. Локхарт аларның аркаларына алтын канатлар беркетеп, кулларына арфалар тоттырган иде.

– Минем ягымлы хат ташучы купидоннарым! – дип балкып куйды Локхарт. – Алар бүген мәктәп буйлап сезнең котлау хатларыгызны таратып йөриячәкләр! Әле бар кызык моның белән генә тәмамланмый! Коллегаларымның да бу бәйрәмгә үз өлешләрен кертү теләге бардыр дип уйлыйм! Нишләп әле профессор Снейптан Мәхәббәт төнәтмәсе ясау серләрен сорамаска, ди! Ө профессор Флитвик исә Сөйдергеч тылсымнар турында теләсә кайсы карт тылсымчылардан да яхшырак белә!

Профессор Флитвик битен куллары белән каплады. Әгәр берәрсә Мәхәббәт төнәтмәсе ясарга теләп Снейпка мөрәжәгать итә калса, Снейп ул кешегә агу эчертергә мөмкин кебек тоела иде (Снейпның йөзе буенча бу бик яхшы күренә иде).

– Син ул кырык алты кеше арасында түгелдер бит, һермиона? Зинһар «юк» дип әйтә күр! – дип ялварды Рон Олы Залдан чыгып, беренче дәрәсләренә барган вакытта. Тик һермиона Ронны ишетмәмешкә салынып, сумкасыннан жәдвәлен* эзләргә кереште.

Гномнар көне буге, укытучыларның ачуларын чыгарып, бер сыйныфтан икенче сыйныфка чабып йөрделәр, ә төштән соң, гриффиндорлылар баскыч буйлап Тылсымга менгән вакытта, һаррины бер гном куып тотты.

– Әй, син, Арри Поттер! – дип башка гномнарга караганда да шыксызрак булган бер гном акырып жибәрде. Кешеләрне як-якка төрткәләп, ул һарри янына килеп җитте.

Беренчеләр алдында мәхәббәт хаты алу оятыннан (алар арасында Джинни Уизли да бар иде) һаррига эсселе-суыклы булып китте һәм ул качмакчы булды. Тик ул ике адым атларга өлгергәнче, гном кешеләрне этә-төртә аның янына килеп тә җитте.

– Миндә Арри Поттерның шәхсән үзенә таптырыр өчен көйле хат бар, –диде ул арфасын янап диярлек алга таба сузып.

– Монда гына түгел, – дип ысылдады һарри качарга теләп.

– Кузгалма! – дип ырылдады гном һарриның сумкасына ябышып, аны үзенә таба тарткалап.

– Жибәр мине! – дип ырылдады һарри.

Ертылган тавыш чыгарып, аның сумкасы икегә каерылды. Идәнгә аның китаплары, тылсымы таягы, пергамент һәм каләмә коелды. Ө кара савыты* ватылды ук.

Гном җырлый башлаганчы дип, һарри тиз генә коелган әйберләрен җыя башлады. Коридор буйлап кешеләр җыела башлады.

– Ни булды монда? – дип Драко Малфойның салкын, сузылып чыккан тавышы яңгырады. Гарри калтырана-калтырана, Малфой көйле хатны ишеткәнче дип, әйберләрен ертылган сумкасына тутырып бетерергә тырышты.

– Нинди тамаша бу тагын? – дип Перси Уизли да килеп җитте.

Башы бәлагә тарыганын аңлап алгач, Гарри качарга карар кылды, тик шул ук мизгелдә гном аның тезеннән эләктереп алды, һәм Гарри идәнгә килеп төште.

– Менә, – диде ул Гарриның тубык сөягенә утырып, – бу синең көйле хатың:

Аның күзләре шундый яшел, гүя яңа тозланган бака,
Аның чәчләре шундый кара, әйтерсең язма такта.

Булса иде ул минеке, ул, чыннан да, илаһи,
Кара Лордны җиңә алган, ул бит бөөк бер даһи!

Шул ук мизгелдә юкка чыгар өчен Гарри Гринготтста булган бөтен алтынын да бирергә риза иде. Башкаларга кушылып көләргә тырышып, Гарри торып басты, аның аяклары гномның авырлыгыннан көзән җыера башлаган иде. Перси җыелган кешеләргә таратырга теләде, тик алар яшьләрен сөртә-сөртә көлүләрен дөвам иттеләр.

– Барыгыз, китегез, кыңгырау биш минут элек чыңлады, сыйныфларыгызга барыгыз, – дип куарга тырышты ул кайбер беренчеләргә. – Син дә, Малфой...

Гарри, артына борылып, Малфойның бөгелеп нәрсәендер күтәреп алганын күреп алды. Хәйләкәр генә итеп, ул аның Крэбб белән Гойлга күрсәтте, һәм Гарри ул әйбернең Риддлның көндәлегә икәнен аңлап алды.

– Бир аны миңа, – диде Гарри тыныч кына.

– Кызык, Гарри монда ниләр язды икән? – диде Малфой.

Ул тышлыкта язылган елга игътибар да итмәде бугай һәм Гарриның үз көндәлегә бар дип уйлады булса кирәк. Күзәтүчеләр тып-тын калдылар. Джинни, куркынып, карашын көндәлектән Гаррига төшерде.

– Бир әле монда, Малфой, – диде Перси кырыс итеп.

– Мин карап чыкканнан соң гына, – диде Малфойкөлемсерәп көндәлекне Гарри алдында әйләндереп.

– Мөктәп старостасы буларак, –дип Персиның сүзен башлап кына җибәрүе генә булды, тик Гарри тәмам чыгарыннан чыкты.

Ул тылсымлы таягын чыгарды да Снейпның Локхартны коралсыз калдырганы кебек «Экспеллиармус!» дип, Малфойның кулындагы көндәлекне һавага очырды. Рон, утыз ике тешенә елмаеп, көндәлекне эләктереп алды.

– Гарри! – диде Перси кычкырып ук. – Коридорда тылсым кулланырга ярамый. Белгәнеңчә, мин моның турында хәбәр итәргә тиешмен!

Ләкин Һаррига инде барыбер иде, ул Малфойга күрмәгән күрсәтте, һәм бу эш Гриффиндорның биш баллына тора иде. Малфой чыгарыннан чыккан иде, һәм ул, сыйныф бүлмәсенә ашыгучы Джинниның артыннан:

– Поттер синең хатыңны ошатты дип уйламыйм! – дип ачулы тавыш белән кычкырып калды. Джинни йөзен куллары белән каплап, сыйныф бүлмәсенә чабып кереп китте. Рон да ырылдап, кесәсеннән тылсымлы таягын чыгарды, тик Һарри аңа төртеп җибәрде. Тылсым дәрәсендә лайлачлар чыгарып утыру Рон өчен кирәкле әйбер түгел иде.

Профессор Флитвикның сыйныф бүлмәсенә җиткәндә генә Һарри Риддл көндәлегенә бер сәер ягына тап булды. Аның барлык китаплары да кызыл төстәге карага буялып беткәннәр иде. Тик көндәлек, аңа кара савыты түгелер алдыннан да нинди чиста булса, хәзер дә шул килеш калган иде. Ул моны Ронга күрсәтергә теләгән генә иде, тик Ронның эше бик кызу булып чыкты – ул тылсымлы таягының башына килеп чыккан ниндидер шәмәхә куыкчылар белән мәшгуль иде, һәм аны бу вакытта башка бер ни дә кызыксындырмый иде.

Ул төнне Һарри барысыннан да иртәрәк йокларга ятты. Моның сәбәбе, бер яктан, Фред белән Джорджның «Аның күзләре шундый яшел, гүя яңа тозланган бака» дип җырлауларын ишетмәс өчен булса, икенче яктан, аның Риддл көндәлегенә серенә төшенәсе килде, тик Рон моны бушка вакыт уздыру гына дип саный иде.

Ул чаршау кырылган краватына менеп утырды һәм буп-буш битләргә актарырга кереште – аларда бернинди дә кызыл төстәге кара түгелгән эз юк иде. Шуннан ул карават янындагы тартмадан яңа кара савыты чыгарып, аңа каләмен манды һәм көндәлекнең беренче битенә бер тамчы төшереп җибәрде.

Көндәлек битенә тамган кара бары бер мизгел генә күренеп торды да аннан, биткә сеңеп диярлек, юкка чыкты. Һарри, шаккатып, каләмен тагын карага манды һәм көндәлек битенә “Минем исемем – «Һарри Поттер» дип язды.

Сүзләр шул ук мизгелдә балкып куйдылар һәм шулай ук бик тиз арада юк булдылар. Аннан, ниһаять, нидер була башлады.

Көндәлек битенә шул ук язылган кара килеп чыкты һәм Һарри язмаган, бөтенләй икенче сүзләр пәйда булды.

«Сәлам, Һарри Поттер. Минем исемем – Том Риддл. Син минем көндәлеккә ничек тап булдың?»

Бу сүзләр дә Һарри җавап яза башлауга юк булдылар.

«Кемдер аны бәдрәфкә ташламакчы булган».

Ул түземсезлек белән Риддлның җавабын көтте.

«Ярый әле мин истәлекләремне каләм белән түгел, ә ышанычлырак ысул белән калдырганмын икән. Шулай да, бу көндәлекне укырга теләмәүчеләр дә булачагын гел белеп тордым».

«Нәрсәне күз алдында тотып әйтәсең?» дип кырып диярлек язды Гарри көндәлек битен дулкынлануы белән тутырып.

«Бу көндәлектә бик куркыныч әйберләр турында хатирәләр саклануын әйтергә теләм. Яшерен әйберләр. Һогвартс тылсым һәм сихер мәктәбендә булган вакыйгалар».

«Мин хәзер нәкъ шунда инде», дип тиз генә язды Гарри. «Мин Һогвартста, куркыныч вакыйгалар да булгалады. Син Серләр Бүлмәсе турында берәр нәрсә беләсеңме?»

Аның йөрәге дөп-дөп итеп тибәргә тотынды. Риддлның җавабы озак көттермәде, аның язуы күренер-күренмәсләнгән иде, әйтерсәң лә ул бар белгәнән сөйләргә ашыга иде.

«Әлбәттә, Серләр Бүлмәсе турында беләм мин. Минем вакытта безгә аны әкият, ул бүлмә булмаган дип сөйләләр иде. Тик бу ялган иде. Мин бишенче курста булганда, ул бүлмә ачылды һәм андагы җанвар берничә укучыга һөжүм итте, ә берсен хәтта үтерде дә. Мин ул бүлмәне ачкан кешене тоттым, һәм аны мәктәптән кудылар. Мәктәп директоры, профессор Диппет, бу хәлләрнең Һогвартста булуына бик хурланды һәм миңа моның турында авызымны да ачмаска куштылар. Кызның үлемен бәхетсез очрак дип сөйләделәр. Миңа яхшы, ялтырап торган, каеп язылган калкан бүлмәк иттеләр һәм авызымны ябып йөрергә әмер бирделәр. Тик мин бу хәлләрнең тагын кабатланырга мөмкин булуын белдем. Җанвар һаман исән һәм аны чыгара алган кеше һаман ирәктә».

Гарри кабалануыннан кара савытын төшереп җибәрә язды.

«Бу хәлләр хәзер кабатлана. Өч һөжүм булды инде, һәм берсе дә бу эшләр артында кем торуын белми бугай. Соңгы кат бу вакыйга кайчан булган иде?»

«Теләсәң, мин сиңа күрсәтә дә алам», дип җавап бирде Риддл. «Сиңа моның өчен минем сүзләр кирәкмәс. Мин сине хәтерем аша ул җанварны тоткан төнгә алып бара алам».

Гарри шиккә калды. Аның каләмә көнләдек өстендә катып калды. Риддл ни әйтергә тели икән? Ничек башка кешенең хәтеренә кереп була икән соң? Ул, тәмам борчылып, караңгылыкка чумган бүлмәнең ишегенә карады. Янә көндәлеккә караганнан соң, ул анда яңа сүзләр күрә алды.

«Күрсәтергә рөхсәт ит».

Гарри бер секунд уйлап торганнан соң, бер сүз язды.

«Ярый».

Көндәлек битләре көчле җилгә эләккән кебек әйләнергә тотындылар һәм июнь уртасында туктап калдылар. Гарри, авызын ачып, үнөченче числоның кечкенә генә телевизор экраны кебек төрәзәгә әйләнгәнән күрә алды. Ул калтыраган куллары белән көндәлекне күзләренә

якынара китерде һәм, аны-моны аңлап өлгөргәнчә, алга таба иелде; тәрәзә киңәеп китте, һәм Һарри тәненең караваттан аерылганын сизеп алды, аннан ул башы белән көндәлек битендәгә төрлө төсләрдәгә әйләнмәгә тартылып кереп китте.

Ул аяклары белән каты жиргә тигәнән сизеп алды, аягында басып калырга тырышты, һәм күренер-күренмәс фигуралар кинәт фокуска керделәр.

Ул үзенең кайда икәнлеген шунда ук аңлап алды. Йоклап утыручы портретлы түгәрәк бүлмә Дамблдорның бүлмәсе иде, тик өстәл артында Дамблдор утырмый иде. Ябыгып беткән, сырхауга охшаган, пеләш башлы (башындагы бер-ике бөртек ак чәчен санамаганда) тылсымчы шәм яктысында хат укып утыра иде. Һарриның моңа кадәр бу кешене күргәнә юк иде.

– Гафу итегез, – диде Һарри калтыраган тавыш белән. – Мин кисәтүсез керергә уйламаган идем...

Тик тылсымчы башын да күтәрмәде. Ул берәз кашларын жыерган килеш хатны укуын дәвам итте. Һарри аның өстәле янына ук килеп басты да:

– Э-э, мин китим инде алайса? – дип сузып жибәрде.

Тик тылсымчы аңа һаман игътибар да итмәде. Ул аны ишетми дә иде бугай. Тылсымчыны саңгыраудыр дип уйлап, Һарри тавышын көчәйтә төшөп:

– Борчыганым өчен гафу итегез. Мин китим инде, – дип кычкырып ук жибәрде.

Тылсымчы авыр сулап, хатны жыеп куйды да торып басты, ул Һаррига карамыйча да аны узып китте һәм тәрәзә янына барып, пәрделәрне ачты.

Күк йөзә кып-кызыл иде; кояш байый иде. Тылсымчы өстәл артына утырды да, ишеккә карап, бармакларын өстәлгә шакылдатып утырды.

Һарри бүлмәгә кз йөртеп чыкты. Феникс та, көмеш бызылдавык әйберләр дә юк иде. Бу Риддл белгән Һогвартс иде, һәм бу әлегә тылсымчының Дамблдор түгел, ә директор булуын аңлата иде (ә бу илле ел элекке вакытта исә Һарри өрәк шикелле, кешеләр күзенә күренмәс зат иде).

Бүлмә ишегенә шакыдылар.

– Керегез, – диде карт тылсымчы көчсез тавыш белән.

Бүлмәгә уналты яшьләр тирәсендәгә очлы башлы эшләпә кигән егет узды. Аның күкрәгендә көмеш перфект тамгасы ялтырый иде. Ул Һарридан берәз озынара иде, тик аның да чөчләрә кара төстә иде.

– Аһ, Риддл, – диде директор.

– Сез мине күрергә теләдегезме, профессор Диппет? – диде Риддл. Ул борчулы күренә иде.

– Утыр, – диде Диппет. – Мин әле генә син жибәргән хатны укып чыктым.

– Ә, – диде Риддл. Ул утырды һәм кулларын каты итеп кысып торды.

– Балакаем, – дип йомшак кына әйтте Диппет, – мин сине жәйге ялларда һогвартста калдыра алмыйм. Синең чыннан да өеңә кайтасың килмиме соң?

– Юк, – дип кырт кисте Риддл. – Теге жиргә кайтканчы, мин һогвартста калуны кулайрак күрәм...

– Син яллар вакытында магглларның балалар йортында торасың, шулай бит? – дип сорады Диппет кызыксыну белән.

– Әйе, сэр, – диде Риддл берәз кызарып.

– Син маггл булып тудыңмы?

– Яртылаш, – диде Риддл, – әти – маггл, әни – тылсымчы.

– Һәм синең әти-әниең икесе дә...

– Әнием мин тууга ук үлгән, миңа исем генә бирергә өлгергән ул. Әти хөрмәтенә – Том, бабам хөрмәтенә – Марволо.

Диппет аны жәлләп, авыр сулап куйды.

– Эш шунда ки, Том, – дип башлады ул, – синең өчен кирәкле шартларны да тудыра алып идек без, тик хәзерге хәлләрне күз алдында тотканда...

– Сөз һөжүмнәрне күз алдында тотып әйтәсезме, сэр? – диде Риддл, һәм һарриның йөрәге атылып чыгардай булып тибә башлады, ул, яхшырак ишетер өчен, алар янынарак килде.

– Нәкъ шулай, – диде директор. – Балакаем, семестр азагында сине мәктәптә калдыруны күз алдына да китереп булмый бит, бигрәк тә бу хәлләрдән соң... бу кечкенә кызның үлеменнән соң... Балалар йортында сиңа яхшырак, куркынычсызрак булып дип уйлыйм. Тылсым министрлыгы мәктәпне ябу турында сүз дә кузгатты инде. Бу вакыйгаларның чишелешенә бер адымга да якин килә алмадык бит без.

Риддлның күзләре киң итеп ачылып китте.

– Сэр... Ә әгәр дә жинаятьче тотылса... Һәм бу хәлләр жайга салынса...

– Нәрсәне күз алдында тотып әйтәсең син? – диде Диппет тавышын өздереп диярлек, һәм урыныннан кузгалып ук китте. – Риддл, син бу һөжүмнәр турында берәр нәрсә беләсеңме әллә?

– Юк, сэр, – дип җавап бирде Риддл тиз генә.

Тик һарриның ул «юк»ның үзенә дә Дамблдорга «юк» дип әйтүенә тәңгәл килүендә бер шиге дә юк иде.

Диппет тәмам төшенкелеккә бирелеп, урынына утырды.

– Син китә аласың, Том...

Риддл урындыктан шуып төште һәм бүлмәдән чыгып китте. Һарри аның артыннан иярде.

Алар баскыч буйлап һәм яртылаш караңгы коридорга, горгулья янына төштеләр. Риддл

туктагач, Һарри да аның артыннан күзәтеп, туктап калды. Риддл бик мөһим әйбер турында уйлый иде бугай. Ул кашларын жыерып, иренен тешләп торды.

Аннан, карар кылган шикелле, ашыгып, кузгалып китте. Һарри тавыш-тынсыз гына аның артыннан шуышты. Сарай алдына барып житкәнче, алар каршысына бер кеше дә очрамады, тик кинәт озын буйлы, озын жирән чөчлө һәм сакаллы тылсымчы мөрмөр баскычтан Риддлга эндәште.

– Шундый соң вакытта нишләп йөрисең, Том?

Һарри тылсымчыга карап катты. Бу илле яшьлек кече Дамблдор иде.

– Мин директор янында идем, сэр, – диде Риддл.

– Ярый, ә хәзер йокларга ят инде, – диде Дамблдор Һаррига бик таныш булган кискен караш ташлап. – Бу көннәрдә коридор буйлап йөрмәвең хәерлерәк...

Ул авыр сулап куйды, һәм Риддлга тыныч төннәр теләп, юлын давам итте. Риддл аның күздән югалганын көтеп торды һәм, тиз-тиз атлап, жир астына юнәлде, ә Һарри пешеп-янып аның артыннан чапты.

Тик Риддл аны яшерен жиргә яки серле туннельгә түгел, ә Снейп төнәтмәләр ясарга өйрәтә торган жиргә алып килде. Утлар сүнгән иде, Һарри Томның ишекне берәз ачык калдырып, эчке яктан күзәтеп торуын карап торды.

Һаррига алар анда ким дигәндә бер сәгать басып тордылар кебек тоелды. Аның бар күргәне ишек ярыгынан нидер көтеп, таш кебек катып карап торган Риддл гына иде. Бу көтүдән тәмам туйганнан соң, Һаррида чынбарлыкка кайту теләге туа башлады, тик шул вакытта ул аяк тавышларын ишетеп алды.

Коридор буйлап кемдер килә иде. Ул Риддл белән Һарри качып торган жирне узып китте. Риддл шыпырт кына, шөүлә кебек ишектән чыкты да аның артыннан китте. Һарри да, аяк очларына басып, аның артыннан иярде (ул үзенең тавышсыз икәнлеген тәмам оныткан иде инде).

Алар биш минут тирәсе адымнар артыннан бардылар. Риддл яңа тавышларны ишетеп алганнан соң, кинәт кенә туктап калды һәм ул якка башын иде. Һарри ишек ачылып киткән тавышны ишетеп алды, ә аннан кемдер карлыккан тавыш белән:

– Әйдә... Миңа моннан китәргә кирәк... Әйдә... Тартмага кер... – диде.

Бу тавышта ниндидер таныш чалымнар бар иде.

Риддл кинәт кенә почмактан сикереп чыкты. Һарри аның артыннан чыкты. Ул ишек төбөндә зур тартма тотып торучы ниндидер кара малайның чалымнарын күреп алды.

– Хәерле кич, Рубеус, – диде Риддл кинәт кенә.

Малай ишекне япты да торып басты.

– Нишлисең син монда, Том?

Риддл яқынрак килде.

– Барысы да тәмам, – диде ул. – Миңа синең турында сөйләргә туры киләчәк. Һөжүмнәр тәмамланмаган очракта, Һогвартсны ябарга уйлылар.

– Син нәрсә...

– Мин сине кемнедер үтерергә уйлагансыңдыр дип уйламыйм. Тик мондый җанварлардан тәртипле өй хайваны ясап булмый. Син аны бары йөрөп килергә генә дип җибәргән булгансыңдыр...

– Мин беркайчан да, берсен дә үтермәдем! – диде зур малай ябык ишеккә терәлеп. Ишек артыннан Һарри сәер кыштырдау һәм чиртүләрне ишетеп алды.

– Киттек, Рубеус, – диде Риддл тагын да яқынрак килеп. – Үлгән кызның гаиләсе иртәгә монда булачак. Һогвартс әлеге гаилә өчен эшли алган иң кечкенә әйбер ул – аларның кызын үтергән нәрсәнең юк ителүе.

– Ул түгел иде ул! – дип үкереп җибәрде малай, һәм аның тавышы бөтен коридор буйлап яңгырап китте. – Ул түгел! Ул беркайчан да алай эшләмәс иде!

– Якка кит, – диде Риддл тылсымлы таягын чыгарып.

Аның әфсене бөтен коридорны бик якты ут белән тутырды. Зур малай артындагы ишек шундый көчле итеп ачылды ки, ул малайны икенче диварга атып җибәрде. Һәм аннан Һаррины озын итеп, бик каты итеп кычкырырга мәжбүр итәрлек (ул тавыш ишетелерлек булмаса да) әйбер чыкты.

Гаять зур, биек булмаган, йонлы тән һәм кап-кара аяклары булган нәрсә; бик күп ялтырап торган күзләр һәм бер пар очлы кыскачлар – Риддл кабат таягын күтәрде, тик ул соңга калды. Әлеге җанвар котылу юлын эзләп, аның аша үрмәләп китте һәм коридор буйлап чабып, күздән югалды. Риддл аның артыннан күзәтеп торып басты, кабат таягына үрелде, тик зур малай аның өстенә сикерде, таягын эләктерде һәм «Ю-Ю-Ю-ЮК!» дип кычкырып, Риддлны егып салды.

Күз аллары әйләнергә тотынды, караңгылык басты; Һарри үзенең егылуын сизеп алды һәм ул, дөбөрдәп, Гриффиндор бүлмәсендәге караватына килеп төште. Риддлның көндәлеге аның корсагында ята иде.

Ул тын алып өлгөргәнче, бүлмә ишеге ачылып китте, һәм Рон килеп керде.

– Менә син кайда икән, – диде ул.

Һарри торып утырды. Ул шыбыр тиргә баткан һәм калтырана иде.

– Ни булды? – диде Рон аңа тынычсызланып карап.

– Ул Һагрид булган, Рон. Илле ел элек Һагрид Серләр Бүлмәсен ачкан.

Ачык хат — открытка

Лимерик — абсурд эчтәлекле, бишьюллык шигырь жанры

Калкан — щит

Жәдвәл — расписание

Кара савыты — чернильница

Даһи — гений

Ундүртенче бүлек

Корнелиус Фадж

Һарри, Рон һәм Һермиона Һагридның зур куркыныч жанварларны яратканын белә иделәр. Алар беренчедә укыганда ул үзенә агач йорында аждаһа асрамакчы булган иде һәм «Йомшак» исемле дәү өч башлы этне алар өле бик тиз оныта алмаслар. Һәм, әгәр малай чагында Һагрид мәктәптә ниндидер жанвар яшерелгән дигәнне ишеткән булса, аны күрер өчен ни генә эшләмәсеннән Һарриның иманы камил иде. Жанвар бик озак бер урынында яткан һәм аңа берәз күпләгән аякларын язып алырга кирәк дип уйлар иде ул, мөгаен. Һарри хәтта үнөч яшылек Һагридның ул жанварга муенса һәм бау кидереп караганын күз алдына китерә иде. Ләкин шул ук вакытта Һарри Һагридның берәүне дә үтерергә нияте булмаганын да белә иде.

Һарри Риддлның көндәлеген ничек укырга кирәклеген белгәнәнә дә берәз үкенә иде. Рон белән Һермиона аннан күргәннәрен кат-кат сөйләтеп йөдәттеләр, бу сөйләүдән һәм аннан соңгы фикер алышулардан аның косасы килә иде инде.

– Бәлки Риддл ялгышкандыр, – диде Һермиона, – Бәлки кешеләргә һөжүм иткән жанвар башка берәү булгандыр...

– Һогвартска ничә жанвар сыядыр дип уйлыйсың син? – диде Рон иренеп кенә.

– Без барыбыз да Һагридның мәктәптән куылуы турында моңарчы да белә идек, – диде Һарри борчылу белән, – һәм Һагрид чыгарып җибәрелгәч, һөжүмнәр туктаган булса кирәк. Югыйсә Риддлга бүлгән бормәсләр иде.

Рон башкачарак фикер әйтте.

– Риддл берез Персига тартым... һәм кем кушкан соң аңа Һагрид турында әлөкләргә?

– Ул жанвар кемнеләр үтергән бит, Рон. – диде Һермиона.

– Һәм, әгәр Һогвартс ябылган булса, Риддлны ниндидер магглар ятимнәр йортына озаткан булырлар иде. – диде Һарри. – Мин аның монда калырга теләвен аңлыйм.

– Син Һагридны Караңгыр Тыкрыгында күрдем дисең, имә Һарри?

– Ул Ит Ашаучы Лайлачларга каршы дару алды анда, – диде Гарри тизрәк.

Өчесе дә сүзсез калды. Озак кына дэшми торганнан соң, Һермиона куркып кына иң четерекле сорауны биреп куйды:

– Һагридның үзеннән барып сорыйкмы әллә?

– Ооо, менә дигән хәл белешү булачак бу, – диде Рон, – Сәлам, Һагрид. Әйтче, син бу арада кирмәнгә берәр тиле һәм йонлач жанвар кертәп жибермәдеңме, алай-болай?

Ахырда алар, яңадан бер һөжүм дә булмаса, әлегә Һагридка бер ни дә әйтмәскә булдылар. Гәүдәсен күрсәтми генә тавыш чыгарган бу нәрсәдән бүтән бернинди пышылдау да ишетелмәгәч, алар Һагридка барып аның ни өчен мәктәптән куылу турына сүз кузгатасы булмас дип ышана да башлаганнар иде. Жастин һәм Чак Кына Башсыз Калган Ник катырылганнан соң инде дүрт ай булып килә иде, һәм бөтенесе дә һөжүм итүченең, кем булса да, бу эшеннән ваз кичкән дип уйлый башлаганнар иде. Пивз да үзенең «Поттер, б*ктыр» дип жырлавын ташлап, Эрни Макмиллан да беркөнне Үләннәр дәрәсендә бик ягымлы гына итеп атылып чыгарга торган агулы гөмбә чиләге сорады. Мартта өченче бакчада берничә мандрагора ыгы-зыгы куптарды. Моннан Профессор Спроутның сөенече эченә сыймады.

– Бер-берләренең савытларына керергә тырыша башлаулары белән тулысынча житлегеп беткәннәрен беләчәкбез. – диде ул Гаррига. – Шул вакыт без хастаханә ятучыларны терелтә алачакбыз.

Пасха каникулы вакытында икенчедә укучыларга тагын бер әйбер турында уйлап килергә куштылар. Өченче сыйныфка күчкәч укыячак дәрәсләрне сайларга вакыт җиткән икән. Һәм кимендә Һермиона бу әйбергә бик җитди карады.

– Киләчәгебез моннан торачак бит, – диде Һермиона фәннәр исемлеген карап утырган һәм сайлаганнарын билгеләп барган Гарри белән Ронга.

– Төнәтмәләр дәрәсеннән ваз кичәр идек, – диде Гарри.

– Ярамый шул, – диде Рон караңгы йөз белән. – Әлегәчә кергән бар дәрәсләр дә кала. Югыйсә, үзем дә Караңгы Көчләрдән Саклану дәрәсеннән баш тартыр идек.

Һермиона гажәпләнүеннән:

– Ул бит бик мөһим дәрәс! – диде.

– Локһарт укытканча гына түгел, – диде Рон. – Мин аннан пиксиләрне чыгарырга ярамаганнан башка бер ни дә өйрәнәлмәдек.

Невилл Лоңботтомга гаиләсендәге барлык ир һәм хатын тылсымчылардан кайсы фәннәрне алу хакында төрлө-төрлө киңәш тулы хатлар килгән иде. Баш эшләтүдән телен чыгарып

борчылган йөз белән ул янындагы кешеләрдән яңгырашына күрә кайсы жиңелрәк булып, Саннар фәнеме, югыйсә Борынгы Руннармы, дип сораша иде. Гарри кебек үк магглар арасында үскән Дин Томас, ахыр чиктә, күзләрен йомган килеш таягы белән исемлектә төрттә дә таяк очы тигән фәнне сайлады. Нермиона исә берәүне дә тыңлап тормады, исемлектәге барлык фәнне дә билгеләде.

Гарри, әгәр Вернон жизнәсе белән Петуния апасына тылсым дөньясында булачак эше турында киңәш сорап язган булса, аларның нәрсә җавап бирүләрен күз алдына китереп, елмаеп куйды. Киңәш бирүчеләр дә табылмады түгел, табылды. Перси үз тәҗрибәсен уртаклашырга атылып тора иде.

– Киләчәктә ни белән шөгыльләнәргә теләгәнәңнән тора, Гарри, – диде ул. – Беркайчан да киләчәгең турында уйлана башлау иртә булмас, шуңа күрәзәләр дәрәсән тәкъдим итәр идем. Кешеләр Магглар белемен кирәксез дип әйтәләр, тик син миннән сорасаң, тылсымчы магглар җәмгыятен да яхшы абелергә тиеш; әгәр алар белән тыгыз элемәтәдә булган эш сайлайсың икән, бигрәк тә. Минем әтигә кара, ул һәрвакыт магглар белән эш итә. Ә абыем Чарли өйдә утыра торган кеше булмады беркайчан да, шуңа Тылсымлы Хайваннар дәрәсән сайлады. Кулыңнан килгәннәрне сайла, Гарри.

Тик Гарри фикеренчә Квиддитч уйнаудан башка аның кулыннан юнәлп башка бер ни дә килми иде кебек. Ахырда ул Рон сайлаган яңа дәрәсләрне сайлады һәм әгәр булдыралмаса, кимендә аңа ярдәм итәчәк дуслы булачак дип уйлады.

Гриффиндорның киләсе квиддитч уены һаффлпаффка каршы булырга тиеш иде. Вуд һәр көн кичке аштан соң хәзерлек уеннары уздыруда нык торды ки, Гарриның квиддитч белән өй эшләрен караудан башка бернигә дә вакыты калмый иде диярлек. Ни әйтсәң дә, әзерлек күнегүләре яхшыра иде, кимендә элеккеге кебек юешләнмиләр иде алар. Шимбә көнге уен алды кичен ул Гриффиндорның жиңү ихтималы бу кадәр зур булганы юк иде әле дип уйланып, себеркесен кертп ташлайм дип үз бүлмәсенә керде.

Тик шәп кәеф озака бармады. Баскычларның соңгыларына басып менеп життем дигәндә генә ул ризасыз йөзле Невиллга тап булды.

– Гарри... мин моны кем эшләгән белмим... менә күрдем генә...

Гаррига шүрлөгән күзләре белән карап, Невилл ишекне төртеп ачты.

Кемдер Гарриның сандыгын актарып, бөтен әйберне тирә-якка чәчеп аткан иде. Пыран-заран китерелгән җөббәсе идәндә ята иде. Карават япмасын тартып төшергәннәр, шунда гына торган тартма әрҗәнә урыннарын йолкканнар, эчендәге әйберләр матрас өстенә чәчелгән иде.

Һарри авызын ачып, берничә ертылып атылган Трольләр Белән Сәфәрдә китабының битләрен таптап караваты янына килде. Алар Невилл белән икәүләп жәймәсен кире ятагына мендереп атуга Рон, Дин һәм Шәймүс килеп керде. Дин каты итеп сүгенеп алды.

– Ни булган фонда, Һарри?

– Белсә идем үзем... – диде Һарри. – Ләкин Рон Һарриның жөббәсен тикшерә иде. Барлык кесәләре кирегә әйләндерелгән иделәр.

– Кемер нидер эзләгән монда, – диде Рон. – Берәр нәрсәң югалганмы?

Һарри киёмнәрен туплап сандыгына сала башлады, нәкъ Локһартның соңгы китабын атып бәргәндә генә ул нәрсәнең юк икәнен аңлады.

– Риддлның көндәлегә гаип, – диде ул Ронга пышылдап.

– Ни? Һарри башы белән бүлмәнең ишегенә ымлап күрсәтте дә Рон аның артыннан ияреп чыкты. Алар яртылаш бушап калган Гриффиндорларның уртақ бүлмәләренә, Борынгы Руннарны Жайлап дигән китап укып утырган Һермиона янын ашыгып бардылар.

Яңалыкны ишеткән Һермиона «аһ» итте.

– Бары тик гриффиндорлыгына урлаган була ала, башкалар безнең серсүзгә белми бит...

– Шулай шул, – диде Һарри.

Алар икенче көнне уянганда кояш елмая, жиңелчә генә, талгынгына җил исә иде.

Гриффиндорлар өстәле алдында такымының тәлинкәләренә йомырка тәбәсә өеп тутырган жиреннән Вуд күтәренкелек белән:

– Квиддитч өчен менә дигән көн, – диде. – Һарри, кил әйдә монда, ныклап ашап алырга кирәк сиңа.

Һарри исә шыгырм тулган Гриффиндорларның өстәленә карап, Риддлның көндәлеген сыпырткан кеше монда, күз каршындамы икән дип уйланып карап тора иде. Һермиона аңа бу урлау турында укытучыларга хәбәр итәргә инәлеп торса да, бу фикер ошатмады ул. Кемгә сөйләсә дә, көндәлек турында барын да түкми-чәчми бәян итәргә туры киләчәк, һәм Һагридны иллә ел элек ни өчен укуыннан куылганы турында тагын әллә күпме кеше беләчәк иде. Бу әйбернең сәбәпчесе буласы килми иде аның.

Квиддитч әйберләрен алырга дип ул Рон һәм Һермиона белән Зур Залдан чыккач, борчыласы әйберләр исемлегә тагын да зурайды, тагын бер житди әйбер өстәлдә. Аның мәрмәр ишмә баскычка аяк басуыгына булды, тагын теге тавыш ишетелде.

– Бу юлы үтерәм... рөхсәт итче, ерткалыым... өзгәлим...

Ул бик каты кычырып жибәргәнгә Рон белән Һермиона куркышларыннан ике якка сибелделәр.

– Теге тавыш, – диде ул иңбашы аша карап, – тагын ишеттем менә әле... сез ишетмәдегезмени?

Күзләрән зур итеп ачкан Рон башын селкеде. Ә менә Һермиона учы белән үзенең маңгаена берне шапылдатып алды да:

– Һарри... Мин бер әйбер белдем ахрысы! Китапханәгә барып килергә кирәк! – диде дә баскыч буйлап өскә таба сикереп менеп тә китте.

Тавышның кайдан килүен белергә тырып торган Һарри һаман як-ягына карана иде.

– Нәрсә белде ул? – диде ул зигһене таралып

– Мин белгәннән күбрәк булса кирәк, – диде Рон башын чайкап.

– Нигә аңа китапханәгә барырга кирәк булды соң?

– Һермионаның башка эше бармыни? – диде Рон иңнәрән кагып. – Берәр нәрсә белмәсә, китапханәгә җилдерә.

Тавыш тагын ишетелмәсме дип, Һарри һаман китмичә басып тора бирде, тик хәзер инде кешеләр квиддитч аланына бармак өчен Зур Залдан чыга башладылар һәм кычкырып сөйләшә-сөйләшә алгы ишеккә таба юнәлделәр.

– Бар син, – диде Рон. – Сәгать унбер тулып килә... Уен...

Һарри очып кына Гриффиндор Манарасына барды да Нимбус Ике Меңен элдереп зур, тышка чыгып барган кешеләр агымына кушылды, тик фикере һаман теге күренмәгән тавыш иясе тирәсендә чуаланды һәм шкафыннан кансу җөббәсен алганда, бердән–бер юану фикере шул иде ки, хәзерге вакытта барысы да уен карарга тышка чыккан иде булса кирәк.

Такымнар аланга кергәндә аларга дәррәү кубып кул чаптылар. Оливер Вуд берәз жылынып алу максатыннан капка–баганалар тирәли очып килгәч, Терекөмеш ханым тупларны жибәрде. Кенәри сарысыннан киенгән Һаффлпафф уенчылары бер ноктага җыйелганнар, уен алдыннан хәрәкәт алымнары хакында соңгы фикерләрен алыша иделәр.

Нәкъ Һарри үзенең себеркесенә атланып маташканда аларга таба ыргылып, йөгереп диярлек, кулына зур шәмәхә тавыш көчәйткеч тоткан Профессор Макгонагал килеп басты. Һарриның коты ботына төште.

Тавыш көчәйткечен күтәрәп:

– Уенны кичектерәбез, – диде Профессор Макгонагалл шыгырым тулган стадионга карап.

Тамашачылар ризасызлык белән шауладылар, кычкырыштылар. Гакылыннан шаша язган Вуд җиргә ыргылды дә, себеркесеннән дә хәтта төшми Профессор Макгонагаллга таба йөгәрде.

Ничек инде, Профессор! – диде ул кычкырып. – Уйнарга тиешбез... кадәх бит... Гриффиндор бит...

Профессор Макгонагалл аңа әйләнеп тә карамады һәм һаман тавыш көчәйткече аша кычкырды:

– Барлык укучылар Өйләренәң уртақ бүлмәләренә үтсеннәр, анда Өй башканнары барын сөйләп бирер. Тизрәк булыгыз, зинһар!

Моннан соң ул тавыш көчәйткәчен төшерде дә, бармагы белән һаррины үзенә чакырды.

– Поттер, син минем арттан бар...

Бу юлы профессорның ничек итеп һарридан шикләнәнен аптырап уйлап торганда ул Ронның зарланып торган кешеләр арасынан аерылганын күрәп алды, Рон алар янына йөгәрәп килде дә алар өчәүләшәп кирмәнгә таба юнәлделәр. һарри Профессор Макгонагаллның Ронны куып жибәрмәгәнә гажәпләнде.

– Өйе, син дә барсаң булыр, Үизли...

Яннарыннан үтеп баран кайбер укучылар уенның кичектерелүе хакында шикәятләрен белдерә иделәр, кайберләренә йөзләре борчулы иде. һарри белән Рон Профессор Макгонагаллга иярәп мәктәпкә керделәр, аннары мәрмәр ишмә баскычтан менделәр. Тик бу юлы аларны бер укутучының да бүлмәсенә алып кермәделәр.

Алар бергәләшәп хастаханә бүлмәсенә килеп життеләр дә Профессор Макгонагалл гадәттән тыш йомшак тавыш белән:

– Сөзгә бу әйберне ишетү бик авыр булыр инде, – диде. – Теге нәрсә тагын һөжүм итте... ике һөжүм булды.

Һарриниң коты очты. Профессор Макгонагалл ишеккә этәп ачты да һарри белән Рон эчкә уздылар.

Мадам Помфри озын, бөдрә чәчлә бишенче сыйныф кызы алдында иеләп нидер эшли иде; һарри аны үтеп барышлыгына Слизериннарның уртақ бүлмәләренә юл сораган Каргатырн кызы икәнә таныды. Ө киләсе караватта ятучы исә...

– һермиона! – диде Рон ыңгырашып.

Һермиона һич кымшанмый, пыяла сыман күзләре шыр ачык килеш ята иде.

– Аларны китапханә янында тапканнар, – диде Профессор Макгонагалл. – Монның ни аңлатканын берәгәз дә әйтеп бирә алмас инде? Бу әйбер яннарында идәндә ята иде...

Аның кулында кечкенә түгәрәк күзгә күрәнде.

Һарри белән Рон һаман һермионадан күзләрен ала алмыйча бергәләшәп башларын чайкап куйдылар.

– Мин хәзер сөзнә кире Гриффиндор манарасына кадәр озатыйм, – диде Профессор Макгонагалл авыр сулап. – Миңа барыбер укучыларга әйтәсә сүзем бар.

– Барлык укучыларга да Өйләренәң уртақ бүлмәләренә сәгать кичкә алты тулуга кайтып бетәргә кирәк. Шул вакыттан соң бер укучы да аннан чыгарга тиеш түгел. һәр дәрәскә сөзнә берәр укутучы озатып йөртәчәк. Бер укучы да укутучылардан башка бөдрәфкә барырга

тиеш түгел. Әлегә бүтән Квиддитчка хәзерләнүләр һәм уеннар булмайчак. Кичке чаралар уздырылмайчак.

Уртақ Бүлмәгә шыгырым тулган гриффиндорлар Профессор Макгонагаллны бүлдерми генә тыңладылар. Профессор укыган төргәген жыйнады да утырган тавыш белән: «Күптән бу кадәр кәефем төшкәне булмаганын әйтеп тә тормыйм. Жинаятчы тотылмаса, мәктәпне ябып куюлары бик ихтимал. Әгәр берәреге бу хакта берәр нәрсә белә дип уйлый икән, үтенеп сорыймын, килеп әйтегез».

Ул берәз гына сәер итеп сурәт–ишек аша чыгып киткәч, гриффиндорлар шундук сөйләшә дә башладылар. – Ике гриффиндорлы, ул да Гриффиндор өрәген санамасак әле, берәү Каргатырнан, берәү һаффлпафтан, – диде бармаклары белән санап Үизли игезәкләренәң дуствы Ли Джордан. – Укытучыларның берсе дә Слизериннарға бер ни дә булмаганын күрми микәнни? Бөтенесе дә Слизериннан килгәнә аңлашы микән? Слизерин варисы, Слизериин жанвары... ник шунда барлык Слизеринны гына сөрәп чыгармыйлар икән? – диде ул жикереп һәм аннан–моннан баш кагулар күренде, кул чабулар ишетелде. Перси Үизли Линың артында утыргычта утыра һәм бүген шым һәм ләм-мим иде. Йөзә агарынган, үзе берни дә әйтәлмәс хәлдә иде.

– Перси шок хәләндә, – диде һаррига Джордж әкерен генә, – Теге Каргатырнан кызы, Пенелопа Клиэватер, ул староста иде. Миңа калса, Перси жанварның старосталарға һөжүм итә алуын хыялына да кертәп кармаган булгандыр.

Тик һарри бик тыңламады аны. Аның күз алдынан хастаханә караватында ятучы, таштан коелгандай һермиона китә аламды берничек тә. һәм, әгәр тиздән бу явызжанны тотмасалар, аңа гомере буена диярлек Дурсльәр белән яшәү татый иде. Том Риддл, мәктәп ябылган булса, киредән маггл ятимнәр йортына кайту янаганга күрә һагридны саткан булса кирәк. Хәзер инде һарри бөтенләе белән аның ниләр хис иткәнән аңлый иде.

– Нишлибез? – диде Рон һарриниң колагына пышылдап. – һагридтан күрәләр дип уйлыйсыңмы?

– Безгә барып аның белән сөйләшергә кирәк, – диде һарри тәвәкәлләп. – Бу юлы да ул булуына ышаналмыйм, тик әгәр теге юлы жанварны ул жибәргән булса, димәк ул Серләр Бүлмәсенә ничек керәсен белергә тиеш, бер ярдәм булыр иде бу безгә.

– Макгонагалл безгә дәрәсләрдән башка бер ни өчен дә манарадан чыкмаска диде бит.

– Әтиемнәң иске күренмәс мантиясен алырга вакыттыр, – диде һарри тагын да тавышын кыса төшеп.

Һаррига әтисеннән бары без генә әйбер калган иде: озын, көмеш төсмерле Күренмәс жөббә. Бу аларның мәктәптән берсенә дә белдермичә ычкынып, бердән-бер һагридка барып килү мөмкинлегә иде. Алар гадәттәге вакытта йокларга яттылар. Невилл, Дин һәм Шәймеснәң

Серләр Бүлмәсе турында сөйләшүләреннән туктап, ниһаять йоклаганнарын көтеп алдылар да, тордылар, яңадан киенеп өсләренә күренмәс мантияне капладылар.

Караңгы һәм бушап калган кирмән корридорлары буйлап бару рәхәт булмады. Моңарчы төннәрен берничә тапкыр кирмәнне гизгән һарри аны кояш баеганнан соң бу кадәр кеше белән тулганын күргәнә булмаган иде әле. Укытучылар, старосталар һәм өрәкләр парлашып корридорлар буйлап гайре табигый берәр нәрсә булмасмы дип карап йөри иделәр.

Жөббәләре күренмәс булса да, ул малайларның тавышларын да яшерә алмый иде; Рон, Снейп басып торган жирдән ерак түгел аягын шапылдатып басты да малайлар бик четерекле берничә секунд уздырдылар. Аллага шөкер, Ронның сүгенеп алган вакытына туры китереп Снейп төчкереп куйды. Малайлар икәүләшеп имән ишеккә барып житкәч жиңел сулап куйдылар.

Күк йөзе ачык, йолдызлы төн иде. Алар һагридның өендәге үт бөркелеп торган тәрәзәләренә таба ашыктылар һәм жөббәне бары тик ишек төбөнә үк барып житкәч кенә салып аттылар. Ишек кагулары булды, һагрид аны шыр итеп ачып та жибәрде. Ул аларның йөзләренә зәнбәрәк төзәп тора иде. Артында Тырнак атлы эте өрәп куйды.

– Ә-ә-ә, – диде ул аларга карап һәм коралын төшереп. – Сез икәү мында нишәп йөрейсез?! Һарри эчкә атлап керде дө:

– Бу әйбер нәрсәгә кирәк булды? – диде зәнбәрәккә күрсәтеп.

–Болай гына, болай гына, – диде һагрид мыгырдап. – Мин теге нине көтә идем... юк, бер ни түгел... Утырыгыз... Чәй ясыим хәзер.

Ул үзенең нишләгәнән белмәде. Чәйнектәге суны түгеп, учакны сүндерә язды һәм аннары дөү кулын тартып куйды да, фөгъфүр чәйнекне төшереп челпәрәмә китерде.

– Хәлләрең ничем, һагрид? – диде һарри. – Һермиона турында ишеттеңме?

– Ишеттем, әйе, – диде тавышында берәз гына кайгыруы сизелгән һагрид.

Ул әле бер, әле икенче тәрәзәгә борчулы карашлар ташлады. Аннары ул аларның олы чынаякларына кайнар су агызды да (чәй каплары салырга онытты) малайларның тәлинкәләренә олы кисәкләп жимешле ләвеш салып маташканда гына кемдер каты итеп ишек какты.

Һагрид ләвешен төшереп жибәрде. Һарри белән Рон куркышларыннан бер-берләренә карап куйдылар да күренмәс жөббәне өсләренә ябып, бер почмакка барып постылар. Һагрид аларның күренмәс булганнарын күргәч, зәнбәрәген эләктереп, тагын бер кат ишеген шыр итеп ачты.

– Хәерле кич, һагрид.

Бу Дамблдор иде. Ул керде, йөзе үтә житди иде, ә артыннан бик сәер бер кыяфәтле кеше ияреп керде.

Нидер көткән бу кеше чал чәчен туздырып атты, өстендә әкәмәт төрле киём бар иде үзенә: буй-буй кәчтүм, кансу төсле галстук, озын кара жөббә һәм очлы шәмәхә батинкәләр. Култык астына сары яшел чүлмәк эшләпәсен кыстырган иде.

– Бу әтиемнәң түрәсе, – диде Рон пышылдап, – Корнилиус Фадж, Тылсым Министры! Гарри Ронның авызын ябар өчен аңа терсәгә белән нык кына төртеп алды.

Һагрид агарынды, тирләп пеште. Бер утыргычына авыр итеп барып утырды да әле Дамблдорга, әле Фаджга карады.

– Начар яңалыклар бар, Һагрид, – диде Фадж тотлыгып, – Бик начар. Килергә мәжбүр булдым. Маггл тумышлыларга дүрт һөжүм. Ныкка китте бу. Министрлык нидер эшләргә тиеш.

– Мин беркайчан да, – диде Һагрид Дамблдорга инәлеп карап, – Сез бит беләсез, мин беркайчан да... Профессор Дамблдор, өфәндем...

– Менә нәрсәне аңлавыгызны теләм, Корнелиус – мин Һагридка тулысынча ышанам, – диде Дамблдор Фаджга кашларын жыёрып.

– Карале, Альбус, – диде Фадж кыенсынып, – Һагридның үткәннәре аңа каршы. Министрлык нидер эшләргә тиеш бит... Мәктәп мөтәвәллиләрә элементгә керделәр...

– Тагын бер кат әйтәмен, Корнелиус, Һагридны алып китүегез берничек тә ярдәм итмәячәк, – диде Дамблдор. Аның күзләрендә Гарри моңарчы беркайчан да күрмәгән ялкын чагылып китте.

– Үзеңне минем урныма куеп кара, – диде Фадж кулындагы казан эшләпәсен әвәләп. – Бик каты өстемә баралар минем. Нидер эшләгәнемне күрсәтергә кирәк. Әгәр Һагрид булып чыкмаса, ул кире кайтыр һәм бүтән аңа берсе дә ябырылмас. Тик мин аны алып китәргә мәжбүрмен. Мәжбүр. Бурычимны үтәмәгән булам югыйсә...

– Алып китәргә? – диде Һагрид калтыранып. – Кая алып китәргә?

– Бик кыска вакытка гына, – диде Фадж Һагридның күзенә карамыйча гына. – Бу җәза түгел, Һагрид, бер тәдбир генә. Әгәр башка берәрсен тотсалар, сине тулысынча аклап чыгарачаклар...

– Азкабан түгелдер бит? – диде Һагрид ыңгырашып.

Фадж җавап биреп өлгермәде, кемдер ишеккә тагын бер кат нык итеп шақыды.

Дамблдор аны ачты. Бу юлы Гарри кабыргасына терсәк татыды, чөнки ул ишетелерлек итеп аһ иткән тавыш чыгарды.

Һагридның алачыгына озын юл жөббәсенә төренгән, салкын һәм канәгать елмаюлы Люсиус өфәнде Малфой атлап керде. Тырнак ярып өергә тотынды.

– Килеп життәңдәмени, Фадж, – диде ул ризалыклы тавышы белән. – Яхшы, бик яхшы...

– Син мында нишәп йөрисең, – диде һагрид ачуыннан шешенеп. – Минем өемнән чыгып кит!

– Әй, мөхтәрәм әфәнде, зинһар миңа ышанығыз ки, бер рәхәтлек тә кичермим мин бу сезнең... э-е-е... сез моңа авыз тутырып өй дисезме ул? – диде Малфой алачыкның эчен карап һәм бер дә мыскыллы елмаюын яшермичә. – Бары тик мәктәпкә кагылып чыккан идем, мөдир әфәнденең монда киткәнен әйттеләр миңа.

– Ә мин сезгә ни өчен кирәк булдым икән, Люсиус? – диде Дамблдор. Аның сүзләре ягымлы, ләкин күзләрендә һаман ялкын дөрли иде.

– Бик яман хәбәр, Дамблдор, – диде Малфой иренеп кенә һәм куеныннан күн кәгазь тартып чыгарып, – мөтәвәллиләр фикеренчә сезгә китәргә вакыт житте. Бу Эштән Чыгару Фәрманы – барлык уника имза да анда бар. Миңа калса, сез эшегезне инде кирәгенчә үти алмыйсыз. Бүгенге көндә ничә һөжүм булды инде? Бүген кичен тагын икәү, әйе бит? Болайрак барса, озакламый һогвартста бер маггл тумышлы да калмас, һәм моның мәктәп өчен никадәр зур югалту булачагын барыбыз да беләбез.

– Карагыз әле, Люсиус, – диде Фадж борчулы кыяфәт белән, – Дамблдорны алып атумы?.. юк, юк... болай итәргә ярамый...

– Мөдирләргә эшкә алу яисә эштән алып ату – мөтәвәллиләрнең карамагында, Фадж, – диде йомшак кына Малфой. – Тик Дамблдор бу һөжүмнәргә туктата алмагач...

– Карагыз әле, Малфой, аларны Дамблдор да туктата алмагач, – диде Фадж, хәзер инде аның иске иреннәргә тиргә баткан иде, – башка кем туктата алсын соң?

– Күз күрер, – диде Малфой әфәнде бик яман гына елмаеп. – Тик уникабез дә карара кабул иткәч инде...

Һагрид утырган жиреннән сикереп торды, аның йонлач кара сакалы түшәмгә тиеп алды.

– Алар бары да ризалашканчы ничәсен куркыттың, ничәсен шантаж иттең, ә, Малфой? – диде ул жикереп.

– Кадрлар әфәндем, беләсезме, көннәрдән бер көнне бу холкыгыз сезне берәр яманлыкка илтеп житкерәчәк, һагрид. – диде Малфой әфәнде. – Мин сезгә Азкабан сакчыларына болай кычкырмакка киңәш итәр итем. Аларга бу ошамас.

– Син Дамблдорны алалмассың! – дип жикерде һагрид; Тырнак исемле эте куркышыннан үз кәржинендә, чинап, бөреште, жыерылды. – Аны алсагыз, Маггл тумышлыларның каршы куярлык бер ниләргә дә булмагач. Киләсе һөжүм үлем белән тәмамлангач.

– Тынычлан, һагрид, – диде Дамблдор кырыс кына. Аннары Малфойга карап:

– Әгәр дә мөтәвәллиләр минем китүемне телләр икән, Люсиус, мин, әлбәттә, китәрмен...

– Ничек инде... – диде Фадж коелып төшөп.

– Китмәгез! – диде һагрид ырлап.

Дамблдор Малфойның салкын соры күзләреннән үзенең ачык зәңгәр күзләрен алмады.

– Алай да, – диде Дамблдор һәр әйткән сүзен әкерен генә, үлчәп, барысы да ишәтерлек итеп, – шуны белегез ки, бу мәктәптә миңа чыннан да тугры кеше калмаганда гына киттем саналырмын мин. Тагын шуны да белегез ки, һогвартста берәрсе ярдәм сораса, аңа ярдәм ителәчәктер.

Бер генә секундка һаррига Дамблдорның карашы үзе белән Рон посып торган почмакка юнәлдә дип тоелды.

– Бик төче сүзләр сөйләсез, колакка хуш та... буш, – диде Малфой башын иеп. – Барыбыз да сезнең мондый... э-е... үтә индивидуаль идарә итү өсләбегезне сагынырбыз инде, Альбус, һәм өмет итәбез ки, сездән соң килүче кеше бу ниләрне... үтерүләрне туктатырдыр.

Ул алачыкның ишегенә ашыкты, ачты һәм Дамблдорга борылып башын иеп чыгып китте. Фадж нишләргә белмәстән эшләпәсен әвәләп һагридның алдан чыкканын көтеп торса да, һагрид ашыкмады, күкрәгенә тутырып һава алды да бик әкерен генә:

– Әгәр берәүләрнең яңа берәр нәстә беләсе килсә, бары тик үрмәкүчләр артыннан барсыннар. Алар кирәкле җиргә җиткерерләр. Шуны гына әйтәсе ием.

Фадж аңа гажәпләнәп карады.

– Киләм, киләм, – диде һагрид үзенәң сукуыртычкан тиресеннән тегелгән пальтосын киеп. Тик менә инде чыгып китәм дигәндә генә тагын туктады да, – һәм мин өйдә булмаганда кемгәдер Тырнакны карап торасы булачак әле. – Артыннан ишек шап итеп ябылды да Рон өстеннән Күренмәс Жәббәне тартып төшерде.

– Менә хәзер бетте баш, – диде ул карлыккан тавышы белән. – Дамблдор да китте. Мәктәпне ябып куюга тиң инде бу. Ул киттеме, һөжүм көт тә тор син хәзер.

Тырнак ябылган ишекне тырный-тырный уларга тотынды.

Зәнбәрәк – арбалет

Ләвеш – пирог

Мөтәвәллил – попечитель

Тәдбир – мера предосторожности

Унбишенче бүлек

Арагог

Сарай тирәсендәге җирләргә җәй посып килгән; күк һәм күл җәзаир миләүшәсе сыман зәңгәр төскә әйләнгәннәр, ә чәчәкләр өлгергән кәбестәләр хәтле үскәннәр. Әмма сарай тәрәзәләреннән бакча буйлап атлаган һагрид һәм артыннан ияргән Казыктеш күренмәгәнә

күрә, һарри өчен бу күренеш күңелсез иде; һичшиксез сарайдагы дәрәс булмаган хәлләрдән яхшырак түгел.

Һарри белән Рон Һермиона янына керергә маташтылар, ләкин килүчеләрне хастаханә канатына кертмәделәр.

— Безнең башка ышанычларыбыз юк, — дип Мадам Помфри лазарет ишегендәге ярык аша аларга каты әйтте. — Юк, гафу итегез, һөжүмченең бу кешеләрне юк итәр өчен кире кайтырга барлык мөмкинлекләре бар...

Дамблдор китүе белән курку хисе тагын да күбрәк таралды, ә сарай диварларын жылытучы кояш гөмбәзле тәрәзәләрдә тоткарлана дип күренә иде. Мәктәптә дулкынланмаган һәм киеренмәгән йөзгә чакка очратып була иде, ә коридор буйлап яңгыраган теләсә нинди көлү ачы, ясалма һәм тиз басылучан булып ишетелде.

Һарри һаман Дамблдорның: «Мин мәктәпне миңа ышанучы беркем дә калмагач кына ташлап китчәкмен... Һогвартста ярдәм сораганнарда ул һәрчак биреләчәк», — дигән соңгы сүзләрен кабатлый иде. Эмма бу сүзләр ни аңлаталар? Нәкъ үзләре кебек буталган һәм курыккан кешеләр ярдәмне кемнән сорарга тиеш иделәр?

Һагридның үрмәкүчләр турында ишарә итүен аңлау бик җиңел иде — мәсьәлә шунда ки, сарай буйлап ияреп барырга бер үрмәкүч тә күренмәде. Һарри бөтен барган ягына карана иде, ә Рон аңарга (шактый теләмичә) булышты. Әлбәттә аларга үзләренә генә йөрү рөхсәте булмау комачаулады, шуңа күрә сарай буйлап башка гриффиндорлылар белән ияреп йөрергә туры килде. Аларның күпчелек сыйныфташлары профессорлар янына сыйныфтан сыйныфка йөрүгә шатлана иделәр, ләкин Һарри моны артык ялыктыргыч дип кабул итте. Эмма бер шәхес террор һәм шикләнү атмосферасыннан тулысынча ләззәтләнгән булып күренде. Драко Малфой мәктәп буйлап төкәббер кыяфәт белән йөри иде, әйтерсәңлә аны әле генә Баш Егет дип билгеләгәннәр. Һарри Малфой артыннан утырып аның Крэбб һәм Гойл белән сөйләшүен ишетте, һәм Дамблдор белән Һагрид инде ике атна элек киткәннән соң аның Төнәтмәләр дәрәсендә нигә бәхетле булуын аңламады.

— Мин һәрчак әтине Дамблдордан котыла ала торган кеше дип уйлый идем, — дип ул хәтта тавышын төшермичә әйтте. — Аның Дамблдор мәктәпнең иң начар мөдире дип уйлавын сөйләгән идем ич. Бәлки хәзер безгә яхшырак мөдир бирерләр. Серләр бүлмәсенең ябылуын теләмәгән мөдир. МакГонагалл озакка тоткарланмас, ул болай гына...

Снейп Һермионаның урыны һәм казаны буш булуына берни әйтмичә Һарри яныннан тиз үтеп китте.

— Сэр, — дип Малфой каты эндәште. — Сэр, нишләп сез мөдир вазифасына гариза бирмисез?

— Тәк-тәк, Малфой, — дип Снейп нечкә елмаюын бастыра алмыйча дәвам итте. — Профессор Дамблдор әле генә губернаторлар тарафыннан читкә этелде. Ул тиздән яныбызга кайтырдыр дип уйлыым.

— Әйе, дәрес, — дип Малфой авызын ерып куйды. — Әгәр сез эшкә гариза җибәрергә теләсәгез, сэр, әтинең тавышы сезгә юнәләр дип көтеп калам — мин әтигә сез мондагы иң яхшы профессор дип әйтәчәкмен, сэр.

Снейп сыйныфка карап авызын ерды. Ярый әле ул Симус Финниганның казанга кыскан булып кыланганын күрмичә калды.

— Шакшыканнар үзләренең букчаларын хәзер үк җыймаганның шаккатам, — дип Малфой дәвам итә иде. — Аларның берсе үлчәгенә биш галлеон куям. Грейнджер булмаса кызганачакмын.

Шул мизгелдә кыңгырау яңгыравы бик уңышлы булып чыкты; Малфойның соңгы сүзләрендә Рон урындыгыннан сикереп менде, һәм букча-китапларны җыю ыгы-зыгысында Малфойга барып җитү омтылулары күренми калдылар.

— Җибәрегез мине аңарга, — дип һарри белән Дин аны кулларыннан тотып алган чакта Рон бакырып куйды. — Миңа барыбер, миңа таякчык та кирәкми, мин аны яланкул үтерергә әзермен.

— Ашыгыгыз, мин барыгызны да Үләннәр фәненә озатырга тиешмен, — дип Снейп сыйныф өстенә ырылдап куйды, һәм алар кузгалдылар, ә һарри, Рон һәм Дин арттан бардылар, Рон һаман азатланырга маташа иде. Алар Снейп белән сарайдан чыгып бакчалардагы яшелчәләр аша узгач кына аны җибәрделәр.

Үләннәр бүлмәсе бик тонык иде; алар арасыннан ике кеше җитми иде, Джастин белән һермиона.

Профессор Спраут барысына да хәбәш инжир агачын кистерергә бирем бирде. һарри бер кочак коры үрентеләрне туфрак ашламасына ыргытты да, Эрни Макмиллан белән йөзгә-йөз очрашты. Эрни тирән сулап куеп бик рәсми генә сөйли башлады: «һарри, мин синнән шикләнүемә кызганам. Мин синең һермиона Грейнджерга беркайчан да һөҗүм итмәвеңне беләм, һәм мин әйткән сүзләрем өчен гафу үтенәм. Без барыбыз да бер көймәдә, һәм, ә-ә...» Ул үзенең таза кулын сузды, һәм һарри аны кысты.

Эрни һәм дус кызы һанна һарри белән Рон эшләгән инжир агачы янына килделәр.

— Бу юләр, Драко Малфой, — дип корыган агач ботакларын сындырып Эрни әйтеп куйды, — ул бик канәгать булып күренә, алай түгелме? Беләсезме, минемчә, ул Слизерин варисы булырга мөмкиндер.

— Акыллы да инде үзең, — дип Эрнины Гарри кебек жиңел генә гафу итмәгән Рон җавап бирде.

— Гарри, синеңчә, ул Малфой микән? — дип Эрни сорады.

— Юк, — дип Гарри Эрни белән Һаннаны гаҗәпләндереп каты әйтте.

Бер секундтан соң Гарри нидер сизде.

Берничә зур үрмәкүч тәрәзәнең теге ягыннан жир өстенә төшөп алдан ук әзерләнгән очрашуга барган кебек табигый булмаган туп-туры юл салып бара иделәр. Гарри Ронны кулыннан агач кистерү кайчысы белән сугып куйды.

— Абай! Карале!

Гарри күзләрен кояштан каплап үрмәкүчләрнең хәрәкәтләнүенә күрсәтте.

— О, әһә, — дип Рон шат булып күренергә теләп әйтте. — Ләкин без хәзер үк алар артыннан бара алмыйбыз.

Эрни белән Һанна кызыксынып тыңладылар.

Гарриның күзләре үрмәкүчләрне күзәткәнгә күрә тарайдылар. Әгәр дә алар теркәлгән юллары буенча барсалар, димәк, нәтиҗәдә аларның кайсы жиргә килүләре билгеле иде.

— Алар Тыелган урманга баралар ахрысы...

Рон бу сәбәпле бәхетсез булып күренә иде.

Дәрәс ахырында профессор Спраут сыйныфны Караңгы Көчләрдән Саклану дәрәсенә озатты. Гарри белән Рон башкалар сөйләшкәнне ишетмәсеннәр дип арттан калып бардылар.

— Без тагын Күренмәс мантиясен кулланачакбыз, — дип Гарри Ронга эндәште. — Без үзез без белән Казыктешне ияртә алабыз. Ул Һагрид белән урманга йөрергә ияләшкән, бәлки ул ярдәм итә алачактыр.

— Ярый, — дип борчу белән таякчыгын бармакларында әйләндергән Рон җавап бирде. — Эм-ә урманда вервольфлар юк ич, шулай бит? — дип Локхартның дәрәс бүлмәсендә гадәти урыннарына утырып өстәде.

Бу сорауга җавап бирергә теләмичә Гарри: «Анда яхшы нәрсәләр дә бар. Мәсәлән, кентаврлар, яисә сыңармөгезләр...» — дип әйтеп куйды.

Ронның моңа кадәр Тыелган урманда булганы юк иде. Гарри аңа бер тапкыр керде һәм бүтән кермәс дип өметләнгән иде.

Локхарт бүлмәгә очып керде һәм сыйныф аңарга акаеп карады. Һәрбер укытучы гадәттән дә күңелсезрәк күренде, әмма Локхарт шат күңелле иде.

— Килегез, — дип ул як-якка каранып кычкырып куйды. — Нишләп йөзләрегез шундый моңсу? — Кешеләр ачулы карашлар белән алмашындылар, ләкин беркем дә җавап бирмәде.

— Аңлагыз инде, зинһар, — дип Локһарт әкрән генә аларга аңлатып әйтә башлады. — Куркырлык нәрсә юк! Жинаятьче кулга алынды.

— Кем әйтте? — дип Дин Томас кычкырып сорады.

— И, гүзәл кардәшем, әгәр Тылсым Министры йөз процентка һагридның гаепле булуына ышанмаса, ул аны алмас иде, — дип Локһарт бергә берне тапкырлагач, ике булуын аңлата торган тавыш белән җавап бирде.

— О, әйе, «алмас иде», — дип Рон Диннан да катырак кычкырды.

— һагридны кулга алу турында сездән күбрәк белүем мине юмалау хисләренә батыра, мистер Уизли, — дип Локһарт үзен яратучан тавыш белән әйтте.

Рон аның белән бәхәскә керә башлады, ләкин, һарри аны өстәл астында каты итеп суккач, ул ярты сүзендә туктап калды.

— Без анда булмадык, истәме? — дип һарри мыгырдап куйды.

Әмма Локһартның әшәке шатлануы, ул һагридның һәрчак начар булуына ышанган дип әйтергә теләве, әлегә эш азакка килгәнәнә инануы — бу барысы да һаррины шул кадәр ачулындыра иде ки, хәтта Локһартның ахмак чыраена аның «Убырлар белән уралу» китабын ыргытырга тели иде. Моның урынына ул канәгатьләнәп Ронга: «Бу төнне барабыз», — дигән язма бирде.

Рон хатны укып авыр йотып куйды да, күз кырые белән гадәттә һермиона утырган буш урынга карады. Аның карашы катып калды, һәм ул башын селкеде.

Бу көннәрдә Гриффиндорның Уртақ бүлмәсендә артык күп кеше булды, чөнки сәгать алтыдан башлап гриффиндорлыларга барырлык урын юк иде. Шулай ук сөйләшерлек сүз дә күп, нәтижәдә Уртақ бүлмә еш кына төн уртасына кадәр тулы иде.

Һарри кичке аштан соң сандыгыннан Күрәнмәс мантиясен чыгарып кич буге аның өстендә утырды һәм бүлмәнең бушаганын көттә. Фред һәм Джордж берничә тапкыр һарри һәм Рон белән «Өзелүче чатнау» уенын уйнадылар, һәм Джинни күңелсез кыяфәт белән һермионаның яраткан урындыгында утырып алар артыннан күзәттә. һарри белән Рон уеннарны тизрәк бетерик дип махсус биреләләр иде, ләкин болай да Фред, Джордж һәм Джинни төн уртасында гына йокларга киттеләр.

Һарри һәм Рон мантияне алып, аны үз өсләренә каплап портрет астындагы тишек аша узыр алдыннан ерактагы бүлмә ишекләре ябылу тавышын көттеләр.

Бу укытучылардан качып сарай аша бара торган чираттагы авыр юл иде. Ниһаять, алар алгы бүлмәгә барып життеләр, тышкы имән ишекләренә йозагын ачтылар да, шыгырдау тавышын чыгарырга теләмичә генә ай нурлары яктырткан җиргә чыктылар.

— Беләсеңме, — дип Рон кара чирәм буйлап атлап барганда әйтеп куйды. — Без урманга барып анда эзләрлек әйбер юк икәннен аңлый алабыз. Бәлки теге үрмәкүчләр, гомумән, анда барырга теләмәгәннәрдер. Алар уртақ юнәлештә барганнарына охшаган икәннен беләм, ләкин... — дип аның өметле тавышы яшеренеп куйды.

Алар һагридның моңсу, кызганыч буш тәрәзәле йортына барып життеләр. Һарри ишекне ачкач, Казыктеш аларны күрәп бәхетеннән исерде. Дулкынлануыннан ул сарайдагы һәрбер кешенә үзенә тирән, тиз үсә торган өрүе белән уята ала иде, алар аны жәһәт кенә теләрен ябыштырырга теләп мич өстендә яткан калай тартмадагы бәрәңгә балы белән ашаттырдылар.

Һарри Күренмәс мантиясен һагридның өстәлендә калдырды. Бу карурманда аның кирәге юк иде.

— Әйдә, Казыктеш, йөрәп килик, — дип Һарри аягын суккалап үзенә чакырды һәм Казыктеш алар артыннан күңелле кыяфәт белән өйдән чыгып урман читенә йөгәрде һәм тәпиен зур чинар агачына күтәрәп куйды.

Һарри тылсым таягын чыгарып: «Люмос!» — дип пышылдады һәм аның ахырында кечкенә генә ут барлыкка килде, ул аларга сукмактан барып үрмәкүчләр эзен күрәргә житәрлек иде. — Яхшы фикер, — диде Рон. — Мин дә үземнекең кабызыр идем, ләкин син беләсең — ул яки шартлар, яки башка ни булыр...

Һарри чирәмгә күрсәтеп Ронның иңбашыннан тиеп алды. Ике үрмәкүч таяк утыннан агачлар күлгәсенә кача иделәр.

— Ярый, — дип Рон иң начары белән килешеп тынын чыгарды. — Мин әзер. Әйдә, киттек. Шулай итеп, алар агач тамыр-яфрактарын иснәп әйләнәп йөри торган Казыктеш белән урманга керделәр. Алар Һарриниң тылсым таягы яктырткан ут астында сукмактан барган үрмәкүчләр агымы артыннан юл тоттылар. Йөгәрме минут дәвамында берни дәшмичә, алар, ботаклар ватылу һәм яфрактар кыштырдау тавышларына колак салып, артларыннан бардылар. Аннары, агачлар тагын да юанаеп, баш өстендә йолдызлар күренмәгәч һәм Һарриниң таягы караңгылыкта үзе генә балкый башлагач, алар юл күрсәткән үрмәкүчләрнең сукмактан китүен күрделәр.

Һарри үрмәкүчләрнең кая барганнарын аңларга теләп тыныш алды, ләкин аның кечкенә ут чыганагынан тыш булган барлык нәрсә кап-кара иде. Моңарчы аның беркайчан да урманда шул кадәр тирән булганы булмады. Ул һагридның сукмактан китмәү кисәтүен истә тотты. Өмә хәзер һагрид ерак иде, Азбабан зинданында утырадыр, һәм ул шулай ук үрмәкүчләр артыннан да юл тотарга диде.

Һарриниң кулыннан ниндидер юеш әйбер тиде һәм ул артка сикереп Ронның аягын сытты, ләкин бу Казыктеш борыны гына иде.

— Ни уйлуйсың? — дип һарри Ронның таяк утыннан чагылган күзләренә карап сорады.

— Без бик ерак кердек, — диде Рон.

Шулай итеп, алар үрмәкүчләрнең калтыраган шәүлөләре артыннан агачлар арасында юл тоттылар. Хәзер алар тиз бара алмый иделәр; аларның юлында караңгылыкта күренмәгән агачларның тамыр-төпләре ятты. Һарри кулына килгән Казыктешнең кайнар сулышын сизеп куйды. Алар берничә тапкыр үрмәкүчләрне таяк уты астында табыр өчен туктап тордылар. Алар ким дигәндә ярты сәгать бардылар, аларның мантияләре төбәнәк агач ботакларына һәм кара бөрлегәнгә элгеп кала иделәр. Ниндидер вакыт узгач, алар, агачларның шундый ук кие булуыннан карамастан, жирнең авышканын сизделәр.

Аннан соң Казыктеш кисәт кенә һарри белән Ронны нык куркытып каты, яңгыраулы өрөп куйды.

— Ни ул? — дип Рон як-якларына каранып, һаррины терсәгеннән нык кысып каты сорады.

— Анда нидер селкенә, — дип һарри сулап куйды. — Тыңла... Бик зур нәрсә кебек яңгырый... Алар колак салдылар. Уң якларыннан ниндидер зур нәрсә, ботакларга тотынып агачлар аша үзенә юл сала иде.

— О, юк, — диде Рон. — О, юк, о, юк, о...

— Эндәшмә, — дип һарри каты әйтте. — Ул сине ишетәчәк.

— Мине ишетәчәкме? — дип Рон ясалма югары тавыш белән сорады. — Ул инде Казыктешне ишеткән!

Алар куркып, нидер көтеп басып торганда караңгылык аларның күзләренә баса иде. Баштан сәер гөрелдәүекле шау чыкты, ә аннары соң тынычлык.

— Ул нишли икән, ни уйлуйсың? — дип һарри сорады.

— Ташланырга әзерләнәдер, — диде Рон.

Алар калтырап, хәрәкәтләнәргә теләмичә көттеләр.

— Синеңчә, бу беттеме? — дип һарри пышылдап сорады.

— Б-белмим...

Аннан соң алардан уң ягыннан кисәт кенә ут кабыды, ул шундый якты иде ки, хәтта алар күзләрен саклар өчен кулларын күтәрделәр. Казыктеш өрөп куйды вә качарга теләде, әмма ул чәнечкеләрдә буталды һәм тагын да катырак өрдә.

— Һарри! — дип Рон жиңеләеп ычкынып киткән тавыш белән кычкырды. — Һарри, бу безнең машинабыз!

— Нәрсә?

— Әйдә киттек!

Һарри Рон артыннан күрмичә, шуып, егылып утка таба бара иде һәм бер мизгелдән алар аланга чыктылар.

Мистер Уизли машинасы юан агачлар арасында тыгыз ботаклар астында буш булып торды, ә аның фаралары дөрлөп яна иде. Фирәзә төстәге эт үз хужасына барган сыман, Рон авызын ачып барганда машина әкрен генә аңа таба бара иде.

— Ул гел моңда булган иде! — дип Рон машинаны әйләнөп чыгып шатлыкланып әйтте. — Карале моңа. Урман аны кыргый...

Машинаның тышкы яклары кырылган һәм пычранган иде. Ул урман буенча мәстәкыйль йөргәнгә күрә шундый булган ахрысы. Казыктешкә моның барысына да барыбер иде; ул аның калтыравын сизгән һаррига якын басып торды. Аның сулышы тагын әкрөнәйде, һарри таягын кире мантиягә качырып куйды.

— һәм ул безгә һөжүм итәчәк дип уйлаган идек! — дип Рон машинага терәлөп, аны сыйпап әйтеп куйды. — Ул киткәч мин бит шаккаткан идем!

Һарри күзен кысып яктыртылган жиргә күбрәк үрмәкүч күрер өчен карады, ләкин алар якты фаралар утыннан качып киттеләр.

— Без эзне югалттык, — диде ул. — Әйдә киттек һәм табыйк аларны.

Рон дәшмәде. Ул селкенми иде. Аның күзләре нәкъ һарри артында, урманнан өч метр бөөгрәк булган ноктада арканланган иде. Аның йөзе куркудан агарды.

Һарри хәтта борылырга да өлгермәде. Каты чиртү тавышы булды, һәм кинәт ул нидер озын вә йонлы аны корсагыннан тотып алганны һәм жирдән күтөргәнөн сизде ки, ул йөзе белән аска асылыны тора иде. Ычкынырга тырышып, куркып ул башка чиртү тавышларын да ишетте һәм Ронның аяклары жирдән күтәрелгәнөн күрде, шулай ук Казыктешнең улаганын һәм бакырганын ишетте — шул мизгелдә ул кара агачлар арасына еракка ыргытылды.

Баш асылынып торды, һарри аны тотып алган нәрсә алты йонлы һәм озын аяк белән атлаганын күрөп алды, алдынгы икесе аны жөм-жөм килгән кара кыскычларга кыса иде.

Арттан ул Ронны алып барган башка тереклекне ишетөп алды. Алар нәкъ урман үзәгенә юнәлә иделәр. Һарри өченче албасты белән көрәшөп каты шыңшыган Казыктешне ишетөп барды, әмма һарри нык теләсә дә кыкыра алмый иде; ул үз тавышын машина белән аланда калдырды ахрысы.

Һарри албастының тырнакларында күпме вакыт булуын күз алдына китерә алмый; ул шуны гына белә иде — караңгылык кисәт кимегәч яфраклар төшкән жир өсте үрмәкүчләр белән мыжлап торды. Муенын янәшә күтәрөп ул зур уйсулыкка барып житүен аңлады, ул жир агачлардан чистартылган иде, йолдызларга бу куркыныч күрөнешне яктыртыр өчен берни дә комачауламады.

Үрмәкүчләр. Ләкин уйсулыкка баручы теге кеп-кечкенә үрмәкүчләр түгел. Йорт аты зурлыгындагы үрмәкүчләр, сигез күзле, кара, йонлы, гаять зур иде алар. Һаррины алып барган эре бер нөсхә текә тау бите буенча пәрәвездән ясалган тонык төсле гөмбәзгә таба

менеп барды, ә аның кардәшләрә табышны күреп дулкынланудан кыскычларын чиртә иделәр.

Һарри, үрмәкүч аны җибәргәч, дүрт аягына егылды. Рон белән Казыктеш аның янына төштеләр. Казыктеш бүтән уламады, тыныч кына урынында утырды. Рон нәкъ Һарри кыяфәтендә булды. Аның авызы әкертән кычкыруда киң ачылган килеш катты, ә күзләре сикереп чыкканнар.

Һарри кинәттән аңлады ки, аны ташлаган үрмәкүч нидер әйтте. Әйткәне аңлашылмады, чөнки һәр әйтелгән сүз белән аның кыскычлары чиртү тавышын чыгара иде.

— Арагог! — диде ул. — Арагог!

Һәм пәрәвездән ясалган тонык төсле гөмбәз үзәгеннән әкрән генә кечкенә фил зурлыгындагы бер үрмәкүч барлыкка килде. Аның кара гөүдәсенә һәм аякларына ак чәчләр баскан, ә аның кыфәтсез, кыскычлы башындагы һәрбер күзә сөт сыман ак. Ул суырып иде.

— Ни бу? — дип ул кыскычларын тиз чиртеп сорады.

— Кешеләр, — дип Һаррины тоткан үрмәкүч чиртеп куйды.

— Ул һагридмы? — дип Арагог якынаеп, үзенең сөт сыман сигез күзән аңлаешсыз селкетеп сорады.

— Чит кешеләр, — дип Ронны алып килгән үрмәкүч чиртте.

— Үтер аларны, — дип Арагог ачуланып чиртеп алды. — Мин йоклаган идем...

— Без һагридның дуслары, — дип Һарри кычкырды. Аның йөрәгә күкрәген калдырып муенында тибә иде бугай.

Барлык яктан үрмәкүчләр кыскычларыннан шырт, шырт, шырт дигән тавыш килә иде.

Арагог тыныш алды.

— Элек һагрид безнең уйсулыкка кешеләр җибәрми иде, — дип ул әкрәнләп әйтте.

— Һагрид бәлагә эләкте, — дип Һарри бик тиз сулап әйтте. — Менә нишләп без килдек.

— Бәлагә эләктеме? — дип карт үрмәкүч сорады, һәм Һарри кыскычлар чирткән тавыш аша аның борчылуын ишетте дип уйлады. — Ләкин нишләп ул сине җибәрде?

Һарри аякка басырга дип уйлады, әмма кирек уйлады; аяклар әле һаман тота алмыйлардыр дигән фикердә калды. Шуңа ул җирдән мөмкин кадәр тыныч сөйли башлады.

— Аларның фикеренчә, мәктәптә, һагрид укучыларга каршы... ә-ә-нәрсәндер җибәргән.

Алар аны Азкабанга алып киттеләр.

Арагог ачуланып кыскычларын чиртеп алды, һәм уйсулыктагы үрмәкүчләр төркеме чиртүне кабатлады; бу алкышларга охшаган иде, әмма алкышлар гадәттә Һаррины куркуыннан үзен начар хис иттерми иделәр.

— Әмма бу күп еллар элек булды, — дип Арагог ачуланып сөйли башлады. — Күп-күп еллар элек. Мин яхшы истә тотам. Менә нишләп алар аны мәктәптән китәргә тиешле иттерделәр. Алар мине Серләр бүлмәсә дигән жирдә яшәгән албасты икәнәмә ышана иделәр. Аларның фикеренчә, һагрид бүлмәне ачып мине азат итте.

— Ә сез... сез Серләр бүлмәсеннән чыкмадыгыз мени? — дип һарри маңгаеннан салкын тир акканын сизеп әйте.

— Мин! — дип Арагог ачу белән чиртеп әйтте. — Мин сарайда тумадым. Мин ерак жирдән килдем. Бер сәяхәтче мине әле йомыркада булган килеш һагридка бирде. һагрид әле малай гына иде, ләкин ул мине кайгыртты. Ул мине сарайда, чәй киштәсендә качырып өстәлдәгә калдык-постыклар белән ашатты. һагрид минем яхшы дустым, һәм, гомумән, яхшы кеше. Минне табып, кызның үлемендә гаеплэгәч ул мине саклады. Шуннан бирле мин монда, урманда яшим, ә һагрид һаман яныма хәл белергә килә. Ул хәтта миңа хатынны да тапты, Мосаг исемле, һәм сез безнең гаиләнең һагрид ярдәмендә нинди зур булуын күрәсез.

— Димәк, сез беркайчан да... беркайчан да беркемгә дә һөжүм итмәдегезме?

— Беркайчан да, — дип карт үрмәкүч гыжлады. — Инстинктларым иреккә чыкарга мөмкин иде, әмма һагридны хөрмәт иткәнгә күрә мин беркайчан да кешегә зарар китермәдем. Кызның мәетен ююну бүлмәсендә тапканнар иде. Минем беркайчан да үскән киштәмнән тыш сарайның башка өлешен күргән булмады. Безнең төркем караңгылык һәм тынычлык ярата... — Алайса... Ул кызны нәрсә үтергәнән беләсезме? — диде һарри. — Чөнки, ни генә булмаса да, ул тагын һәм тагын кешеләргә һөжүм итә...

Аның сүзләре каты чиртү тавышында һәм озын аякларның ачулы кыштырдавында батты; аның тирәсендә зур кара гәүдәләр жәһәт хәрәкәтләнә башладылар.

— Сарайда яшәүче нәрсә, — диде Арагог. — Ул безне, үрмәкүчләрне иң куркыта торган борыңгы бер тереклек. Ул мәктәп буйлап йөргәнән сизеп һагридтан мине жибәрергә үтенеп сораганным яхшы истә калды.

— Нәрсә соң ул? — дип һарри тиз сорады.

Кыштырдау һәм чиртү тавышлары зурайды; үрмәкүчләр тагын да якынайдылар.

— Без моның турында сөйләшмибез! — дип Арагог рәхимсез әйтеп куйды.

— Алайса без китәбез, яме? — дип һарри арттан яфраклар кыштырдавын ишетеп Арагогка эндәште.

— Китәсез? — дип Арагог әкрән генә сорап куйды. — Мин алай уйламыйм...

— Ләкин... ләкин...

— Минем улларым һәм кызларым әмерем буенча һагридка зарар китермәсләр. Ләкин мин аларга үзләре теләп кергән яңа гына итне ашарга тыя алмыйм. Сау бул, һагридның дуслы.

Үзенең таягына таба үрелеп һарри бу фикерен шәп түгел икәнен аңлады, монда алар бик күп иде, әмма ул үләргә эзер булып торганда кинәттән каты, озын тавыш чыкты, һәм уйсулык аша якты ут янды.

Мистер Уизли машинасы тау бите астына очып барды, фараларын яктыртып, каты тавышланып үрмәкүчләрне кырыйга бәрде; кайберләре озын аякларын һавада болгап аркаларына аудылар. Машина һарри белән Ронга кычкыртты һәм ишекләр ачылды.

— Казыктешне ал! — дип һарри алгы утыргычка утырып бакырды; Рон алман догын гәүдәсенең уртасыннан алып аны машинаның арткы өлешенә ыргытты — ишекләр шап иттереп ябылды — Рон тәбәлдереккә һаман басмады, ләкин машинага ул кирәкми иде; этәргеч үкерде һәм алар күбрәк үрмәкүчне бәреп очып киттеләр. Алар уйсулыкның тау битеннән сикереп чыктылар да, урман аша тиз гөрелдәделәр, машина төрөзәләрен ботакларга бәреп аңа билгеле булган киң аланнар буйлап барды.

Һарри Ронга карап куйды. Аның авызы һаман әкертән кычкырудан киң ачылган иде, ләкин күзләре бүтән сикереп чыккан кебек булмады.

— Син исән-саумы? — диде һарри. Әмма Рон сөйләшә алмыйча алга карап утырды.

Алар вак агачлар аша ерып чыктылар, арткы утыргычта Казыктеш каты улады, һәм алар зур имән яныннан кысылып узганда һарри тышкы көзгенең өзеп атылганын күрде. Ун шау-шулы, кыялы минуттан соң, агачлар сирәгәйде, һәм һарри яңадан күк өзекләрен күрде.

Машина шул кадәр кисәт туктады ки, алар алгы төрөзәгә бәрелә яздылар. Алар урман читенә барып җиттеләр. Казыктеш дулкынланып, төрөзәгә атышып азатлыкка омтылды, һәм һарри ишекне ачкач ул койрыгын бот арасына кысып агачлар аша һагريدның йортына ташланды. Һарри да чыкты, һәм якинча бер минуттан соң Рон инде үзен яхшы хис итте һәм аның артыннан киерелеп, акаеп барды. Һарри машинаны урманга кире кайткан өчен рәхмәтләп сыйпап алды һәм ул күздән югалды.

Һарри Күренмәс мантиясе артыннан һагريدның алачыгына керде. Казыктеш кәрзинендә юрган астында калтырап ятты. Һарри кире тышка чыккач ул Ронның кабаклар арасында нык авыртып утырганын күрде.

— Үрмәкүчләр артыннан барыгыз, — дип Рон авызын җиңенә сөртеп әкрән генә әйтте. — Мин һагريدны беркайчан да гафу итмәячәкмен. Исән калуыбыз үзе бер зур уңыш.

— Арагог аның дусларына зарар китермәс дип уйлаганына ышанам, — диде һарри.

— Бу инде һагريدның мәсьәләсе! — дип Рон алачыкның диварын сугып әйтте. — Ул һәрчак албастыларның, кыяфәтләренә карамастан, яхшы булуларына ышана, һәм бу нәрсәгә китергәнгә кара! Азкабандагы читлек! — ул калтырап үз-үзен тоталмый иде. — Безне анда жиберүнең ни мәгънәсе бар? Миңа кызыклы ич, без ни белдек?

— Һагрид беркайчан да Серләр бүлмәсен ачмаганны белдек, — дип Һарри Күренмәс мантиясен Ронга кидертеп, аны кузгалтыр өчен кулыннан этеп җавап бирде. — Ул гаепсез иде.

Рон каты гына пырх итеп жибәрде. Әлбәттә, аның фикеренчә, Арагогны киштәдә качыру аны гаепсез иттерми иде.

Сарай яқынайган саен Һарри аяклары күренмәс өчен мантияне аска тарткалап ала иде, ә аннары шыгырдый торган тышкы ишекләргә этте. Алар сак белән алгы бүлмә аша кереп, мәрмәр баскыч аркылы өскә менеп, тыннарын алып сакчылар белән ташып торган күп санлы коридорлар буйлап уздылар. Ниһаять, алар янган уты инде көлгә әверелгән Гриффиндорның Уртақ бүлмәсенә барып життеләр. Алар мантияне салып бормалы баскычтан йокы бүлмәләргә меделәр.

Рон чишенмичә караватына егылды. Ләкин Һарриның артык йоклыйсы килми иде. Ул ятагының чигендә утырып Арагогның барлык сөйләгәнә турында уйлады.

Сарайның бер жирендә яшеренгән тереклек аның уйлавынча Волдемортка охшаган бер албасты иде — хәтта башка албастылар да аның исемен әйтергә теләмәделәр. Әмма алар Рон белән аның нәрсә икән, яки ничек ул үз корбаннарын ташка әйләндергән белә алмадылар. Хәтта Һагрид та Серләр бүлмәсендә ни булганын беркайчан да белмәгән. Һарри аякларын караватка күтәрде һәм манара тәрәзәсе аша аның өстендә ялтыраган ай артыннан күзәтеп мөһләргә ятты.

Алар тагын ни эшли алганның ул аңламады. Һәр яктан юлсыз тыкрык иде. Риддл ялгыш кеше тоткан, Слизерин варисы билгесез, һәм беркем дә бүлмәне шул ук кешемә, әллә яңа кеше ачканмы икән белми иде. Сорарга кеше дә юк. Һарри һаман Арагог әйткәнне уйлап ятты.

Ул йокыга бата иде, ләкин аның башына аларга соңгы өмет бирүче уй килде, һәм ул кинәттән туры утырып куйды.

— Рон, — дип ул караңгылык аша пышылдады. — Рон...

Рон Казыктеш кебек чинап уяңды да, як-якларына акаеп Һарриның күрдә.

— Рон... теге үлгән кыз. Арагог аны юыну бүлмәсендә тапканнар диде, — дип Һарри почмактан килгән Невиллның гырылдавына игътибар итмичә әйтте. — Нәрсә әгәр ул беркайчан да юыну бүлмәсен калдырмаса? Нәрсә әгәр ул һаман шунда?

Рон күзләрен ышкып ай нурына кашларын жыерды. Һәм аннары ул да аңлады.

— Син бит аны Елак Миртл дип уйламыйсың?

Сыңармөгез — единорог

Уналтынчы бүлек

Серләр бүлмәсе

– Без бәдрәфтә булган вакытта ул бит якында гына иде, – икенче көннең иртәнге аш вакытында ачуланып башлады Рон. – Без аннан бөтен әйберне дә сорый ала идек, ә хәзер...

Үрмәкүчләрне табу бик кыен, ләкин Елак Миртлның бәдрәфенә, нәкъ соңгы һөжүм булган жирдән ике генә адымда булган бәдрәфкә, күзәтүче укытучыларга күренмичә үтәргә – бөтенләй була алмаслык хәл иде.

Ләкин аларның беренче дәрәсләрендә – әверелешләр дәрәсендә – берничә атнага беренче тапкыр аларның уйларын Серләр бүлмәсеннән аерган бер хәл булды: профессор МакГонагалл бер атнадан, беренче июндә, имтиханнар башланачак дип игълан итте.

– Имтиханнар? – акыра башлады Симус Финниган. – Безнең әле имтиханнар да буламы?

Һарри артында нәрсәдер дөбөрдәде. Невилл Долгопупсның таякчыгы кулынна шуып төште дә, өстәлнең бер аягын юкка чыгарды. Профессор МакГонагалл үзенең таякчыгы белән селтәп, аякны урынына кайтарды да, караңгы чырай белән Симуска борылды.

– Мәктәбебезне япмауның төп сәбәбе – ул сезгә тиешле белем бирү, – кырыс кына әйтте ул.
– Имтиханнар гадәттәгечә үтәчәк һәм мин сезнең тырышып әзерләнүегезне көтәм.

Тырышып әзерләнәргә! Һарри мәктәп мондый хәлгә төшкәч, имтиханнар булыр дип уйламаган иде. Бүлмәдә шау-шу күтәрелде һәм профессор МакГонагалл тагын кырыс карый башлады.

– Искәртеп китәсем килә: профессор Дамблдор мәктәп кагыйдәләрен үтәргә кушты. Ел дәвамында өйрәнгәннәрне имтиханнар аша тикшерү – шулай ук кагыйдә.

Һарри моңсуланып, тәпкәләргә әйләндереләргә тиешле ике ак куянга күз ташлады. Ул бу елда нәрсәләргә өйрәнде? Уйлап карагач, имтиханда файдалы булган бернәрсәне дә уйлап таба алмады.

Рон катып калды, әйтерсеңлә аңа хәзер үк Тыелган Урманга яшәргә китәргә куштылар.

– Мин моның белән ничек имтиханнарны бирермен, күз алдыңа китерәсеңме? – ул Гаррига үзенең имгәнгән таякчыгын күрсәттә. Ул нәкъ шул вакытта чатырдап, очкыннар чыгарды.

Беренче имтиханга кадәр өч көн алдан профессор МакГонагалл, иртәнге аш вакытында, тагын бер яңалык әйтте.

– Минем яхшы хәбәрләрем бар, – диде ул һәм башта тыныч булган Зур залны шау-шу басты.

– Дамблдор кире кайта! – дип күбесе шатландылар.

– Сез Слизерин варисын тоттыгыз, – дип Каргатырн өстәленнән бер кыз кычкырды.

– Квиддич уеннары яңадан башлана! – үкерде Вуд.

Тавыш берәз басылгач профессор МакГонагалл сүзен дәвам иттә.

– Профессор Спраут мандрагора өлгердә дип хәбәр иттә. Инде бүген кич белән без бөтен катыру әфсененә дучар булган кешеләрне кире терелтә алачакбыз. Исегезгә төшерәсем килә, кобраннарның берсе аларга кем, яки нәрсә һөжүм иткәнән әйтә алачак. Бу котычкыч ел жинаятъченә тоту белән тәмамланыр дип бик ышанып калам.

Бөтен зал шатланып тавышланды. Гарри Слизерин йортының өстәленә күз ташлады: Драко Малфой шатлыкка кушылмады. Гарри ни өчендер гажәпләнмәде. Ә Рон, киресенчә, берничә көнгә беренче тапкыр бик шат иде.

– Миртлдан сорап торуның мәгънәсе инде юк, – ул Гаррига эндәште. – Һермионаны терелткәч, ул бөтен сорауларга да үзе җавап бирә алачак. Уйлап кына кара, имтиханнарның өч көннән башлануын белгәч, ничек ул дулар! Ул бит әзерләнмәде. Мин аның урынында булсам, имтиханнар бетүенә хәтле таш булып ятып торыр идем.

Вакыт та үтмәде, Джинни Уизли килеп, Рон янына утырды. Ул бик каушаган һәм борчылган иде. Гарри кулларына карады, каты кысылудан, алар ак төскә кергәннәр иде инде.

– Нәрсә булды? – дип сорады Рон үзенә тагын солы боткасын салып.

Джинни дәшмәде. Ул Гриффиндор өстәлен буйга-буй курыккан караш белән генә карап чыкты. Шул чак ул Гаррига кемнедер охшата иде, тик кемне икәннен аңламады.

– Әйдә инде, сөйлә, – диде Рон аңа карап.

Шулчак Гарри аңлады: үзенәң урынында алга-арка чайкалып, Джинни аңа Доббины хәтерләтә иде. Нәкъ теге төнне кебек, үзенә генә билгеле булган бер серне әйтергә-әйтмәскә икәннен уйлап утырган сыман.

– Минем сезгә бер әйтәсе әйберем бар, – диде ул пышылдап, Гаррига карарга оялып.

– Әйт, курыкма, – йомшак кына җавап бирде Гарри. Ләкин Джинни әйтергә сүз таба алмыйча утыра иде.

– Әйт инде, я! – сабырлыгын югалта башлады Рон.

Джинни авызын ачты, ләкин аннан тавыш чыкмады. Гарри алар янына иялеп, Рон белән Джиннига гына ишетерлек итеп:

– Ул Серләр бүлмәсе турындамы? Син кемнедер күрдөңме? Кемдер үзен сәер тотамы?

Джинни тулы сулыш алып әйтәм дигәндә генә, алар янына арган һәм төсә киткән Перси Уизли килеп утырды.

– Син ашап бетерсәң, мин монда утырам алайса, Джинни. Мин бик ач, хәзер генә сактан кайттым.

Урындыгына электр тогын тоташтырганнар сыман, Джинни урыныннан сикереп торды да, Персигә тиз, курыккан караш ташлап, чыгып чапты. Перси урындыкка утырды һәм өстәл уртасыннан зур чынаяк алды.

– Перси! – ярып китте Рон. – Ул безгә мөһим әйбер әйтергә теләгән иде!

Чәйне эчкән Персиның мондый кычкырудан тамагы тыгылды.

– Нәрсә әйтергә теләгән иде соң ул? – йөткереп сорады ул.

– Мин аннан сәер әйберләр күрмәгән микән дип сорадым, ул инде әйтергә дә әзер иде...

– Бу... э-эм... бу Серләр бүлмәсенә кагылмыйдыр, – бүлдә аны Перси.

– Ә син кайдан беләсең? – гажәпләнүдән Ронның кашлары күтәрелде.

– Эм.. Беләсегез килсә, Джинни... эм... без аның белән бервакыт очраклы очраштык һәм ул мине... юк, сез уйламагыз... мин бер әйбер эшли идем һәм аны шуның турында беркемгә дә сөйләмәвен сорадым. Ул сүзендә торыр дип уйлаган идем. Бу чыннан да юк нәрсә. Мин теләр идем...

Һарри Персины мондый уңайсыз хәлдә күрмәгән иде әле.

– Син нәрсә эшләдең соң анда? – көлемсерәп сорады Рон. – Әйт безгә, без көлмәбез.

Ләкин Перси җитди иде.

– Һарри, миңа теге күмәчне бир әле. Мин бик ачыктым.

Һарри аңлый: иртәгә, аларның Рон белән ярдәменнән дә башка, бөтен серләр ачылып, ләкин ул, мөмкинчелек туса, Елак Миртл белән сөйләшергә теләр иде. һәм шундый мөмкинчелек туды. Төштән соң Гилдрой Локһарт аларны тылсым тарихы дәресенә алып барды.

Локһарт, куркынычлыкларның инде бетүе турында бик еш кабатлый иде, ләкин мәктәптә барган вакыйгалар киресе турында сөйлиләр. Менә хәзер дә ул, аларның коридор буйлап тыныч барулары – аның эше дип, чын күңеленнән ышана иде. Ләкин аның бәясе дә гаять зур: аның алтын чәчләре гадәттәгечә үрелмәгән һәм ялтырауларын югалтканнар. Бу аның төне буге дүртенче катны саклавы турында сөйли иде.

– Сүземне истә калдырыгыз, – диде ул сыйныф почмак артына борылгач, – яңадан терелтегән кешеләрнең беренче сүзләре: «Ул һагрид иде» булып. Чынлап әйткәндә, ни өчен профессор МакГонагалл бу саклау чаралары дөрөстән дә кирәк икән дип уйлавын мин аңламыйм.

– Мин Сезнең белән килешәм, – диде һарри, ә Рон, гажәпләнүдән, китаптарын төшереп җибәрде.

– Рәхмәт, һарри, – чын күңелдән әйтте Локһарт, һаффлпафф укучыларының озын кәрванын уздырып. – Мине дәрәс аңлагыз, безнең, укытучыларның, мәктәпне саклаудан һәм укучыларны сыйныфтан сыйныфка озатудан тыш та эшебез күп.

– Сүзегез хак, – диде Рон эшнең нәрсәдә икәннән аңлап. – Ник сезгә безне монда гына калдырмакка, бер генә коридор барасы калды бит.

– Сөз дәрәс әйтәсез, Уизли. Миңа чыннан да икенче дәрәсемә әзерләнәргә кирәк.

Шул сүзләр белән Локһарт ашыгып китте.

– Дәрәскә әзерләнәргә, – авыз ерып куйды Рон. – Чәчләрен бөдрәләргә китте инде.

Сыйныфларын алга җибәрәп, алар кире якка, Елак Миртл бөдрәфенә таба йөгәрделәр. Ләкин үзләренең искиткеч планнарын тормышка ашырулары турында шатлана гына башлаганда.

– Поттер, Уизли, сез монда нишлисез? – профессор МакГонагаллның каты тавышы аларны туктатты.

– Без... без монда... – югалып калды Рон. – Без бара идек... бара идек карарга...

– Һермионаны, – булышып җибәрде һарри. Рон белән МакГонагалл икәү аңа текәлеп карадылар.

– Без аны инде бик күптәннән бирле күрмәдек, – дәвам итте Гарри берни дә булмагандай һәм Ронның аягына басты. – Без хастаханәгә тиз генә кереп чыкмакчы идек, сез бит әйттегез, мандрагоралар инде өлгереп житәләр һәм һермионага шуны әйтергә теләгән идек.

Профессор МакГонагалл Гаррины бик игътибар белән тыңлап торды. Гарри инде киләсе үгетне тыңларга әзер иде, ләкин профессор МакГонагалл тыныч, йомшак тавыш белән башлап жибәрде:

– Әлбәттә, барыгыз, – аның күз кырыенда күз яше ялтырый иде. – Мин аңлыйм, сезнең кебек якин дусларга бик авырдыр. Әлбәттә, Поттер, сез һермионаны күрәп чыга аласыз. Мин профессор Бинска сезнең кая баруыгызны әйтермен. Помфри ханымга мин ризалык бирдем дип әйтегез.

Булган хәлгә ышанмыйча, Рон белән Гарри тиз генә китеп бардылар. Почмак артына борылгач, алар профессор МакГонагаллның елаган тавышын ишеттеләр.

– Бу син уйлап тапкан иң шәп хикәя булды, – диде Рон дулкынанып.

Хастаханәгә барып, Помфри ханым профессор МакГонагалл һермионаны күрәргә рөхсәт бирде дип әйтәсеннән башка эш калмады.

Помфри ханым аларны теләк белдермичә генә кертте.

– Катрылган кешеләр белән сөйләшү мәгънәсез, – дип әйтте ул һәм Гарри белән Рон, һермиона янына утырып, ризалашмый алмый иделәр. Хәзерге хәләндә һермиона үзенә килгән кунаклар турында да, мандрагора өлгереп, аны тиздән терелтәчәкләр турында да берни аңламас иде. Аның белән карават янындагы өстәл белән сөйләшкән кебек иде.

– Ул һөжүм итүчене таныса яхшы булыр иде, – әйте Рон һермионаның жансыз йөзенә карап.
– Ул барысын да посып кына катырса, без беркайчан да аны танымаячакбыз...

Ләкин Гарри һермионаның йөзенә түгел, ә уң кулына карый: бармаклары йодрыкланган һәм йодрыгыннан ниндидер кәгазь кисәгә күренә иде.

Помфри ханымның якында булмаганын күргәч, ул Ронга шуны күрсәтте.

– Аны чыгарып кара, – дип әйтте Рон һәм Гаррины Памфри ханымның карашыннан ябар өчен урындыгын күчерде.

Бу жиңел эшләрдән булмады. Гарри кәгазьне сак кына һермионаның таш йодрыгыннан алырга тырышты. Тартты, жиберде, яктан-якка боргалады, тагын тартты һәм, ниһаять, чыгарды.

Бу – китапханәнең бик борынгы китабыннан ертып алынган бер бит иде. Гарри таушалган битне тигезләтте, Рон укырга дип якынрак килде.

«Безнең дөньяда яшәүче барлык хайваннардан һәм жанварлардан иң куркынычы – Василиск, аны шулай ук Еланнар Патшасы дип тә атыйлар. Бу елан гаять зур озынлыкка үсә һәм йөзләгән еллар яши ала. Ул бака утырып чыгарган тавык йомыркасыннан туа. Аның үтерү ысуллары иң гажәепләрдән: агулы тешләреннән башка, аның карашы газаплап үтерү көченә ия. Үрмәкүчләр василисктан куркып качалар, ә үзе ул этәчләрдән генә курка, чөнки аларның кычкыруы аның өчен үтергеч».

Китап сүзләреннән соң һермиона үз кулы белән язган – Гарри аның язуын таныды – бер генә сүз иде. Торбалар.

Кемдер Гарриның башында ут кабызгандай булды:

– Рон, – жиңел сулап куйды ул. – Менә ул! Менә җавап! Серләр бүлмәсенең жанвары ул – Василиск, Еланнар Патшасы. Шуңа күрә мин генә бөтен җирдә сәер тавыш ишеттәм, чөнки мин еланнар телен аңлыйм.

Гарри башка караватларга күз ташлады.

– Василиск кешеләрне карашы белән үтерә, ләкин бер кеше дә үлмәгән, чөнки берсе дә аның күзләренә карамаган. Колин аны фотоаппараты аша күрде, василиск аның элпәсен эретте, ә Колинны үзен ташка әверде. Джастин... Джастин аны Башсыз диярлек Ник аша күрде. Ник карашның бөтен көчен үзенә алды, ләкин ул бит икенче тапкыр үлә алмый. Ә һермиона белән Каргатырнның Баш егете янында кечкенә көзгә ята иде. һермиона Серләр бүлмәсенең жанвары василиск икәннән аңлаган. Теләсә нәрсәгә бәхәсләшә алам, һермиона

беренче очраткан кешегә почмак артына көзгә ярдәмендә карарга тәкъдим иткән. Аннары нәрсә булганын инде беләсең...

Ронның бар дөньясы астан өскә килде.

– Ә Миссис Норрис? – түземсезләнеп сорады ул.

Һарри, теге Һэллоуин төнен күз алдына китереп, уйлана башлады.

– Су... – диде ул әкрән генә. – Исеңдәме, ул төнне Елак Миртлның бәдрәфен су басты. Минемчә, Норрис ханым судагы чагылдыруны күргән.

Ул тагын бер тапкыр битне өйрәнеп чыкты. Укыган саен мәгънәсә күбрәк ачыла иде.

– Этәчләрнең кычкыруы аның өчен үтергеч, – кычкырып укыды ул. – Һагридның этәчләрен үтерделәр! Слизерин варисы, Серләр бүлмәсә ачылгач, якин тирәдә берсе дә калмасын дип тырышкан. Үрмөкүчләр василисктан куркып качалар. Барысы да туры килә!

– Ләкин ничек василиск мәктәп буенча хәрәкәтләнә? Шундый зур еланны кемдер күрер иде.

Һарри Һермионаның бит ахырында ашыгып язган сүзенә күрсәтте.

– Торбалар... Аңлайсыңмы, Рон, василиск мәктәп буйлап салынган тобралар буенча хәрәкәтләнә.

Шуңа күрә мин шул сәер тавышны дивар аркылы ишеттем.

Рон Һарриның кулын тотты.

– Серләр бүлмәсенә керү урыны... – аның тавышы каушаудан басылган иде. – Серләр бүлмәсенә керү бәдрәфтә булса? Ә бәлки ул...

– Елак Миртл бәдрәфендә! – дустанә өчен әйтеп бетерде Һарри.

Дуслар урыннарында, фаразларына ышанырга теләмәгәндәй, катып калдылар.

– Димәк, мәктәптә тагына кемдер Еланнар телендә сөйләшә ала. Бу, әлбәттә, Слизеринның Варисы һәм ул василиск белән идарә итә.

– Безгә хәзер нәрсә эшләргә инде? – Ронның күзләре ялтырый иделәр. – Бәлки, профессор МакГонагалл янына барырга?

– Дәрәс, киттек укытучылар бүлмәсенә! – урыныннан сикереп торды Гарри. – Ун минуттан тәнәфес булачак һәм ул шунда килер.

Алар аска йөгерделәр. Укытучылар күрмәсен дип, алар башка коридор буйлап киттеләр. Укытучылар бүлмәсе буш иде. Гарри һәм Рон дулкынлыктан утыра алмыйча бу зур, кара агач урындыкларга тулган бүлмә буйлап йөрделәр.

Ләкин тәнәфесне белдерүче кыңгырау тын иде.

Аның урынына коридорлар буйлап, тылсым ярдәмендә көчәйтелгән, профессор МакГонагаллның тавышы яңгырады.

– Бар укучыларга да хәзер үк бүлмәләренә кайтырга кирәк! Бар укытучыларга укытучылар бүлмәсенә жыелырга! Зинһар, тизрәк!

Гарри Ронга әйләнеп карады.

– Яңа һөжүмме әллә?

– Безгә нәрсә эшләргә соң? Бүлмәгә китәбезме? – Ронның коты алынган иде.

– Юк, – диде Гарри бүлмәне күзләре белән өйрәнеп. Сул ягында, укытучы мантиялары белән тулган, ямьсез бер шкаф тора иде. – Шунда. Шунда качып, укытучылар нәрсә турында сөйләшкәннәрен тыңлап торырбыз. Аннары аларга үзәбезнең табышыбыз турында сөйләрбез.

Алар шкапка качтылар. Баш өстендә бүлмәләренә ашыккан укучыларның аяк тавышлары ишетелде. Кинәт укытучылар бүлмәсе ишеге дөбөрдәп ачылды. Тынчыган плащларның

бөрмәләре аша алар укытучыларның бүлмәгә керүләрен күзәттеләр. Кайберләре аптыраган, кайберләре нык курыккан иде. Иң соңгы булып профессор МакГонагалл керде.

– Бу хәл тагын кабатланды, – тынып калган укытучылар бүлмәсенә дәште ул. – Жәнвар укучыга һөжүм иткән һәм аны Серләр бүлмәсенә алып киткән.

Профессор Флитвик кычкырып жибәрде, профессор Спраут авызын куллары белән каплады, профессор Снейп урындыгын көч белән артка этеп жибәрде.

– Кайдан шундый төгәллек?

– Слизерин Варисы... – агарган МакГонагалл аңлата башлады. – Ул тагын бер хәбәр калдырды. Нәкъ беренчесе өстендә: «Аның сөякләре Серләр Бүлмәсендә мәңгегә калачак».

Профессор Флитвик күз яшьләрендә батты.

– Кем хәзер? Кайсы укучыны алып киттеләр? – аңын жуяр хәлендә, урындыкка шуып төшкән Терекөмеш ханым сорады.

– Джинни Уизли, – тын тавыш белән әйтте профессор МакГонагалл.

Һарри Ронның аның артында тын гына идәнгә эреп төшкәнән сизде.

– Без бар укучыларны иртәгә үк өйләренә жибәрергә тиешбез, – диде профессор МакГонагалл. – Һогвартсны ябырга мөмкиннәр. Дамблдор әйтте...

Шул вакытта укытучылар бүлмәсе ишеге тавыш белән ачылып китте. Бер генә мизгелгә Һарри бу Дамблдор кире кайтты дип хыялланды, ләкин бүлмәгә ялтырап Локһарт керде.

– Гафу үтенәм, йоклап киткәнмен. Мөһим әйбер булдымы?

Башка укытучылар аңа ниндидер ачы нәфрәт белән караганнын ул күрмәгән шикелле иде. Снейп аңа таба атлый башлады.

– Менә ул! Менә ул безгә кирәк кеше! Локһарт, жанвар укучы кызны урлады, аны Серләр Бүлмәсенә алып китте. Сезнең гамәл кылыр вакытыгыз җитте.

Локһарт агарды.

– Чынлап та, Гилдерой, – профессор Спраут сүзгә кереште. – Узган төнне Сез Серләр Бүлмәсенә кайда икән белүегез турында өйттегез түгелме соң?

– Мин... әйе, мин... – ык-мык килә башлады ул.

– Ә миңа сез анда нәрсә яшәгәнән дә беләм дидегез, – кушылып китте профессор Флитвик.

– Мин өйттемме? Хәтерләмим дә...

– Ә мин сезнең һагريدны бик иртә тотканнарына һәм үзегезнең көчегезне күрсәтергә өлгермәгәнегезгә зарлануыгызны бик яхшы хәтерлим, – басып килде Снейп. – Сез иң баштан ук үзегезгә эш иреген сорадыгыз. Мондый хәлләргә төшөп җитмәс идек дип йөрдөгез.

Локһарт таш йөзле коллегаларына карап.

– Мин... мин чынлыкта... Сез мине дәрәс аңламагансыз...

– Димәк, барысын да Сезгә тапшырабыз, Гилдерой, – кисеп куйды профессор МакГонагалл.

– Бүгенгә төн – иң шәп вакыт.

Без һәм укучылар сезгә комачауламабыз. Бөтен мәктәптә сез һәм котычкыч жанвар гына, үзегезнең батырлыгыгызны күрсәтерсез дә инде.

Локһарт ярдәм эзләп, бөтен укытучыларга карады, ләкин берсе дә ярдәмгә килмәс иде. Ул инде шундый матур булып күренмәде: иреннәре калтырый, йөзәндәге елмаюы бетте. Ул ничектер мескен һәм көчсез булып күренде.

– Б-б-бик яхшы, – тын гына дәште ул. – Мин... мин үз бүлмәмдә буламын... әзерләнәргән...

Шул сүзләр белән ул укытучылар бүлмәсеннән чыгып китте.

– Яхшы, – диде ачуын кысып торган профессор МакГонагалл. – Бу аны безнең аяк астыбыздан алып куяр. Йорт житәкчеләре, укучыларга булган хәлләр турында сөйләгез. Аларны Һогвартс Экспрессы иртәгә беренче рейс белән үк өйләренә илтәчәк. Калган укытучылар, бар укучыларның үз Йорт бүлмәләрендә калуын тәэмин итегез.

Укытучылар тын гына бер-бер артлы бүлмәдән чыгып киттеләр.

Бу Һарриның иң начар көне булгандыр, мөгаен. Һарри, Рон, Джордж һәм Фред Гриффиндорның бүлмәсе үзәгендә сүзсез утыралар иде. Перси гына юк иде. Ул әти-әнисенә хат белән ябалакны жибәреп, үзенә бүлмәсендә ябылды. Гриффиндор бүлмәсе әле беркайчан да шулай тулган һәм тын булмаган иде. Кояш батканнан соң игезәк Фред һәм Джордж, башка болай утыра алмыйча, бүлмәләренә йокларга киттеләр.

– Ул нәрсәдер белә иде, – диде Рон. Укытучылар бүлмәсеннән чыгып киткәннән бирле ул бер сүз дә дәшмәгән иде. – Аны шуның өчен тотканнардыр. Ул Перси турындагы мәгънәсез әйбер түгел, ә Серләр Бүлмәсе турында нәрсәдер белгән. Башка сәбәп була алмый... ул бит... – Рон күз яшьләрен сөртте — ул бит чын тылсымчылар гаиләсеннән.

Һарри канлы-кызыл кояшның батуын күзәтеп утырды. Ул әле беркайчан да үзен шулай начар хис итмәгән иде. Алар нәрсә генә булса да эшли алсалар иде. Теләсә нәрсә.

– Һарри, ничек уйлыйсың, өмет бар микән әле, аның... Джинниның... аңлайсыңмы?

Һарри нәрсә әйтергә дә белмәде. Ул Джинниның әле дә ничек исән кала алуын күз алдына китерә алмый иде.

– Беләсеңме нәрсә? – дәште Рон. – Миңа калса, без Локхартны күреп кайтырга тиеш. Аңа бар белгәннәребезне сөйләрбез. Ул бит Серләр Бүлмәсенә керергә җыена. Без аңа аның кайда икәннән һәм анда василиск икәннән әйтә алабыз.

Һарри нәрсә эшләргә белмәгәнгә, ә нәрсәдер эшләргә теләгәнгә ризалашты. Бөтен Гриффиндорлар Уизлиларның кайгыларын уртаклашканга, Һарри белән Ронга факультет бүлмәләреннән китәргә комачауламадылар.

Алар Локһартның бүлмәсенә менгәндә инде караңгы төшкән иде. Ишек артында ниндидер тавышлар бар иде: нәрсәдер өстериләр, ташыйлар, ашыгып йөриләр иде.

Һарри ишеккә какты һәм бүлмәдә бөтен тавышлар да тынды. Ишек берәз гына ачылды, ярыктан аларга Локһартның күзе карады.

– Ә, Һарри һәм Рон әфәнделәр, – әйтте ул ишекне берәз күбрәк ачып. – Минем хәзер эшем бик күп, ләкин сез тиз генә булсагыз.

– Профессор, безнең сезгә әйтәсе сүзөбез бар. Безгә калса, ул сезгә булышыр, – диде Һарри.

– Э-э-э... ярар... кирәкмәс иде... – Локһартның йөзө, дәрәсән әйткәндә, аның ярыкта күренгән өлеше, бик каушаган иде. – Эх... ярый, керегез.

Ул ишекне ачты һәм дуслар бүлмәгә керделәр.

Бүлмәне талап чыкканнар сыман иде. Ике зур чемодан идәндә ачылып ята. Берсендә ашыгып өелгән мантияләр: ачык яшел, аксыл шәмәхә, төнгә күк һәм сирень төсендә; икенчесендә өелеп-өелеп Локһартның китаплары ята. Диварны каплап торган фотосурәтләр дә бер өемгә жыелганнар.

– Сез каядыр жыенасызмы? – сорады Һарри.

– Э-э-э... әйе, – дип җавап бирде Локһарт, ишек артынан салынган, үзенең тулы буйга рәсемен бөтәртлөп. – Ашыгыч хәбәр булды... кичектергесез эш... китәргә кирәк...

– Ничек китәргә? Ә минем сөңлем?

– Әйе, шундый бәхетсезлек, – диде ул егетләрнең күзләренә карамаска тырышып. Өстәл тартмасының эчтәлегенә дә чемоданга китте.

– Сез Караңгы көчлөрдөн Саклану дәресенең укытучысы, – ашыгып бүлдерде аны һарри. – Сез китә алмыйсыз! Хәзер монда бөтен караңгы көчләр жыелган.

– Әйе, беләсезме, мине бу эшкә чакырганда, – ул оекбашларын мантияләр өстенә ташлады, – мондый хәлләр буласын беркем дә әйтмәде. Уйлап та карамаган иде...

– Димәк, сез качасыз?! – һарри ышанмый иде. – Китапларыгызда язылган бар шул батырлыклардан соң сез куркып качасызмы?

– Дәрес, китаплар берәз ялгышлыкка китерә алалар, – диде Локһарт нәзакәтле генә.

– Сез аларны яздыгыз! – кызды һарри.

– Дустым минем, – диде Локһарт һарри өстеннән күтәрелеп. – Кешеләр бу батырлыкларны мин үзем башкарган дип уйламасалар, китапларның яртысы да сатылмас иде. Авылны вервүльфтан карт әрмән тылсымчысы коткарса, аның турында кем укыр иде? Ул кыяфәте белән китап тышлыгын бозар иде, киенә дә белми бит. Ә Ирландиянең Бэндон баншиен юк иткән тылсымчыбикәнең ияге йонлы иде. Минем әйтәсем килә...

– Сез башка кешеләрнең батырлыкларын үзегезгә алдыгыз дип әйтәсегез киләме? – ышанмыйча сорады һарри.

– һарри, һарри, – диде Локһарт башын чайкап. – Бу болай гына жиңел түгел. Бу шундый ук эш. Миңа ул кешеләрне табарга кирәк булды, барысын да төгәлләп сораштырырга, аннан соң хәтер юу әфсенен кулланып, аларның бар булганнарын истән чыгарырга туры килде. Юк, күп эш китте моңа. Бөтен китапларга кул куярга, сурәتكә төшәргә... Данга лаек булырга теләсәгез, күп көч түгәргә кирәк.

Ул чемоданнарын «шап!» итеп ябып куйды.

– Менә барысы да булды, бугай. Бернәрсәне дә онытмадым микән? Ә, бер генә әйбер, – шул сүзләр белән Локһарт үзенең таякчыгын һарри белән Ронга төзәде.

– Миңа бик кызганыч, егетләр, ләкин мин сезгә хәтер юу әфсенен салырга тиеш. Сөз бик күпне белдегез, минем серләремне сөйләп йөри алмыйсыз. Алайса мин бер китапны да башка сата алмаячакмын...

Ләкин шул ук вакытта Гарри үзенең таякчыгын алды да, Локхарт сүзен әйтеп бетерергә өлгөргәнче «Экспеллиармус» дип кычкырып җибәрде.

Локхарт шул ук вакытта артка, үзенең чемоданнары өстенә, очып китте, таякчыгы читкә очты. Рон аны тотып алып, ачык тәрәзәгә күтәреп атты.

– Профессор Снейпка моңа өйрәтергә рәхсәт бирмәскә кирәк иде сезгә, – диде Гарри усалланып, Локхартның чемоданын тибеп. Локхарт, укытучылар бүлмәсендә кебек, көчсез һәм мескен күренә иде.

– Сөз миннән нәрсә телсез соң? – чыелдап сорады ул. – Мин Серләр бүлмәсенең кайда икәннән белмим, берничек тә булыша алмыйм.

– Сөзнең бәхетегез, – диде Гарри, таякчыгы белән Локхартка аякка басырга кушып. – Без Серләр бүлмәсенең кайда икәннән беләбез дип уйлыйбыз һәм анда нәрсә икәннән дә беләбез. Киттек.

Алар Локхартның бүлмәсеннән чыгып, якындагы басмадан төшеп, Слизерин Варисы хатлар калдырган дивары буйлап, Елак Миртл бәдрәфенә киттеләр.

Локхартны беренче керттеләр. Гарри аның куркуыннан дерелдәвенә бик рәхәтләнеп карады.

Елак Миртлы бәдрәфнең иң соңгы кабинасында утырды.

– Тагын синме? – дәште ул Гаррины күргәч. – Бу юлы нәрсә кирәк?

– Синең ничек үлгәнеңне белергә теләм, – диде Гарри.

Миртлы дәртләнеп китте, әйтерсәң, аны әле беркем дә моның турында сорамаган иде әле.

– Бу би-и-ик котычкыч иде, – башлап жибәрде ул ләззәт белән. – Ул нәкъ менә монда, бу кабинкада булды. Мин аны бик яхшы хәтерлим. Оливия Һорнби минем күзлегемнән көлдә, шуңа да мин монда качтым. Ябык ишек артында мин елап утыра идем, кинәт кемдер бәдрәфкә керде һәм мин тынып тыңлый башладым. Алар ниндидер кызык, чит телдә сөйләштеләр. Бер сөйләшүче малай иде. Мин аңа үзенең бәдрәфенә барсын дип әйтергә ишекне ачтым гына һәм... – Елак Миртл горурланып басты, күзләре ялтырый иде – ...мин үлдем!

– Ничек? – сорады Һарри.

– Үзем дә белмим, – диде Миртл гади тавышы белән. – Мин тик ике зур-зур, сары күзләргә генә хәтерлим. Тәнем башта кысылды, ә аннары мин жиңеләеп, очып киттем, – Миртл Һаррига моңаеп карады. – Аннан соң, күрәсеп, мин кире кайттым. Үзем өчен Оливия Һорнбрины, миннән көлгәнә өчен, эзәрлекләргә сүз бирдем. Ул бик каты үкенде.

– Син теге ике күзгә кайда күрдөң, төгәл күрсәтә аласыңмы?

– Кайдадыр шунда, – Миртл аның кабинкасы алдында торган юынгычка таба кулын селтәде. Һарри белән Рон шунда ашыктылар. Локхарт артта калды, аның йөзгә коточкыч курку иде.

Читтән караганда бу гади юынгыч иде. Һарри һәм Рон аның һәр ягын өйрәнеп чыктылар: өстен, астын, хәтта торбаларын да. Һәм, ниһаять, Һарри аны тапты – кечкенә генә елан сыны төшкән бакыр боргыч.

– Бу боргыч беркайчан да эшләмәде, – шатланып әйтте Миртл, Һарриниң маташуын күзәтеп.

– Һарри, – Ронның тавышы гыжлый иде. – Һарри, елан телгә әйтеп кара.

– Ләкин, – Һарри тырышып уйлый башлады. Ул елан белән бер генә тапкыр сөйләшкән иде һәм ул елан чын иде, ә бу... Һарри тырышып бу сынның чын елан икәнен күзаллый башлады. – Ачыл, – диде ул басылган тавыш белән.

Рон башын чайкады:

– Бу безнеңчә, – диде ул.

Һарри яңадан еланга текәлеп карады. Ул башын әйләндерсә, бүлмәдәге шәмнәр яктысында елан селкенгән шикелле күренә иде.

– Ачыл! – кабатлады ул тагын бер тапкыр.

Бу юлы аның сүзләрен беркем дә ишетмәде. Һарри ничектер чыжылдады һәм боргыч ачык ак төс белән ялтырап, тиз-тиз әйләнә башлады. Шунда ук юынгыч аска батып, күздән югалды. Аның урынына, аска төшәргә теләгән кеше сыярлык, зур торба ачылды.

Рон авыр сулап куйды. Һарри уйларын жыеп, икенче адымга әзерләнде.

– Мин шунда төшәм, – диде ул.

Ул бармый кала алмый инде. Хәзер, алар Серләр Бүлмәсен тапкач, Джинниның исән булуына бик кечкенә, өметсез, тылсымлы мөмкинлек калса да, ул барырга тиеш иде.

– Мин дә төшәм, – диде Рон.

Дуслар тынып калдылар.

– Мин сезгә бүтән кирәкмиң, ахырсы, – элеккегечә елмаерга тырышып дәште Локһарт. – Мин нәкъ...

Ул кулы белән ишек тоткычына тартылды, ләкин шул ук вакытта Һарри белән Рон аңа үзләренең таякчыкларын төзәделәр.

– Сез беренче бара аласыз, – кырыс әйтте Рон.

Куркуыннан агаргар, таякчыксыз Локһарт ачылган дивар янына килде.

– Малайлар, – аның тавышы калтырады. – Малайлар, нинди яхшылыкка китерсен инде бу?

Һарри аның аркасына үзенә таякчыгы белән төртте, Локһарт аякларын торба эченә салындырды.

– Мин чынлап та уйлыйм бу... – башланган сүзендә Рон Локхартны тибеп жибәрде һәм теге мескен торба буйлап аска очты. Гарри аның артыннан ашыкты. Ул әкрен генә тотынып торба эченә кереп утырды да, бармакларын жибәреп, шулай ук аста югалды.

Аска очулары караңгы, юеш, бетмәс таудан шуу кебек булды. Алар аркылы башка торбалар һәм юллар үтте, ләкин берсе дә алар төшкән торба кебек зур түгел иде. Бер яктан икенче якка боргаланып, әйләнеп торган торба бик каты аска китә иде. «Һогвартс мәктәбе астында бик тирәндә качкан икән бу Серләр Бүлмәсе», – дигән фикер туды Гарри башында. Рон да торба буйлап сызгырып төшеп барды.

Жиргә төшкөч, нәрсә булыр икән дип уйлый гына башлагач, торба кинәт борылды һәм бетте дә. Гаррины ШАП итеп кеше басарлык караңгы туннельның юеш идәнә ташлады. Читтәрәк Локхарт инде аягына баскан иде: бөтен өсте пычрак, йөзә генә агарган. Торбадан Рон очып чыкканчы, Гарри читкә адым ясарга өлгерде.

– Без мәктәп астында берничә миль тирәнлегендәдер, – Гарриның тавышы туннель буенча кайтаваз булып яңгырады.

– Бәлки, күл астындадыр, – диде Рон караңгы, юеш диварны кулы белән сөртеп.

– Люмос, – пышылдады Гарри таякчыгына һәм аның очында кечкенә генә ялкын кабынды.

– Киттек, – диде ул һәм алар өчәү эчкә юнәлделәр. Юеш идәндә аяк тавышлары аеруча тавышланып шапылдадылар.

Туннель дөм караңгы иде, хәтта Гарриның таякчыгыннан чыккан ут та аяк астына гына карарлык яктылык бирә иде. Әле житмәсә, аларның шәүлэләре дымлы диварларга котычкыч ияләр булып сузылып, соңгы котларын алдыдлар.

– Истә калдырыгыз, – диде Гарри тын тавыш белән, алар эчкәрәк кергән саен. – Теләсә нинди тавыш ишетсәгез – шунда ук күзегезне йомыгыз!

Ләкин туннель кабер сыман тып-тын иде. Беренче көтелмәгән тавыш – ул Ронның күсенәң баш сөягенә басып, аны сытканнан чыккан шыгырдау тавышы булды. Гарри таякчыгын идәнгә юнәлтте: бөтен идән хайваннарның кечкенә сөякләренә күмелгән иде. Джинниның

шундый хэлгә төшкән дигән фикерен куалап, Гарри караңгылык буенча хәрәкәтен дәвам итте.

– Гарри, алда нәрсәдер бар, – диде Рон калтыраган тавыш белән, дустаның җилкәсенән тотып.

Алар туктап карый башладылар. Гарри туннельның ахырында яткан ниндидер зур, бөгәүле әйбернең хәрәктәсез ятуын күрде.

– Бәлки, ул йоклайдыр, – юлдашчыларына әйләнеп әйтте ул. Локхарт күзләрен куллары белән кысып йомды. Гарри кире әйбергә күзен ташлады, тынлыкны йөрәгенең каты тибеше җимерде.

Күзләрен мөмкин кадәр кысып, таякчыгын баш өстеннән күтәреп, Гарри алга атлады.

Яктылык идәндә яткан гаять зур, агулы яшел төстәге елан тиресенә төште. Бу тирене калдырган ия егерме фут озынлыгында булырга тиеш!

– Абау! – ишетелер-ишетелмәс кенә әйтте Рон.

Артларында тавыш ишетелде. Әйләнеп карасалар, Локхарт хушсыз идәндә ята.

– Торыгыз, – боерды Рон үзенең таякчыгын аңа төзәп.

Локхарт басты һәм шул ук вакытта Ронны төртеп, аны җиргә аударды. Гарри алга сикерде, ләкин инде соң иде: Локхарт, Ронның таякчыгын кулга алып, элекке елмаюын кайтарып, тулы буйга басты инде.

– Маңараларыгыз бетте, малайлар, – диде ул тынын кайтарып. – Мин бу тиренең бер кисәген мәктәпкә, дәлил буларак, алып китәм. Кызны коткарып булмады – соң иде, ә сез икәү аның үле гәүдәсен күреп, акылдан шаштыгыз дип әйтермен. Истәлекләрегез белән хушлашыгыз, – шул сүзләр белән ул Ронның таякчыгын өскә күтәреп, «Обливиэйт!» әфсенен әйтте.

Таякчык нык шартлау белән челпәрәмә килде. Гарри, башын куллары белән саклап, елан тиресенә абынып, түбәдән җимерелеп, идәнгә ява башлаган ташлардан качты. Бер

мизгелдән ул берүзе калды. Аны Локһарт белән Роннан җимерелгән ташлардан өелгән зур дивар аера иде.

– Рон! Рон, синең белән бар да яхшымы? – кычкырды ул ташлар аша.

– Мин монда, – икенче яктан дустының тавышы ишетелде. – Бар да яхшы, ә бу кабәхәтне шартлау шәп селкетте, ахрысы.

Тын кагу һәм каты «Ай» тавышы ишетелде. Әйтерсең, Рон Локһартның аякларына типте.

– Хәзер нәрсә эшләргә инде? – Ронның тавышы төшенке иде. – Без алга бара алмыйбыз, бу бик күп вакытны алыр...

Һарри туннельның түшәменә карады: анда зур-зур ярыклар ачылганнар. Аның, бу ташлар кебек, зур әйберләргә тылсым ярдәмдә җимергәнә юк иде әле, хәзер дә башлап карарга бик ук уңайлы вакыт түгел – түшәм өелеп төшәргә мөмкин.

Тагын бер тын кагу һәм «Ай» тавышы ишетелде. Алар вакытны юкка үткәрәләр. Джиннины Серләр Бүлмәсенә алып киткәннән инде дүрт сәгатьтән артык вакыт үтте... Һарри бер генә чишү юлын күрде.

– Көтегез монда, – ташлар аркылы Ронга кычкырды ул. – Көтегез Локһарт белән. Мин киттем... бер сәгатьтән кайтмасам...

Дуслар тынып калдылар.

– Мин кайбер ташларны алып карыйм, – Рон тавышын тыныч тотарга тырышты. – Шулай син кире кайта алырсың. Һәм, Һарри...

– Күрешербез, – диде Һарри, шулай ук тавышын тыныч тотарга тырышып.

Һәм ул Елан тиресе аша берүзе китте. Тиздән Ронның ташларны җыештырган тавыш та тынды. Туннель борылды һәм тагын борылды. Һарриның һәрбер күзәнгә каты чөметтерде. Ул туннельның тизрәк тәмамлануын теләде, ләкин аның ахырындагы табышыннан курыкты. Һәм, ниһаять, тагын бер борманы үткәч, ул зур дивар каршына чыкты. Анда зур, ялтырый торган зөбәржәт күзле ике елан сыны төшерелгән иде.

Һарри якына килде, тамагы кипте. Бу таш еланнарның чын түгел икәнлекләренә ышану кыен – күзләре үтә жанлы ялтырыйлар иде.

Нәрсә эшләргә кирәген ул бик яхшы аңлый иде. Якынара килеп, тамагын чистартты. Елан күзләре ялтырап киттеләр.

– Аччч, – түбән, тын тавыш белән пышылдады ул.

Еланнар аерылып, дивар икегә бүленеп ачылды. һарри баш очыннан, үкчәләренә кадәр дерелдәп, эчкә керде.

Элпә — пленка

Сын — скульптура

Унжиденче бүлек

Слизерин варисы

Ул караңгы озын бүлмәнең бер башында иде. Көдрәләнгән еланнар белән бизәлгән таш баганалар караңгылыкта югалган түшәмнәргә таяндырып тора, аларның озын һәм тонык күлгәләргә бу урынны төрөп алган яшькелт ярим-караңгылыгында югала иде.

Аның йөрәгә бик тиз типте. һарри сап-салкын тынычлыкны тыңлап басып торды. Бәлки василиск багана артындагы караңгы почмакта качып торадыр? Ә Джинни кайда соң?

Ул таягын алды һәм еланлы баганалар буенча китте. Тонык диварлардан бик сак кына ясалган һәр адым тавышы бик көчәеп яңгырый иде. Ул күзләрен кысып йөрдә, ә берәр хәрәкәт билгесе сизелсә, аларны шундук йомарга әзер иде. Таш еланнарның буш күз чокырлары аңа карап тордылар сыман. Берничә тапкыр аңа, үзенең корсагы тетрәнәп алганда, боларның берсе күченеп алгандай тоелды.

Аннары, ул баганаларның соңгы парын үткәч, аның күзләренә арткы диварда урнашкан, бүлмә хәтлек озынлыкта булган сын ташланды.

Һарри бу гать зур йөзгә күрер өчен башын күтәрде: озын һәм юка, ташка әверелгән тылсымчыларның мантияләргә яткан бүлмәнең тигез идәнәгә баскан соры һәм олы табаннарга хәтле сузылган сакаллы, бик борынгы сын иде бу. һәм бу табаннар арасында, йөзгә идәнәгә куеп, бәләкәй, кара киёмле, уттай жирән чәчле кеше ятып торды.

— Джинни! — кычкырды аның янына йөгереп килеп тезлэнгән һарри. — Джинни... үлмә... зинһар... — Ул таягын бер якка атты да, Джиннины жылкәреннән тотты һәм аны әйләндерде. Аның бите мәрмәр сыман шундый ак иде, аны ташка әйләндермәсләр дә, аның хәтта йомылган күзләре дә суык булды. Әмма тиздән ул... — Джинни, зинһар, уян, — өметсезләнеп мыгырдады һарри, аны тагын бер кат жылкәләрәннән селкеп. Джинниның башы төрле якларга болганып торды.

— Ул уянмас, — ишетелде бер йомшак тавыш.

Һарри сикереп алды һәм аның тезләре янында уралды.

Кара чәчле озын малай, якин баганага терәлеп, карап тора иде. Аңа парланган тәрәзә аша карап торган шикелле иде, аның кырыйлары сәер рәвештә ничектер томаланган булды.

Әмма аны бер хатасыз танып була иде.

— Том... Том Риддл?

Риддл, карашын һарриның битеннән алмыйча, башын иде.

— Ул уянмый дип, синең ни әйтәсең килә? — кинәт сорады һарри. — Ул... Ул...

— Ул әле исән, — диде Риддл. — Әлегә генә.

Һарри аңа карады. Том Риддл Һогвартста илле ел элек булган, әмма монда шундый ук сәер, томанлы ут белән яктыртылган, уналты яшьтән бер көнгә дә артык түгел килеш басып торды.

— Син өрәкмәни? — шикләнеп әйтте һарри.

— Хәтер, — тыныч кына җавап кайтарды Риддл. — Көндәлектә илле ел буена сакланган истәлек.

Ул сынның гаять зур аяклары астындагы идәнгә күрсәтте. Анда һарри Елак Миртлның бөдрәфендә тапкан көндәлек ачык килеш ята иде. Берничә мизгелгә һарри бу көндәлекнең монда ничек килеп чыкканы турында уйланды, әмма хәзергә икенче бер кичектерелмәслек эшләр дә бар иде.

— Син миңа булышырсың, Том, — диде һарри, Джинниның башын янәдән күтәреп. — Безгә аны моннан алып чыгарырга кирәк. Монда василиск бар... Ул кайда икән белмим, әмма ул кинәт килеп чыга ала... Зинһар, ярдәм ит...

Риддл кыймылдамады. Һарри, тирләп, Джиннины идәннән яртылаш күтәрә алды һәм аннары үзенең таягын алыр өчен кабат иелде. Әмма аның таягы юкка чыккан иде.

— Син күрмәдеңме?..

Ул өскә карады. Риддл шулай ук аңа карап тора иде, әмма бу юлы озын бармаклары арасында һарриның таягын әйләндерә иде.

— Рәхмәт, — диде һарри, аңарга кулын сузып.

Риддл мәсхәрәле елмаеп куйды. Ул, таякны әйләндереп, аңа һаман карап торды.

— Тыңла, — дәртләнеп әйтте һарри, аның тезләре Джинниның авырлығы аркасында бөгелеп торды. — Безгә китәргә кирәк! Әгәр василиск килсә...

— Аны чакырмасалар, ул килмәячәк, — тыныч кына әйтте Риддл.

Һарри, Джиннины моннан да күбрәк тота алмыйча, аны кире идәнгә яткырды.

— Син нәрсә әйтергә телисең? — Диде ул. — Карале, миңа таягымны бир әле, аның кирәге чыгар...

Риддл тагын да ныграк елмайды.

— Ул сиңа кирәк булмаячак, — диде ул.

Һарри аңа акаеп карады.

— Ничек инде, ул миңа кирәк булмаячак?..

— Моны мин бик озак еллар көттем, һарри Поттер, — диде Риддл. — Синең белән очрашу мөмкинлеген. Сөйләшү мөмкинлеген.

— Тыңла, — диде һарри, түземсезләнеп. — Син аңламадың бугай. Без Серләр Бүлмәсендә. Без соңрак сөйләшербез...

— Без хәзер сөйләшәчәкбез, — әйтте һаман да елмайган Риддл, һарриның таягын кесәсенә тыгып.

Һарри аңа аптырап карады. Монда ниндидер кызык нәрсә бардыр.

— Джинни ничек мондый булды соң? — әкрен генә сорады ул.

— Бу бик кызыклы сораудыр, — ягымлы әйтте Риддл. — Һәм бик озын хикәяттер. Минем фикиремчә, Джинни Уизли бу хәлгә күренмәгән сәер кешегә бар серләрен ачып биргәнә өчен керде.

— Син ни турында сөйлисәң? — диде һарри.

— Көндәлек, — әйтте Риддл. — Минем көндәлегем. Кечкенә Джинни аңа айлар буена язып, миңа бар мескен кайгыруларын салып бирде — абыйлары аны шаяртуларын да, мәктәпкә

иске-москы киемнәр һәм китаплар белән килгәнән дә, — Риддлның күзләре ялтырап куйды, — күренекле, яхшы, бөек һарри Поттер аны беркайчан да ошатмас дигән фикерләрен дә...

Риддл сөйләгән вакытны, аның күзләре һарриның битенә карап торды. Алар ач караш белән аны күзәтте диярлек. — Бу бик күңелсез эш – унбер яшьлек кызның кечкенә генә бәлә-казаларын тыңлап торырга, — дәвам итте ул. — Әмма мин сабыр булдым. Мин җаваплар яздым. Мин шәфкатьле булдым. Мин яхшы булдым. Джинни мине яратты. «Мине синен сыман беркем дә аңламый, Том... Мин ышана алган көндәлекне тапканга бик шат... Бу кесәмдә йөртә алган дус сыман».

Риддл аңа килешмәгән рәвештә илтифатсыз көлөргә тотынды. Бу һарриның калтырап куярга мәжбүр итте.

— Үзем турыда сөйләгәндә, һарри, мин үземә кирәк булган кешеләргә үземне бик тиз ошаттыра алам. Шуңа күрә Джинни миңа үзенең жанын бирә барды, ә аның жаны нәкъ миңа кирәге булып чыкты... Аның иң тирән куркулары һәм иң яшерен серләре белән тукланып, минем көчләрем һаман да арта барды. Мин кечкенә мисс Уизлидән дә куәтлерәк булдым. Мисс Уизлигә кайбер үземнең серләремне ача башларга, үземнең жанымны аңа кертә башларга да куәтле булдым...

— Син ни турыда сөйлисез? — диде авызы кибең беткән һарри.

— Башыңа килмәдемни әле, һарри Поттер? — диде тыныч кына Риддл. — Джинни Уизли Серләр бүлмәсен ачты. Ул янаулы язмалар калдырыр өчен мәктәп әтәчләрен буып үтерде. Ул Слизерин еланына дүрт шакшыкан белән сквибның мәчесен бирде.

— Юк, — пышылдады һарри.

— Әйе, — әкрән генә әйтте Риддл. — Әлбәттә, башта ул нәрсә эшләгәнән белмәде. Бу бик кызык иде. Аның көндәлегендәге яңа язмаларны күрсәтәсем килә... Алар күпкә кызыграк булды.

«Кадерле Том», — укый башлады ул, һарриның коточкыч битенә карап. — Мин үз хәтеремне югалтам бугай. Минем киемнәрдә әтәч каурыялары, ә мин алар ничек анда эләккәнән белмим. Кадерле Том, мин һэллоуинда ни эшләгәнәмне хәтерләмим, әмма кемдер мәчегә һөжүм иткән, һәм минем өстем буяуга баткан. Кадерле Том, Перси мин бик агарган һәм үземә охшамаган дип әйтүне дәвам итә. Минем фикеремчә, ул миннән шикләнә бугай... Бүген икенче тапкыр кемгәдер һөжүм иткәннәр, ә мин кайда булганымны белмим. Том, мин нишлим соң? Акылымнан язам бугай... Мин барысына да һөжүм итәм дип уйлыйм, Том!

Һарриның йодрыклары кысылган иде, ә аның тырнаклары үч төпләрен изеп торды.

— Кечкенә тиле Джиннига үз көндөлегенә ышанмаса кирәген аңлау бик озак вакыт эчендә барып житте, — диде Риддл. — Ниһаять, ул шикләнә башлады һәм моннан котылырга булды. Һәм монда син кысылдың, Һарри. Син аны таптың, һәм мин бик шат булдым. Моңы ала алган бар кешеләрдән моңы син алдың, мин очратырга теләгән кеше...

— Ә нигә син мине очратырга теләдең? — диде Һарри. Ул бик усал иде, шуңа күрә тавыш күтәрмәү бик авыр нәрсә булып тоелды.

— Үзең күрәсең, Джинни миңа синең турында барысын да сөйләп бирде, — әйтте Риддл. — Син үзең бик мавыктыргыч тарихтыр. — Аның тагын да ач була барган карашы Һарриның маңгаендагы яшенле ярага текәлде. — Мин белдем ки: миңа синең турында күбрәк белергә кирәк, синең белән сөйләшергә, ә барып чыкса — очрашырга да. Шуңа күрә мин сиңа бу ахмак Һагридның фаш ителүен күрсәтергә теләдем — син миңа ышансын өчен...

— Һагрид — минем дуслым, — диде Һарри, хәзер аның тавышы калтырый иде. — Һәм син аңа яла яктың, шулаймы? Мин син ялгыштың дип уйлаган идем, әмма...

Риддл янәдән үзенең каһкаһәле тавышы белән көлдө.

— Минем сүзем Һагрид сүзенә каршы булды, Һарри. Директор Армандо Диппетка бу ничек тәэсир иткәнен күз алдыңа китерә аласыңдыр инде. Бер яктан — Том Риддл, шундый чиста күңелле һәм камил, ятим, әмма шундый батыр, мәктәпнең Баш егете, үрнәк укучы... Икенче яктан — олы, арбалы, атна саен бәлага чума торган, карават астында вервольф балаларын үстерергә теләгән, тролльләр белән ярышыр өчен Тыелган Урманга качучы Һагрид... әмма мин танийм, хәтта мин дә план ничек яхшы үтәлгәнгә гәҗәпләндем. Кем булса да Һагрид Слизеринның варисы була алмавы турында уйларга тиеш иде бит. Миңа Серләр бүлмәсенә керү юлын табар өчен биш ел кирәк булды... Һагридның моның өчен мие җитмәс иде! Әверелеш укутучысы Дамблдор гына Һагридның гаепсез булуын белде бугай. Ул Диппеттан Һагридны урманчы итеп куюны ризалаштырды. Әйе, Дамблдор моңы белгәндер дип уйлыйм... Дамблдор мине башка укутучылар кебек ошатмады.

— Дамблдорның сине үтәли күрүендә шикләнәсе юк, — диде Һарри, телләрен кысып. — Ул, чыннан да, Һагрид куып чыгарылганнан соң минем артымнан күзәтеп туйдыра башлады, — кинәт кенә әйтте Риддл. — Мин белдем: бүлмәне мин мәктәптә чакта янәдән ачу куркыныч булачак. Әмма мин бу озак елларны эзләнүләргә әрәм итмәскә булдым, уналты яшьлек үземне калдырган көндәлекнең битләренә керттем, шуңа күрә, әгәр берәр көнне бәхет елмайса, мин кемне дә булса үз артымнан алып китеп, Салазар Слизеринның изге эшен төмамларга әзерләндем.

— Шулай да, син аны тәмамламадың, — бер горурлык хисе белән әйтте һарри. — Бу юлы беркем дә үлмәде, хәтта мәче дә. Берничә сәгатьтән соң мандрагора төнәтмәсе әзер булачак, һәм ташка әверелгән һәр кеше дә кире үз хәленә кайтачак...

— Мин сиңа әйтмәдеммени әле, — тыныч кына башлады Риддл, — шакшыканнарны үтерү мине бүтән кызыксындырмаганны? Күп айлар буена син минем максатым булдың.

Һарри аңа акаеп карады.

— Көндәлегем киләсе тапкыр ачылгач, анда синең урынында Джинни булгач, мин ничек усал булганымны күз алдыңа китер әле. Ул сине көндәлек белгән күргән ич, шуңа күрә борчылган. Син аның белән ничек кулланырга кирәген белеп, мин сиңа аның бар серләрен салып бирсәм ни булыр? Начаррагы — мин сиңа әтәчләрне кем буганын әйтсәм ни булыр? Шуңа күрә тиле бәләкәй апай сизнең бүлмәгез буш булганын көттә дә, көндәлекне кире урлады. Әмма мин нәрсә эшләргә кирәген белдем. Сез Слизерин варисын эзләгәнәгезне мин ачык күрдем. Джинни синең турында сөйләгәннәрдән, әгәр иң яхшы дусларыңның берсенә һөжүм итсәләр, син, әлбәттә, бу серне ачыклар өчен һәрнәрсәгә дә әзер булачагыңны аңладың. Джинни син елан телендә сөйләшә алганыңны бөтен мәктәп белгәч, барысы да ыжгырдап тора дип әйтте... Шуңа күрә мин Джиннидан диварда үз сабуллашу сүзләрен яздырттым да, монда төшәргә куштым. Ул каршы килде, елады. Әмма аңарда бик күп яшәү көче дә калмады... Көндәлеккә, ягъни миңа, ул шундый күпне бирде. Бу битләрдән чыгарга хәтле мөмкинлекне бирде... Без монда килгәч үк мин сине көтә башладым. Киләчәгеңне белдем. Минем сиңа бик күп сорауларым бар, һарри Поттер.

— Ниндиләр? — һарри төкереп алды, аның йодрыклары шулай ук кысылган иде.

— Мәсәлән, — диде Риддл, ягымлы елмаеп, — ничек булды соң ул, син – бер сәер сәләтсез дә арык тылсымчы малай – дөнья күргән иң бөөк тылсымчыны жиңә алдың? Лорд Волдемортның куәтлеге җимерелгән вакытны, ничек син яра эзе белән генә котылдың соң?

— Нигә мин ничек котылганым турында кайгырасың? — Әкрән генә әйтте һарри. — Волдеморт синнән соң булды бит.

— Волдеморт, — диде Риддл, пышылдап. — Ул минем үткән гомерем, хәзерге яшәешем һәм киләчәгемдер, һарри Поттер...

Ул кесәсеннән Һарриның таягын алды да, аның белән өч җемелди торган сүзләр сызып, аны һавада болгый башлады:

ТОМ МЕРВОЛОН РИДДЛ

Аннары ул тагы бер кат таякны болгады да, хәрефләр үз урыннары белән алыштылар:

МИН ЛОРД ВОЛДЕМОРТ

— Күрәсеңме? — пышылдады ул. — Бу исемне мин Һогвартста, минем иң якин дусларым каршында гына кулландым, әлбәттә. Син әллә магл атам биргән кабахәт исемне мәңгегә калдырырмын дип уйладыңмыни? Кан тамырларымда анамнан кергән Салазар Слизеринның каны аккан минме? Мин туганчы, анам тылсымчы икәнән белеп, мине калдырган тиле, гади магл биргән исем белән калыйммыни? Юк, Һарри — мин үземә яңа исем алдым, мин алдан ук белгәнчә, мин дөньядагы иң бөөк сихерче булгач, тылсымчылар бу исемне әйтергә куркачак исемне сайладым!

Һарри уйлый алмый сыман торды. Ул, акаеп, үскәч аның ата-анасын, бик күп кешеләрне үтерәчәк ятим Риддлга карады... Ниһаять, ул теленә килде.

— Син андый булмадың, — диде ул, аның тавышы нафрәт белән тулган иде.

— Нинди булмадым? — төрттереп әйтте Риддл.

— Дөньядагы иң бөөк тылсымчы булмадың, — диде Һарри, тиз сулышлар алып. — Синең күңелеңне кайтаруым һәм барлык нәрсә өчен гафу ит, әмма дөньядагы иң бөөк тылсымчы — Альбус Дамблдор. Барысы да шулай ди. Хәтта син дә көчле булганда, син Һогвартска һөжүм итәргә тырышмадың да. Дамблдор син мәктәптә булганда, сине үтәли күрдә, һәм син кайда гына качсаң да, син аннан һаман да куркасың...

Риддлның битеннән елмаю юкка чыкты, аның урынында бик ямьсез караш урнашты.

— Дамблдор бу кирмәннән минем хәтеремнән генә дә куркып китте, — ысылдады ул.

— Ул син уйлаганча гына китмәде! — каршы килде Һарри, бу дәрәс булганына күбрәк ышанып. Риддл авызын ачты, әмма катып калды.

Каяндыр көй ишетелә башлады.

Риддл буш бүлмәне карап алырга борылды. Көй тавышы көчәя барды. Ул куркыныч, йөрәк яргыч, бу жирнеке түгелдәй иде, ул Гарриның башында чәчләрне күтәртте, аның йөрәге икеләтә олаеп, жу итте сыман булды. Аннары, көй тавышы өчен Гарри кабыргалары эчендә тибрәнеш сизә башлагач, иң якин багананың өске өлеше янында ут янып китте.

Аккош зурлыгындагы куе алсу төстәге кош, үзенең сәер көен түшәмгә хәтле яңгыратып, кинәт килеп чыкты. Ул тависныкы сыман озын алтын койркыклы иде, үзенең ялтырап торган алтын тырнакларында ул ертылып беткән капчык тотып торды.

Берничә мизгел үткәч, кош нәкъ Гаррига таба очып килде. Ул аякларында тоткан ертылган нәрсәне аска ыргытты, ә үзе, көчәнеп, аның жылкәләренә утырды. Кош үзенең олы алтын канатларын жыеп куйгач, Гарри башын өскә күтәрәп карады һәм кошның озын, үткен алтын томшыгын, энжә бөртекле кап-кара күзләрен күрде. Кош жыры туктады. Ул Гарриның яңакларыннан килә торган жылыны сизеп, һаман да Риддлга карашын үзгәртмичә карады.

— Бу феникс... — диде Риддл, аңа текәлеп карап.

— Фоукс? — тирән сулыш алды Гарри, аннары кош тырнаклары белән назлы гына аның жылкәләрен кысып сыйпады.

— Ә монысы — әйтте хәзер Фоукс ыргыткан нәрсәгә карап торган Риддл, — монысы мәктәпнең иске Бүлүче Эшләпәсе...

Бу дәрәс иде. Кыршылып, таушылып беткән пычрак эшләпә бер дә селкинмичә Гарриның аяклары астында ятты.

Риддл янәдән көлә башлады. Аның шундый нык көлүеннән тавышлар караңгы бүлмәдә яңгырап, монда аның белән бер үк вакытны ун Риддл көлгән сыман булды:

— Менә моны Дамблдор үз сакчысына жибәрә! Жырчы кош һәм иске эшләпә! Батырлыкны сизә башладыңмы, Гарри Поттер? Хәзер куркынычсызлыкны сизәсеңме?

Гарри җавап бирмәде. Ул Фоукс белән Бүлүче Эшләпәнең монда нинди файдасы була алуын белмәде, әмма хәзер ул ялгыз булмады. Ул Риддл батырлыктан көлүдән туктаганын көттә.

— Эшкә тотыныйк, Гарри, — диде Риддл, шулай ук киң елмаеп. — Без ике тапкыр — синең үткәннәреңдә һәм минем киләчәгемдә — очрашканбыздыр. Ике тапкыр да мин сине үтерә алмадым. Ничек син исән калдың? Миңа барысын да сөйлә. Әгәр озаграк сөйләсәң, — әкрән генә әйтте ул, — озаграк исән булырсың.

Һарри, үзенәң мөмкинлекләренә бәя биреп, бик тиз уйлады. Риддлның таягы бар. Аңарда, Һаррида, Фоукс һәм Бүлүче Эшләпә бар, аларның берсе дә көрәштә бик көчле түгел. Ярар, бу берәз начаррак күренде... әмма Риддл монда күбрәк басып торган саен, Джиннидан яшәү көчәйгән күбрәк чыгып торыр... бу вакытны Һарри, һәрхәлдә, Риддлның кырыйлары, аның тышкы сызымнары күбрәк күренә торган булып ачыклана баруын искәрдә... Әгәр аның белән Риддл арасында сугышу булса, бу сугышның иртәрәк булуы соңга калуыннан уңайлырак.

— Син миңа һөжүм иткәндә нигә куәтеңне югалтканыңны беркемгә белми, — кинәт әйтте Һарри. — Мин үземгә белмим. Әмма мин син нигә мине үтерә алмадың турында беләм. Чөнки әнием мине коткарып өчен үлдә. Минем гади гына маглардан туган әнием, — өстәде ул, үзенәң котырынуын басып. — Ул сине мине үтерүдән туктатты. Һәм мин сине чынбарлыкта да күрдем, былтыр күрдем. Син бичара кеше. Син көчкә генә яшисең. Куәтең сине бу хәлдә калдырды. Син качып йөрисең. Син бозык, син яман...

Риддлның чырае сытылды. Аннары ул тагын да ямьсезрәк елмайды.

— Димәк, анаң сине коткарып үлдә. Әйе, бу көчле кире-тылсымдыр. Хәзер аңлайым... синең бернинди дә үзенчәлеген юк, алайса. Күрәсең, миңа кызык. Шулай да, безнең арада сәер охшашлыklar бар. Хәтта син дә искәргәнсеңдер. Икебез дә кушма-канлылар, магларда тәрбияләнгән ытимнәр. Бәлки Слизеринның үзеннән соң Һогвартска ике генә елан телен белүче килгәндер. Без хәтта ничектер охшаш булып күренәбез... һәрхәлдә, син үзеңне миннән саклап калган бәхет елмайган гади гына очракка эләктең. Минем моны гына беләсе килде.

Һарри, әзерләнеп, Риддл аның таягын күтәрәчәген көтөп басып торды. Әмма Риддл тагын да кичрәк көлемсерәп тора башлады.

— Хәзер, Һарри, мин сиңа кечкенә генә сабак бирергә теләм. Әйдә лорд Волдемортның, Слизерин варисының, көчләре белән күренекле Һарри Поттерның көчләрен һәм аңа Дамблдор җибәрә алган иң яхшы коралларын чагыштырып карыйк...

Ул Фоукс белән Бүлүче Эшләпәгә мәсхәрәлә караш бирде дә китте. Һарри, оёган аякларын турайтырга куркып, Риддлның ике биек багана арасында туктап, алар өстендәгә ярым караңгылыкта күтөрелгән Слизеринның таш битенә карашын юнәлткән карап торды.

Риддл авызын ачты һәм ысылдады, тик һарри ул нәрсә сөйләгәнән аңлады... — Дәш миңа, Слизерин, һогвартс Дүртесеннән иң бөеге.

Һарри сынга карар өчен борылды, Фоукс аның жилкәсендә тирбәлеп торды.

Слизеринның гаять зур таш бите селкенә башлады. Һарри аның киңәя-киңәя ачыла торган авызын күргәч, коточкыч хәлгә калды, сынның авызында олы кара ярык барлыкка килде.

Сынның авызы эчендә нидер хәрәкәтләнә иде. Нидер аның түрләреннән шуышып барды.

Һарри караңгы Бүлмәнең диварына бәрелгәнә хәтле артка чүктә, аннары, күзләрен кыскач, ул яңаклары белән Фоуксның канатларын жилпеп жибәрүен сизде, кош очып китте. Һарринь: «Мине калдырма!» — дип кычкырасы килде, әмма феникс еланнар патшасына каршы ни эшли ала соң инде?

Ниндидер олы нәрсә Бүлмәнең таш идәнәнә бәрелеп төштә. Һарри калтырый башлады: ул нәрсә булганын белде, ул моны сизә иде, гаять зур елан Слизеринның авызыннан үрмәләвен күрде диярлек.

Аннары ул Риддлның ысылдаган тавышын ишетте:

— Үтер аны.

Василиск нәкъ Һаррига таба барды, ә ул аның авыр төне пычрак идән буенча шуышканын ишетеп торды. Күзләре һаман да ябык килеш, Һарри, бернәрсәне дә күрмичә, бер якка йөгерегә тотынды, кулларын болгап, ул юл кайда икәнән белде. Волдеморт көлә иде.

Һарри абынды. Ул каты итеп ташка егылды һәм кан төмән тойды, ә елан әкрән генә аның кырыена шуыша барды, ул аның якынайганың ишетә алды.

Аннары бик көчле, шартлаулы тавыш нәкъ аның өстендә ишетелде, аннары нәрсәдер Һаррины бик көчле бәрәп, аны диварга атты. Аның төне аша үтәчәк казык тешләренә көткәндә, нәрсәдер баганалар өстендә кыргыйларча тавыш жибәрде. Һарри берни дә эшли алмый иде. Ул нәрсә булганын күрер өчен күзләрен генә киңәйтеп ачты.

Олы, ачык яшькельт төстөгә, имән кәүсәсә юанлыгындагы елан үз-үзен өскә күтәргән, аның тупас башы баганалар арасындагы һавада әйләнеп тора иде. һарри, калтырап, әгәр бу нәрсә борылса, күзен йомарга әзерләнде, әмма еланның игътибарын нәрсәдер читкә юнәлдерде.

Фоукс аның баш очында очты, василиск аңа карап, үзенең озын һәм нечкә булган кылычтай казык тешләрен шакылдатты.

Фоукс туктады. Аның озын алтын томшыгы берәз вакыт күренмичә торды, ә аннары кинәт кара кан идәнгә чәчри башлады. Еланның арт койрыгы болганды, ул чүт кенә һаррины бәрәп китмәде, әмма һарри үз күзен йомганчы, елан борылды, һарри аның чыраена карады һәм бу еланның күзләрен, ике чыгынкы сары күзләрен феникс чокыганын күрде. Кан идәнгә агып төшә иде, ә елан газәплануларга чумды.

— ЮК! — һарри Риддлның бакыруларын ишетте. — КАЛДЫР БУ КОШНЫ! КАЛДЫР КОШНЫ! МАЛАЙ СИНЕҢ АРТЫҢДА! СИН АНЫҢ ИСЕН ҺАМАН ДА СИЗӘ АЛАСЫҢ! ҮТЕР АНЫ!

Сукурайган елан шулай ук куркыныч итеп селкенде, әмма хәзер ул каушаган иде. Фоукс, үзенең хәвәфле көен уйнатып, аның башы янында урап очты, еланның юкка чыккан күзләре урыныннан кан аккан вакытны, кош аның борыны төшендәгә кабыгына төрткәләп торды.

— Коткарыгыз, коткарыгыз, — кыргыйларча мыгырдады һарри, — беркем, кем булса да...

Еланның койрыгы янәдән идәнгә төште. һарри иелде. Аның битенә нәрсәдер тиеп китте.

Василиск Бүлүчә Эшләпәнә һарриның куллары янына ыргытты. һарри аны тотып алды. Бу аңарда бар калган нәрсә, аның соңгы өметә иде. Ул аны башына киде, һәм василискның койрыгы янәдән аның өстеннән үтә башлагач, ул идәнгә ташланды.

— Коткарыгыз... коткар, — уйлады һарри, аның күзләре эшләпә астында аларды. — Зинһар, коткар...

Бернинди җавап та булмады. Моның урынына эшләпә, аны күренмәс кул бик тыгыз кыскандай, эчтән кечерәя башлады.

Ниндидер бик авыр нәрсә чүт кенә бәрәлмичә калып һарриның баш очына төртелде. Аның күз алдында йолдызлар җемелди башлаган чакны, ул эшләпәнәң өскә өлешен тотып, аны

салды һәм аның эчендә ниндидер каты әйберне сизде. Эшләпә эчендә көмеш кылыч барлыкка килде, аның сабы йомырка хәтлек якутлар белән ялтырап торды.

— ҮТЕР МАЛАЙНЫ! КАЛДЫР КОШНЫ! МАЛАЙ СИНЕҢ АРТЫҢДА! ИС... ИСНӘ АНЫ!

Һарри, эзер булып, аякларында басып тора иде. Василискның башы чайкалып торды, аның тәне төрле якларга әйләнде, баганаларга таба борылган чакта, аларга да бәрелде. Һарри аның олы, канаган күз чокырларын, аны тулысынча йота алырлык киң иттереп ачылган авызын, анда тезелгән, Һарриның кылычы кебек үк үткән, озын, нечкә һәм агулы тешләрне күрде...

Ул сукыр килеш ыргылды. Һарри читкә тайпылды һәм елан Бүлмә диварына бәрелде. Ул янәдән ташланды, һәм аның тармакланган теле Һарри ягына сузылды. Һарри кылычны ике кулы белән тотты...

Василиск яңадан ташланды, һәм бу юлы ул үз максатына иреште, әмма Һарри бөтен бар көчен кылычка юнәлдереп, аны елан авызының өске өлешенә кадап кертте...

Һәрхәлдә, Һарриның куллары аша жылы кан аккан вакытны, кул терсәгеннән өстәрәк өлеш бик нык авырта башлады. Бер озын, агулы теш аның кулына тирәнрәк һәм тирәнрәк керә иде, ә василиск, тартылып, бер ягы белән идәнгә үлеп егылганда теш ярылды.

Һарри диварга ышкылып төште. Аның тәне буенча агу тараткан тешне тотты һәм кулыннан тартып чыгарды. Әмма ул соңга калганын белде инде. Газапландыручы авырту бөтен тән буенча әкрәнләп һәм аз-азлап кына тарала барды. Хәтта ул тешне ташлап, үзенең каны киёмнәр буенча акканга караган чакта, аның карашы томаланган иде. Бүлмә моңсу, аерылмас төсләргә тоныклана башлады.

Ал төсле таплар үтеп китте, һәм Һарри артыннан килгән тырнак калтырану тавышларын ишетте.

— Фоукс, — каты итеп әйтте Һарри. — Син искиткеч булдың, Фоукс...

Һарри кош ничек үзенең гүзәл башын еланның теше кәргән җиргә куйганын сизде.

Ул адымнар тавышларының яңгыравын ишетте, ә аннары аның янына караңгы шәүлә яқынайды.

— Син үләсең, һарри Поттер, — ишетелде аның артыннан Риддлның тавышы. — Үләсең. Хәтта Дамблдорның кошы да моны белә. Күрәсеңме, ул нишли, Поттер? Ул елый.

Һарри күзләрен йомып ачты. Ул Фоуксның башына карады. Зур, шәмәхә күз яшьләре аның шома каурылларыннан агып төшә иде.

— Мин монда утырып, синең үлгәнеңне карарга жыенам, һарри Поттер. Ашыкма. Мин кабаланмыйм.

Һарриның йокыга таласы килде. Тирә-ягындагы һәрнәрсә болгана башлады.

— Шулай итеп күренекле һарри Поттер вафат була, — диде Риддлның ерагайган тавышы. — Ялгыз, дусларсыз, уйламыйча каршы килгән Кара Лордка, ниһаять, жиңелгән килеш. Син үзеңнең кадерле шакшыканлы анаңа кайтачаксың, һарри... Ул сиңа уника ел вакытны әжәткә бирде... әмма Лорд Волдемоорт, тиешле булганча, сине үзенә алды...

Әгәр бу үлем булса, уйлады һарри, бу бик начар түгел. Хәтта авырту да аны калдыра иде...

Әмма бу үлем идеме соң? Караңгылыкка чумарга тиеш Бүлмә моның урынына, киресенчә, ачыграк күренә барды. Һарри башын берәз иде һәм Фоуксның һаман башын аның кулына яткырып торганын күрде. Шәмәхә яшь тамчылары яра кырыенда ялтырап торды... әмма бу инде яра булмады...

— Кит аннан, кош, — кинәт ишетелде Риддлның тавышы. — Кит аңардан, дим, кит...

Һарри башын күтәрде. Риддл Һарриның таягын Фоукска каршы куйды һәм мылтык каккан шикелле бөрү булды, һәм Фоукс яңадан алтын вә кызыл төсләрдәге өөрмәдә очып китте.

— Феникс яшьләре... — тыныч тавыш белән әйтте Риддл, Һарриның кулларына карап. — Өлбәттә... дәвалый торган көчләр... Мин оныттым.

Ул Һарриның йөзенә карады.

— Әмма бу бернәрсәне дә үзгәртми. Дәрәсен әйткәндә, миңа бу ныграк ошый. Мин һәм син генә, һарри Поттер... мин һәм син...

Ул таягын күтәрде...

Аннары, канатларын җилпеп, Фоукс баш өстендә очып китте һәм нәрсәдер һарриның тезләренә нидер килеп төште — бу көндәлек иде.

Һарри да, таягын күтәргән Риддл да, берничә мизгел эчендә басып, көндәлеккә күзләрен төбәделәр. Аннары, берни турында да уйга батып тормыйча, һарри, моны һәрвакытта эшлисе килгән сыман, идәндә аның янында яткан василискның тешен эләктереп алып, аны нәкъ китапның уртасына кадады.

Бик озак барган коточкыч, ачы тавыш ишетелде. Көндәлектән кара агымнары чәчрәп, һарриның кулларыннан агып, идәнгә тама башлады. Риддл бөтерелде, авыртудан өзгәләнде, кычкырып боргаланды, ә аннары...

Ул юкка чыкты. Һарриның таягы шакылдап идәнгә килеп төште һәм бүлмә тынлыкка талды. Бу тынлыкны көндәлектән һаман да аккан каралар тамчылары бозып торды. Василискның янып торучы агуы да нәкъ аның аша үтте.

Какшанып, һарри күтәрелде. Аның башы, ул мич валчыгы белән күп миллиләргә еракка киткәндәй, әйләнә иде. Әкрән генә, ул таягы белән Бүлмә Эшләпәнә алды һәм, бик күп көч куеп, кылычны василискның авызыннан чыгарды. Аннан соң Бүлмәнең икенче бер башыннан көчсез бер ыңгырашу ишетелде. Джинни селкенә иде. Һарри аңа таба ашыккач, ул утырды. Аның карашы үлек зур василиск белән киёмнәре канга баткан һәм кулында көндәлекне тоткан һарри арасында югалып йөрдә. Ул бик тирән сулыш алды һәм аннары аның чиста ачык йөзөнә яшьләр чыга башлады.

— Һарри... Ah, һаррри... Мин сиңа моны иртән ашаганда әйтергә теләгән идем, әмма мин моны Перси каршында моны әйтә а-алмадым... бу мин идем, Һарри... әмма мин ант итәм, мин аңламый и-идем... Р-Риддл мине нәрсә эшләткәнән, ул мине алдап торды... һәм... син ничек моны үтердең... бу нәрсәне? Риддл к-кайда? Исемдәге соңгы нәрсә — Риддлның ничек көндәлектән чыкканы...

— Барысы да яхшы, — диде Гарри, көндөлекне тоткан килеш Джиннига теш белән чокылган ярыкны күрсәтеп. — Риддл бетте! Кара! Ул һәм василиск. Әйдә, Джинни, әйдә китик моннан...

— Мине куып чыгарачаклар! — елады Джинни, Гарри аңа бик сак кына аягына басарга ярдәм иткәндә. — Мин бит Һогвартска Б-Билл килгәч үк барырга теләгән идем, ә хәзер мин китчәкмен, һәм... әни белән әти ни дияр?

Фоукс, Бүлмәгә керү ягында очып, аларны көтеп торды. Гарри Джиннига алга барырга кушты, алар хәрәкәтсез яткан үлгән василискның тәне аша атладылар һәм ярым-караңгылыктан кире тоннельләргә кайттылар. Гарри таш ишекләренең ниндидер бер ысылдау белән ябылганын ишетте.

Тоннельләрдә берничә минут йөргәч, Гаррига әкрән генә ташларны күчерә тоган шыгырдаулар тавышы килеп житте.

— Рон! — кычкырды Гарри, тизәеп. — Джинни исән-сау! Ул минем белән!

Ронның шөкер иткән авазлар чыгарганы ишетелде һәм алар тагын бер тапкыр борылып, таш өемендә аның йөзен генә күрерлек итеп ясалган ярыкка карадылар.

— Джинни! — Рон аларны икенче якка тартып алып өчен башта Джиннига кулын сузды.

— Син исән! Ышана алмыйм! Ни булды? Хәзер... нәрсә... бу кош каян килде соң?

Джиннидан соң Фоукс ярык аша очеп керде.

— Ул Дамблдорныкы, — диде Гарри, үз-үзен этеп керткәндә.

— Син кылычны кайдан алдың? — әйтте Рон, Гарриның кулында ялтырап торган коралга карашын текәп.

— Моннан чыккач аңлатырмын, — диде Гарри, тиз генә тагын да ныграк елаган Джиннига карагач.

— Әмма...

— Соңрак, — кыска гына әйтте Гарри. Ул Джинни каршында Ронга кем Бүлмәне ачканны сөйләү бик яхшы фикер түгел дип уйлады, һәрхәлдә. — Локхарт кайда?

— Арттарак, — әйтте Рон, шундый ук гажәпләнгән карашы белән, әмма аннары ул башын торбага таба селтәде. — Аның хәле начар. Кил дә кара.

Алар караңгылыкка кызыл канатлары белән алтын яктылык сипкән Фоукс артынан кире торба башына киттеләр. Гилдерой Локхарт, үзенә авыз эченнән генә жырлап, шунда утыра иде.

— Ул хәтерен югалтты, — диде Рон. — Хәтер юу тылсымы артка эшләде Безнең урыныбызга аны бәрде. Кем булганын да, кайда булганын да, яки без кем булганыбызны да белми. Аңа монда килеп, көтәргә кушкан идем. Ул үз-үзенә дә куркыныч.

Локхарт аларның барысына да миһербанлы гына карап алды.

— Сәлам, — әйтте ул. — Начар урын, шулаймы? Сез монда яшисезмени?

— Юк, — диде Рон, күзләрен Гаррига каратып.

Гарри иелде һәм озын, караңгы торбага карады.

— Син без ничек чыгуыбыз турында уйладыңмы? — диде ул Ронга.

Рон башын селкеде, эмма Фоукс фениксы Гарри янына очып килде һәм хәзер, аның янында, караңгылыкны ялтырап торган вак күзләре белән яктыртып, желфердәнеп торды. Ул койрыгындагы озын алтын каурийларын болгап торда. Гарри, шикләнеп, аңа карап алды.

— Аның синнән үзен тоттырасы килә бугай... — диде Рон, аңламыйча карап. — Эмма кош сине өскә күтәрергә син бик авырсыңдыр.

— Фоукс, — бишлады Гарри, — гади кош түгел, — Бик тиз ара эчендә ул калганнарға таба борылды. — Бер-беребезгә тотынырга кирәк. Джинни, Ронның кулын тот. Профессор Локхарт...

— Ул синең турында әйтә, — диде Рон Локхартка.

— Сез Джинниның икенче кулын тотыгыз...

Гарри кылыч белән Бүлүче Эшләпәне каешы эченә кыстырды, Рон Гарриның өске киёмнәрен алды, һәм Гарри, сузылып, Фоуксның сәер һәм кайнар койрык каурийларына тотынды.

Гади булмаган жиңеллек аның бөтен төненә таралды сыман булды һәм киләсе мизгелдә, канатлар җилпенгәч, алар торба аша өскә менеп киттеләр. Гарри аңардан астарак очкан Локхартның «Искиткеч! Искиткеч! Бу тылсымдыр!» дип кычкырганын ишетте. Салкынча һава Гарриның чәчләрен тырпайтып торды, һәм ул очудан ләззәтләнгәнче барысы да тәмамланды — аларның дүртесе дә Елак Миртл юыну бүлмәсенең юеш идәнненә төштеләр. Локхарт үзенең эшләпәсен дәрәсләгәндә торбаны качырган юынгыч үз урынына килеп басты.

Миртл аларга акаеп карады.

— Син исән, — сүлпән генә әйтте ул Гаррига.

— Шундый канәгатьсезлек белән сөйләргә кирәкми, — әйтте ул, күзлегеннән лайла һәм кан эзләрен сөртеп.

— Алайса... Мин уйлаган идем... әгәр син үлсәң, син минем бәдрәфтә торы алыр идең, — диде Миртл, көмеш төсләрдә кызарып.

— Ah! — әйтте Рон, алар юыну бүлмәсеннән караңгы һәм буш коридорга чыккач. — Гарри! Минемчә, Миртл сиңа гашыйк булган! Синәң көндәшең бар, Джинни!

Әмма Джинниның йөзеннән яшьләре шулай ук әкрән генә агалар иде.

— Хәзер кайда? — диде Рон, Джиннига борчылып карап. Гарри төртеп күрсәтте.

Фоукс, коридорны алтын төсләргә балкытып, аларны алып барды. Алар аның артынан барып, берничә мизгел үткәч, профессор МакГонагалл эш бүлмәсе янына чыктылар. Гарри ишеккә шакыды һәм аны ачып керде.

Мәсхәрәле — насмешливый, издевательский

Әжәт — долг

Кире-тылсым — защитная магия

Фаш итү — разоблачать

Унсигезенче бүлек

Доббинның бүлгә

Пычрак, лайла һәм (Гарри очрагында) кан белән капланган Гарри, Рон, Джинни һәм Локхарт бүлмәгә кергәч, бер мизгелгә тынлык урнашты. Тынлыкны каты тавыш өзде:

— Джинни!

Бу мич каршында утырган Миссис Уизли тавышы иде. Ул сикереп менеп, Мистер Уизли белән бергә кызына ташланды.

Һарри исә аларның өстеннән карый иде. Профессор Дамблдор нурлы кыяфәт белән мич янында басып тора иде, аның янында профессор МакГонагалл авыр һәм каты сулап, күкрәген тотып тора иде. Фоукс Һарри колагы янында узып, Дамблдор иңбашына очып утырды. Һарри белән Рон исә, үзләре сизмәстән, миссис Уизли кочагына эләкте.

— Сез аны коткаргансыз! Сез аны коткаргансыз! Бу ничек булды?

— Моны барыбыз да белергә тели дип уйлыйм, — диде көчсез генә профессор МакГонагалл.

Миссис Уизли Һаррины жибәрде, Һарри бер мизгелгә икеләнеп, өстәл янына килде һәм аңа Бүлүче эшләпә, якутлы кылыч һәм Риддл көндәлегенең калдыкларын куйды.

Шуннан соң ул барысын да аларга сөйли башлады. Якынча чирек сәгать буге ул тулы тынлыкта сөйләде. Һарри гәүдәсез тавыш ишетүен, ахыр чиктә Һермионаның бу василиск тавышы булганны аңлавын, Рон белән урманга үрмәкүчләр артыннан ничек баруларын, Араогның василискның соңгы корбаны кайда үлгәне турында сөйләвен, аның бу соңгы корбан Елак Миртл булганны һәм Серләр бүлмәсенә керү урыны аның бәдрәфендә булганын аңлавын сөйләде.

— Бик яхшы, — диде профессор МакГонагалл тукталуга. — Димәк, син керү урынын таптың, моны йөзгә якын мәктәп кагыйдәсен боздың дип тә өсти алам, ләкин нинди могҗиза белән сез шуннан исән чыктыгыз, Поттер?

Һарриның тавышы күп сөйләүдән инде хырылдый башлады. Ул Фоуксның вакытлы килүен һәм Бүлүче эшләпәнең аңа кылыч бирүен сөйләде. Шуннан Һарри тукталып калды. Ул моңа кадәр Риддл көндәлегенә һәм Джиннины телгә алмыйча сөйләп килде. Ул башын Миссис Уизли иңбашына куйган килеш басып тора иде, аның күзләреннән һаман яшьләр тамып тора иде. Алар аны мәктәптән кусалар? Һарри паникага бирелде. Риддл көндәлегенә инде эшләми... Алар көндәлекнең Джинни белән идарә итүен ничек дәлилли ала?

Ирексездән Һарри Дамблдорга карап куйды, ул исә йомшак кына елдайды, мич уты анын ярым ай сыман күзлегендә ялтырап куйды.

— Мине күбрәк менә нәрсә кызыксындыра, – диде Дамблдор итагатьле итеп, – минем чыганаclarым миңа Волдермортның Албания урманнарында качуын хәбәр итә, ничек соң ул Джиннины сихерли алган?

Һарри жылы һәм жиңел генә сулап куйды.

— Нннәрсә? – дип сорады Миссис Уизли басылган тавыш белән. – Үзегез беләсез кем? Ул Джиннины сихерләгән? Ләкин Джинни... ул бит... чыннанмы?

— Көндәлек ярдәмендә, – диде Һарри тиз генә, көндәлекне күтәреп һәм Дамблдорга күрсәтеп. – Риддл аны уналты яшендә язган.

Дамблдор көндәлекне Һарри кулыннан алып, озын, кәкрә борыны белән янган һәм дымлы сәхифәләргә иелде.

— Искиткеч, – диде ул йомшак кына, – әлбәттә, ул мөгаен Һогвартс күргән иң укымышлы учуы булгандыр. Дамблдор буталган килеш торган Уизлиларга борылды.

— Бик аз кеше Волдеморتنың элек Том Риддл исемен йөрткән белә. Мин аны илле ел элек үзем Һогвартста укыттым. Ул мәктәпне тәмамлаганнан соң югалды. Бик еракларга сәяхәт иткән. Караңгы сихергә бик нык күмелгән, шулкадәр күп куркыныч, тылсымлы трансформацияләр аша узган ки, соңыннан Волдемонт буларак кире кайткач, аны инде танып булмый иде. Беркем Лорд Волдеморتنы кайчандыр биредә Баш егет булган акыллы, сөйкемле егет белән уртаклык таба алмый иде.

— Әмма Джинни, – диде Миссис Уизли. – Джинни аның белән ничек бәйлә булган?

— Аның көндәлегә! – дип сулкылдап куйды Джинни. – Мин анда яза идем, һәм ул миңа ел буе җавап бирә иде...

— Джинни! – дип гәҗәпләнде Мистер Уизли. – Сиңа күпме әйттем! Нәрсә дидем? Беркайчан да фикер йөртә алган, ләкин син аның баш миен кайда саклаганын күрмәгән нәрсәләргә ышанма! Син бу көндәлекне ник миңа яки әниңәк үрсәтмәдең? Моның сыман шикле предметлар, билгеле, Караңгы тылсым белән тулы!

— Мин бе-белмәдем, – тагын сулкылдап куйды Джинни. – Мин аны әнием миңа биргән китаплар арасында таптым. Мин аны кемдер куеп оныткан дип кенә уй-уйладым.

— Мисс Уизли туп-туры хастаханәгә барырга тиеш, – дип каты тавыш белән бүлдерде Дамблдор. – Бу аның өчен куркыныч һәм катлаулы сынау булды. Жәза булмаячак. Аннан олырак һәм зирәгрәк тылсымчылар да Лорд Волдеморт тарафыннан алданган булган. – Ул ишеккә килеп, аны ачты.

— Ятакта ял итү һәм, мөгаен, зур кайнар шоколад чынаягы. Мине ул һәрвакыт дөртлөндерә, – диде ул Джиннига йомшак итеп карап. – Мадам Поффри әле йокламый. Ул Мандрагора суын тарата башлаган, василиск корбаннары якин арада уяныр дип әйтә алам.

— Димәк, һермиона белән бар да яхшы! – диде Рон шатланып.

— Аларга зур зыян килмәде, – диде Дамблдор.

Миссис Уизли Джинины тышка алып китте, мистер Уизли да, һаман шаккатмалы кыяфәттә, алар артыннан чыкты.

— Беләсезме, Минерва, – диде уйланып Дамблдор профессор МакГонагаллга. – Минемчә, без барыбыз да бәйрәмгә лаеклы. Сезде ашханәдә эшләүләренә барып борчырга сорый аламы?

— Әлбәттә, – диде профессор МакГонагалл каты гына һәм ишеккә таба юл тотты. – Димәк, Поттер һәм Уизли белән эш итүне сезгә калдырамы?

— Әлбәттә, – диде Дамблдор.

Ул чыгып китте. Гарри белән Рон исә билгесез караш белән Дамблдорга карап куйды. Профессор МакГонагалл «алар белән эш итү» дигәндә нәрсәне күз алдында тотты икән? Аларны... жәзаларга тиеш түгелләрдер бит?

— Дөрес хәтерләсәм, мин сезгә кабат мәктәп кагыйдәләрен бозу өчен мәктәптән куып чыгарачагымны әйткән идем, – диде Дамблдор.

Рон куркып авызын ачты.

— Бу шуны дәлилли: арабызда хәтта иң яхшыларга да кайчак үз сүзләрен кире алырга туры килә, – елмаеп дәвам итте Дамблдор. – Икегез дә мәктәпкә күрсәткән ярдәмеgez өчен бүләкләнәчәкsez, һәм, карыйк әле, әйе, Гриффиндорга 200 балл өстәрbez.

Рон Локхартның Изге Вәли көнендәге чәчәкләре сыман кызарды һәм авызын кире япты.

— Ләкин арабыздан берсе мондый куркыныч мажараларда катнашуын әйтми калырга тели кебек, – дип өстәде Дамблдор. – Тыйнаклык кайдан, Гилдерой?

Һарри тетрәнде. Ул тулысынча Локхарт турында онытты. Борылгач, ул Локхартның бүлмә почмагында югалган елмаю белән басып торуын күрде. Дамблдор аңа эндәшкәч, Локхарт борылып, жылкәсе аша кемнең сөйләшүен карап куйды.

— Профессор Дамблдор, — диде Рон тиз генә. — Серләр бүлмәдә бер көтелмәгән хәл булды. Профессор Локхарт...

— Мин профессормыни? — диде Локхарт гәжәпләнәп. — Аллам, мин бит үземне бөтенләй өметsez дип уйлаган идем.

— Ул хәтер юу тылсымын ясарга теләгән иде, тик тылсым таягы кире атты, — дип Рон әкрән генә Дамблдорга аңлатты.

— Гәжәп, — диде Дамблдор башын селкеп, аның көмеш мыеклары да селкенеп куйды. — Үз кылычыңнан зыян күрдөңме, Гилдерой!

— Кылыч? — диде Локхарт югалып. — Миндә бернинди кылыч юк. Ә менә бу малайда бар, — дип ул Һаррига күрсәттә. — Ул сезгә биреп тора ала.

— Син профессор Локхартны хастаханәгә алып бара аласыңмы, — дип сорады Дамблдор Роннан. — Минем Һаррига берничә сүз әйтәсем бар...

Локхарт ашыйкмыйча чыкты. Рон Дамблдор белән Һаррига кызыксынучан караш белән карап алып, ишекне япты.

Дамблдор мич янындагы кәңәфиләрнең берсенә утырды.

— Утырып ал, Гарри, — диде ул һәм Гарри үзен җайсыз сизеп утырды. — Беренчедән, Гарри, минем сиңа рәхмәт әйтәсем килә, — диде Дамблдор күзләрен кысып. — Син Серләр бүлмәсендә миңа чып-чын тугрылыкны күрсәткәнсең булып чыга. Бу гына Фоуксны чакырта алган.

Ул тезенә күчкән фениксны сыйпап алды. Гарри көлемсерәп куйды, Дамблдор исә аңа карады.

— Димәк, син Том Риддл белән очрашкансың, — диде тирән уйга чумып Дамблдор. — Мәгаен, ул сиңең белән нык кызыксынгандыр...

Кинәт кенә Гаррины борчыган мәсьәлә аның авызыннан чыкты.

— Профессор Дамблдор... Риддл минем аңа охшаш булуымны әйтте. Ул моны сәер охшашлык итеп атады...

— Шулаймы? — диде Дамблдор, уйланып көмеш кашлары астыннан Гаррига карап. — Син нәрсә уйлыйсың соң?

— Мин аның кебек дип уйламыйм, — диде Гарри, ниятләгән тавышыннан берәз катырак итеп. — Ягъни, мин... мин Гриффиндорда, мин...

Шуннан ул тынды, аңа яшерен шик уй килде.

— Профессор, — дип башлады ул тын алгач. — Бүлүче эшләпә миңа мин... мин Слизеринда була алам дигән иде. Барысы да минем Слизерин нәселеннән булуымны уйлады... чөнки мин еланнар белән сөйләшә беләм...

— Син Парселтонгта сөйләшә беләсең, Гарри, — диде Дамблдор тыныч кына. — чөнки лорд Волдеморт — Салазар Слизеринның соңгы нәсел вәкиле — елан телендә сөйләшә ала. Мин ялгышмасам, ул сиңа бу яра калдыраган төндә сиңа үзенең кайбер көчләрен дә биргән. Үзе моны теләмәсә дә, әлбәттә...

— Волдеморт миңа үзенең өлөшөн калдырдымы? — дип шаккатып сорады Гарри.

— Шулай булып чыга шул.

— Димәк, мин Слизеринда булырга тиеш идем, — диде Гарри, төшөнкөлөк белән Дамблдор йөзөнә карап. — Бүлүчә Эшлөпә миндә Слизерин көчөн күрә алды, һәм...

— Сине Гриффиндорга жиберде, — диде Дамблдор тыныч кына. — Кара әле, Гарри. Синдә Салазар Слизерин үз укучыларында бөялөгән күпсанлы сәләтләр бар. Аның үзенең сирәк очрый торган сәләте – елан теле, тапкырлык, төвөкәллек, күпмедер күлөмдә кагыйдәләргә битарафлык, — дип өстәде ул һәм аның мыеклары селкенеп алды. — Ләкин Бүлүчә Эшлөпә сине барыбер Гриффиндорга жибергән. Нигә икәннен үзең беләсен, уйла...

— Ул мине Гриффиндорга жиберде, — диде Гарри җиңелгән тавыш белән. — бары тик минем Слизеринга жибермәүне сораган аркасында.

— Нәкъ шулай, — диде Дамблдор, тагын бер кат балкып. — Һәм бу сине Том Реддлдан аера да. Кешене сәләтләре түгел, ә сайлаган юлы билгели.

Гарри шаккатып, хәрәкәтсез урындыкта утырды.

— Синең Гриффиндорга лаек булганын дәлилләвемне теләсәң, Гарри, сиңа менә моңа якынарак каравыңны киңәш итәм.

Дамблдор профессор МакГонагалл өстәле янына килеп, канга буялган көмеш кылычны күтәрде һәм аны Гаррига сузды. Гарри, аңламыйча, аны борды, кылыч мич утында кызыл якут утлары белән балкыды. Шуннан Гарри кылыч сабы астында язылган исемне күрде: «Годрик Гриффиндор».

— Бары тик чын гриффиндор укучысы гына аны эшлөпәдән чыгара ала, Гарри, — диде гади генә Дамблдор.

Бер минут дәвамында икесе дә дәмәделәр. Аннары Дамблдор профессор МакГонагалл өстәленең бер тартмасын ачып, аннан каурый һәм язу карасы савытын чыгарды.

— Сиңа хәзер кирәк булганы, Гарри, — ризык һәм йокы. Сиңа аска, бәйрәм табынына төшәргә тәкъдим итәм. Мин шул вакытта Азкабанга язармын, безгә караучыбызны кире

кайтарырга кирәк. Һәм миңа «Көндәлек пәйгамбәр» өчен реклама да язасым бар. Безгә Караңгы көчләрдән саклану фәненнән яңа укытучы кирәк бит... Алар бездә озакка калмый шул, шулай бит?

Һарри басты һәм ишеккә таба китте. Ул ишек тоткычына сузылды гына, кинәт кенә ишек ачу белән ачылып, диварга бәрелде.

Ишек артында Люциус Малфой басып тора иде, аның йөзөндә ачу иде. Аның аягы артында тулысы белән бинтларга чорналган Добби басып тора иде.

— Хәерле кич, Люциус, — диде Дамблдор йомшак кына.

Мистер Малфой бүлмәгә кереп, Һаррины аягынан ега язды. Добби йөзөндәгә дөһшәтле курку кыяфәте белән иелеп, аның артынан атлап китте.

Эльфта пычрак чүпрәк тотып барган, ул аның белән мистер Малфойның аяк киemen чистартып бетерергә маташа иде. Мистер Малфой ашыгып киткәне күренә иде, аның аяк киеме яртылаш кына чистартылган булган, аның гадәттә ялтыраган чәче бу юлы таралмаган иде. Аның аяклары янында гаепле кыяфәт белән сикереп торган эльфка игътибар итмичә, ул Дамблдорга таба салкын карашны юнәлтте.

— Димәк! — диде ул. — Сез кайттыгыз. Багучылар сездән шикләнде, ә сез барыбер Һогвартска кайтырга булдыгыз.

— Күрәсезме, Люциус, — диде Дамблдор елмаеп. — Сездән башка 11 багучы бүген минем белән элемтәгә керде.

Чынбарлыкта әйткәндә, бу ябалаклар буранына элөгү кебек иде. Алар Артур Уизли кызының үтерелүен ишеткән һәм минем кайтуымны теләгән. Күрәсең, алар минем хәзергә шартларда вазифа башкаруга иң дөрес кеше булуымны уйлыйлар. Шул ук вакытта алар бик сәер нәрсәләр дә сөйләгән. Берничә багучы хәтта, мине алып атмау очрагында, сезнең аларның гаиләләргә янауларыгызны да әйткән...

Мистер Малфой гадәттәгедән дә агарды, ләкин аның күзләре ачу белән тулды.

— Димәк, сез һөжүмнәрне инде туктаттыгызмы әллә? — диде мыскыллы гына — Жинаятьчене тоттыгызмы?

—Әйе, — елмаеп әйтте Дамблдор.

— Һәм — диде Малфой кырыс кына. — Кем булган ул?

— Соңғы вакытлардагыча, бер үк кеше, диде Дамблдор. — Ләкин бу юлы Лорд Волдеморт башка чараны кулланды. Менә бу көндәлекне.

Ул уртасында зур тишек булган кечкенә кара китапчыкны уртага куйды. Дамблдор игътибар белән Малфойга караса, Һарри Доббига күз салды. Эльф үзен сәер тоты башлады. Ул, нидер әйтергә теләгән сыман зур күзләре белән Һаррига карады, аннан башта көндәлеккә, шуннан соң Мистер Малфойга төртеп күрсәтте һәм йодрыгы белән маңгаена сукты.

— Күрәм... — Малфой әфәнде Дамблдорга әкрән генә шулай диде.

— Бик хәйләкәр план, — диде Дамблдор тигез тавыш белән. Ул һаман да Малфойның йөзенә туры карый иде. — Монда Һарри... — Малфой Һаррига җитез кискен караш ташлады. — ...һәм аның дуслы Рон булып, китапны тапмасаң, Джинни Уизли гаепле булып калыр иде. Беркем дәаның бу гамәлләрне үз теләге белән кылмавын исбатлый алмас иде.

Малфой әфәнде дәмәде. Аның йөзе маскага әверелде.

— Күз алдына китергез, — дәвам итте Дамблдор. — Шуннан соң нәрсә булыр иде. Уизлилар иң атаклы чиста канлы гаиләләрнең берсе. Әгәр Артур Уизлиның үз кызы маглы канлыларга һөжүм иткән һәм аларны үтергән булып чыкса, аның үзен һәм ул яклаган маглыларны яклау канунын нишләтерләр иде... Бәхетебезгә бу көндәлекне таптылар һәм Риддлның хатирәләрен юкка чыгардылар.

Малфой үзен җавап бирергә мәҗбүр итте.

— Бик уңышлы булган, — диде ул теләмичә генә.

Ә Добби исә һаман да боргаланып, бер көндәлеккә, бер Люциус Малфойга төртә-төртә, маңгаена сугуын дәвам итте.

Һәм Һарри кинәт кенәәңлап алды. Ул Доббига баш какты һәм эльф почмакка чүгеп, үзен жәзалар өчен колагын борырга тотынды.

— Көндәлекнең Джинни кулына ничек эләккәнән белмисезме, Малфой әфәнде? — дип сорады Һарри.

Люциус Малфой аңа борылып карады.

— Ахмак кызыйның аны ничек тапканын мин каян белергә тиеш? — диде ул.

— Аны бит сез бирдегез, — диде Һарри. — «Флориш белән Блоттс»та. Сез аның иске дәреслеген алдыгыз да, аныңурынына көндәлекне салдыгыз, шулай бит?

Малфойның агарган бармакларын кысты.

— Исбатла моны, — дип ысылдады ул.

— О, хәзер инде моны беркем дә исбатлый алмас, — диде Дамблдор, Һаррига елмаеп карап. — Өстәвенә, Риддл көндәлектән юкка чыкты инде. Икенче яктан, Люциус, мин сездән Лорд Волдемортның мәктәптән калган вак-төякләрен кешегә таратмавыгызны сорар идем. Өгәр шундый әйберләр тагын гаепсез кулларга төшсә, Артур Уизли сезнең гаебегезне исбатлый алыр дип уйлыйм.

Люциус Малфой бер мизгел селкенмәде, һәм Һарри аның уңкулының тылсым таягын тартып чыгарырга жыенгандай селкенүен күрде. Эмма ул йорт эльфына борылды.

— Без китәбез, Добби!

Ул ишекне киң итеп ачты һәм, эльф аныңянына ашыгып килеп житүгә, аны ишектән тибеп очырды. Доббиньң коридор буйлап авыртынып аксагы ишетелде. Һарри бер секундка туктап, бик каты уйлап алды. Шунда аның башына фикер килде.

— Профессор Дамблдор, — диде ул ашыгып. — Көндәлекне Мистер Малфойга кайтарсам ярыймы?

— Өлбөттө, Гарри, — диде Дамблдор тыныч кына. — Өмма ашык, бөйрөмгө төшөргө онытма.

Гарри көндөлекне тотты да бүлмөдөн йөгөрөп чыкты. Коридор почмагында Доббиньң тынып барган үксүе ишетелә иде өлө.

Планының барып чыкмавыннан куркып, Гарри аяк киемен салды да, пычрак юеш оегын да салып, аны көндөлек эченә тыкты һәм тегеләр артыннан чапты.

Ул аларны баскыч буенда гына куып тота алды. Тиз-тиз сулап, ул туктады һәм дөште:

– Малфой әфәнде, моны алыгыз инде... – диде ул һәм оеклы көндөлекне Малфойга тоттырды.

– Монысы нәрсә тагын...

Малфой оекны көндөлектөн тартып чыгарды, аны кырыйга алып ташлады һәм ярсулы караш белән Гаррига карады.

– Син ата-анаң кебек харап булачаксың. Якын арада. – Аның тавышы тыныч та, куркыныч та иде. – Алар да нәкъ шундый ахмаклар иде, кирәкмәгән жиргә борыннарын тыгалар иде. Киттек, Добби. Кемгә әйттем, киттек дим!

Ләкин Добби тораташтай каткан иде. Ул, һавадан тотып алган пычрак оекны кысып тоткан да, бөһасе булмаган энжә-мәржән күргәндәй карап тора иде.

– Хужа Доббига оек бирде, – диде ул гажәпләнөп. – Хужа аны Доббига бирде...

– Нәрсә? – диде Малфой. – Нәрсә мыгырдыйсың анда?

– Добби оек алды, – дип кабатлады эльф, үз бөхетенә ышана алмыйча. – Хужа аны ыргытты, Добби тотты, һәм Добби... Добби ирекле!

Малфой әфәнде, котырып, эльфка карады ө аннары Гаррига ябышты:

– Син минем хезмәтчемне тартып алдың, малай актыгы!

Әмма Добби аңа кычкырды:

– Син хәзер Гарри Поттерга зыян сала алмассың!

Нидер шытырдап тавыш чыгарды һәм Малфойны атып бәрде. Ул баскыч буйлап аска тәгәрәде һәм идәнгә килеп төште.

Ярсуыннан кызарып чыгып, ул шунда ук сикереп торды һәм кесәсеннән таягын тартып чыгарды. Әмма Добби озын нечкә бармагы белән аңа ишарә ясады.

– Хәзер үк кит моннан, – дип боерды ул. – Син Гарри Поттерга тиялмәссең. Син хәзер үк китәсең.

Люциус Малфой буйсынды. Нәфрәт тулы соңгы карашын ике дошманына да ташлагач, ул мантиясенә бөркәнде һәм баскыч мәйданчыгыннан коридорга чыгып китте.

– Гарри Поттер Доббины азат итте! – дип сөенеченнән кычкырып жибәрде эльф, Гаррига мәхәббәт белән карап, Аның түп-түгәрәк зур күзләре тәрәздән агылган ай яктысында ялтырыйлар иде. – Гарри Поттер Доббины азат итте!

– Сиңа шуннан яхшырак берни эшли алмас идек, – дип елмайды һари. – Әмма син, Добби, башка беркайчан да минем гомеремне коткармаска вәгъдә бир.

Ямьсез соры йөзле эльф киң итеп елмайды. Гарри, эльфның калтыраган куллар белән оекны киюен карап, бер соравын искә төшерде.

– Соравым бар әле... Син теге чакта мине көткән куркыныч Үзең Беләсең Кем белән бәйле түгел дигән идең, хәтерлисеңме? Ә чынлыкта менә нәрсә килеп чыкты!

– Бу бит ачкыч иде, әфәндем, – җавап бирде Добби һәм күзләрен акайтты, әйтерсәң, сүз һәркемгә билгеле мәгълүмат турында иде. – Добби сезгә киная ясады. Элек Караңгы Лордны курыкмыйча исеме белән атыйлар иде. Ә соңрак ул үзенә яңа исем уйлап тапкач кына тегесен тыйдылар. Аңлашыламы?

– Аңлашыла, – диде һарри, ышаныр-ышанмас кына. – Ярар, мин барыйм алайса. Анда бәйрәм итәләр... һермиона да аңга килергә тиеш...

Добби нечкә куллары белән һаррины нык итеп кочаклады.

– һарри Поттер Добби уйлаганнан да бөөгрәк, – дип кычкырды ул елый-елый. – Сау бул, һарри Поттер!

Салют аткандагы күкрәү тавышы белән Добби юкка чыкты.

Һарри һогвартсның төрле бәйрәмнәрендә булды, әмма мондыйны күргәнә юк иде әле: барысы да пижамаларда, бәйрәм үзе дә төнә буена сузылды. Бу төн аңа күпме сөөнеч китерде! һермиона аны күреп, кычырып жибәрде: «Син жиңдең, һарри!».

Джастин, өстәл артыннан чыгып, бик озаклап аның кулын кысып, шикләнгәнә өчен кабат-кабат гафу сорады. Дүртенче яртыда һагрид та каяндыр килеп чыкты һәм һарри белән Ронның аркасын уйламыйчарак какты да, тегеләр борыннары белән тәлинкәләренә бәрелә яздылар. Аннан профессор МакГонагалл шундый сөөнечле вакыйга уңаеннан мәктәп житәкчелеге быел имтиханнарны үткәrmәскә карар кылды диде («Кызганыч!» – дип сукранды һермиона). һарри белән Рон алган дүрт йөз балл аркасында Гриффиндор быел да Мәктәп кадәхен алачак дип тө сөөндерде. Ә инде Дамблдор, ни кызганыч, профессор Локонс караңгы көчләрдән саклануны башка укыталмаячак, хәтерен югалтып, хәзер дөваланырга барачак дип әйткәч, укучылар белән бергә кайбер укытучылар да сөөнде.

– Менә бит, ә, – дип сукранды Рон, кайнатмалы бөккән ашый-ашый. – Ул миңа ошый гына башлаган иде...

Һарри һомерендә беренче тапкыр шулкадәр бәхетле иде.

Жәйге чирекнең соңгы атналары кояшлы һәм эссе рәхәт көннәр белән үттә. һогвартс гадәти көндәлек тормышына кайтты.

Дөрес, үзгәрешләр дә булды. Караңгы көчлөрдән саклану дәресләрен быелга бетерделәр («Без саклану дәресеннән шөгыльләнмәдек түгел инде», – дип тынычландырды Рон борчылып беткән Һермионаны). Багучылар шурасыннан Люциус Малфойны чыгардылар. Драко Һогвартс үзен хужа сыман тотудан туктады. Хәзер аның кыяфәте гел үпкәләгән кешенеке сыман иде. Ө Джинни, киресенчә, бәхетеннән балкый иде.

Кайтыр вакыт исә бик тиз, хәтта артык тиз килеп җитте. Һарри, Рон, Һермиона, Фред, Джордж һәм Джинни Һогвартс – Лондон экспрессына утырдылар. Жәйге ял башланырга берничә сәгать кенә калды, димәк, укучыларга тылсымларга рөхсәт әле. Дуслар яраткан шөгыльләренә чумдылар. Югала торган көрт тө суктылар, игезәкләрнең соңгы аткычларын аттылар, тылсым белән бер-берсен коралсызландырдылар. Һарри бу эштә чын оста иде.

Кингс-Кросс вокзалына җиткәндә Һарриның исенә төште:

– Джинни, исендәме, син Перси турында әйткән идең? Ул нидер эшләгән дә, шуның өчен бик оялган һәм беркемгә дә сөйләмәскә сораган? Нәрсә иде ул?

– Исемдә әлбәттә. – Джинни көлемсерәп куйды. – Персиниң дус кызы бар.

Китап алырга үрелгән Фред бер бәйләмне Джорджның башына төшереп җибәрде.

– Нәрсә-нәрсә?

– Каргатырн баш кызы Пенелопа Кристал, – дип аңлатты Джинни.

– Былтыр жәен ул аңа хатлар язды. Мәктәптә алар качып очрашалар иде. Берсендә буш сыйныфка килеп керсәм, алар үбешәләр. Ө аннары Пенелопага... аңлайсыз инде... аңа һөжүм иткәч, ул нишләргә дә белмәде. Сөз аны үчөкләмәссөз бит инде? – дип сорады ул борчылып.

– Мин? Уйлап та карамыйм бу турында! – яктырып китте Фред.

– Әлбәттә юк, – диде Джордж, тончыга язып.

Экспресс әкрәнәйде һәм туктады.

Һарри каләм, пергамент кисәге алды да, Рон белән Һермиона борылды.

– Бу Дурсльләрнең телефон номеры, – диде ул Ронга һәм номерын ике тапкыр язып, кәгазьне ике кисәккә бүлдә. – Узган жәй көне әтиеңз телефонны ничек кулланырга икәнән аңлаттым, ул сине өйрәтер, шалтыратыгыз миңа. Ике ай Дадли белән генә сөйләшүгә түзә алмаячакмын.

– Ә син жизнәң белән апаңа каһарманлыгың турында сөйлә, – диде Һермиона, тылсымлы дивар янына килеп баскач. – Алар синең белән горурланырлар.

– Горурланырлар? Беләсеңме ничек көенәчәкләр алар! Кадерле туганнары күпме тапкыр үлә язган да, барыбер исән калган! Ачуларыннан шартламасалар ярый инде!

Һәм дуслар, бу юлы инде авырлыксыз, бергәләп дивар аша чыктылар һәм тылсымчылар дөньясыннан маглар дөньясына кайттылар.

Лайла — слизь

Якутлы — рубиновый